A CSOKINÁL CSUPÁN EGYVALAMI ÉDESEBB: A SZERELEM!

A Csokimádók esküvője

„Sziporkázó, szórakoztató, és csupa-csupa csoki!"
SUZY PARKER

Carole Matthews

CARTA

A Csokiimádók Klubja hölgyeinek javában készülniük kellene az év esküvőjére, ám az élet különféle akadályokat állít az útjukba.

Lucy komolyan aggódik az anyagi helyzete miatt, és a gondok elvonják a figyelmét a nagy napról. Vajon bölcs dolog, ha olyasvalakitől fogad el segítséget, akinek nem feltétlenül tiszták a szándékai?

Nadia talán végre elmondhatja, hogy rátalált a szerelem, de más téren egyáltalán nem ilyen rózsás a helyzete. Bizonyos dolgokon feltétlenül változtatnia kell – de mik legyenek ezek?

Autumn már nagyon várja, hogy végre ismét együtt lehessen valakivel, akivel jó ideje nem találkozott. Nagy reményekkel néz a jövő elébe, de persze a dolgok soha nem a tervek szerint alakulnak.

Chantal a sok megpróbáltatás után kezdi megtalálni a helyét. Ebben a helyzetben borzasztó sokként éri a rossz hír, mely az egész életét kegyetlenül felforgathatja.

Minden nehézség ellenére a Csokiimádók Klubjának hölgyei szívük mélyén tudják, hogy bármilyen gonddal-bajjal képesek megbirkózni, mert mindig számíthatnak egymásra. Arról pedig szó sem lehet, hogy bármi meghiúsítsa terveiket, amikor közeleg a Csokiimádók esküvője!

„Remek kalandokkal teli sztori, mely újabb bizonyíték arra, hogy barátokkal és egy nagy adag csokival minden nehézség legyőzhető.” Book of the Week
„Tökéletes, felhőtlen kikapcsolódás…” Woman

„Ajkunk szorosan összetapad – így próbáljuk meg lerángatni magunkról a farmert. Meggyőződésem, hogy a majdnem tökéletesre sikerült akrobatamutatvány félreérthetetlenül utal szoros szimbiózisunkra. A díványra esünk, megfosztom az Imádottat az alsójától, ő sem késlekedik, lekapja rólam a fehérneműt. A díványon fekszünk elnyújtózva, káprázatos csókba feledkezve. Az Imádott fölém hajol.

– Ez őrület – suttogja rekedten. – De *annyira* klassz! Szeretlek, Lucy Lombardi!

– Én is szeretlek – mormolom halkan, és még közelebb húzom magamhoz.

Ez az a pillanat, amikor felvisít a riasztó.”

A Carta Light sorozat korábbi kötetei:

Carole Matthews:
A Csokiimádók Klubja
A Csokiimádók diétája
A Csokiimádók karácsonya
Jojo Moyes:
Az utolsó szerelmes levél
Akit elhagytál
Páros, páratlan
Tiltott gyümölcs
Mielőtt megismertelek
Miután elvesztettele
Tengernyi szerelem
Almok nyomában
Nikola Scott:
Anyám titkai
Rosamunde Pilcher:
Nyáridő
Kagylókeresők
Cathy Kelly:
Párizsban kezdődött
John O'Farrell:
A férj, aki elfelejtette a feleségét
Deborah Harkness:
A boszorkányok elveszett könyve
Az éjszaka árnyai
David Nicholls:
Egy nap
A beugró
A nagy kvízválasztó
Rosamund Lupton:
Drága Tess!
Philippa Gregory:
A vörös királyné
A másik királynő
Az állhatatos hercegnő
Lars Kepler:
A hipnotizőr
A Paganini-szerzödés
A tűz tanúja
A bosszúálló

Jan Wallentin:
Strindberg csillaga
Leif G. W. Persson:
A Linda-gyilkosság
A sárkányölő
Adam Blake:
A Júdás-összeesküvés
George V. Higgins:
Ölni kíméletesen
Justin Cronin:
A szabadulás
A Tizenkettek
James Dashner:
Az Útvesztő
Tűzpróba
Halálkúra
Halálparancs
Lázkód
Halálos hajsza
Árral szemben
Életre-halálra
Sabaa Tahir:
Szunnyadó parázs
Mindy McGinnis:
Egyetlen kortyot sem
Rick Yancey:
Az ötödik hullám
Végtelen tenger
Az utolsó csillag
Pittacus Lore:
A Negyedik
A Hatok hatalma
Kilencedik titka
Ötödik csapdája
Hetedik bosszúja
Tizedik küldetése
Egyek a végsőkig
Michael Grant:
Téboly
Lauren DeStefano:

Hervadás

Carole Matthews

A Csoki-imádók esküvője

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Carole Matthews / The Chocolate Lovers' Wedding
Sphere, London, 2016

Copyright © Carole Matthews 2016

Fordította SZILÁGYI ÁGNES

Hungarian translation © Szilágyi Ágnes, 2018
Illustration © Alice Tait
Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest, 2018

A Csokiimádók Klubja kiváló hölgyének,
a mindenestül szeretnivaló Michelle Strattennek.
Az elvárhatónál mindig sokkal lelkesebben osztod meg
másokkal a könyveim iránti szeretetedet.
Jelenléted és derűlátó természeted beragyogja
környezetedet; megtiszteltetés számomra, hogy
a barátomnak tudhatlak. Mindemellett ugyanúgy
rajongsz a hagyományos cornwalli teás-süteményes
uzsonnáért, mint én, ami szintén nem hátrány.
Remélem, még jó néhány mókás kiruccanásnak
nézünk elébe.

1

Londonban az ember lépten-nyomon Twix csokiba botlik. Ez cáfolhatatlan tény. Jelenleg is lapul egy szelet a fiókos szekrényemben. Az *én* szekrényemben – a rajta szereplő nevem bizonyítja, hogy az enyém. A harmadik fiók mélyén, a bal oldalon. Fél egyet mutat az óra, és a Twix bűvös szirénéneke egyre csábítóbb.

Nem csábulok, hősies ellenállásomnak igen nyomós oka az, hogy én, Lucy Lombard, mindennemű csoki alapanyagú készítmény elkötelezett rajongója, frissen eljegyzett nő vagyok. Ezen állapotban nyilvánvalóan célszerű diétáznom. Senki sem akar a saját esküvőjén úgy lépkedni végig a padsorok között, hogy közben a fülében csengjen a násznép sikertelenül elfojtott kuncogásából a *hájas seggű* megjegyzés.

Boldogan sóhajtok. No, nem a diéta miatt, ennyire azért nem számítok különcnek. Boldogságomat az a tudat táplálja, hogy hamarosan Mr. Aiden „Imádott" Holbyval, életem szerelmével esküszünk egymásnak örök hűséget. Az évek során felbukkanó, nem hozzám illő pasik – itt leginkább Marcus Canningre gondolok –,és egy oltár előtti cserbenhagyásos eset után, amit szintén Marcus Canningnek köszönhetek, végül egy olyan férfihoz megyek feleségül, aki nemcsak vitathatatlanul jóképű, hanem kedves, szerető lélek, jeleskedik a főzésben, imádja a kisállatokat, és ami a legfontosabb: hajlandó szemet hunyni számos gyarlóságom és hibám fölött azért, hogy feleségül vegyen. *Tulajdonképpen* még azt sem bánná, ha valamivel több

csokit gyömöszölnék az esküvői ruhámba. Hmmm.

Ez az! A Twix!

– Lucy.

Bűnbánóan kapom el a kezem a fióktól. A főnököm az, arcán a szokásos megvető kifejezéssel. Miből jött rá, hogy a Tiltott Twixre pályázom?

– Elhozta nekem a számokat a pénzügyről? – mordul rám.

Ó, tényleg! A számok.

– Jaj, nem.

– Rendkívül sajnálom, hogy ismételten félbe kell szakítanom az ábrándozását. Ez nagyon fontos!

Volt már szerencsém Mr. Robert Simmonds maró szarkazmusából részesülni a Zöld Információs Technológiánál, avagy a ZIT-nél – ahogy kollégáim nevezik – abban a rövid időszakban, amit eddig itt töltöttem. Néha... illetve eléggé gyakran... igaza van...

– Elnézést kérek... sajnálom... – Való igaz, hogy már jó ideje kérte azokat számokat, vagy miket, de teljesen megfeledkeztem róluk. Kissé háttérbe szorult a kérése az esküvői ajánlatok és hasonló dolgok internetes böngészése során. Szív alakú csokiról meg olyan személyre szóló csokinyalókákról ábrándozom... Nehéz ügy. Ti mit tennétek a helyemben?

A főnököm az iratszekrényen dobol az ujjaival. A laza hippi szerepében akar tetszelegni. Quinoa salátát hoz magával ebédre, az ég szerelmére! *Fikarcnyit* sem laza. Egy totál stresszes, mogorva vénember. Öltönyben, nyakkendőben feszít, holott mindenki más az irodában kopott farmerban, kigombolt nyakú ingben lezserkedik. A munkához való nyugis hozzáállásom és az ő aggodalmaskodóan feszült, kimért természete nem fér meg egymással – kapcsolatunk maga a totális összeférhetetlenség. Meg is kell ezt beszélnem a munkaközvetítő ügynökséggel.

Tekintetem ismét az esküvői csokiajánlatokra téved.

Újabb dobsorozat.

– És most mire is vár?

– Rendben. Azonnal. – Le. Kell. Állnom. Nem. Gondolhatok. Az. Esküvőmre. És. A. Csokikra. - Máris repülök!

Mr. Simmonds – sohasem szólítom Robnak – szükségtelenül teátrális indulattal beviharzik az irodájába. Elvilég ennek a cégnek feladata lenne környezetünk, bolygónk és a hasonlók védelme, de őszintén mondom, semmibe veszik az alkalmazottakat.

Ernyedten feltápászkodom az asztaltól, és elindulok a pénzügyre. Valószínűleg egy telefonhívással is elintézhetném az ügyet, de így legalább kitöltöm valamivel a végtelenül hosszú, unalmas napot, ráadásul elégetek néhány kalóriát annak érdekében, hogy kiegyensúlyozzam fenyegető mértékű Twix-fogyasztásomat.

Mielőtt elindulok, óvatosan bekukkantok a fiókba.

– Várj meg, szívem! – turbékolom. – Anyuci tüstént itt lesz.

Elindulok... Hova is? Ja, igen, a pénzügyre. A pénzügyi osztályra megyek.

Három hónapja dolgozom a ZIT-nél. Azóta, amióta Marcus Canning – bizonyára említettem már a nevét –, gyáva expasim és a sorozatos megcsalások elkövetője, nemes egyszerűséggel megvásárolta a Csokoládé Mennyországot, London legkiválóbb kávézóját és csokoládéboltját. Ez volt a szentélyem, a második otthonom, az életem. A legvadabb álmaim váltak valóra azzal, hogy egy ideig én vezethettem a boltot. Nem is rosszul. Sőt, fenemód jól. Aztán bekövetkezett a rémálomnál is rosszabb: a tulajdonosok eladták az előbb említett exvőlegényemnek, annak az aljas fráternek, így nem maradt más választásom, el kellett jönnöm. Azt hittem, a Csokoládé Mennyország pultja mögül

fogok nyugdíjba menni, de Marcus mindent tönkretett.

Azon nyomban megfogadtam, hogy amíg Marcus irányítása alatt áll az az áldott bolt, nem lépem át a küszöbét. Fogadalmamhoz híven azóta egyszer sem illettem lábammal szent helyiségeit. Ennek már három hónapja. Beleszédülök, ha csak rágondolok. Mindez idő alatt a Csokiimádók Klubjának hölgytagjai – Chantal, Nadia, Autumn és jómagam – nomádokként barangoltunk Észak-London tájain. Kedvenc törzshelyünktől kegyetlenül megfoszttatva, alacsonyabb csokirendű kávézókban találkozgattunk szerte a fővárosban, hogy csokisóvárgásunkat csillapítsuk. Arra a megállapításra jutottunk, hogy semmi sem halad a megszokott kerékvágásban. Nem csoda, ha depressziós vagyok.

E hosszú hónapok során megrekedtem az ideiglenes állások sivár zsákutcájában. Az igazat megvallva, úgy érzem, még ezen a pocsék munkahelyen is alig bírok megmaradni. Tulajdonképpen akár egy remek állás is lehetne. Megmenteni a földet, és hasonlók... ez nagyon felkapott manapság, nemde? A másik bökkenő, hogy mivel határozott időre küldtek a munkaközvetítőből, nem bíznak rám felelősségteljes munkát. Ennek következtében az agyam azonnal kikapcsol, amint megérkezem az asztalomhoz. Ha ilyenkor éppen megbíznak valamivel, akkor azt rendszerint teljesen elbaltázom. Ördögi kör.

Úgy érzem, hogy pengeélen táncolok. Leadtam a főnöknek egy fontos PowerPoint prezentációt a természeti környezetre gyakorolt antropogenetikai hatásokról, ő pedig átadta az iparágban érintett nagykutyáknak. A prezentáció valami oknál fogva főként esküvői ruhákról szólt... Elképzelésem sincs, hogyan történhetett. Sokan viccesnek találták a prezentációt. Na jó... csupán néhányan találták viccesnek. Nevezetesen egy

ember viszont egyáltalán nem találta annak. Hmmm. Különben is: az eredeti prezentáció *nagyon* unalmas volt.

Előnye is van annak, ha a ZIT-nél dolgozol. Egy pazar, hatalmas, modern irodaházban ülhetsz a Black-friars híd lábánál, közvetlenül a folyó mellett – remek elhelyezkedés. Az épületet telepakolták pompás műalkotásokkal és színes székekkel. A falakat leginkább padlótól mennyezetig érő ablakok képezik, a sütőeffektus remekül érezteti hatását, nem csoda, hogy egész álló nap működtetjük a klímát. Ha engem kérdeztek – de senki sem kérdezi –, ez nem igazán tűnik annyira zöldnek. Tanácsokkal látunk el másokat az energiafelhasználás csökkentésének módjairól, de távol áll tőlünk, hogy mi magunk bármit is tegyünk környezetünkért. Érthető, nem? Alattomban az előbb említett hőt okádó ablakok egyikének közelébe húztam az asztalomat, így bármikor gyönyörködhetem a Temzére nyíló remek kilátásban.

Kimenekülök az irodából, mielőtt Mr. Simmonds visszajönne, hogy tovább zaklasson. Általában a hányattatások ellenére is derűs léleknek vallom magam, de ma rosszkedvű, ideges és nyugtalan vagyok.

A főfolyosón nincs senki, felemelem a kezem, és nekidőlök az egyik ablaknak, arcom a hűvös üveghez szorítom. Márciust írunk, kint még csípős az idő. Ennek ellenére ez azon napok egyike, amikor úgy érzi az ember, hogy hamarosan beköszönt a tavasz. A Temze fényes ezüstszalagként hömpölyög, az Embankmentet szegélyező fák szégyenlősen bontják rügyeiket. Az égbolt sokat ígérően kékes árnyalatban tündököl.

A folyó felé pillantok, mire három emelettel lejjebb egy padon ülő alak felnéz, és integet.

– Marcus? – Hátraugrom, el az ablaktól, a falhoz préselődöm. Biztos vagyok benne, hogy őt láttam. Hallucináció lenne? A

csokimegvonás következménye?

A telefonom üzenetet jelez, óvatosan rápillantok.

Szia, Lucy! Meglepetés! Puszi, M

Bátorságot gyűjtök, hogy ismét ránézzek. Nincs kétség, Marcus ül odalent, újból integetni kezd.

Menj el!, üzenem neki.

Nem. Gyere le, beszéljünk.

Rámeredek, ő beburkolózik a kabátjába, és elheveredik a padon. Meg fog fagyni odakint. Ha a fejébe vesz valamit, tűzönvízen át kitart, míg el nem éri, amit akar. Napokig képes lesz odakint várni arra, hogy megtörjek. Túl jól ismerem Marcust, ezt a farkasszem-nézős mérkőzést nem nyerhetem meg. Mindig én pislogok először.

Bosszús sóhajjal elindulok lefelé, némi bonyodalom árán megszerzem a kilépőkártyámat, majd kirontok a hidegbe. Marcus felül, arcán diadalmas kifejezés. Szőke haját összekócolta a folyó felől fúvó szél. Sötétszürke öltönyt és fekete kasmír gyapjúkabátot visel. Bosszantóan jól néz ki, mint mindig. Ez az a férfi, aki jó néhányszor összetörte a szívem, és erről nem szabad megfeledkeznem.

– Nincs miről beszélnünk – jelentem ki határozottan.

– Megbeszélhetnénk ezt egy kávé mellett? Vagy meghívhatlak ebédre?

Ebéd. Korog a gyomrom. Rápillantok az órámra. Tulajdonképpen ebédidő van. Legalábbis bizonyos mértékig.

– Csak hallgass végig – könyörög Marcus.

Rám néz azzal az ellenállhatatlan kék szempárral, amelyet oly nagyon szerettem, és amelyről ő úgy gondolja, hogy elgyöngülök a látványától, és készségesen behódolok. Aha. Ma biztos nem! Marcus Canning, a mai napon fel vagyok vértezve a ravaszságaid ellen!

– Semmi olyasmit nem tudsz mondani, ami érdekelne. – Felemelem a kezem, jelezve, hogy mondanivalója süket fülekre talál.

– Szeretlek.

– Ne hülyéskedj! Nem azért ücsörögtél kint a fagyban, hogy ezt tudasd velem. – Megborzongok, és Marcus mint a villám, lekapja magáról a kabátot, majd gyengéden a vállamra teríti.

– Nem tudok élni nélküled.

Megfeszül az ajkam.

– Lelkileg vagy testileg?

– Sehogyan sem – ismeri el kisfiús mosollyal.

– Hagyd abba, Marcus! Manapság immunis vagyok a bűbájaidra. – Az ostoba szívem mégis arra emlékeztet, mennyire repesett érte valamikor. Mint a csokifoltos kedvenc fehér blúz esetében: bármennyit is sikálod Vanish-sel, nem tudod eltüntetni a foltot, de megválni sem tudsz tőle.

– Mindössze fél óra – hízeleg. – Tartozol nekem ennyivel.

– Nem tartozom neked semmivel.

Tiltakozásom ellenére megfogja a kezem, és elszántan elindul a híd felé.

– Ez megváltoztathatja az életed.

– Nem fogja.

– Csak hallgass meg!

Megpróbálok ellenkezni, látványosan húzatom magam, de eredménytelenül. Iszonyúan szeretném tudni, hogyan boldogulnak nélkülem a Csokoládé Mennyországban. Hallani szeretném, ahogy térden állva könyörög: menjek vissza.

Természetesen nem fogok visszamenni.

Ennek ellenére hallani akarom.

– Ó, Marcus. – Hozzáigazítom a lépteimet.

Gyűlölöm magam emiatt. Tudom, hogy vissza fogok menni.

– Mi lenne, ha az Oxo-toronyban ebédelnénk? – kérdezi Marcus.

– Nem! Ott nem lehet. – Mozdulatlanná merevedek.

– De hát az egy mesés hely – erősködik.

– Éppen azért nem. – Továbbá az volt a helyszíne első igazi randevúnknak az Imádottal, és nem szeretném beszennyezni az emléket. Valamint nem óhajtok legurulni a lépcsőn sem, mint legutóbb, hogy a lábamat törjem.

– Azt hiszed, hogy egy finom ebéddel és borral leveszel a lábamról? Erre ne számíts!

– Már foglaltam asztalt – nyúlik meg Marcus arca.

– Hát akkor hívd fel őket, és töröltesd a foglalást. – Vajon tényleg azt hiszi, hogy bármire rávehet?

– Rendben, Lucy. Ahogy óhajtod.

Rémesen szerencsétlen képet vág, de én megingathatatlanul tartom magam.

– Gyorsan bekapunk egy szendvicset, nagyon kell sietnem, rengeteg dolgom van. – Erről eszembe jut, hogy éppen a pénzügyre kellene igyekeznem.

Marcus kelletlenül felhívja az éttermet és lemondja a foglalást. Tudom, baleknak gondol. Majd én megmutatom neked, Marcus Canning.

A South Bank irányába sétálunk, míg belebotlunk egy kis kávézóba. Tökéletes. Eléggé elhanyagolt és koszos ahhoz, hogy ne legyen rám különösebb hatással. Minden asztalon az előző vendégektől származó ételmaradványok éktelenkednek.

– Biztos, hogy itt akarsz enni?

– Igen.

Marcus rezignáltan sóhajt.

– Akkor rohamozz meg egy asztalt. Én beállok a sorba. Kávét?

Bólintok.

– És valami alacsony kalóriaértékűt... Diétázom.

Hangosan felnevet.

– Igenis, diétázom!

Lerázom magamról Marcus kabátját, hogy egy teában úszó tálcára pakolhassam a kiválasztott asztalon szétszórt üres szendvicspapírokat és chipses zacskókat. Az egészet átrakom a szomszédos asztalra, majd ölbe tett kézzel várok, amíg Marcus visszajön.

Egy lattét és egy hatalmas szelet csokitortát tesz elém.

– Azt mondtam, hogy alacsony kalóriaértékű legyen.

– Akkor csak szagolgasd.

– *Komolyan*! Diétázom.

– Remekül nézel ki így, ahogy vagy! Szeretem a gömbölyded nőket.

– Te minden nőt szeretsz, aki *lélegzik*! – vágok vissza. – A lényeg, hogy minél többen legyenek, és változatos kínálatból válogathass. Ha nem csal az emlékezetem, a viszonyunk során mindvégig ezzel kellett szembesülnöm. Az már csak hab a tortán, amit a lélegzetvételen felül nyújtanak.

– Ó, Lucy! Olyan kegyetlen vagy – nevet fel.

Nem eléggé, gondolom magamban.

Amíg Marcus a kávé és a tortaszelet elhelyezésével ügyetlenkedik, megpillantom a tükörképem az ablakban. Azt hittem, hogy a Csokoládé Mennyország kísértéseinek hiányában harminchatos méretűre zsugorodtam. Komolyan azt hittem. De

nem. Gömbölydedebb vagyok, mint valaha. Biztosan a karácsonyi megpróbáltatásokat követő vigaszétkezések következménye. De ki az, aki ne ezt tenné a helyemben?

Amikor Marcus megvette a Csokoládé Mennyországot, a világ legjobb állását veszítettem el. A veszteségért egy Wispa-Bounty kombó sem képes kárpótolni. Szóval, nemcsak gömbölyded az alakom, hanem határozottan kerekedem. Márpedig senki nem akar kövér menyasszony lenni, nem igaz? Senki sem akar gurulni az oltárhoz vezető padsorok között álmai férfija oldalán. Az esküvőmön korábbi énem vékony kiadásaként szeretnék tündökölni. Erről nem feledkezhetem meg, mindig észben kell tartanom.

– Az *esküvőm* miatt fogyókúrázom – emlékeztetem Marcust.

– Aha. – Elgondolkodva kavarja meg a kávéját. – Ahhoz a hogyishívjákhoz mész hozzá? Ezek szerint még tart a dolog.

– Igen. Még tart.

– Semmi hirtelen érzelemváltozás?

– Nem. *Szeretem* Aident, és ő is *szeret* engem. Időpont előjegyezve, helyszín lefoglalva, meghívók elküldve. – Elismerem, ez nem felel meg tökéletesen a valóságnak...

– Én nem kaptam meghívót.

– Nem is fogsz.

– A régi idők emlékére sem? – kérdezi a legaranyosabb „elveszett kisfiú” kifejezéssel arcán.

– Nem. Téged aztán semmiképpen sem akarlak ott látni.

– Nem ezt mondtad legutóbb, amikor részt vettünk egy esküvőn.

– Akkor te voltál a vőlegény, én pedig a menyasszony. Valószínűleg itt a megfelelő alkalom, hogy emlékeztesselek: nem maradtál ott a szertartáson.

– Sohasem fogod elfelejteni, ugye? – kérdezi rosszallóan.

Felnevetek. Mi mást is tehetnék?

– Nem, sohasem fogom elfelejteni. És megbocsátani sem fogok. – Újfent összeszorul a gyomrom, amint felelevenedik előttem, ahogy faképnél hagyott. Életem legrosszabb élménye volt, és őszintén szólva, igencsak dúskálok a rossz élményekben, bőven van miből válogatnom. Ezúttal másképp lesz. Tudom. Az Imádott nem Marcus. Hála az égnek!

Kezembe veszem a villát, és a csokitortát piszkálom, amit Marcus vett. Nem leszek rosszabb helyzetben akkor sem, ha ezt eszem meg, cserébe pedig lemondok a Twixről. Mondjuk, csak a torta felét majszolom el. Ennyi az egész. Talán rendelhetnék egy kis méretű esküvői ruhát, amibe aztán belefogyok. A menyasszonyok úgyis lefogynak, nem? Van három hónapom, hogy leadjak hat kilót. Kivitelezhető? Holnap tényleg nekiveselkedem.

Hmmm. Ez a csokitorta ízletes. Puha, könnyű piskóta gazdag csokitöltettel – annak ellenére, hogy egy ilyen helyen az ember alacsonyabb rendű csokiélvezetekre számít. Marcus vigyorogva nézi, ahogy eszem.

– Mi van?

– Gyere vissza, Lucy – mondja komolyan. – A Csokoládé Mennyországnak szüksége van rád. Nekem is szükségem van rád. Nélküled minden más. Ott a helyed.

Ha brutálisan őszinte akarok lenni, akkor ez zene füleimnek.

– Neked vettem. Azért, hogy te vezesd. Csakis ezért került a tulajdonomba.

Valóban így van, ezt el kell ismernem. Továbbá azért, hogy én is a tulajdonába kerüljek. Nem vagyok hülye.

– Most ki vezeti?

– Van egy üzletvezetőm.

– Nő? – Mintha nem lenne nyilvánvaló.

– Öööö... igen.

– Csinos?

– Nem. Francia. Szörnyen ocsmány. Rémes nő.

Sokat ígérő történet.

Érzelgős tekintettel nyúl felém, hogy felcsavarja az ujjára egy szőke tincsemet.

– Gyere vissza – könyörög –, gyere vissza hozzám!

– Hagyd ezt abba! – Ráütök a kezére.

Marcus zavartalanul folytatja:

– Nem törődik úgy a vendégekkel, mint te, Lucy. Hiányzik belőle a képzelőerő, a szenvedély, ami a Csokoládé Mennyországot élteti. Nélküled fabatkát sem ér az egész. Senki sem ért úgy az üzlethez, mint te. Te erre születtél.

Ez mind igaz. Csokoládé folyik az ereimben. Nem arra születtem, hogy egy zsémbes, nem is olyan zöld IT igazgató ideiglenes titkárnőjeként tengessem az életem.

Lemerevedem. Szent ég! A pénzügyi osztály! Ez a huzavona Marcussal kissé eltérített.

Amint eszembe jut, pontosan hol is kellene lennem, megcsörren a telefonom. Mr. Simmonds hív.

– Halló!

Igyekszem úgy tenni, mintha a csendes pénzügyi osztályon tartózkodnék, és nem az Embankment egyik hangos kávézójában.

– Lucy, hol is van maga pontosan? – kérdezi kissé feszülten. – Voltam a pénzügyi osztályon, hogy elkérjem azokat a számokat, és azt mondták, hogy magának a színét sem látták.

– Ki kellett ugranom egy pillanatra. Sürgős ügyben. Öt percen belül ott leszek, ígérem. – Eszembe jut, hogy éppen a folyó túloldalán vagyok, és szaladnom kell majd. – Inkább tíz – helyesbítek.

– Inkább ne izgassa magát, egyáltalán nem kell visszajönnie! – sziszegi. – Hívom az ügynökséget, hogy küldjenek valakit, aki elvégzi a munkáját. Ki van rúgva!

Kinyomja a telefont. Tátott szájjal bámulok a készülékre, majd felnézek a vigyorgó Marcusra.

A Csokiimádók Klubjának tagjaival üldögélek egy unalmas kis kávézóban nem messze a Strandtól. Én egy műanyag kinézetű sonkás szendviccsel bajlódom, Nadia kétségbeesetten mered egy petyhüdt csirkés wrapre, Autumn egy biscottit mártogat óvatosan egy nem túl meleg kapucsínóba, Chantal pedig – ez már a horror netovábbja! – salátát eszik. Úgy érzem, elájulok, ha csak ránézek.

– Nézzük csak – mondom. – A Csokiimádók Klubjának hölgytagjai vagyunk, és egy morzsányi csoki sem akad a láthatáron. Mi történik velünk? Így kudarcba fullad a mindennemű csokiszerűség befogadására indított missziónk!

– A Csokoládé Mennyország nélkül minden más – mereng szomorúan Autumn.

– De hát ez az életünk értelme!

– Lucynak igaza van. – Nadia csüggedten vonja meg a vállát.

Úgy érzem, hogy nyerésre állok.

– Kérdem én, mi értelme van a salátának?

Chantal fintorogva piszkál a salátástálban.

– A legértelmetlenebb élelmiszer széles e földtekén – világítok rá. – Még a nyulak sem szeretik igazán.

– Lucy, itt most nem a saláta a lényeg, ugye? – érez rá Chantal. – Csupán kiábrándít ez az újabb, kifogásolható minőségű kávézó.

– Így igaz – bólintok rá csüggedten. – Ez nem a Csokoládé Mennyország.

– Igen. – Nadia is helyben hagyja. Mindannyian körülnézünk. Egy McCafében vagyunk. Bárhol lehetnénk.

Sárgás falak, faszékek, koszos linóleumpadló. Sehol egy kényelmes barna bársonydívány, és ami a leginkább hiányzik: a csokikínálat. Gyakorlatilag nulla. Még egy vacak brownie sincs lelki támasznak.

Közönséges palacsintájuk van. Vajon mit akarnak ezzel?

Nagyszerű csokirendtársaimra pillantok, hogy megvigasztalódjam. Ők a legjobb barátaim, közös csokiimádatunkból fakadt a barátságunk. A Csokoládé Mennyországban, a legkiválóbb csokiárudák legkiválóbbikában találkoztunk minden áldott nap. Nevettünk, sírtunk, pletykáltunk, csokit ettünk. És most hajléktalanságra kárhoztattunk.

Marcus a kettőnk között zajlott események ellenére úgy gondolta, hogy továbbra is ott dolgozom majd, mintha mi sem történt volna. Sőt mi több, azt hitte, hogy *örülök* neki! Sohasem lennék képes neki dolgozni. Újra a bűvkörébe vonna, ezt pedig semmiképpen sem akarom. Magamnak sem vallom be szívesen, de túl hosszú időbe telt kiszeretni belőle. És ahhoz, hogy ez így is maradjon, kerülnöm kell a huzamosabbnak ígérkező szoros kapcsolatot vele.

Ily módon nem maradt más számunkra, mint céltalanul ődöngeni vacak kávézókban és – ami személyesen engem illet – vacak munkahelyeken. Nem is tudom, hogyan boldogulnék a lányok nélkül ilyen sötét, vészterhes időkben. Barátnőkből meg nem született lánytestvéreimmé léptek elő.

Chantal Hamilton a legidősebb közülünk, és általában a legmegfontoltabb is. Jelenleg a válási procedúra áldatlanságaiban vergődik. Annak ellenére, hogy egyetértésben intézik a dolgokat Teddel, a férjével, megviseli a dolog. Van egy

aranyos kislánya, Lana, akit mindannyian imádunk. Chantal korábban szabadúszó újságíróként dolgozott egy amerikai magazinnak, amelynek lapjain válogatott, pompás otthonokat mutatnak be. Chantal területe Anglia volt, de jelenleg munkanélküli, mert megszakadna a szíve, ha a napok nagy részét Lana nélkül kellene töltenie. Úgy gondolom, ha vége a válási procedúrának, akkor változik ez a helyzet is. Lana hamarosan egyéves lesz, hihetetlen, hogy elrepült az idő.

Autumn Fielding a legfiatalabb tagunk, a földanya megtestesítője. Derűlátó, idealista, és sokkal jobban teljesített volna a Zöld IT-nél, mint én. Ő rávette volna őket, hogy kikapcsolják a klímát. Még Mr. Simmonds-t is sikerült volna mosolygásra bírnia. Valószínűleg. Általában ő csapatunk nyugodt és laza tagja, de jelen pillanatban neki is sok minden összejött. Rakoncátlan vörösesbarna hajfürtjeit piszkálja. Megesik rajta a szívem.

Mit mondhatnék Nadia Stone-ról? Csinos, kreolbőrű, igazi szépség fekete haj tincsekkel. Férje halála után keményen küzd egyedül, hogy négyéves Lewis fiát felnevelhesse. De valaki talán visszacsalogatja egyszer a csillogást abba a csodás barna szempárba.

Végül utolsónak itt vagyok én, Lucy Lombard. Túl a harmincon – még mindig hajadonként, de már nem sokáig. Túlsúlyos és túlfeszített mivoltomban, ha elronthatok valamit, akkor azt minden bizonnyal el is rontom. Cserébe hűség, állhatatosság jellemez, és a világ legaranyosabb férfijának szeretetében fürdőzöm. Lehet, hogy sok mindent csinálok rosszul – ijesztően sok mindent –, de a Csokoládé Mennyországot jól vezettem. Tényleg jól.

Búsan meredek a szendvicsemre.

– Nézzétek, miket eszünk. – Újabb lesújtó pillantást vetek

Chantal salátájára. – Mindez igencsak távol áll az élet értelmétől.

– Amióta nem járunk a Csokoládé Mennyországba, *sok-sok kilótól* megszabadultam – jegyzi meg Chantal. – Most először csökkent a súlyom a terhesség előttire. – Elégedetten simogatja meg csodálatra méltóan lapos hasát.

Való igaz, lassan visszanyeri régi ragyogó formáját. Amióta Lana nagyobbacska, Chantal leszokott arról, hogy a konyhai ollóval vagdossa le saját maga a fürtjeit, vagy lerágja a körmét drága manikűrösök igénybevétele helyett. Haja ápolt, csillogó, körme egyenes, elegáns gyöngyház-rózsaszínű árnyalatra lakkozva. Ez valószínűleg leginkább annak köszönhető, hogy hosszabb távon tudhatja maga mellett a bűbájos Jacob Lawsont.

– Lucy, nem szívesen emlékeztetlek, de elvileg neked is faragnod kellene a hátsódból.

– Igen, de semmi sem az igazi – ellenkezem. – Vigaszként muszáj ennem. Ez a hely nem a mi lelki támaszunk. – Megvető mozdulattal mutatok körbe a csupán megvetésre méltó kávézóban. – A Csokoládé Mennyországban *kellene* lennünk.

– Ahova Marcus miatt nem megyünk – veti közbe Nadia.

– A *te* ötleted volt - kapcsolódik be Autumn is. – De teljesen egyetértünk veled - teszi hozzá sietve.

– Vacakabbnál vacakabb kávézókban bolyongunk, hogy megtaláljuk a *neked* tetszőt. Mindezt azért, hogy többé ne kelljen Marcusszal találkoznod – szól közbe Chantal. – Emlékszel?

– Jaj nekem! – Mindannyian felém fordulnak. Habozom, hogy elmondjam-e nekik. Komolyan gondolkodom rajta, mert tudom, mit szólnak majd hozzá.

Összeszorított ajakkal várnak a kinyilatkoztatásra.

– Tulajdonképpen ebédidőben úgymond... találkoztunk – vallom be.

– Jaj, Lucy! – hördülnek fel egyszerre.

– Nem tehetek róla. Nem akartam vele találkozni. Megjelent az iroda előtt, és könyörgött, *tényleg könyörgött*, hogy menjek vissza, vezessem az üzletet.

– Nem mondtál igent, ugye?

– Hát...

– Lucy! – Csoportos zihálás.

– Ma kirúgtak. Ismét. – Felsóhajtok, amint a rettenetes munkanélküliség-tudat erős görcsbe rántja a gyomrom. Beleharapok a borzalmas sonkás szendvicsembe – az íze, mint a fűrészpor. Milyen vigaszt tud ez nyújtani, az ég szerelmére? Legszívesebben zokogva vetném magam a földre.

– Ezúttal miért?

– Marcus hibája volt. Fontos dolgom lett volna a pénzügyön, de rávett, hogy inkább menjek el vele ebédelni.

Döbbenten néznek rám.

– Hívott, hogy menjek vissza az üzletbe.

Csóválják a fejüket.

– Nem mondtam, hogy visszamegyek a Csokoládé Mennyországba.

Szemükben kételkedés.

– Azt mondtam, hogy megfontolom. – Ha őszinte akarok lenni, akkor szívrepesve igent mondanék, minden porcikám erre vágyik.

– Biztosan tudnád kezelni a helyzetet? Mindennap találkoznál Marcusszal – világosít fel Chantal. – A kapcsolatotok nem korlátozódna a Csokoládé Mennyországbeli munkára. Tudod jól, milyen Marcus.

– Szükségem van a pénzre. – Rágom a körmöm. – Vészesen közeleg az esküvő, próbálunk kijönni a pénzből az Imádottal, de az árak borsosak, a számlák egyre gyűlnek, pedig éppen csak elkezdtünk készülődni. Hogyan oldjam meg mindezt jövedelem

nélkül?

Aggodalmas pillantásokat váltanak. Van okuk az aggodalomra. Ha Marcusról van szó, akkor elveszítem a józan eszem.

– Másfelől, ha visszamennék a Csokoládé Mennyországba, nem kellene több vacak kávézóval kísérleteznünk. Visszahelyezhetnénk székhelyünket oda, a jó öreg, hűséges díványokra.

– Átérzem ezt a végzetes vonzalmat – mondja Nadia. – Tudom, hogy mindenáron szeretnél visszamenni, de nagy árat fogsz fizetni érte.

– Beszélnem kell az Imádottal – sóhajtok fel. – Lássuk, mit szól hozzá.

– Reméljük, hogy rávesz egy kis józan gondolkodásra – mondja Chantal.

– Menj el az ügynökséghez, keressenek neked másik munkahelyet – győzköd Nadia. – Én is megkérdezhetem a call center szolgálatnál, ahol dolgozom, hogy van-e üresedés. Nagy a fluktuáció.

– Azért, mert kibírhatatlan – emlékeztetem Nadiát. Rövid ideje dolgozik ott, de máris utálja.

– Igen, az – ért egyet.

– Ne hamarkodjuk el – szólal meg Autumn. – Lucy imádja a Csokoládé Mennyországot. Mindannyian imádjuk. Nincs valami olyan megoldás, hogy ez mégis működjön?

– Az az út veszélyekkel van kikövezve – figyelmeztet Chantal. – Tartanod kell a távolságot, Lucy. A lelked mélyén mindig szerelmes leszel Marcusba.

– Nem, nem vagyok szerelmes – ellenkezem. – Már túlléptem rajta. Tényleg.

Nem úgy tűnik, mintha hinnének nekem.

– Lehet. – Kételkedve néz rám. – Marcusban nem lehet bízni, és ezt te tudod a legjobban, Lucy.

Igaza van. Marcus még mindig pontosan tudja, hogyan csavarhat a kisujja köré. El se szabad gondolkodnom azon, miképpen dolgozhatnék vele. Vagy mégis?

Amint kilépek a tizenkilencedik számú Vacak Kávézóból, felszállók a metróra, és az esküvő egyik lehetséges színhelyére sietek. Az Imádottal találkozom, időpontot kaptunk az esküvőszervezőtől, hogy megbeszéljük a ceremóniával kapcsolatos elvárásainkat. A metrón összevissza lökdösnek, nekem ütődnek, a lábamon taposnak, arcomba tolják a Metró újságot, majd' kiverik vele a szemem, de nem törődöm ilyen apróságokkal, örömmámorban úszom, mert arra gondolok, hogy hamarosan összeházasodunk az Imádottal. A rajongásig imádom, remélem, nem teszek semmit, amivel elrontom az egészet.

Ó. Egy pillanatra kiment a fejemből, hogy még tájékoztatnom kell az Imádottat állásom elvesztéséről. Mármint erről a legutóbbiról. Csak remélni merem, hogy *ezen kívül* nem teszek semmit, amivel elbaltázhatnám a dolgokat.

Sietősen kiszállok a metróból, és boldogan szárnyalok a Golders Hill Park bejáratához, ahol az Imádottal találkozom. Ez az egyik kedvenc helyem Londonban. Csöndes, zöld oázis a nyüzsgő metropolis kellős közepén. Mintha egy másik világba pottyanna az idelátogató. Levegőtlen camdeni lakásunk közelében nyitott térnek nyoma sincs, ezért, amikor csak tehetjük, kijövünk ide. Élvezzük az évszakok váltakozását – télvíz idején tetőtől talpig bebugyolálva, fürge léptekkel igyekszünk a sétánkat megkoronázó forró csoki felé, a meleg nyári napokon pedig órák hosszat olvasgatunk, zenét

hallgatunk, fagyizunk. Csodálatos lenne, ha ezen a helyen házasodhatnánk össze.

Az Imádott karba tett kézzel, csukott szemmel támaszkodik a bejárat melletti falnak, a hűvös délutáni napsugarakban sütkérezik. Akárhányszor pillantom meg, a szívem mindig hevesebben ver. Mivel egyenesen a munkahelyéről, a Targából jön, öltönyt visel - elképesztően elegáns. Magas, sötét hajú, csinos. Minden egyes alkalommal, amikor ránézek, úgy érzem, hogy nem vagyunk egy súlycsoportban. Nemcsak botrányosan jóképű, de azt is biztosra vehetem, hogy ha a lába előtt hevernék, nem tiporná sárba a szívem. Még véletlenül sem. Nem úgy, mint valaki más.

Lábujjhegyre ágaskodom, és arcon csókolom. Kinyitja a szemét, elmosolyodik, amint meglát.

– Szia, Gyönyörűségem! Jó napod volt?

– Részben. – Igyekszem nem túl feszültnek tűnni. Finoman szeretném közölni vele újdonsült munkanélküliségem tényét. Teljesen elolvadva erős tenyerébe csúsztatom a kezem. – Készen állsz?

– Természetesen – válaszolja csillogó szemmel. – És te?

– Sosem voltam még ilyen boldog. – Kihasználom a lehetőséget, újból megcsókolom, s elindulunk a parkban.

Yvette-el, az esküvőszervezővel találkozunk. Nagyon aranyos nő, hatékonyan kalauzol el bennünket a lehetséges esküvői színhelyekre. Szorosabban kapaszkodom az Imádott kezébe. Átsétálunk a fallal övezett parkon, a lágy szellő derűs integetésre készteti a tavaszi virágokat. Megesküdhetnénk a Hill Garden Shelter-beli tavacskánál a szertartásosság kedvéért, vagy a Rotundának nevezett előkelő kerti házban. A maga módján mindkettő káprázatos hely.

Yvette láthatóan hozzászokott az áradozó, kuncogó

jegyesekhez, hagyja, hogy ide-oda csapongjak, ömlengjek, gügyögjek minden egyes színhely jellemzőinek bemutatásánál. Az Imádott pedig türelmesen, elnézően mosolyog. Yvette egyaránt ecseteli a színhelyek előnyeit és hátrányait. Megmutatja, hol állunk majd az eskütételnél, hol ül a násznép. A részleteket közben folyamatosan jegyzeteli egy iPaden. Kis esküvőt szeretnénk, szűk családi kör és barátok. Mindössze ennyi. Nem akarok ismét nagy templomi szertartást és habos ruhát, mint a Marcusszal tervezett házasság esetében. Legalább nem százával lesznek tanúi szívfájdalmamnak, ha az Imádott faképnél hagy.

No, nem mintha megtenné. Őt nem abból a fából faragták. Marcus faragatlan tuskó, az Imádott finom faragású remekmű.

Végül Yvette elvezet az utolsó helyszínhez, a Belvederéhez – szentély egy lélegzetelállítóan gyönyörű, buja kert gótikus oszlopai között. Mintha tündérmesébe csöppenne az ember. Lilaakác, jázmin és rózsa rügyezik körös-körül, élénkzöld növényzet kígyózik a nyúlánk kőoszlopokra, átszövi a kovácsoltvas kapukat. Káprázatos kilátás az egész parkra.

– Ó, Aiden – sóhajtok fel. – Mit gondolsz?

– Nagyszerű! Nagyon tetszik!

– Tényleg?

– Sokkal jobban tetszik, mint gondoltam. De csak az számít, amit te szeretnél, Gyönyörűségem!

Ennél szebbet álmomban sem láttam.

– Úgy érzem, hogy ez lesz *a hely.*

Mint egy film díszlete: egyszerre klasszikus, elegáns és vadregényes. A kőerkélyről iszalag dús indája és borostyán borul alá, a kő kopott, öreg, őstörténeteket mesélhetne. Mindegyik színhely csodaszép a maga módján, bárhova nagy örömmel mennék, de ez... ez rabul ejtette a szívemet. Azt

hiszem, Autumn nagyon büszke lenne rám, az egész olyan bohém.

– Méregdrága? – kérdezem.

Az esküvőszervező tájékoztat az árról. Méltányosnak tűnik, ha összehasonlítom a többi hellyel, amit eddig fontolóra vettünk. Szűkös költségvetésünket figyelembe véve viszont aggasztóan drága.

– Júniusban felszabadult egy időpont a Belvederében, egy pár lemondta a foglalást – mondja Yvette. – Nagyon gyorsan el kellene dönteniük, ugyanis holnap reggel egy másik jegyespárral van találkozóm, akiket szintén érdekel.

Ó, nem tudnám elviselni, ha más foglalná le! Nem a színhelytől függ minden, ez világos. Az a fontos, ami utána jön – és nem a tortára gondolok. Ez a tökéletes hely, és szeretném, ha a mi különleges napunk varázslatos lenne. Az életben egyszer kerül sor erre, és ezt jól akarom csinálni.

Yvette átnyújtja a névjegykártyáját, és minden jót kívánva magunkra hagy, hogy átgondolhassuk.

Elmegy, mi pedig még néhány percig gyönyörködünk a látványban.

– Tetszik? – kérdezi az Imádott.

– Igen.

– Ez a szöveg később jön – incselkedik.

Ölelő karjába bújok.

– Meseszép. Csodás lenne, ha itt házasodhatnánk össze. De megengedhetjük magunknak?

– Valahogy csak-csak.

– Nem lenne olyan költséges, ha csak egy kis pikniket tervezünk utána.

– Biztos, hogy nem szeretnéd egy szálloda éttermében fogadni a vendégeket?

Megrázom a fejem.

– Ez más lesz. Vidám piknik, piknikkosarakkal, takarókkal. Esetleg gitározással, ilyesmivel.

– Jól hangzik. De mi lesz, ha esni fog?

– Van itt egy kis menedékhely – mutatok oda. – Mellesleg az esküvőnk napján nem sírják el magukat a felhők, örülni fognak ők is!

– Én azért arra szavaznék, hogy a vendégek hozzanak ernyőt. – Szélesen vigyorog, majd hosszan megcsókol. – Örök optimista vagy. Ezért szeretlek!

– Van valami, amiről beszélni szeretnék veled.

– Bármi ok az aggodalomra? – ráncolja a homlokát.

– Egy kicsi.

– Gyanús volt, hogy minden túlságosan rendben van – fojt el egy sóhajt. – Csak nem fényképezkedtél megint meztelenül valami idegennel?

Szüntelenül emlékeztet, nem hagyja, hogy elfelejtsem. Mentségemre legyen mondva: volt rajtam némi fehérnemű, és csak segíteni akartam Nadiának, hogy a kompromittáló fotók birtokában megszabaduljon szemét sógorától. A tökéletesre csiszolt terv icipicit visszafelé sült el. Nem arra szántam a fotókat, hogy az Imádott meglássa a számítógépen. Ez nyilvánvaló. De meglátta.

– És nem is nyeltél le egyetlen gyémántgyűrűt sem?

Kapcsolatunk másik mélypontjára utal, ami valamilyen útonmódon összefonódik a fotós esettel. Valljuk be, az Imádott első lánykérése nem ment túl olajozottan. Lenyeltem a csokiba rejtett gyűrűt. Mégis, mit gondolt? A csoki arra való, hogy megegyék, nem? Mindenesetre a sürgősségin nagyon kedvesek voltak. Vajon meg kellene hívnom a nővérkét az esküvőre?

– Csak nem szakítottál a jelenlegi munkaadóiddal? Máris?

– Hát... – próbálok a lehető legkifürkészhetetlenebb maradni. – Elképzelhető, hogy szükségünk lesz egy kis kávéra, süteményre.

– Ó, Lucy – sóhajt rezignáltan. Miközben a kávézó felé terelem, azon gondolkodom, hogyan fogalmazzam meg a tényeket.

Egymással szemben foglalunk helyet kint, a teraszon, pedig elég hideg van. Miután elfogyaszt egy habos kapucsínót meg egy szelet skót süteményt, és úgy ítélem meg, hogy lehiggadt, szorosan beburkolózom a kabátomba, majd belekezdek:

– Valójában nem az én hibám volt...

Felnevet, de kissé erőltetettnek tűnik.

– Sohasem a te hibád, Gyönyörűségem.

Az Imádottat a Targánál ismertem meg, ő volt ott a főnököm, így tökéletesen tisztában van a hiányosságaimmal.

– Nem irodai munkára születtem.

– Ezt jó néhány londoni iroda a saját kárán tanulta meg.

Ingerülten legyintek, de nem tudom megvédeni magam. Nem vagyok egy született alkalmazott.

– Tudom, hogy hiányzik a Csokoládé Mennyország. – Megfogja a kezem.

– Erről is akartam beszélni veled. – A szám kiszárad az idegességtől.

– Kérlek, csak nehogy azt mondd, hogy Marcus van a háttérben. - Az Imádott elkomorodik, megrázza a fejét.

– Öööö... csak egészen minimálisan. – Nézzünk szembe a tényekkel: csak idő kérdése volt, hogy mikor rúgnak ki. Előbb-utóbb úgyis kívül találtam volna magam. Marcus csak felgyorsította a folyamatot.

– Reménykedtem, hogy akkor látjuk majd, amikor a hátunk közepét. Hónapok óta nem találkoztunk vele, Lucy, és nem

mondhatod, hogy nem telnek nyugodtabban a napjaink nélküle.

– Igaz. – Vitathatatlan. De ismét felbukkant. Rossz pénz nem vész el. – Ma ebédidőben meglátogatott – vallom be. – Megkért, hogy menjek vissza a Csokoládé Mennyországba.

– Természetesen nemet mondtál...

– Így van.

– És mostanra meggondoltad magad.

– Jól vezettem a Csokoládé Mennyországot. Ez az egyetlen dolog, amit valaha is jól csináltam. A jelenlegi üzletvezetője semmit sem ér.

Kételkedve néz rám.

– Tökéletesen alkalmatlan – ismételgetem makacsul. – Marcus felajánlotta nekem az állást, visszamehetek.

– Nagyon drágán meg fogsz fizetni érte, Lucy – figyelmeztet az Imádott. – Marcus ismét be fog furakodni közénk. El fogja érni, amit akar.

– Úgy érzem, hogy megváltozott.

Gúnyosan felnevet. Nem lepődöm meg. Marcus sohasem fog megváltozni. Ezt még én is tudom, bármennyire elfogult vagyok vele.

– Nem kellene megfontolnom? Összeházasodunk. Sok pénzbe kerül egy esküvő, még egy olcsó is. Hogyan tervezzünk, ha nincs állásom?

– Megoldjuk – feleli kurtán az Imádott.

– Elhalaszthatjuk – ajánlom fel a lehetőséget, holott ez az, amit a legkevésbé szeretnék. – Összeházasodhatunk később is.

– Nem! Most kell lefoglalnunk a helyszínt. Meglesz rá a pénz. Hívd fel holnap az állásközvetítő ügynökséget. Biztos vagyok benne, hogy találsz valamit. – Komolyan néz rám. – Tudom, hogy szeretted Marcust...

– De már nem szeretem.

– Tudom, hogy a Csokoládé Mennyországot is szereted. Tudom, hogy elveszettnek érzed magad nélküle, de hidd el, vannak más állások is. Olyanok, ahol Marcus nem uralkodik fölötted. *Nem* teheted ezt, Lucy!

– Tudom. – Az eszem tudja, de a szívem másként érez. Teljesen másként.

Chantal kibontotta a nagy méretű, barna borítékot. Tudta, hogy mit tartalmaz, mielőtt felhasította volna, mégis meg kellett támaszkodnia a konyhapulton. Tehát megérkezett. Az első adag válási papír Tedtől. Egy csapásra valóságossá vált.

A folyamat gyorsasága igen megleptet. Busásan megfizettek egy jó nevű ügyvédet, hogy felgyorsítsák a folyamatot, és ijesztő fürgeséggel megosztoztak a közös vagyonon. Végül is miért ne lennének túl az egészen minél előbb? Már csak Lana, a közös lányuk kötötte össze őket. Az ő érdekében civilizált kapcsolatot kell ápolniuk. Ha őszinte akart lenni saját magához, lehet, hogy már nem volt szerelmes Tedbe, de az utálatig sohasem jutott el. Még mindig kedvelték egymást, és ebbe kellett kapaszkodniuk, ha ez egyáltalán lehetséges. Ha igyekeznek, akkor fenntartható a baráti viszony. De a békés alapon nyugvó kapcsolatoknak általában véget vet az ügyvédi beavatkozás és a felügyeleti jog eldöntésére irányuló procedúra. Megpróbáltak nagyon óvatosan lavírozni ezen az ingoványos terepen, hogy fenntarthassák a békés állapotot. Azt még nem tudta, hogy a néhány ezer kilométer, ami elválasztotta őket Ted New Yorkba költözése óta, javít-e vagy ront a kapcsolatukon.

Ted a szerelmével, Staceyvel – Chantal egykori barátnőjével – és közös kislányukkal, Elsie-vel költözött New Yorkba, hogy új munkahelyet és új életet kezdjen. Hármasuk, illetve ötösük kapcsolata nagyon bonyolult. Elsie akkor fogant, amikor Chantal és Ted rövid időre szakítottak. Chantal mindent

megtett, hogy Elsie-t beillessze kis családjukba. Talán túl sokat is. Még Staceyvel is összebarátkozott. A nő azonban - mint utólag kiderült – nem vetett véget a viszonynak, továbbra is Teddel kavart az ő háta mögött, holott mindketten azt állították, hogy vége.

Bizonyos szempontból hiányzott neki Stacey, sok mindenben hasonlítottak egymásra. Elsie is imádnivaló volt. A kislányok féltestvérek, ő pedig azt szerette volna, hogy együtt nőjenek fel, együtt játsszanak, együtt élvezzék a szilárd családi háttér támogatását. De rá kellett jönnie, hogy hiú ábrándokat kergetett. Néhanapján beszélt Staceyvel, amikor Tedet hívta a Lanát érintő ügyekben vagy, gyakoribb esetekben, a válással kapcsolatban. Ha volt férje helyett Stacey vette fel a telefont, mindig szívélyesen elbeszélgettek, de a korábbi meghitt, bensőséges kapcsolatnak nyoma sem maradt. Vajon Stacey hogyan illeszkedett be New Yorkban? A telefonban azt mondta Chantalnak, hogy élvezi az ottlétet, de minden bizonnyal vajmi keveset látta Tedet, és igencsak magára hagyottan teltek a napjai egy zsúfolt, idegen városban egy kisgyerekhez láncolva. Nem túl rózsás helyzet, soha nem is lesz az.

De ez most már Stacey gondja volt. Ő döntött így, fizikailag és érzelmileg is túlzottan eltávolodtak már egymástól ahhoz, hogy Chantal segíthessen neki, mint korábban tette. Nem tudott neki igazán megbocsátani, nem azért, mert elvette tőle Tedet, hanem mert nem volt egyenes, amikor a Ted iránti érzelmeiről vallott. Tisztában volt vele, hogy Stacey is bűnösnek érzi magát a kialakult helyzet miatt, ezért ilyen távolságtartó vele. Így azonban Stacey magára maradt.

– Hűha, kislány! Hát te meg mit csináltál? Új frizurát? – fordult oda az etetőszékben ülő Lanához.

Néhány percig szabad kezet adott a gyereknek, és most

szembesült azzal, hogy elképesztően nagy mennyiségű joghurt fér egy icipici kis pohárba... Alig vette le a szemét a kislányról, míg átfutotta a nem jogerős bontóperi ítéletet, de ennyi idő is elég volt arra, hogy a pohár egész tartalma Lana immár csomókba tapadt haján landoljon. Füle, orra, mindene megtelt joghurttal, az etetőszéket is teljesen beborította. Chantal finoman kivette a kanalat lánya pufók kezecskéjéből, hogy elejét vegye a további károknak. Lana büszkén vigyorgott rá, láthatóan elégedett volt magával.

– Na, és most mit csináljunk ezzel, kisasszony? – Hála istennek, fürdésig már nem sok volt hátra.

Fáradságos dolog egyedül nevelni egy kisgyereket. Szerencsére biztos anyagi háttérrel rendelkeztek mindketten Teddel – egy gonddal kevesebb. Folyamatban volt közös ingatlanjaik eladása, volt férje pedig nagyon korrektül betartotta a megállapodást. Nem sűrűn hallott ilyen esetekről a barátaitól. Általában szörnyen elkeseredett harcok folytak a pénz miatt, de Ted nem alacsonyodott le erre a szintre. Valószínűleg a bűnbánat munkálkodott benne, hiszen nemcsak elhagyta Chantalt, hanem a karrierjét is fontosabbnak tartotta a lányával való találkozásoknál.

Az elégedetten magában gagyogó kislányon felejtve a szemét, Chantal azon gondolkodott, vajon eljön-e az a nap, amikor Lana boldogtalannak érzi majd magát abban a helyzetben, melyet együtt élni nem tudó szülei idéztek elő. Semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy gyermeke boldog legyen.

Hamarosan keres majd valami munkát, de a válási megállapodásnak és az életmód minden területére kiható visszafogottságnak köszönhetően elegendő pénzzel rendelkezett, hogy ez ne váljon nyomasztó tényezővé. Kihasználja a lehetőséget, élvezi Lana társaságát, és talál majd

valamit, amivel szeretne foglalkozni úgy, hogy Lana közelében maradhasson. A magazinok világában dolgozni túlzottan megerőltető lenne. Legutóbbi munkája kapcsán sokat kellett utaznia, ezúttal ezt semmiképpen sem vállalná. Esetleg valamilyen online munkában gondolkodhat. Talán Autumn párja, Miles, a honlap-mágus, tud adni néhány ötletet.

Ráadásul jelenleg folyamatosan fáradtsággal küzdött. Noha korábban megpróbált picit fogyókúrázni, most csak úgy olvadtak le róla a kilók. Nem panaszkodott, de erőtlennek érezte magát, valószínűleg szüksége lett volna némi vitaminra vagy gyógynövénykúrára. Jó néhány hete küzdött ezzel a problémával.

Jacob lépett a szobába. Haja még mindig nedves volt a zuhanyzástól. Chantal jóleső érzéssel nézett rá: nagyszerű ember tetőtől talpig, kívül-belül.

– Jobban érzed magad?

– Remek érzés lemosni magunkról a nap porát – bólintott rá Jacob. Chantal átnyújtott neki egy pohár bort. A férfi hálásan belekortyolt. – Az orvos is ezt írja fel. – Átölelte Chantal derekát, a nyakához hajolt. Olyan jó érzés volt, amikor Jacob ölelte. Jacob és Lana ölelését semmi a világon nem múlta felül. – Kérdés, hogy melyik orvos. *Te* hogy érzed magad?

– Kicsit még fáradtan – ismerte el Chantal. – Aludtam egyet délután Lanával. – Általában nem sikerült úgy időzítenie, hogy pihenőidőben a lányával együtt aludjon, de egy ideje annyira fáradt volt, hogy inkább feladta a versenyfutást az idővel, hogy hasznossá tegye magát napközben, és igyekezett akkor szunyókálni, amikor Lana. Remélte, idővel a nagy tettekre is sor kerül. – Valamivel jobban vagyok.

– Beszéltél az orvossal?

– Nem gondolom, hogy ilyen esetben orvoshoz kell fordulni.

Szerintem minden kisgyermekes anyuka túlhajszolt.

– Nagyon örülnék, ha mégis bejelentkeznél. Mintha nem is te lennél. – Jacob aggodalmasan ráncolta a homlokát. – A sok stressz és feszültség lehet az oka. Nem azt mondják, hogy a válás az egyik legstresszesebb dolog az életben?

– A költözés is hamarosan a nyakunkba szakad – tette hozzá Chantal.

Amikor a családi házat eladták, úgy döntöttek Jacobbal, hogy összeköltöznek. A jelenlegi lakhelyéhez közeli szép, csendes utcában vásárolt egy kis lakrészt egy sorházban. Észak-Londonnak ez a része kifejezetten kellemes és pörgős. No, nem mintha ki tudta volna használni, amióta Lana megszületett, de mégis megnyugtató érzés volt, hogy megtehetné. Olykor-olykor eltűnődött, vajon Jacob hogyan érez a szülőséggel kapcsolatban, amelybe fejest ugrott. Nem úgy tűnt, hogy megbánta volna. Tüneményes pótapává vált, Lana pedig túl kicsi volt még, hogy észrevegye a váltást, amiben volt valami nagyon szomorú.

Együtt töltötték a karácsonyt a Tóvidéken egy tágas parasztházban, amit Chantal bérelt ki az ünnepekre mindannyiuk számára. Némi szervezkedésnek köszönhetően a Csokiimádók Klubjának tagjai kivétel nélkül el tudtak menni. A házikó mesés volt, valamennyien élvezték a havat, a lobogó tüzet, az egymásra szánt nyugodt perceket. Amikor szakítottak Teddel, Nadia meglepetésül meghívta Jacobot. Az igazsághoz tartozik, hogy Chantal már jó ideje szerette Jacobot, és ez nem tett jót a házasságának. Most azonban eljött az ő idejük.

A fájdalmas válás fenyegető közelsége ellenére a karácsony nagyszerűen telt. Jacob iránti szerelme elmélyült. Addig csak lopott, kapkodó perceket szentelhettek egymásnak, a parasztházikóban azonban lehetőségük adódott összetartozó párként tölteniük az időt.

– Elkezdem a vacsorát – mondta Chantal.

– Majd' éhen halok. Ebédre csak egy kávét ittam. – Jacob rendezvényszervezői munkája minden idejét lekötötte. Gyakran előfordult, hogy hét közben és hétvégeken is esténként szólította el a kötelesség, bármennyire igyekezett az esti időpontokra eső rendezvényeket átadni másnak.

– Fogalmam sincs, mi van a hűtőben, de remélem, akad valami ehető. – Amint elfordult, éles fájdalom hasított Chantal mellkasába, még a lélegzete is elakadt tőle.

– Biztos, hogy minden rendben van?

– Csak egy nyilallás. – Megdörzsölte a helyet, ahol a szúrást érezte. – Lana egyre nehezebb. Valószínűleg meghúzódott egy izom. Semmi komoly.

– Ígérd meg, hogy holnap felhívod az orvost.

– Lehetetlenség időpontot szerezni. Reggel nyolctól a telefonon kell lógni, aztán tucatnyi embert kell kivárni. Vagy meggyógyulok, vagy meghalok, mire rám kerül a sor.

– Akkor is próbálkozz. Ígérd meg.

– Rendben. – Nem állt szándékában betartani az ígéretét, de amikor ismét belehasított a fájdalom, megfordult a fejében, hogy Jacobnak talán igaza van.

A vakító napfénytől hunyorogva jöttek ki mindhárman a moziból. Autumn Miles kislánya, Flo kezét fogta, aki boldog önfeledtséggel dudorászta az imént látott film tipikusan bosszantó zenéjét. Az utóbbi hónapokban, amióta Milesszal együtt éltek, Autumn hozzászokott a kis hercegnős filmekhez. Mostanában gyakrabban hódolt ezeknek, mint a kedvelt romantikus vígjátékoknak vagy mélyen érző művészfilmeknek, de ez nem nagy ár azért, hogy cserébe egy olyan kedves és szerető férfi közelségét élvezhesse, mint Miles Stratford.

Mintha egész életében egy ilyen férfira várt volna, mindig remélte, hogy létezik olyan szeretet, amelyben most fürdőzik. Nyugodt, szerető gondoskodáson alapuló kapcsolatukat nem tépázta meg semmilyen érzelmi hullámzás vagy túlzott óvatoskodás, komédiázás. Hasonló értékrendjüknek és érdeklődési körüknek köszönhetően remekül kijöttek egymással. Ha ezek alapján valaki unalmasnak tartotta volna a kapcsolatukat, akkor nagyot tévedett: nem számolt a mindent elsöprő szenvedéllyel. Autumn elmosolyodott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Miles.

– Arra gondolok, hogy milyen szerencsés vagyok. – Autumn Milesba karolt.

– Én meg azt hittem, a hercegnő szerencséjének örülsz, amiért rátalált igaz szerelmére... igaz, egy ogre képében.

– Annak is örülök.

Egy korai ebéd erejéig betértek a legközelebbi derűs kis

gyorsétterembe. Flót lefoglalták egy, a szivárvány minden színében pompázó ceruzakészlettel és egy színezővel. Egy hazavihető lufit is kapott – kell ennél nagyobb kényeztetés egy négyéves kislány számára?

Az ablak melletti bokszban ültek le, Autumn figyelte, Miles hogyan segít Flónak a színpompás alkotásban.

– A kutyának rózsaszínűnek *kell* lennie, apa – erősködött Flo.

– Tökéletes szín egy kutyának – hagyta rá Miles barátságosan. – Több is lehetne belőlük.

Miles Autumn-ra kacsintott, mialatt Flo belefeledkezett a színezésbe, nyelvét kidugva ádázul satírozott. Apjára hasonlító aranyos kicsi lány – zöldesbarna szemét, gesztenyeszínű göndör haját, telt ajkát tőle örökölte, sőt az orrnyergét pöttyöző szeplőcskék rajzolatát is.

Alma nem esik messze a fájától. Autumn mindkettőjükbe fülig beleszeretett.

Megható volt látni, mennyire imádja Miles Flót – az életet jelentette számára, mindent. Autumn tudta, milyen nehéz a férfinak „részmunkaidős" apukaként foglalkozni a kislánnyal, de remekül megállta a helyét. Miles volt az első olyan kapcsolata, akit tökéletesen alkalmasnak tartott az apaságra. Miles apaságra született, és egyszer majd ő is boldogan vállal vele gyerekeket. Erről – mint mindig – eszébe jutott a saját lánya, és fájóan beléhasított a hiánya.

Autumn tizennégy éves volt, amikor teherbe esett. Szülei arra kényszerítették, hogy újszülött kislányát, Willow-t örökbe fogadó szülőknél helyezze el. Élete legszörnyűbb pillanatát élte át, azóta nem telt el úgy nap, hogy ne bánta volna meg akkori engedelmességét. Mostanra elfogadta ezt a helyzetet, és lánya felkutatásán fáradozott. Olyan internetes oldalakon keresgélt, amelyek segítenek az elválasztott családok tagjainak, hogy

egymásra találjanak.

Azt álmában sem gondolta volna, hogy Willow valaha is keresni fogja, ehhez képest karácsonykor váratlanul felhívta a családok egyesítésével foglalkozó Csaladkereső Ügynökség, hogy a lánya szeretné felvenni vele a kapcsolatot. Akkor úgy érezte, röpülni tudna örömében. Úgy képzelte, az egymásra találás könnyei után egy ismerkedős időszak következik, melyet az örök, boldog együttélés koronáz meg. Valószínűleg túl sok hercegnős filmet nézett meg. Azóta is egy helyben toporogtak, gyakorlatilag semmi sem történt.

Sok hónap elteltével sem sikerült még kapcsolatba lépnie a lányával. Autumn sorsa a Családkereső Ügynökségtől függött. Rendszeresen beszélt Eleanorral, az ügynökség munkatársával, aki közvetített Autumn és Mary Randall, az örökbe fogadó anyuka között.

Telefonon megpróbáltak összehozni egy-egy lehetséges időpontot a találkozásra, majd úgy tűnt, hogy Willow meggondolta magát. Az egész folyamat egy lassított macska-egér játékká alakult. Eleanortól tudta Autumn, hogy Mary nem túl készséges, egyértelműen félti Willow-t, aki még túl fiatal, nem tudja kezelni a helyzetet. Elviekben Eleanornak segítenie kellett volna összehozni a találkozót, de ő sem hamarkodta el a dolgot. Azt tanácsolta, hogy bízzák Willow-ra, alkalmazkodjanak az ő tempójához. Autumn-nak ezért vissza kellett fognia magát, minden csöpp türelmére szüksége volt. Ha már idáig eljutott, nem akarta elijeszteni a lányát, az végképp nem hiányzott neki. Veszteg marad, kivárja amíg Willow készen áll.

A táskájából előhalászta a vetítés idejére lenémított telefonját, és felhangosította. A kijelzőn néhány nem fogadott hívás villogott – Lucy, Nadia és legnagyobb meglepetésére Eleanor is

hívta.

– Beszélnem kell Eleanorral. Hívott. Kiugrom egy pillanatra, amíg hozzák az ebédet. – Hangjában csengett a remény, nem tudta elfojtani.

– Drukkolok – mondta Miles, míg ő kikászálódott a bokszból.

Kilépett a járdára, azonnal hívta Eleanort. Szíve most is a torkában dobogott, mint mindig, amikor a Családkereső Ügynökséggel beszélt. Fennállt a veszélye, hogy Willow bármikor elvághatja ezt a vékony köteléket.

– Szia, Eleanor. Elnézést, nem tudtam felvenni a telefont.

– Szia, Autumn. Azt hiszem, ismét próbálkozhatunk. Mary hívott, hogy megbeszéljünk egy találkozót.

– Valóban?

– Vegyél levegőt! – szólt rá Autumn-ra, aki ekkor döbbent rá, hogy izgalmában visszafojtotta a lélegzetét. – Mary ezúttal sokkal készségesebbnek tűnt.

– Bármikor, bárhol találkozhatunk. Ahol és amikor jó nekik, ahogyan ők akarják.

– Eljönnek Londonba. Oda mennek, ahova te szeretnéd. Egy kellemes kis kávézót javasolnék vagy esetleg egy múzeumot.

– Már tudom is, hogy hol! – Mindenképpen a Csokoládé Mennyországban! Óvatosan, hízelegve kell megkörnyékeznie Lucyt, nehogy megsértődjön, ha a most már ellenséges területnek számító kávézóba lép. Itt kell találkoznia Maryvel és Willow-val, ez a lehető legjobb hely. Ha Willow DNS-e bármily mértékben is hasonlít az övéhez, akkor imádni fogja azt a helyet.

– Szorítok neked – biztatta Eleanor.

– Köszönöm. Én is szorítok magamnak.

Ruganyos, energikus léptekkel ment vissza az étterembe. Talán ezúttal valóban összejön.

– Jó hírek? – nézett fel Miles.

– Ismét megpróbál egy találkozót összehozni. Úgy érzi, ezúttal valóban láthatom Willow-t.

– Remélem.

– Most már csak imádkozom, és várom, hogy mikor mehetek. – Autumn tudta, mekkora lépésre szánta el magát a fiatal lány. Vajon ő hogyan érezné magát hasonló helyzetben? Mindössze egy esélyt szeretett volna kapni, hogy elmagyarázhassa Willow-nak, miért engedett a kényszernek. – Ez minden, amit tehetek, amíg ő felkészül a találkozásra.

Látni akarta a lányát, megölelni, gondoskodni róla, szeretni úgy, ahogy csak egy anya tud. Ez volt minden vágya.

Nadia a földön térdepelve segített Lewisnak, a kisfiának, hogy a helyére rakja a Lego-kastély utolsó darabját.

Mindketten a sarkukra ülve csodálták erőfeszítéseik eredményét.

– Szép munka. Csapj bele! – Nadia felemelte a tenyerét, Lewis lelkesen belecsapott. – Viszont most már ágyba!

– Csak tíz percet még, mami! – könyörgött.

– Egyetlenegyet sem! – mondta Nadia határozottan. – Te iskolába mész reggel, én pedig dolgozni. Holnap tiszta fejre, józan észre van szükségünk.

Legalább talált végre magának egy normális időbeosztású munkahelyet, mindössze egyetlen esti műszakkal, így most már nem kellett annyit zsonglőrködnie a gyerekfelügyelettel, mint korábban. Egyelőre Lewis még csak délelőtt volt iskolában, de szeptembertől egész napossá válik a foglalkozás. Szerencsére Autumn még mindig ráért, hogy elhozza az iskolából, és vigyázzon rá néhány órát délután, míg ő hazaér. Az esti műszakok alkalmával Autumn teáztatja meg Lewist, fürdeti meg és fekteti le. Ez jóval időigényesebb feladat, de úgy tűnt, Autumn-nak nem esik nehezére. És már nem tart soká ez az állapot, hála legyen az égnek!

Karácsonykor kapott a biztosítótársaságtól egy elég jelentős összegű csekket. Arra nem elég, hogy soha többé ne kelljen dolgoznia, vagy házat vegyen belőle, de arra igen, hogy ne szenvedjenek hiányt semmiben, és legyen tartaléka, ha éppen

nincs munkája. A cég sokáig húzta-halasztotta az intézkedést, késlekedett a kifizetéssel, de végül csak elküldték a csekket. Nagy terhet vettek le a válláról, most már elkezdhette megtervezni, felépíteni az életüket.

A call center szolgálatnál azon nyomban elhelyezkedett, amint lehetőség adódott rá. Nem élhetik fel a vagyonukat. A pénznek hosszú távon kell kitartania, a jövőjük biztosítéka, nem herdálhatja el. A munka agysorvasztó és kimondhatatlanul fárasztó volt, naphosszat üldögélt egy lélektelen, ablaktalan irodában, egy mamut online céghez befutó milliónyi telefonhívást kezelve – értelemszerűen a telefon másik végén többnyire igen idegesen érdeklődő ügyfelekkel. Nem eszményi elfoglaltság a munkaidő eltöltésére, de egyelőre megteszi. Az életbiztosítótól származó pénzből szebb lakásba, jobb környékre költözhetnek Lewisszal. Amint kiderül, hol fognak lakni, keres egy jobb, állandó munkahelyet, lehetőleg olyat, ahol építheti a karrierjét. Még az is előfordulhat, marad annyi pénzük, hogy saját kis céget alapítson, vagy valamibe belekezdjen. Számtalan dolog van, amin törheti a fejét.

Lewis már megfürdött, felvette a pizsamáját. Nadia felkísérte az emeletre, és ágyba dugta. Ritkán fordult elő, hogy Lewis a saját ágyában maradt egész éjjel. Nadia biztosra vette, hogy később, amikor majd ő is feljön lefeküdni, Lewist a franciaágyában találja elterpeszkedve, szétvetett karral-lábbal, és neki, szokás szerint, egy keskeny kis fekvőrész jut, ahol elalhat reggelig. De legalább megpróbálta jó helyre lefektetni. Lewis gyorsan nőtt, tudta, hamarosan igényt tart saját élettérre. Az éjszaka nagy részében mocorgott, izgett-mozgott, de Nadia ennek ellenére az együtt töltött idő minden egyes percének örült. Megsimogatta fia barna haját. A fia jól van, az ő szeretett fia. Nehéz időszak állt mögöttük, de Lewisnak sikerült minden

napra megőriznie valamennyit jókedvéből, derűjéből. Vagy legalábbis majdnem.

Nadia nem hitte, hogy a fia iránti szeretetből ennél több belefér még a szívébe. Mindent, amit tett, érte tette, a jelenleginél jobb élet biztosításának reményében.

– Mese? – kérdezte reménykedve Lewis.

– Ma este nem, drágám. Elcseréltük legózásra.

– Szeretlek, mami! – Lewis elhelyezkedett a paplan alatt, és bedugta a hüvelykujját a szájába.

– Én is szeretlek. Aludj jól!

Nadia lekapcsolta a villanyt, az ajtót félig nyitva hagyta, és lement a földszintre.

Toby halála után egy ideig rettegett az éjszakától, a magánytól. Az órák mintha vég nélkülire nyúltak volna. Most viszont már alig várta, hogy magának is szentelhessen egy kis időt – biztos jele, hogy a gyógyulás felé vezető úton halad. Ráadásul felbukkant valaki az életében, ami határozottan visszacsalta a csillogást a szemébe.

Készített magának egy bögre kávét, majd a konyhaszekrény mélyén kotorászott a Lewis szeme elől, speciálisan biztos helyre rejtett csoki után. Ma este egy gyönyörűséges Green & Black étcsokiszeletet részesít kegyeiben.

Kényelembe helyezte magát a nappaliban, lenémította a tévét, és a telefonért nyúlt, hogy felhívja Jamest – számára ez jelentette a nap fénypontját. Jamest karácsonykor ismerte meg, amikor a lányokkal a Tóvidéken töltötték az ünnepeket. Chantal James házát bérelte ki a vakáció idejére, és az igencsak jóképű gazda történetesen nem messze lakott a bérbe adott háztól.

Nadia beütötte a telefonszámot. A férfinak két gyermeke volt, a hatéves Seth és a nyolcéves Lily. Ilyenkor már valószínűleg ők is ágyban voltak, ezért ez az időszak volt a legalkalmasabb a

beszélgetésre. Amíg várta, hogy a férfi felvegye a telefont, a szíve szokás szerint hevesebben vert.

– Hello. – Repeső öröm feszítette, amint meghallotta a férfi hangját.

– Szia, drágám! Milyen napod volt? – Amióta hazajöttek a karácsonyi ünnepek után, minden áldott nap felhívta. Andalító, megnyugtató beszélgetéseik egyre hosszabbra nyúltak. Semmi különös témát nem vitattak meg, csupán aprólékosan beszámoltak egymásnak a napközben történt eseményekről, a gyerekekről. Jó érzéssel töltötte el, hogy a vonal másik végén valaki várja az esti hívásokat. Vajon hogyan birkózna meg mindennel, ha nem villannának fel ezek az apró fénypontok?

– Remek. Tökéletes idő, csípős hideg. A hegyoldalban volt egy kis fagy, de amikor felszállt a köd, kisütött a nap, és el is olvasztotta.

Nadia a nyomorúságos, nyirkos, reménytelenül szürke londoni napra gondolt.

– Hamarosan lehozzuk a juhokat a hegyoldalból a legelőre, itt az ellés ideje. Elég sok munka lesz. Minden segítő kézre szükség van – tette hozzá James.

Nadia világától távol állt mindez, és nagyon szerette hallgatni James-t, amikor erről beszélt. Ha ott lenne térerő, küldhetné neki egy-egy képet a hegyoldalról, ahol járkál. Egyrészt úgy érezné, közelebb van hozzá, másrészt ő is látná azt a helyet, amerre a férfi jár.

– El kellene jönnötök Lewisszal. A gyerekek szeretnek segíteni. Nagyon tetszene neki. Mindig van néhány gyengébb bárány, ezeket cumisüvegből kell etetni.

– Biztos tetszene neki. – Eszébe jutott az a nap, amikor mindannyian átmentek Jameshez, hogy az ünnep egy részét nála töltsék. Hatalmas ház, valamikor igen előkelő lehetett.

Mostanra már megkopott imitt-amott, de barátságos volt és otthonosságot árasztott. Bármerre nézett az ember, mindenhol állatok. Négy macska gömbölyödött, domborított a karosszékekben, a könyvszekrényeken, valamint a tűzhely mellett néhány kutya – egy öregedő labrador és egy játékos Jack Russell-terrier – társaságában.

Lewis csak a spitalfieldsi állatparkban látott közelről állatokat. Vitathatatlanul remek hely, de nem vetekedhet a Tóvidék vadregényes tájaival. A kisfiú folyamatosan háziállatért nyaggatta, de nem lett volna tisztességes az állattal szemben így, hogy mindketten egész nap távol vannak. Az új iskolában az osztály egy hörcsögről gondoskodott. Lewisnak eddig ez volt a legközelebbi kapcsolata egy állattal. Előbb-utóbb rájuk is sor kerül, hogy hétvégenként vagy iskolai szünetekben gondozzák. Egyelőre ennyi elég volt.

– Nem találkoztunk karácsony óta – búgta James a telefonba. – Hiányzol.

– Tudom. Te is hiányzol...

Aznap James mindenkit tárt karokkal várt. A gyerekek remekül szórakoztak, órákig játszottak együtt kint a hóban. A felnőttek a meleget árasztó tűzhely körül tanyáztak néhány üveg kiváló minőségű vörösbor társaságában. Örömteli borzongás futott át rajta, amikor felidézte, milyen gyakran pillantottak egymásra Jamesszel, és mennyire belefeledkeztek ezekbe a pillantásokba. A konyhában egyedül maradt a férfival, segített előkészíteni a házikenyérből és tucatnyi különböző házi sajtból álló ebédet. Régi ismerősként beszélgettek, a férfi megnevettette, többet nevetett, mint a korábbi hónapokban összesen. Egyre több időt töltöttek együtt, a hét végére mindennapossá vált Nadia látogatása. Soha senki társaságában nem oldódott úgy fel, mint James mellett.

A férfi az életéről mesélt, Helenről, a feleségéről, aki három éve halt meg rákban, egyedül hagyta a két gyerekkel és a tanya gondjaival. Nadia Tobyról beszélt, a nehézségekről, amelyekkel egyedülálló anyaként szembe kellett néznie. Mindketten tragikus időszakon estek át, természetes, hogy érzékenyebben reagáltak egymásra, de ez több volt puszta empátiánál. Nadia jól érezte magát vele, vonzódott a fesztelen modorú, gyengéd férfihoz.

– Gyertek, látogassatok meg bennünket – hívta a férfi. – Mi tart vissza?

Nagyon nehezére esett a vakáció végén visszajönni Londonba. Harmincegynéhány évesen belebonyolódik egy románcba. Micsoda klisé! Milyen jót nevetne, ha valaki más kerülne ilyen helyzetbe... ő meg teljesen belebolondult Jamesbe...

Komolyan tervezte, hogy meglátogatja őket Cumbriában az iskolai téli szünetben, de nagy havazás volt, a vonatok sorra elakadtak. Hétvégi kiruccanásnak túlzottan messze volt, és túl költséges lett volna, Lewis nagyon elfáradna, neki pedig még nem gyűlt össze kellő szabadnapja. Úgy érezte, egyre távolabb kerülnek egymástól, túl sok időt töltöttek külön. Mindennap beszéltek telefonon, de három hónapja nem találkoztak. Vajon James tényleg olyan jóképű, mint ahogy az emlékeiben él, vagy csak az idő távlatából látja úgy? Vajon jobb egy biztonságos, veszélyektől mentes távkapcsolatot ápolni, mint megtenni a következő lépést?

– Dolgozom – mondta, de ő is érezte, hogy ez igen gyenge kifogás.

– Hamarosan itt a húsvét – érvelt James. – Biztosan elengednek néhány napra arról a borzalmas helyről. Nem láncolhatnak oda örökre.

– De ezt teszik! – nevetett fel Nadia.

– Lewis sem megy iskolába, Seth és Lily is vakación lesz – győzködte tovább James, figyelmen kívül hagyva Nadia ellenkezését. – Én is szakítok időt, hogy megmutassam a környéket. Gyertek el egy hétre vagy többre, ha van kedved. Megteheted, nincs semmi akadálya. Illetve egy akadály van: ha nem akarsz eljönni.

– Nem, dehogyis, nem erről van szó.

– Akkor miért tétovázol?

– Megijedtem... – vallotta be. – Annyira tökéletes volt minden karácsonykor. Nagyszerűen kijöttünk egymással. Mi lesz, ha ezúttal nem?

– Gyertek el! – James komolyra fordította a szót. – Meg kell próbálnunk, hogy kiderüljön, hogyan tovább. Felültök a vonatra, küldök pénzt.

– Nem a pénzről van szó.

– Akkor gyertek! Valóban így akarjuk leélni az életünket? Esti telefonbeszélgetések és semmi más?

– Nem hangzik olyan rosszul – kötekedett Nadia. A szíve mélyén azonban úgy érezte, hogy van benne némi igazság.

– Számomra igen. Nadia, látni akarlak, ölelni.

Nadia torka hirtelen kiszáradt.

– Szeretném megmutatni az én világomat, úgy érzem, tetszene neked – folytatta James.

– Részben ettől rettentem meg.

– Mi a legrosszabb, ami történhet? – kérdezte lágyan a férfi.

Szerelmesek lesznek, és ez fenekestül felforgatja Nadia életét. Vagy maradhat Londonban, véget vetnek az egész történetnek, és sosem tudja meg, mit veszített.

Mivel nem érkezett válasz, James folytatta:

– Nézzük meg, van-e közös jövőnk. Nem gondolod, hogy

tartozunk ennyivel magunknak mindazok után, amit átéltünk?

Maga elé képzelte a férfit, amint nagy léptekkel halad a hatalmas hegyoldalban, nyomában a juhászkutyákkal, és kinézett a saját kis zsebkendőnyi csenevész kertjére... Vajon mi történik, ha elmegy oda, és még mindig tetszik, amit ott lát?

– Gondolkodom rajta. Megígérem. – A gondolatra görcsbe rándult a gyomra.

– Ne gondolkozz túl sokat, mert lebeszéled magad. Csak tedd meg. Foglald le a jegyet.

Tisztában volt azzal, hogy ha túl sokat habozik, James továbblép. Lehet, hogy minden a kapcsolatuk működése ellen szól, de akkor is érdemes megpróbálni, nem?

Hosszú barna hajú paróka, egyenesre vágott frufruval, Aviator napszemüveg a szürke idő ellenére és sötét ballonkabát. Ez utóbbit egy vintage turkálóból szereztem be a Camden High Streeten, hogy teljes legyen az álca. Tökéletes. Senki sem fog felismerni.

Kémkedni megyek a Csokoládé Mennyországba, hogy kiderítsem, pontosan mi is történik arrafelé. Beugrom a metróba, felfelé jövet megizzadok a nagy ballonkabátban. A paróka nejlonból van, szörnyen viszket a fejem. Lehet, hogy valamivel könnyebb álca is ugyanúgy megtette volna.

Verejtékezve, zaklatottan érkezem meg a Csokoládé Mennyországhoz. Az út túloldaláról vágyakozva bámulom spirituális otthonom ablakait. A kirakat egy vicc. Egy nagyon rossz vicc. Csalódottságomban a fogamat csikorgatom. Mégis, hogy gondolja ez az új üzletvezető? Én mindig figyeltem arra, hogy jól látható káprázatos süteményekkel és csokikkal becsalogassam a vásárlókat. Most azonban halvány nyoma sincs a legcsekélyebb csábításnak sem. Borzasztóan elhanyagolt, de én pillanatok alatt elrendezném.

Megfájdul a szívem a vágyakozástól. Nagyon hiányzik. Amióta Marcus megvette a kávézót, még csak nem is sétáltam erre, nem tudtam rávenni magam. Ki kell derítenem, hogy Marcus miért szeretne engem látni a pult mögött.

Lenyomom a kilincset, a csengő jelez. A kávézó siralmasan üres, alig néhány embert látni benne. Egy pár üldögél az ablak

melletti egyik asztalnál, a többi üres. Két fickó nyújtózkodik a Csokoládé Mennyország Klubja által egykor oly kedvelt és gyakran használt díványokon. Nem is olyan régen, főleg a karácsonyi nagy forgatagban alig lehetett itt megmozdulni, a kassza egész áldott nap csilingelt. Halálra dolgoztam magam, és ez boldoggá tett.

Az üvegpulton díszelgő sütemények sem igazán rokonszenvesek. Nyomába sem érnek azoknak, amelyeket Alexandra, a közelben lakó végtelenül aranyos hölgy sütött a kávézónak. Annak idején beszereztem egy tetszetős vitrint, de a polcai most üresen szomorkodnak. Közeleg a húsvét, a legpompásabb királyi csokilakoma. A Csokoládé Mennyországnak rogyadoznia kellene a káprázatos csokik, húsvéti csokitojások, nyuszi-gyömbérkenyerek, cukormázas kekszek súlya alatt. Marcus nagy lehetőséget szalaszt el, ha nem szedik össze magukat. Nem csodálkozom, hogy meg akar szabadulni az üzletvezetőtől.

Miért is törődöm mindezzel? Ez már nem az én gondom. Ha Marcus nem tudja ösztönözni az üzletvezetőt, nem tud vele bánni, akkor semmi keresnivalója a szakmában.

Miközben csüggedten bámulom továbbra is a lehangoló pultot, a bolt hátsó részéből valaki belép az eladótérbe. Ó! Most már értem, miben mutatkozik meg ennek a bizonyos vezetőnek a vonzereje! Lehet, hogy nem űzi mesterfokon a kirakatművészetet, lehet, hogy a készletgazdálkodásban és -rendezésben sem jeleskedik, de más irányú erősségeknek semmiképpen nincs híján.

A nő magas, nádszálvékony és gyönyörű, mint egy szupermodell. Sóhaj. Marcus rendkívül kiszámítható. Irigy csodálattal nézem, amint hátraveti a dús hullámokban vállára omló hosszú fekete fürtjeit. Bőre kreol, mint a latte, orra pici,

ajka telt és fényes, lába egy gazelláé. Sóhaj, sóhaj, sóhaj. Világos tengerészkék átkötős ruhája időtlen – rajtam kívül a világon mindenkinek jól áll. Mondanom sem kell, hogy a ruha tökéletesen simul rá, kihangsúlyozva testének minden kis domborulatát.

Elindul, megáll előttem, tetőtől talpig végigmér. Feszélyezetten megigazítom a napszemüvegem.

– Helló – nyögöm ki.

Válaszképpen elhúzza a száját, gondolom, ez a jelzés, hogy fogadja a rendelést.

– Egy kávét kérek tejjel és egy brownie-t.

A polcokon morzsa, egyértelmű, hogy ma reggel senki sem vette kézbe a törlőrongyot. Kezem a ballonkabát zsebébe süllyesztem, nehogy véletlenül átnyúljak a pulton, elvegyek egy rongyot, és törölgetni kezdjek.

A kávégéphez fordul. Érdekes ügyfélpolitika. Állandó vendégeinket én név szerint ismertem, és gondolom, nem kell mondanom, hogy senki sincs itt közülük. Állok és várok, amíg a szupermodell-kávégép duó csapkod, zörög. Kis idő múlva leteszi elém a pultra a kávét és a brownie-t. Ennyit az asztalnál való kiszolgálásról.

– Köszönöm.

– Szívesen. – Akcentus. Francia... mintha Marcus azt mondta volna. És úgy tűnik, hogy ez egyben igen nagy gond is a szupermodell számára. Szívesebben töltené az idejét egy yachton valahol Dél-Franciaországban vagy a Champs-Élysées-n vásárolgatva. Még el sem indulok a pulttól, ő már a bolt hátsó része felé tart.

Leülök egy asztalhoz a kávéval és a süteménnyel. Nem szól a zene, mint régen, a légkör nyomasztó. Hallani minden egyes kávésbögre-csörrenést, a néhány betévedt vendég suttogva,

feszélyezetten beszélget. Mi a fenét gondol Marcus? Sohasem néz be ide, nem látja mennyire borzalmas a helyzet? Az én időmben más volt. Pedig helyre lehet rángatni, olyan kevés kellene hozzá, és természetesen erre én lennék a legalkalmasabb személy! Hála az égnek, Marcus nincs a közelben. Megiszom a kávét, és aztán sipirc innen, amilyen gyorsan csak lehet.

Alighogy ez végigfut az agyamon, odakinn felbődül egy szuperautó. Egy ismerős piros Ferrari fékez a Csokoládé Mennyország előtt. Megáll a szívem. Mintegy végszóra, megjelenik Marcus. Csak remélni merem, hogy nem ismer fel ravasz álcámban. Felhajtom a ballonkabát gallérját, lejjebb csúszom a székben.

– Hé, Lucy! – Egyenesen felém tart. – De jó látni téged!

A fenébe.

– Mi ez a napszemüveg?

Lekapom az orromról.

– És a paróka?

Lerántom a fejemről. Micsoda megkönnyebbülés! A viszketés kezdett elviselhetetlenné válni.

– Vedd le a kabátod – javasolja –, már ha maradsz. Tisztára vörös az arcod.

Tétovázom. Miért is kellene azt tennem, amit Marcus mond?

– Van rajtad valami a kabát alatt? – Dévajul megcsillan a szeme.

Lerángatom magamról a kabátot. Vizslasd csak a gyapjúpulcsimat, Marcus Canning!

– Ne légy már ilyen mogorva, Lucy! Nyugi! Edd meg a brownie-dat. Kérsz még egy kávét?

– Köszönöm, nem kérek. Nem szeretném Miss Franc nyugalmát megzavarni.

Marcus leveti magát a szemközti székre.

– Nos, mi szél hozott erre? Nem bírtad már tovább?

– Kíváncsi voltam, mi történik errefelé, miért töröd magad annyira, hogy visszacsalogass ide.

– Nézz körül, Lucy – suttogja előrehajolva. – Ez a hely már csak halovány árnyéka a Csokoládé Mennyországnak. Mindketten tisztában vagyunk vele.

Részemről semmi ellenvetés, belátom.

– Az a kérdés... – Marcus hátradől a székben, összefonja a karját – ...hogy mit kezdjünk ezzel?

– *Mi* semmit sem kezdünk ezzel – szögezem le. – Ez teljesen rajtad áll és a hölgyön, akit alkalmaztál.

– Ó... Szóval akkor találkoztál Marie-France-szal?

– Természetesen. Hogy úgy mondjam, ő szolgált ki.

Marcus akár vendég is lehetne, de Miss Franc még nem került elő. Megjött a főnöke, és ő még csak észre sem vette, nemhogy egy itallal kínálta volna! Tisztában vagyok igencsak kifogásolható alkalmazotti kvalitásaimmal, de azért az alapszabályokat még én is betartom.

– Remek nő! – Sóvárogva néz a pult felé, ahol Miss Francnak kellene lennie, de hűlt helye.

– Milyen értelemben remek? – kérdezem, még a saját fülemet is metsző hangon. – Kinézetre, mint a kifutóra szánt szupermodell, valóban, de az üzleted tönkreteszi.

– Tudom. – Most Marcuson a sor, hogy sóhajtson.

– Hát akkor tégy valamit!

– Próbálkozom... igaz, meglehetősen sikertelenül, hogy visszacsábítsalak – mutat rá a tényekre.

Én pedig nem szeretnék arra rámutatni, aminek mindketten tudatában vagyunk: erőfeszítéseim, hogy távol tartom magam ettől a helytől, eredménytelenek. Beleharapok a brownie-ba – hagy némi kívánnivalót maga után. Első dolgom lesz, hogy

felhívom Alexandrát.

– Gyere vissza, Lucy. Kérlek! Ez a hely neked van kitalálva. Tudom, hogy pocsékul érzed magad, mert nem itt dolgozol. És most veszítetted el az állásod is.

– Igen, neked köszönhetően.

– Szívességet teszek, bízz bennem!

– Ó, Marcus! Az idő megtanított rá, hogy nem bízhatok meg benned.

– Tálcán kínáltam neked, a tiéd lehetett volna. Most is a tiéd lehet. – Ártatlanul néz tágra nyitott, hihetetlenül kék szemével. – Bármit megtennék, *bármit*, hogy visszakaphassalak.

– Kizárólag a munkáról beszélünk.

– Természetesen. – Úgy tűnik, bántja valami. – Lucy, tudom, hogy elvesztettelek. – Szerelmes pillantással méreget. – Még mindig azt tervezitek, hogy összeházasodtok hogyishívjákkal?

– Aidennel. Igen, hamarosan. Lefoglaltuk a színhelyet.

– Akkor szükségetek lesz a pénzre.

Fején találta a szöget.

– Én segíthetek – kap a témán Marcus. – Mondd az árat! Mennyibe kerül, hogy visszajöjj, és nekem dolgozz Ez a hely csak úgy ontja a pénzt, hatalmas üzlet volt, amikor megvettem. *Szükségem* van rád.

– Nem tudom, Marcus. – Habozok. Olyan jó lenne ismét a pult mögött állni az engem megillető helyen, megkérni Alexandrát, hogy újból ő süsse a süteményeket, húsvétra felhalmozni a mesés csokinyalánkságokat.

– Bármennyit hajlandó vagyok fizetni.

Kibökök egy képtelen összeget, ami eszembe jut.

Még csak meg sem rezzen.

– Megegyeztünk.

Még engem is meglep ezzel a gyors rábólintással.

– Mikor tudsz kezdeni? Most azonnal?

– Nem vagyok biztos benne, Marcus.

– Őrültséget csinálsz, ha visszautasítasz!

– Vagy akkor csinálok őrültséget, ha elfogadom az ajánlatot, és visszajövök neked dolgozni. – Ostobaság lenne újra megbízni benne?

– Remek csapat lennénk! – győzköd. – Egykor az voltunk. Képesek vagyunk rá ismét.

– Remek csapat az ágyban – emlékeztetem. – Nem egy kis kávézó és csokoládébirodalom pultjánál.

– Ja, igen – pislant rám –, most, hogy mondod, én is emlékszem.

Lemondok a brownie-ról - ennyit a minőségéről, begyűjtőm a parókát és a napszemüveget.

– Gondolkodnom kell rajta. Meg kell beszélnem a *vőlegényemmel.*

Marcus erre már megrezzen. Amikor elindulok, kinyújtja a kezét, és megérinti a karomat.

– Könyörgöm, segíts! Csak te tudsz kirántani a bajból. Kérlek, ne hagyj cserben!

– Hívlak majd – szólok búcsúképpen.

Kilépek a Csokoládé Mennyország ajtaján. Vagy üzletvezetőként térek vissza, vagy soha többé nem teszem be ide a lábam. Egyértelmű, nincs más választásom. Fordult a kocka, Marcusnak nagyobb szüksége van rám, mint nekem rá. Akár fel is vidíthatna ez a fordulat, de az motoszkál bennem, hogy hányszor hagyott cserben. Annyira szeretnék hinni a közös munkában, abban hogy mesés fizetésért visszajövök dolgozni egykori munkahelyemre. Nagyon csábító. De Marcus Canning nem csak egy hatalommániás szélhámos, aki továbbra is rabul akarja ejteni a szívemet? Vajon valóban megváltozott?

Újabb nap, újabb vacak kávézó... egyértelműen nem a Csokoládé Mennyország. Mindannyian kedvetlenül meredünk a tányérunkon heverő pocsék kínálatra. Elkeserítő, hogy a Csokiimádók Klubjának találkozói már korántsem olyanok, mint korábban. Mellőzöm a színhely jellemzését, mert őszintén szólva, rohadtul lehangoló.

– Abba kellene ezt hagyni – mondja Chantal. – Itt nem tudjuk tartani a színvonalat. – Komoran szemléli a tányérján heverő ragacsos, csokimentes teasüteményt. – Egyetlen előnye, hogy olvadnak le rólam a kilók. Végre bőven beleférek a terhesség előtti ruháimba.

– Visszamehetnék dolgozni a Csokoládé Mennyországba – pillantok fel idegesen.

– Nem, szó sem lehet róla! – tiltakozik szenvedélyesen Chantal. – *Találunk majd* egy másik helyet. Nehogy visszamenj!

– Marcus nagyon maga alatt van – próbálkozom kicsit merészebben. – Tegnap arra jártam, iszonyatosan elhanyagolt, lepusztult minden, megszakad a szívem.

– Ó, Lucy! – sóhajt fel Nadia. – Tudom, hogy ez minden vágyad, de ha visszamennél, Marcus pillanatok alatt ismét a kisujja köré csavarna. Nem mondhatod, hogy nem lett könnyebb az életed nélküle.

Tökéletesen igaza van.

– Mit szól hozzá az Imádott? – kérdezi Autumn.

– Hát... ha felmerül Marcus neve, akkor semmiképpen sem

viselkedik őrülten elkötelezett rajongó módjára – vallom be töredelmesen. Ebből le kellene vonnom a következtetést.

Körbenézünk a nyomorúságos, pompázatos csokiktól mentes helyszínen. Megviselt faszékek, kopott padló. Mámorító vanília- és kakaóillat helyett tisztítószerek szagának halvány foszlánya terjeng a levegőben.

– *Milliónyi* kávézó van Londonban – kiált fel Chantal.

– Igen, de kivétel nélkül mindegyik rettenetes, személytelen. Nekünk egy meghitt, különleges helyre van szükségünk. – Olyanra, mint a Csokoládé Mennyország.

– Meg fogjuk találni az igazit – erősködik Chantal.

– Már megtaláltuk az igazit. A *tökéleteset* – emlékeztetem. – Csak kegyetlen módon megfosztottak bennünket tőle.

– Az az átkozott Marcus és a kavarásai! – tüzeli magát Chantal. – Ő minden nyomorúságunk oka. Soha ne feledjétek!

– Magas fizetést ajánlott – tájékoztatom a többieket kedvetlenül. – Képtelenül magasat. Jól jönne az esküvői költségekre.

– Ha megengeded, hogy befurakodjon közétek, sohasem jutsz el az oltárig - figyelmeztet Autumn. Pedig Autumn-ra az jellemző, hogy mindig a jót, sohasem a rosszat látja meg az emberekben.

– Másképp gondolkodnál, ha elmennél, és megnéznéd, hogy mi folyik ott. Egy borzalmas, bárdolatlan francia nő van a pultnál. Még csak nem is köszönt. Egyszerűen odavágta elém a kávét és a brownie-t.

– És ez a nő még véletlenül sem gyönyörű, ugye?

– Öööö... de igen – ismerem el.

– Na látod! Ha Marcus az eszére hallgatott volna és nem a farkára, amikor kiválasztotta az üzletvezetőt, akkor most nem lenne ekkora szarban.

– Azt hiszem, erre már rájött – kelek a védelmére. – Tudnék neki segíteni, hogy kimásszon a bajból. Egy kis odafigyeléssel meg lehetne menteni a Csokoládé Mennyországot. Nem akarom, hogy emiatt menjen csődbe.

– Semmit se hamarkodj el! – int Nadia.

Nevetnek. Jogosan. Mindent elhamarkodok. Erről szól az életem.

– Próbálj meg még egyszer beszélni az Imádottal – folytatja, amikor elcsitul a nevetés. – Lássuk, mit szól hozzá.

Természetesen nemet fog mondani. Ha az Imádott dönthetne, nyolcszáz kilométeres távoltartást rendeltetne el. Marcus valóban alaposan megtépázta a kapcsolatunkat. Mégsem tudom kiverni a fejemből...

Chantal feláll, hogy megnézze Lanát, aki békésen szundikál mellettünk a babakocsiban. A pici nincs tudatában a körülötte zajló drámai fejleményeknek: alkalmatlan helyszínekre kényszerítve szembesülünk a színvonalmentesnek ítélt forró italokkal és az életünket veszélyeztető csokiéhínséggel. Chantal betakarja Lana nyakát a takaróval, megigazítja a párnáját.

– Történt még valami? – kérdezi, amikor ismét leül. – Úgy érzem, kimaradtam valamiből, amióta nem találkozunk olyan gyakran.

– Újabb találkozóm van kilátásban Willow-val. Remélem, ezúttal eljön – számol be Autumn.

– Szorítunk, hogy sikerüljön – szólok közbe. – Szükséged van egy kis lelki támaszra?

– Úgy érzem, minden rendben lesz. Kicsit ideges vagyok, de szerintem meg tudom oldani egyedül. Biztos vagyok benne, hogy nagyon felkavaró lesz, és szeretném megkönnyíteni Willow dolgát. Londonba jönnek Maryvel, úgy terveztem, hogy a Csokoládé Mennyországba viszem őket. Úgy gondoltam,

tetszene neki, de azok után, amit Lucy mond, valószínűleg más helyet keresek.

A fenébe. Minden tervünk meghiúsul. Hogyan vihetné Autumn régen elveszett lányát egy alkalmatlan létesítménybe? Marcusnak lépnie kell valamit, mégpedig azonnal! Vissza kell fognom magam, nehogy elővegyem a telefont, felhívjam, és igent mondjak az állásra.

– Én is válaszút előtt állok – szólal meg Nadia mélyen elgondolkozva. – Szükségem van a tanácsotokra. – Félretolja kissé száraz croissant-ját. – Tegnap este beszéltem Jamesszel, azt akarja, hogy menjek el hozzá Keswickbe, töltsük együtt a húsvétot.

– Hol itt a gond? Nem látom – mondom neki.

– Én sem... – vallja be. – De félek megtenni a következő lépést. – Sóhajt egyet. – Nekem végül is jó így. Minden este meghitten elbeszélgetünk, tényleg remekül érezzük magunkat.

– Mitől félsz? – kérdezi Chantal. – Hogy esetleg nem szereted annyira, mint hiszed, vagy hogy jobban szereted?

– Mindkettőtől. – Nadia gondterhelten hajtja két kezébe az arcát.

– Hát akkor valóban gond van – mosolygok rá megértően.

– Ha nem szeretem, akkor vége szakad a meghitt beszélgetéseknek, és ismét jönnek a magányos esték. – A vállát vonogatja. - És mibe hajszol bele bennünket, ha szeretem? Nem tudom, hogy pontosan milyen messze is van Londontól, de szerintem baromi messze. Legalább ötszáz kilométer. James nem hagyhatja ott a tanyát, tehát nekem kell menni hétvégéken és a szünidőkben. Milyen kapcsolat lesz ebből hosszú távon?

– A szerelem majd megoldja.

– Ó, Lucy, olyan optimista romantikus vagy! Lewis érdekében nekem gyakorlatiasnak kell lennem. Nem

rángathatom ide-oda csak azért, mert én egy dögös földesúrról ábrándozom.

– De akkor *ábrándozol* róla!? – húzom fel a szemöldököm sokatmondóan.

– Igen – nevet fel Nadia. – Őrült módon! De elég ez? Miért is nem olyanba futottam bele, akinek az irányítószáma egyezik az enyémmel...

– Azt mondtad, hogy szeretnél elköltözni – emlékeztetem.

– Igen, de nem Cumbriába. Városlakó vagyok, mindig is az voltam. Ráadásul a családom is itt él.

Nem akarom felhívni rá a figyelmét, hogy nincs beszélő viszonyban a szüleivel. Amikor akaratuk ellenére hozzáment Tobyhoz, elfordultak tőle, és Toby halála után sem enyhültek meg. Mostoha sors, de hát ez van. Anitával, a testvérével nagy egyetértésben nőttek fel, de Nadia aggódik, hogy ez a kapcsolat is megromlik egy másik nézeteltérés miatt. Belátom, sokat jelent számára. Vajon minden család ilyen? Ha nem megfelelő családba születsz, akkor több bánatot okoznak, mint örömöt.

Én alig látom az enyéimet, buzgón fáradoznak másfelé irányuló, pikánsnak mondható kapcsolataik ápolásával. Apám még mindig a nála jóval fiatalabb Pilates-oktatóval él, anyám jelenleg New Forestben, egy nyugdíjazott zöldségtermesztővel, Greggel, akit a neten ismert meg. Nem fog sokáig tartani, kapcsolatai mindig hamar véget érnek. Pillanatok alatt lelép, Greg pedig magára marad a káposztáival és sárgarépáival. Remélem, hogy amikor az Imádottal kimondjuk az igent, szívünkből jövő teljes meggyőződéssel tesszük. Hiába tűnik fel időnként Marcus az életemben, hiába vall szerelmet, keveri a bajt, számomra csak egy férfi létezik, Mr. Aiden Holby, életem szerelme, akit hamarosan férjemnek mondhatok.

– Ébresztő, Lucy! – szól Chantal.

Visszatérek a jelenbe.

– Miről álmodoztál?

– Az esküvőmre gondoltam. Lefoglaltuk a helyszínt. – Attól tartok, ismét elragadtatom magam. – Van a Golders Hill Parkban egy gyönyörű kis szentély. A szertartás után piknik a parkban.

– Mi lesz, ha esni fog az eső?

– Nem fog. Nagyszerű lesz.

– Lucy, angliai nyárról van szó – világosít fel Chantal. – Nem Dél-Kaliforniában vagyunk. *Eshet* az eső.

– Nem, nem fog esni.

– Ernyőket! – zúgnak egyszerre a lányok.

– Semmi sem teheti tönkre az esküvőmet – biztosítom őket. És senki. Ha az Imádott nem akarja, hogy visszamenjek a Csokoládé Mennyországba Marcusnak dolgozni, akkor egyszerűen nem megyek. Habár minden porcikámmal úgy érzem, ezúttal más lenne.

– Lesztek továbbra is a koszorúslányaim?

– Természetesen – kiáltanak fel egyszerre.

– Mi történt a múltkori ruhákkal? – kérdezi Chantal.

– Eladtam őket az eBayen. – Sokkal kevesebbért, mint amennyiért vettem. Nem kellett volna elhamarkodnom. Már megint ez a szó! Másfelől viszont az Imádottal mindent másképp szeretnék csinálni. Nem akarom, hogy a Marcusszal tervezett házasságra hasonlítson, a legcsekélyebb mértékben sem. Kötöttségektől mentes kis esküvő a szabad ég alatt. Semmi pazar ruha, hatalmas templom, túlméretezett helyszín.

– Mit szeretnél, ezúttal mit vegyünk fel? – kérdezi Nadia.

– Valami szolidabb, virágmintás, egyszerű utcai ruhára gondoltam. Semmi extra. – Vagy drága. Főleg, ha nem is dolgozom. – Jó lesz?

– Remekül hangzik – mondja Autumn. A többiek is bólogatnak.

– Vajon James eljönne az esküvőre? – kérdezem Nadiát.

– Nem tudom. Előbb lássuk, mit hoz a húsvét.

– Akkor meglátogatod? – vigyorgok.

– Úgy gondoljátok, hogy el kellene mennem? – aggodalmaskodva néz ránk, tördeli a kezét.

– Igen! – mondjuk egyszerre határozottan.

– Remek fickó – mondja Autumn. – Legalább adj egy esélyt magatoknak!

– No, most aztán tényleg megijedtem! – szólal meg Nadia.

A babakocsiban Lana elkezd nyafogni.

– Nocsak, a kisasszony megéhezett. – Chantal kiveszi a kocsiból, magához öleli, a nyafogás abbamarad.

– Hadd legyen nálam, amíg elkészíted az ebédjét. Napok óta nem látta Lucy nénikéjét.

Chantal átnyújtja a kicsit, de hirtelen felszisszen a fájdalomtól. Kikapom Lanát a kezéből, látom, hogy a mellkasához kap.

– Mi volt ez? – kérdezem meghökkenve.

– Semmi, semmi – mondja, de minden csepp vér kiszaladt az arcából. – Csak ezek a nyilallások a bordáim fölött.

– Remélem, mész orvoshoz.

– Voltam. Ma reggelre sikerült időpontot kapnom. Jacob erősködött, hogy menjek el. Az orvos nem aggodalmaskodott különösebben. Alaposan megvizsgált, azt mondta, nem érzi, hogy lenne bármilyen csomó. Szerinte valamelyik izom lehet vagy egy eldugult tejcsatorna. Semmi ok a nyugtalankodásra.

– Azért mégis meg kellene nézetni.

– Benne vagyok a korban, sajnos. Mivel ez már egy jó ideje így megy, beutalt mellröntgenre.

Aggódva nézünk egymásra Autumn-mal és Nadiával. Nem hangzik túl jól. Chantal nem szokott betegeskedni, és most valóban elgyötörtnek tűnik.

– Szívesen elkísérlek, ha gondolod – ajánlom föl. – Vigyázok Lanára, amíg bemész. Ne menj egyedül.

– Ez nagyszerű lenne, Lucy. Várj, beírom az időpontot a telefonodba.

Miután beírja, átölelem.

– Rendben lesz minden, megoldjuk. A régi harcias, bátor Chantalunkat akarjuk látni.

– Én is ezt szeretném – vallja be. – Torkig vagyok ezzel a gyengélkedéssel.

Kifizetjük a számlánkat.

– Hol találkozunk legközelebb?

– Keresek valamit – mondja Nadia. – Kell lennie valahol egy szép, barátságos helynek, ahova szívesen beülünk.

Van is, gondolom magamban. És mindannyian tudjuk, hol található.

– Nem, Lucy! Erről hallani sem akarok! – jelenti ki határozottan az Imádott.

– De...

– Nem szoktam különösebben a sarkamra állni, de ezúttal megteszem. Nem fogsz Marcusnak dolgozni. Képtelen ötlet!

– De...

– Semmi de! – szakít félbe. – Tucatnyi más munkalehetőség van, amit el tudnál vállalni. Találsz valamit, aminek semmi köze ehhez az átkozott Marcus Canninghez.

– Borzasztóan sok pénzt ígér.

– Ha főtt babon kell élnem, akkor sem óhajtok Marcus lekötelezettje lenni!

Közlöm vele a pontos összeget. Elakad a lélegzete. Tényleg lélegzetelállító az összeg.

– Tudod jól, hogy ezt a pénzt sehol máshol nem kapom meg. Vaktában, gondolkodás nélkül kiböktem egy összeget, és azonnal rábólintott. – Miért is nem mondtam többet?

– Egyre inkább úgy érzem, itt valami átverés van.

– Mi lenne, ha megpróbálnám? Csak az esküvőig? Ha addig nem működik, akkor ott hagyom.

– Gyönyörűségem, ez nem ilyen egyszerű. Marcusról van szó.

– Nem értem, mi ez a machiavellizmus? Miért gondolja mindenki, hogy Marcus irányít? Ő csak egy bosszantó expasi, semmi több.

– Emlékszel még a kanális esetre Bruges-ben? – kérdezi az Imádott.

Hogyne emlékeznék. Marcus rávett, hogy elmenjek egy bruges-i csokoládéfesztiválra, ahol teljesen véletlenül ő is felbukkant. Szintén neki köszönhetően rögtönzött éjszakai fürdőzésben volt részem a bruges-i kanálisok egyikében. Ha nem siet az Imádott a megmentésemre, bele is fulladhattam volna a sötét és, őszintén szólva, rettenetesen bűzös vízbe. Annyira megalázó volt. A melltartómban egy halat találtam, alaposan megfáztam, és mély gyűlölet költözött a szívembe Marcus iránt.

Ámde éppen ez a bökkenő. Nem vagyok haragtartó. Marcus követett el hibákat. Én is. Nem is keveset. De ki nem? Az vesse rá az első követ, aki makulátlan, és akinek vaj van a fején, az ne menjen a napra - vagy valami ilyesmi.

– Megismerkedhetnél Marcusszal – vetem fel. – Rájönnél, hogy nem olyan veszélyes.

– Mi a csudáért tennék ilyet???

– Miattam. – A küzdelem hevében megszólal a csengő. Elveszett ember vagyok, ha Marcus az. – Majd én kinyitom – mondom az Imádottnak.

Lerohanok, és közben imádkozom, fohászkodom, esdekelek, hogy ne Marcus álljon az ajtóban. És nem ő áll ott, hanem apa. Egy bőrönddel a kezében.

– Apa?! Mi szél hozott erre?

– Átmeneti hajléktalanság. – Szeme piros, nyomorultul néz ki. – Patty kidobott.

Patty, a ceruzavékony Pilates-oktató.

– Ó.

– Anyád mondta, hogy egy ideig lakhatnék itt.

– Ez nagyon kedves tőle.

– Nem tudtam, kihez forduljak – vallja be. – Rendes volt, hogy felajánlotta.

– Igen, fölöttébb rendes. – Vajon azt elfelejtette, hogy mi ketten itt lakunk? Tulajdonképpen ez a lakás anyáé, de évek óta még a közelében sem járt. A remek cím fejében fizetett nevetségesen alacsony bérleti összeg hátulütője: én szállásolhatom el az anya által kiválasztott bérlőket.

– Nem maradok sokáig, és kevés helyet foglalok.

A bőröndje kimondottan terjedelmes.

– Ne várasd édesapádat az ajtóban.

– Jaj, elnézést. Gyere be, gyere! – Közben töröm a fejem, hogy hova fektessem majd. A lakás apró kellemetlenségei közé tartozik, hogy egyetlen hálószobával rendelkezik, amit az Imádottal már birtokba vettünk.

– Régen, nagyon régen jártam erre – zihálja apa, miközben felvonszolja a bőröndöt az emeletre.

Valóban, elég régen... azóta el is felejthette, hogy az éjszakát a díványon fogja tölteni.

Amint belép a nappaliba, kissé visszahőköl. Most szembesült az elfeledett ténnyel, a helyiség miniatűr méretével.

Az Imádott arca még mindig enyhe bíborszínben pompázik, melyet a Marcusszal kapcsolatos csetepaté csalogatott elő. Amint megpillantja apát, a korábbi megrázkódtatás külső jelei fokozódni látszanak.

– Üdvözletem! Örülök, hogy látlak! – Az Imádott remekül összeszedi magát. – Mi járatban ezen a környéken?

– Itt fog lakni egy ideig – forgatom a szemem kétségbeesetten apa háta mögött. – Anya ajánlotta fel neki. Csak néhány napig.

– Vagy néhány hétig – szól közbe apa. – Legfeljebb néhány hónapig. Amíg talpra állok.

– Nos... – rázza meg az Imádott apa kezét –, ez remek!

Mindannyian tudjuk, hogy nem az.

– Hát... ez lesz az – mutatok a csekélyke méretű nappalira. – íme, szerény hajlékunk. Nem törtük át a falat, hogy egybenyissunk két szobát, mert nincs másik szoba. A tetőtérben sem ütöttünk tanyát, mert nincs tetőtér. Elképzelhető, hogy az alsó régiót uraló fodrászszalon sem nézte volna jó szemmel, ha térhódítási szándékkal jéghegyként esünk neki az épületnek. Egyetlen hálószoba van, te a díványon fogsz aludni. Tiszta szívemből imádlak, de tekintsünk erre az egészre úgy, mint egy *nagyon* ideiglenes intézkedésre.

– Igen, igen... - Apa árnyalatnyival sápadtabbnak tűnik.

– Odateszem a vizet forrni – int a szemével az Imádott.

– Van bio szójatejetek? Patty leszoktatott a tejtermékekről. Szerinte laktózérzékeny vagyok.

– Nincs. Csak a szokásos cucc, ami a tehén hátsó fertályának tájékáról származik – tájékoztatom. – Ez van, más nincs.

– Akkor az jó lesz. – Apa kissé zavartnak látszik.

Bio szójatej, a nagy büdös fenét! Hogy a francba lehet megfejni a szóját???

– Hova tehetem a bőröndöm? – néz körül csüggedten.

– Bárhova, csak ne a tévé elé. Megyek, és hozok neked ágyneműt.

– Remélem, nem zavartam meg az esti programotokat.

– Nem, nem, dehogyis – nyugtatja az Imádott, amint hozza a teát.

Dehogynem, gondolom. Rohadtul megzavartál, felborítottál mindent. Reménykedtem, hogy az esti kis félreértést az Imádottal egy oltárian mesés, vad szexeléssel oldjuk fel a tűzhely előtti szőnyegen. Hát ennek most lőttek. A papírvékonyságú fal miatt a hálószobában sem békülhetünk. Nem mintha túllelkesült nyögő-sikítozó lélek lennék, de az

ember nem akar annak tudatában szexelni, hogy a szomszéd szobában tartózkodik az apja. A gondolattól is borsódzik a hátam. Vajon a fürdőszobában, a zuhany csobogása mellett megoldható? Valószínűleg ez sem jó ötlet.

Míg apa a cuccaival szöszmötöl, behúzom az Imádottat a hálószobába.

– Nagyon sajnálom – suttogom. – Nem tudtam erről.

– Semmi gond – válaszolja szokott nyájasságával. – Megbirkózunk vele.

Valóban sikerülni fog? Jól ismerem apát. Szörnyen bosszantó tud lenni. Vastag a bőre, minden lepereg róla. Igazán nem akarom elüldözni, de nem kell *túlzottan* kényelmessé tenni számára az ittlétet. Elképzelhető, hogy az ideiglenességről nem azonosak az elképzeléseink.

Autumn megigazította a ruháját, megnézte magát a tükörben. Csinos. Helyes. Nem túlzottan laza. A mai napon mindenképpen tisztességes családanyának akart kinézni. Még a rakoncátlan fürtjeit is megpróbálta megszelídíteni, több-kevesebb sikerrel. Kontyba csavarta a haját, de imitt-amott kiszabadult egy-egy tincs. Végül feladta, a természetre bízta. Remélhetőleg Willow-nak így is tetszik majd. A gondolattól görcsbe rándult a gyomra. Nem gondolta, hogy valaha, bármi miatt ennyire tud majd idegeskedni.

Miles odament hozzá, és hátulról átölelte.

– Remekül nézel ki. Ne aggódj!

– Ideges vagyok – ismerte be Autumn. Ma reggelre beszélte meg a találkozót Willow-val és Maryvel, a nevelőanyával. A gyomra folyamatosan görcsölt.

– Meglátod, szeretni fog.

– De tényleg? – harapdálta a szája szélét. – És ha gyűlöl? Ha csak egyszerűen ezt akarja közölni szemtől szembe? – Újabb émelygéshullám tört rá. – Ez életem legfontosabb találkozója. Jól *kell* sikerülnie. – Úgy érezte, mintha ettől a pillanattól függne a további sorsa. Ha nem sikerül jól, újra elveszíti Willow-t.

– Biztosan nem akarod, hogy elkísérjelek? Nem bírom elviselni, amikor ilyen ideges vagy. Megkérhetnénk Lucyt, hogy vigyázzon Flóra néhány órát.

– Ma biztosan nem tud jönni, Chantalt kíséri mell-röntgenre. – Reggel már hívta Chantalt, hogy reményt öntsön belé. –

Bármennyire is szeretném, hogy ott legyél velem, azt hiszem, a legjobb, ha egyedül megyek. Mindannyiunk számára nehéz lesz.

– Még érhet meglepetés. Készülj fel mindenre.

Autumn arcán végiggördült egy könnycsepp, nyomot hagyva az oly nagy körültekintéssel erre az alkalomra készített sminken.

– Mindössze annyit szeretnék, hogy szeressen. – Egy zsebkendővel letörölte a könnycseppet. – Semmi többet. Lehetőséget akarok kapni arra, hogy elmondhassam, mennyire szerettem, és örökké szeretni fogom.

– Biztos nem keresett volna meg, ha nem ezt akarná hallani.

– Igazad van... – Megfordult, és szorosan átölelte Miles-t. Hihetetlenül szerencsésnek érezte magát, hogy ez a végtelenül gondoskodó férfi felbukkant az életében. Már semmit sem tudott elképzelni nélküle.

– Indulnom kell. Rendbe rakom a konyhát, utána elviszem Flót a parkba. Nagyon hiányzik neki Lewis, amióta napi rendszerességgel iskolába jár.

– Hamarosan ő is jár majd. Használd ki addig a lehetőséget, amíg lehet. Légy minél többet vele – mondta Autumn.

– Anyagilag is jobb helyzetben leszünk, amikor elkezdi az iskolát, és nekem sem kell majd olyan sok estét munkával töltenem. Ugyanakkor bánom, hogy elrepül az idő, véget ér ez az időszak.

Autumn nem akarta emlékeztetni, hogy a pénz miatt kellene a legkevésbé aggódnia. Lehet, hogy a szülei hűvösek és szenvtelenek voltak, de ennek megvolt az az előnye, hogy anyagiakkal ellensúlyozták a szeretet hiányát. Akkor is, amikor inkább érzelmi támaszra lett volna szüksége. De nem panaszkodhatott. Legutóbb igen nagyvonalúak voltak, jókora

összeg duzzasztotta a számláját. Neki csak tennie kellene vele valamit. Számtalan lehetőség kínálkozott: belekezdhetne egy üzletbe, felhasználhatná jótékonykodásra, kisegíthetne belőle egy barátot.

– Hozom a kabátod – mondta Miles. Autumn visszacsöppent a jelenbe.

– Köszönöm. – A konyhába ment, ahol Flo éppen végzett a reggelivel. – Kérek egy puszit, édesem.

A kislány leugrott a székről, Autumn átölelte. Miles az este megmosta Flo haját, Autumn beszívta a sampon eperillatát. Minden porcikájával arra vágyott, hogy ez a kapcsolat működőképes legyen, születhessen másik gyermeke is, aki mellette nő fel. Ő akarja megtanítani beszélni, járni, felépíteni a közös jövőt. Reménykedett, még egyszer megadatik számára a lehetőség, hogy helyrehozza az életét.

– Legyen nagyon szép napod apával! Később majd találkozunk.

– Nagyon szeretlek. – Flo szorosan megölelte pufók kis karjával. Autumn szíve ellágyult.

– Én is szeretlek, tökmag.

Miles az ajtóban várta, karján a kabátjával. Autumn a két lakás között osztotta meg ingóságait. Szerette, hogy a sajátjában is van Miles-nak fogkeféje, pulóverei, az éjjeliszekrényen a könyve, holott csak akkor maradhatott nála éjszakára, amikor Florence a volt feleségénél aludt. Már felvetődött az összeköltözés gondolata, de érthető módon Miles nem akarta elsietni Flo miatt, előbb szokjon hozzá a kislány a helyzethez. Úgyszintén, a volt feleség is. Hirtelen enyhén rossz érzés kerítette hatalmába a gondolatra, hogy Miles életében valaki folyamatosan jelen van. Remélte, ő nem okoz gondot.

Miles hosszan megcsókolta.

– Hívj, amint tudsz. Kíváncsi vagyok a történtekre.

Autumn benyúlt a zsebébe, kitapintott benne valamit. Meglepetten húzott elő egy szelet csokit.

– Vészhelyzet esetére – mosolygott szélesen Miles.

– Ez nagyon kedves – csókolta meg Autumn Miles arcát. – Kívánj nekem szerencsét.

– Nem lesz rá szükséged.

* * *

A Blackfriars metrómegálló közelében, egy kávézóban beszélték meg a találkozót. Miles ajánlotta a helyet, korábban üzleti megbeszélésekre járt oda. Mennyire hiányzott a Csokoládé Mennyország! Fesztelenebbnek érezné magát a családias környezetben, Lucy mosolygó arcával a pultnál. A tökéletes díszlet, a háttér elengedhetetlen feltétele egy ilyen kritikus, kényes találkozónak, mint a mai. Átkozott Marcus az átkozott mesterkedéseivel! A lelke mélyén mégis azt kívánta, bárcsak Lucy visszamenne oda. Eszményi munkahely lenne a barátnője számára, és Autumn-ot mélységesen elkeserítette Lucy elveszettségének látványa. Szégyen, gyalázat, hogy ő nem tudta megvenni a kávézót. Ha nem lesz jövedelmező, talán Marcus fontolóra veszi az eladást, de bárki is veszi meg, óriási anyagi elkötelezettséget jelent. A környéken elharapózott hihetetlenül magas ingatlanárak nem segítik egy kis vállalkozás beindítását.

Az Irodalmi Kávéház díszlete kis könyvesbolt látszatát keltette. A falakon körben patinás, puha kötésű könyvektől roskadozó polcok, minden egyes kávézóasztalon könyvtári olvasólámpa, az asztalok mellett vérvörös Chesterfield díványok. A kávézó közepén egy asztalon a legújabb

bestsellereket kínálták eladásra. Valóban igényes és barátságos környezet, ahogyan Miles jellemezte. Jó választás. Ha nem lenne ilyen félreeső helyen, tökéletesen helyettesíthetné a Csokoládé Mennyországot. Esetleg elhozhatná ide a Csokiimádók Klubjának hölgytagjait egy próbamenetre. Ahhoz viszont a leghalványabb kétség sem férhetett, hogy Lucy talál majd valami kivetnivalót benne.

Willow-nak és Marynek egyelőre semmi nyoma. Autumn ránézett az órájára. Még tíz perc. Rendelt egy kávét, a pult kínálatát vizslatta. Aha! Kiszúrta a gyenge láncszemet! Lucy minden bizonnyal megvető megjegyzéssel illetné a szegényes csokis süti felhozatalt. Egy magvakkal megszórt reggeli muffint választott, leült az ablak mellé. Kortyolgatta a kávét, majszolta a muffint, holott egy szemernyi éhséget sem érzett. Az asztalon felhalmozott puha kötésű könyvekből elvett néhányat, szórakozottan lapozgatta őket.

Görcsbe rándult a gyomra, amikor egy nő lépett be végre az ajtón, és idegesen körbenézett. Nyilvánvalóan keresett valakit. Autumn-ban felmerült, hogy talán őt. De a nő egyedül jött, Autumn elcsüggedt. Amennyiben a nő Mary, akkor Willow valamilyen okból kifolyólag nem tartott vele.

A nő az asztalnál ülőket fürkészte, arcára kiült az aggodalom. Barátságosnak és kissé zaklatottnak tűnt. A negyvenes évei végén járhat, vagy talán egy kicsivel több is. Jól ápolt, ruházata drága, klasszikus. Autumn utólag örült, hogy reggel kicsivel több időt szánt magára, viszont nagyon fiatalnak érezte magát a nőhöz képest, aki anyja korabeli lehetett. Erről a szempontról megfeledkezett, nem számolt vele.

Most vagy soha. Autumn felállt, megszólította:

– Mary?

– Igen – fordult felé a nő.

– Autumn vagyok – nyújtotta a kezét.

– Ó, idősebbre számítottam – hökkent meg Mary.

– Nagyon fiatalon szültem Willow-t – mosolygott Autumn.

– Ó, igen, igen. Tudom. – Kezet fogott Autumn-mal, nem találta a szavakat. – Hát... nos...

– Szörnyen nehéz helyzet. – Autumn segíteni próbált.

– Igen, rettenetesen.

– Köszönöm, hogy eljött. Nem könnyű egyikünknek sem, ezzel tisztában vagyok. – Miután meggyőződött róla, hogy Mary egyedül van, csalódottan megjegyezte: – Reménykedtem, hogy Willow is eljön.

– Én is. – Mary gondterhelten ráncolta össze a homlokát. – Attól tartok, elég sok mindent kell elmondanom.

Autumn torka kiszáradt, szívverése felgyorsult. Reménykedett, hogy nem történt semmi szörnyűség, hiszen még el sem kezdték! Nem lehet ennyire balszerencsés. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Amikor megszólalt, sokkal higgadtabban csengett a hangja, mint ahogy valójában érezte magát:

– Akkor üljünk le. Hozok egy kávét.

Mary megkönnyebbült, hálásan nézett rá. Autumn elindult a pult felé, hogy kapucsínót rendeljen Mary-nek. A pénztárnál remegő kézzel fizetett. Visszament az asztalhoz, letette a kávét Mary elé, leült. Kényszerítette magát, hogy dőljön hátra, és ne egyensúlyozzon görcsösen a dívány szélén.

– Mindenem remeg – szólalt meg Mary.

– Nekem is – préselt ki magából egy halk kis nevetést Autumn.

– Sohasem gondoltam volna, hogy ez a nap is eljön egyszer – vallotta be Mary. – Mindig tudtam, hogy ez benne van a pakliban, de azt mondtam magamnak, ha jól teszed a dolgod, és

a lehető legjobb anyja vagy a gyermekednek, akkor soha nem akarja majd a szülőanyját felkutatni. A szívem mélyén abban reménykedtem, hogy megelégszik velem.

Autumn nem tudta, mit válaszoljon erre.

– De ez nem így van... – sóhajtott fel elcsigázottan. – A vér nem válik vízzé. – Nem tudta elfojtani a hangjából kicsendülő keserűséget. Belekortyolt a kávéjába, kissé összeszedte magát. – Mindent megtettem Willow-ért, ami tőlem tellett.

– Ebben biztos vagyok.

– Aranyos baba volt, nagyon boldog, elégedett – folytatta Mary.

Autumn-ban vegyes érzések kavarogtak, megkönnyebbült és elszomorodott. Ő kimaradt mindebből, Willow-t viszont egy szerető anyuka gondozta. Ennél többre nem vágyhatott.

– Mindig alkalmazkodó kis teremtés volt, az apja szeme fénye. Hoztam néhány képet. – Belekotort a táskájába, odanyújtotta a képeket.

Autumn a családi fotókat nézegette. Mintha önmaga tükörképével nézett volna szembe. Ugyanaz az arcforma, ugyanaz a száj, ugyanazok a rakoncátlan gesztenyebarna fürtök – ez nem kerülhette el a figyelmét.

– Ott hároméves volt – mondta Mary gyengéd szeretettel –, ott pedig a vízparton, hat.

– Nagyon bájos.

– Most másképpen fest, nem így néz ki. Vadember korszakát éli. – Zavartan rázta meg a fejét. – Legalábbis azt hiszem, így nevezik ezt az időszakot. Fekete szemceruza, tépett ruha.

Autumn maga is átélte mindezt. Leginkább a szüleit akarta bosszantani, más oka nem volt rá.

Mary átnyújtotta Autumn-nak a telefonját. A háttérképen egy mogorva, agyonsminkelt tizenéves lány volt, de a családi

vonások ezen a fotón is kiütköztek. Autumn mintha tizenéves önmagát nézte volna. Összeszorult a torka, ujjával gyengéden megsimogatta a képet. Ez az ő gyermeke. Annyi év múltán végre látja, hogy milyen. Visszafojtotta a kitörni készülő zokogást. Az ő kisbabája.

– Szörnyen makacs – folytatta Mary. – Minden kedvessége elszállt. Figyelmeztettem, még túl fiatal ahhoz, hogy felkutassa magát, de nem hallgatott rám. Szerettem volna, ha legalább tizennyolc éves koráig vár. Az örökbe fogadott gyerekeknek elvileg nehéz megtalálniuk a vér szerinti szüleiket, de manapság az internettel... – Megvonta a vállát. – Nem is volt olyan nehéz. Sohasem titkoltunk előtte semmit. Az ember azt gondolja, hogy így a legjobb.

Autumn nem tudta levenni a szemét lánya fotójáról. Az elmúlt évek vesztesége miatt érzett fájdalom már-már elviselhetetlenné vált.

– Maga kérte, hogy ne jöjjön el?

– Nem – húzta el Mary az orrát. – Ha erre kértem volna, akkor most mindenképpen itt lenne. Bármire kérem, kivétel nélkül mindig az ellenkezőjét teszi.

– A kamaszok többnyire ilyenek, ha ez megvigasztalja. Én is ilyen voltam.

– Tegyük fel, hogy igaza van – válaszolta Mary kelletlenül. – De ettől nem könnyebb vele bánni.

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem – mondta Autumn. Ó, istenem! Mennyire vágyott arra, hogy Willow eljöjjön ma! Még jobban összezavarodott, nyugtalansága fokozódott. Együttérzett Maryvel, ez nem okozott semmi nehézséget, de az már igen, hogy nem tudta, hogyan álljon hozzá a helyzethez.

– A férjem két éve egész váratlanul meghalt – folytatta Mary. – Ő áll itt Willow mellett - mutatott az egyik képre. Magas,

jóképű férfi volt, enyhe mosollyal az arcán. – Addig boldog családként éltünk. Willow nagyon barátságos kislány volt, mindenki imádta. Elégedettek voltunk, jól kijöttünk egymással. Szerencsésnek mondhattuk magunkat, csak elvétve kerültünk néhány kisebb hullámvölgybe. Biztosítottuk számára az idillikus gyerekkort.

– Végtelenül hálás vagyok érte. – Autumn igyekezett visszafojtani a könnyeit.

– Amióta Charles meghalt, Willow vívódik. Már nem ugyanaz a gyerek. Keletkezett egy űr az életében, és nem tudja betölteni.

Ó, szegénykém!, sajdult meg Autumn szíve. Nagyon is jól tudta, milyen a gyász.

– Rich, az öcsém nagyon fiatalon halt meg. Még mindig úgy érzem, hogy valami hiányzik az életemből. Ez sohasem fog elmúlni. – Mélységesen elkeserítette, hogy Willow is ugyanezt a fájdalmat éli át. Mennyivel rosszabb elveszíteni egy apát...

Willow-ról egyedül csak Rich tudott. Mindig támogatta Autumn-ot, biztatta, hogy egy szép napon Willow majd megkeresi. Autumn abban reménykedett, hogy Rich most látja.

– Úgy gondolja, hogy maga lesz a válasz, aki betölti majd ezt az űrt – tette hozzá Mary vonakodva.

– És te ezt nem akarod? – váltott át Autumn tegezésre. Remegve tette fel a kérdést, de tudnia kellett, hogyan gondolkodik Mary.

– Willow másról sem beszél, Autumn, szörnyen féltem! – Kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná érinteni Autumn karját, de meggondolta magát, és félúton visszahúzta. – Vad kinézete ellenére nagyon sebezhető. Úgy gondolom, nem elég érett ahhoz, hogy megbirkózzon mindezzel. Természetesen ő meg van győződve ennek az ellenkezőjéről. Willow még mindig

gyerek, és nagyon bízik benned. Nem akarom, hogy csalódjon.

Autumn torka összeszorult. Majd' megszakadt a szíve a fotókon látott kis édes, vidám babából nyugtalan kamasszá érett lányáért.

– Mary, én nagyon szerettem őt. Sohasem akartam elhagyni.

– Valamennyit hallottam a múltadról, az ügynökség mesélt egy keveset.

– A szüleim kényszerítettek, hogy váljak meg Willow-tól. Életem legrosszabb döntése volt. – Ismét visszafojtotta a kitörni készülő zokogást. – Azóta is bánom. De a szüleimtől függtem, úgy éreztem, nincs más választásom. Nem volt hova mennem, nem tudtam senkihez sem fordulni. Csak annak örülök, hogy szerető családot nyújtottál neki, nyugodt, stabil környezetet biztosítottál számára.

– Attól tartok, ez nem mindig elég. – Mary szeme megtelt könnyekkel. – Téged is akar, de amennyire akar, annyira fél is. Mielőtt elindultunk, kiprovokált egy veszekedést, és feldúltan elrohant. Minden egyes alkalommal ezt tette, amikor találkozót beszéltünk meg. Ismét ott tartottam, hogy lemondom az időpontot, de meggondoltam magam, úgy döntöttem, eljövök egyedül. Beszélni akartam veled. Remélem, nem bánod.

– Nagyon örülök, hogy így döntöttél. – Ha sikerülne jó viszonyba kerülnie Maryvel, Willow-nak is könnyebb lenne bíznia benne.

– Bevallom, látni akartam, hogyan nézel ki. Ha egy agyontetovált drogos lennél, mindent elkövetnék, hogy Willow-t eltántorítsam a szándékától. Pozitív példaképre van szüksége, nem olyanra, aki tévútra vezeti.

– Értem. Csak óvni akarod. – Ő is ezt tenné Mary helyében.

– Az hiszem, a visszautasítástól fél – ingatta a fejét Mary. – Összetörne a szíve, ha a találkozás után nem lenne számára

mondanivalód.

– Semmi ilyesmi nem áll szándékomban. Nagyon boldog lennék, ha csak egy kicsit is részese lehetnék az életének.

– Örülök, hogy végre találkoztunk. – Mary előhalászott egy zsebkendőt a zsebéből, megtörölte a szemét. – Leküzdhetetlen akadálynak könyveltem el magamban, rettegtem attól, hogy lássalak. – Erőtlenül felnevetett. – Most már bolondságnak tűnik. Nem is tudtam, hogy valójában mire számítsak. A legrosszabbtól tartottam... De te egy józan, nyugodt fiatal nő vagy.

– Jó életem van, Mary. Minden rendben körülöttem. – Milesra és Flóra gondolt, az otthonukra, és tudta, hogy Willow-ra is pozitív hatással lenne, csupa jó dolgot tudna neki mutatni. – Nagyon hálás vagyok mindazért, amit tettél, hogy felvetted a kapcsolatot az ügynökséggel.

– Nem akartam – ismerte be Mary. – Attól félek, minden, amit érte teszek, végül fabatkát sem ér.

Autumn átült Mary mellé a díványra. Átölelte, erősen magához szorította.

– Nem jelentek számodra veszélyt. Mindent megteszek, hogy megkönnyítsem a dolgokat. Együtt, összefogva tudunk segíteni Willow-n és egymáson.

– Ennek nagyon örülnék – sóhajtott fel Mary. A megkönnyebbüléstől egymás nyakába borulva sírtak.

12

Nadia késő esti műszakja, amelyre heti egy alkalommal került sor, véget ért a call center szolgálatnál. Sietve lépett ki az Uborkánál lévő túlfűtött irodából a csípős estébe, sóváran vágyott haza. Összehúzta magán a kabátot, és sietős léptekkel elindult a metró irányába. Ilyen késői időpontban kevesen jártak errefelé, az ingázó tömegnek már nyoma sem volt. Sötétben gyűlölte ezt az útszakaszt. Léptei visszhangoztak a járdán, a felhőkarcolók között sivítva utat törő szél kegyetlenül csapkodta. Lehajtott fejjel igyekezett haza, hogy mielőbb mentesítse Autumn-ot bébiszitteri teendői alól. Egy forró fürdő is jól jön majd.

A közelgő utazás járt a fejében, folyamatosan latolgatta, izgult miatta. A délután folyamán nem egyszer arra eszmélt, hogy értetlenkedésével szembesülve egy-két telefonáló igen ingerülten reagál. Minél előbb hagyja itt ezt az állást, annál jobb. A fizetség méltányos ugyan, a munka viszont lélektelen. Ki kell szállnia, mielőtt megőrül.

Megnézte a Londonból Cumbriába tartó vonatok menetidejét. Hosszú, de viszonylag könnyű utazás állt előttük. A Penrith állomásra futnak be, ahova James kijöhet értük, neki pedig nem kell a bőröndökkel bajlódnia, mint egy esetleges átszállásnál. Tehát ez nem jó ürügy a halogatásra.

Századszor is végiggondolta a dolgot, miközben hazafelé igyekezett. Valójában attól félt, hogy újra látnia kell Jamest. Szereti... nagyon is, de nem ezzel van a gond. Tulajdonképpen

nem tudta, mit szeretne, milyen fordulatra vár. Egyfelől mi lesz, ha együtt maradnak, és nem jönnek ki jól egymással? Ha vége szakad a hosszú, csodás telefonbeszélgetéseknek? Ezt nem tudná elviselni, a napközben várva-várt esti meghitt beszélgetés mentőövként szolgált számára. Mi lesz, ha a felépített kapcsolatuk csupán egy múlékony érzékcsalódásnak bizonyul?

Másfelől mi lesz akkor, ha minden úgy megy, mint a karikacsapás, ahogy karácsonykor? Mi történik akkor? Azt már elfogadta, hogy James ritkán tud elszakadni a farmtól. És miért is akarná ott hagyni? Az az élete. Milyen irányt vesz az életük? Hogyan lehet olyan távkapcsolatban élni, ahol három iskoláskorú gyermek életét kell igazgatni? Nadia felsóhajtott. Miért is nem olyan férfival hozta össze a sors, aki két metrómegállónyira lakik? Sokkal könnyebb lenne az élete.

A metróban lehuppant az első üres helyre. Ez a vonal ilyen késői órában már aránylag csendes volt. Kezébe vett egy ott hagyott *Metró* újságot, lapozgatni kezdte, hogy elűzze fejéből az összekuszálódott gondolatokat, miközben a szerelvény zörögve-morogva hagyta maga mögött a megállókat.

Amikor megérkezett, kiszállt a metróból, felment a mozgólépcsővel, lehúzta a kártyáját, és kilépett az utcára. Fellélegzett. Most már közel járt. Amint befordult a sarkon, megnyújtotta lépteit, szinte látta az otthonát. A lámpákat már felkapcsolták, kellemes és meleg lesz odabent. Szörnyen izgult Autumn miatt, szerette volna minél előbb megtudni, van-e kilátásban újabb időpont a Willow-val tervezett találkozóra. Mielőtt Autumn elmegy, megihatnának egy pohárka valamit egy kis csokikísérővel a nap megkoronázásaként.

Hirtelen azt érezte, hogy valaki hátulról megragadja a táskáját, amelyet a testén átvetve hordott. A rántás erejétől kibillent az egyensúlyából, megpördült. Egy húszas évei elején

járó, fekete kapucnis alak tornyosult fölé. A semmiből felbukkanó csupa ideg férfi kitágult pupillával meredt rá. Milyen irányból, honnan jöhetett? Nadia semmit sem hallott. A férfi vad erővel ismét megragadta a táskáját, Nadia térdre esett. Mielőtt bármit mondhatott vagy csinálhatott volna, a támadó ököllel az arcába vágott, szájában szétáradt a vér íze, a bordáira célzott rúgástól pedig összegörnyedt.

– Add ide a táskát! – hörögte fogát vicsorgatva a férfi. – Add ide a kibaszott táskát, és nem bántalak.

Nadia, zavarodottan az imént történtektől, próbálta összeszedni a gondolatait, kétségbeesetten igyekezett megtalálni az előző pillanat és a mostani közötti kapcsolatot. Megfordult a fejében a harcias ellenállás, de mi értelme lenne? Máris hátrányban volt.

– Add ide! – üvöltötte ismét támadója.

Remegő kézzel hámozta le magáról a táskát, odanyújtotta.

A férfi szembeköpte.

– Kibaszott ribanc! – ordította, miközben elrohant kezében a táskával.

Nadia megpróbált feltápászkodni, de az ütéstől nehézzé vált a légzése, négykézlábra kényszerült. Egész testében remegett. A harisnyája elszakadt, térde felhorzsolódott, vérzett. Óvatosan megtapogatta az ajkát, megállapította, hogy felhasadt. Mellkasa bal oldalát gyötrő fájdalom kínozta, azon tűnődött, eltört-e a bordája. Remegése nem hagyott alább, kézfejével letörölte a nyálat az arcáról. Úgy érezte, savként égeti arcbőrét, az undortól hányinger kerülgette, epe marta a torkát. Próbált erőt venni magán, nehogy a járdára okádjon.

Egy beszélgető fiatal pár közeledett, de amikor felnéztek, és észrevették, átmentek az út túloldalára. Forró könny áztatta az arcát. Hol él? Milyen helyre került? Haragudott magára, amiért

nem volt eléggé elővigyázatos, mert azt hitte, hogy ő már ismeri az utca törvényeit.

Nos, úgy tűnt, hogy mégsem, és ez sokba került neki. Amikor végre levegőhöz jutott, nagy nehezen feltápászkodott, de úgy imbolygott, mint aki részeg. Csak egy ütés és egy rúgás volt, semmi több. Sokkal rosszabb is lehetett volna. Ennek ellenére úgy érezte, mintha tizenkét menetben küzdött volna meg Ricky Hattonnal.

A házak falának támaszkodva, bordájára szorított kézzel araszolt hazafelé. Gyötörte a fájdalom, amely reggelre valószínűleg még fokozódni is fog. Az ajtóhoz ért, elő akarta venni a kulcsot a táskájából. Ekkor jutott eszébe, hogy már nincs táskája. Mint áramszünet idején – megpróbálod felkapcsolni a villanyt, hogy a fényénél keress egy gyertyát. Megnyomta a csengőt. Fel kell hívnia a bankot, le kell tiltatnia a bankkártyáit, de ennél is fontosabb, hogy mielőbb lecseréltesse az ajtózárat. Valahol idekint egy bűnöző kószál az ő lakáskulcsaival. Idegesen körbenézett, támadója nem követte-e, de szerencsére senki mást nem látott az utcán.

Egy másodperc múlva Autumn ajtót nyitott.

– Nadia?

Szinte beesett az ajtón barátnője karjába. Hála istennek, hogy Autumn itt van. Hogyan is tudna egyedül szembenézni mindezzel?

Autumn megütközve nézett rá.

– Mi történt???

– Valami drogos seggfej kirabolt – selypítette Nadia. Ajka fájdalmasan feldagadt. – Már majdnem hazaértem, néhány háznyira innen támadott meg.

Újra kitört belőle a zokogás. Autumn szorosan tartotta.

– Megsebesültél?

– A bordám... és arcon vágott.

– Felhasadt az ajkad. – Autumn hangja is reszketett. – Tiszta vér a kabátod.

Valóban? Ezt észre sem vette.

– Gyere, segítek levenni. Felhívom a rendőrséget, utána pedig főzök neked egy teát.

Óvatosan kiszabadította a kabátjából. Nadia összerándult a fájdalomtól, mintha az egész testét összetörték volna.

– Nem kellene elmenni a sürgősségire? Szólok Miles-nak, hogy jöjjön ide autóval.

– Nem, nem hiszem. Egy forró fürdő viszont jólesne.

– Biztos vagy benne? Mit csinált az az alak?

– Csak megütött és megrúgott – sírta el magát megint Nadia. – És szembeköpött. – Megint megtörölte az arcát, ahol a köpés érte. Legszívesebben az egész arcbőrét ledörzsölte volna.

– A rohadék! – füstölgött Autumn. – Máris hívom a rendőrséget, hátha még el tudják kapni. Utána engedek neked vizet, jól kiáztatod magad.

– Lewisszal minden rendben?

– Igen, már egy jó órája alszik.

– De jó. – Örült, hogy Lewis nem látja ilyen állapotban, csak megijedne. Habár isten tudja, hogyan fog reggel kinézni az arca. Pokolian fájt az ajka.

Autumn felhívta a rendőrséget, Nadia pedig beszámolt nekik a részletekről. Azt mondták, kiküldenek valakit, hogy megnézze Nadiát. Abban nem reménykedett túlzottan, hogy elfogják a támadóját. Így ment ez erre-felé nap nap után, bűnvádi eljárásra alig-alig került sor. Szörnyű volt kimondani, hogy ilyen körülményekhez alkalmazkodott, az élete részévé vált.

James tanyájára gondolt, a tág térre, a pompás hegyekre. Valószínűleg arrafelé nem gyakoriak az efféle támadások, előbb

tapossa el az embert egy tehén vagy egy birka. A felvillanó kép önkéntelenül mosolyra késztette, mire ajka továbbhasadt.

Autumn hozott egy törlőruhát a fürdőből, óvatosan letörölgette Nadia szájáról és álláról a vért, majd készített neki egy teát. Amíg a fürdővizet engedte, Nadia bement, hogy megnézze Lewist. A kisfiú a saját ágyában feküdt mély álomba merülve, két karja a feje alatt. Ó, milyen elégedett, mennyire ártatlan! Szíve csordultig telt az alvó fia iránt érzett szeretettel. Számára egy jobb életet akart. Mi lesz akkor, ha már önálló életet él valahol kint a nagyvilágban? Bele fog betegedni fia minden egyes lépésébe. Megsimogatta a haját, megpuszilta meleg arcát. A gyermeke jelenti számára az életet, mindent meg kell tennie, hogy megvédje.

A fürdőszobában a vécéülőkére ereszkedett, ott szürcsölgette a teát a szívószállal, amit Autumn talált a konyhában. Nagyon fájt az ajka, képtelen volt elviselni, hogy hozzáérjen a bögréhez. Autumn vaníliaillatú fürdőhabot öntött a vízbe.

– Leülök ide. – Arcáról lerítt az aggodalom. – Nem akarlak egyedül hagyni. Maradhatok éjszakára is.

– Nagyon örülnék neki – hálálkodott Nadia. Fizikai értelemben valószínűleg elboldogult volna, de lelkileg totálkárosnak érezte magát. Jólesett neki, hogy Autumn ott van mellette.

– Mindjárt felhívom Milest, elmondom neki, hogy mi történt. Átvisszük Lewist az ágyadba, én pedig alszom az ő helyén.

Nadia felsóhajtott, ismét eleredt a könnye.

– Mitévő legyek? El kell költöznöm innen.

– Nem csodálom, hogy zaklatott vagy, de ne hamarkodj el semmit. – Segített Nadiának levenni a pólóját, vele együtt szisszent fel, amikor kibújtatta belőle. – Reggel mindent jobb színben látsz majd.

Vajon valóban így lesz?, tűnődött magában Nadia. Autumn mindig az élet napos oldalát látta. Neki azonban görcsbe rándult a gyomra a valóságtól. Mindkét ajtót, a bejáratit is és a hátsót is dupla zár védte, mégsem érezte magát biztonságban. Már jó ideje gondolkodott azon, hogy el kellene adnia a lakást, talán most jött el az ideje.

13

Chantal szórakozottan lapozgatta a ronggyá olvasott magazint. Sokan jártak erre a klinikára, a váróteremben legalább húszharminc nővel együtt várt a sorára.

Őszintén szólva, kissé szélhámosnak érezte magát. Csak néhány nyilallásról volt szó, egy kis halvány fájdalomérzetről. Remélte, hogy nem tart fel senkit, a várakozók között minden bizonnyal akad néhány valóban beteg nő, ő pedig értékes perceket von el a rászorulóktól. Amíg el nem vált, ő is részesült Ted magán-egészségbiztosításának előnyeiből, nem kellett ilyesmivel foglalkoznia. Most azonban nem akarta a társadalombiztosítás költségvetését megterhelni.

– Ideges vagy? – kérdezte Lucy.

– Nagyon. Senki sem szereti a kórházakat. Gyűlölöm, ha összevissza szurkálnak.

– Figyelj – bökte oldalba Lucy Chantalt –, a táskám tele van csokis keksszel vészhelyzet esetére. Kérsz egyet?

– Nem vagyok éhes – rázta meg a fejét Chantal. A néhány hónapja tartó tompa fájdalmat félvállról vette, a vizsgálat eredményétől azonban mégis tartott. Korábban nem volt mellröntgenen, meg is lepődött, amikor a háziorvos javasolta. Azt gondolta, felír neki valami fájdalomcsillapítót, és útjára engedi.

– Minden rendben lesz. Érzem – ölelte át Lucy.

– Én is úgy érzem, hogy semmi komoly – értett egyet Chantal. – Meghúzódhatott egy izom valahol a

bordacsontoknál. Egész áldott nap emelgetni Lanát felér egy katonai kiképzéssel.

– Abszolút – értett egyet Lucy készséggel. – Viszont akkor is ki kell vizsgáltatni.

– Mintha Jacobot hallanám.

– Csak azért, mert imád téged – nevetett fel Lucy.

– Igen, igazad lehet – mosolyodott el végre Chantal.

– Nagyon örülök, hogy végül összejöttetek. Titeket egymásnak teremtettek, és Jacob Lanával is remekül kijön. Ha valaki apának született, akkor az Jacob.

– Elvitte magával a Borough piacra. Nagy élmény volt Lanának. Tényleg foglalkozik vele, nagyon szerencsés vagyok, – Jacob el akarta kísérni a vizsgálatra, de ő jobban örült annak, hogy az egyik barátnője jött el vele. Szerencsésebb, ha Jacob addig vigyáz Lanára, ő sem idegeskedik a kicsi miatt. – Írok neki egy SMS-t, amikor végeztem.

– Remélhetőleg hamarosan rád kerül a sor. Elég gyorsan haladnak – mondta Lucy. – De szívesen elüldögélek kicsit hosszasabban is ezekkel a kekszekkel. Biztos, hogy nem kérsz?

– Talán, ha már túlleszek a vizsgálaton – utasította el étvágytalanul Chantal, miközben Lucy egy újabb kekszért nyúlt.

– Teddel beszéltél?

– Igen, de ezt nem említettem neki. Tudod, Ted milyen. Nem tud mit kezdeni a betegséggel. Inkább ne is tudjon róla, ha valami baj van. Egyébként jól van. Örülök, hogy mindannyiunknak bevált ez a megoldás. – Chantal felsóhajtott. – Azt nem tudom, hogyan boldogulnak zárt ajtók mögött Staceyvel, de úgy tűnik, boldogok. – Arra gondolt, ha veszekednek is egymással, Stacey már nem mondaná el neki.

– Hogy van Elsie?

– Gyarapodik, minden bizonnyal. Azt hiszem, Ted és Stacey

hamarosan meglátogat. Tedet Londonba szólítja egy munka, és egy csomó papírt is alá kell még írni. Remélem, akkor mindannyian találkozunk.

– Nagyon civilizáltan kezelitek az ügyet – jegyezte meg Lucy.

– Igyekszünk. Most már összetartozunk. Azt hiszem, sokkal nehezebb lenne, ha nem támaszkodhatnék Jacobra.

– Szerencsés vagy, ő a tökéletes támasz, valóban.

– Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle. – Nem laknak még együtt, de amint a válást követően rendeződik az ingatlanviszony, összeköltöznek. Jacob nem válik meg a lakásától, hanem kiadja bérbe. Tipikus agglegény birodalom, nem alkalmas egy családnak. Elképzelni sem meri Lana ragacsos ujjacskáinak nyomát a gyönyörűen politúrozott konyhakredencen, vagy a fehér tölgypadlón szétszórt játékok halmazának látványát. Önfeledten elmosolyodott. Szegény Jacob! Néhány év erejéig hozzá kell szoknia a legváratlanabb helyen lába alá kerülő legókockákhoz.

– Esküvőre még nem gondoltatok?

– Nem, semmi ok a sietségre. Korai lenne még, boldogok vagyunk így is. Elég nagy lépés lesz az összeköltözés.

– Én már alig várom, hogy Mrs. Aiden Holby legyek – sóhajtott fel Lucy.

– Én is, és őszintén remélem, ezúttal nem jön közbe semmi. Volt már néhány álmatlan éjszakám emiatt. Úgy szorítok neked, hogy *mindenem* fáj.

– Ennek az esküvőnek *semmi* sem állhat az útjába.

– Megtaláltad a hozzád illő férfit – hajtotta Chantal a fejét Lucy vállára. - Milyen szerencsések vagyunk, hogy mindketten megtaláltuk.

– Autumn is rendben van. Miles remek választás. Gyönyörű párt alkotnak. Már csak Nadiának kell megtalálnia az igazit.

– Nekem nagyon szimpatikus James, a földesúr. Szorítsunk nekik.

– Kétlem, hogy Nadia elmegy hozzá egyedül, úgy érzem, inába szállt a bátorsága – vélte Lucy.

– Megismételhetjük a kirándulást. Mindannyian elmehetnénk.

– Nem tudom, mire vélné James, ha megrohamoznánk – kuncogott Lucy. – Lehet, hogy örökre elijesztenénk. Egyet vállal, négyet kap helyette.

– Isten segítse a Csokoládé Mennyország hölgytagjaihoz pártolt halandókat!

Jót nevettek, remek ötlet volt, hogy Lucy kísérte el. Ha felejteni akart, mindig lehetett rá számítani, zseniálisan terelte el az ember gondolatait bajokról, bánatokról.

– Mrs. Chantal Hamilton! – Egy mellékajtón kilépő ápolónő szakította félbe a kuncogást.

– Igen! – De már nem sokáig. Hamarosan Ms. Hamilton lesz, de még az is elképzelhető, hogy a lánykori nevét veszi vissza. – Szoríts nekem! – fordult Lucyhoz.

– Minden rendben lesz – simogatta meg a karját Lucy.

Chantal erőt vett magán, legyűrte a rátörő félelmet, ami ismét görcsbe rántotta a gyomrát, és követte az ápolónőt.

– Szorítok neked – szólt utána Lucy –, nem mozdulok el innen.

– Lucy, ne edd meg az összes kekszet, amíg én odabent vagyok - sóhajtott fel Chantal nyugtalanul.

Chantal félelme ellenére a mammográfia vizsgálat egészen elviselhető volt. Nyilván nem élete legjobb élménye, de az ápolónő gyorsan és hatékonyan dolgozott, a felvétel pedig néhány perc alatt elkészült.

Chantal az eredményre várva idegesen rágcsálta a körmét a váróteremben.

– Azt mondták, hogy perceken belül megkapom a leletet.

– Hűha! Micsoda szolgáltatás! – álmélkodott Lucy.

– Maradt még keksz?

– Nem... – vallotta be Lucy. – Kérsz? Kiugorhatok egy csomagért. Van egy bolt a bejáratnál.

– Nem, nem kérek, csak látom, hogy minden zacskó üres – rázta meg a fejét Chantal.

– Mit tegyek? Amikor ideges vagyok, ennem kell.

– *Nekem* kell idegeskedni, nem neked – pontosított Chantal.

– Én csak együttérzek veled!

– Kösz! – nevetett fel Chantal.

– Nincs miért aggódnod. Hidd el, nem lesz semmi baj. Semmi kétségem.

Lucynak valószínűleg igaza volt. Ha lenne valami nem odavaló, minden bizonnyal feltűnt volna a felvétel készítése során. A radiológus abszolút semmi jelét nem adta, hogy bármi eltérés lenne.

– Hozhatok egy kávét? – kérdezte Lucy.

– Eléggé ideges vagyok – ismerte be Chantal –, nem kellene

megfejelni még egy koffeinlökettel is.

Néhány perc múlva egy alacsony, csinos doktornő lépett a recepcióhoz, és Chantalt szólította.

Chantal idegesen felállt.

– Üdvözlöm, Lívia Davis vagyok – nyújtotta a kezét kézfogásra. – Kérem, kövessen.

– Velem jöhet a barátnőm is?

– Természetesen. – Az orvos kezet fogott Lucyval is. – Mindig jól jön a lelki támasz.

Bementek az orvosi szobába, a doktornő becsukta mögöttük az ajtót. A szoba gyakorlatiasan volt berendezve: egy megviselt asztal és néhány hasonlóan kopott szék kapott benne helyet. Szemmel láthatólag a társadalombiztosítás nem pazarolta a pénzt a bútorzatra. Chantal azokra a páciensekre gondolt, akik korábban itt jártak. Néhányuknak rossz hírrel kellett szembenéznie. Az orvos leült az asztalhoz, és kinyitotta Chantal dossziéját. Chantal és Lucy is helyet foglalt, Lucy megfogta Chantal kezét.

– Nos, Chantal – szólalt meg az orvos –, nem szeretnék köntörfalazni. A bal mellében van egy daganat.

Chantal torka kiszáradt, Lucy keze megfeszült az ő kezében.

– Lapos, korong alakú és eléggé magasan helyezkedik el. – Lívia Davis a saját mellkasára mutatva szemléltette a pontos helyet. – Nem érezte, hogy ott van?

– Nem – rázta meg a fejét Chantal –, semmit sem éreztem.

Lívia felállt, a felvételeket a falon lévő kivetítőre tette, hogy megmutathassa a daganat pontos helyét.

– Látja?

Chantal nem találta a szavakat, csak bólintott. Lucy nyugtatgatta, de nem jutott el a tudatáig, hogy mit mondott, mintha víz alól jött volna a hangja. A fejében egyetlen szó

zakatolt minduntalan: „daganat”. Megérintette a mellkasát ott, ahol a felvétel szerint a daganat volt. Nem tudta kitapintani most sem. Mióta lehet ott?

– Chantal, jól vagy? – Ez Lucy hangja, állapította meg. Lucy megsimogatta az arcát.

Bólintott.

– Néhány vizsgálatot szeretnék még elvégezni, ami nem várhat – közölte a doktornő. – Kértem egy ultrahang- és egy szövettani vizsgálatot, valamint vérvételt. Ezekből kiderül, mivel állunk szemben. Rendben lesz így?

– Igen, természetesen.

– Ráérnek? Tudnak most maradni?

– Máris? Ilyen hamar? – Chantal azt hitte, hogy legalábbis napokba vagy inkább hetekbe telik, mire sor kerül a következő lépésre. Vajon mi indokolja ezt a nagy sietséget, hogy azonnali kivizsgálást javasolnak? Jelzés lenne, hogy valami nagy baj van?

– Ha lehetséges, szeretnék még a mai napon a végére járni.

– Tudunk maradni – válaszolt Lucy. – Megoldom.

– Maradok – egyezett bele Chantal kábultan.

– Aggodalomra semmi ok – nyugtatta Livia, a gondolataiban olvasva. – De szeretném addig ütni a vasat, amíg meleg. Minél előbb lépünk, annál jobbak az esélyeink.

Egy étteremben ülünk a kórháztól nem messze. Túl nagy a zaj, túl sok a vidám fecsegés, de már megrendeltem az ételt, az asztal közepén van kettőnk között. Egyikünknek sincs étvágya.

– Valamit enned kell, még jó ideig itt leszünk a kórházban ma délután.

– Kavarog a gyomrom.

– Lehet, hogy ez helyre teszi. – Kétszemélyes sajttálat, kenyeret rendeltem. Őszintén megmondom, ilyen sokkos állapotban nem is tudtam, mit válasszak, csak rámutattam az első ételre, amit megláttam.

A szomszédos asztalnál egy kisgyerek születésnapját ünnepelik. A rózsaszínű ruhácskába öltöztetett kislány kanalával folyamatosan dobol az etetőszéken. Körös-körül léggömbök. Szólhattam volna, hogy ültessenek bennünket máshova. Chantal letaglózva szemléli az eseményt. A fenébe, a fenébe, a fenébe!

– Az orvos szerint rákos vagyok, ugye?

Mit mondhatnék erre?

– Nem minden daganat rosszindulatú – próbálkozom. Az én fülemben sem cseng túl meggyőzően, amit mondok. – Lehet, hogy egy... – A daganatokat érintő hiányos orvosi ismereteimnek köszönhetően kifogyok a szavakból. – A doktornő azt mondta, hogy délután már többet tud mondani.

– Lucy, nem lehetek rákos, erre nincs időm. Ki vigyázna Lanára?

Szemét elönti a könny, üres tányérjára csorog. Megfogom a kezét, megsimogatom.

– Ígérem, minden rendben lesz – nyugtatgatom –, várjuk meg, hogy mit mond az orvos, mielőtt bármi következtetést levonnánk.

– Rosszat jelent, hogy már ma délután további vizsgálatokat végeznek.

– Ezt nem tudhatjuk – ellenkezem. – Elképzelhető, hogy valóban ennyire hatékonyak.

– Fel kellene hívnom Jacobot – nyúl a telefonjáért Chantal.

– Előbb igyál egy kortyot – unszolom. – Próbálj megnyugodni, ideges lesz, ha kihallja a hangodból az aggodalmat. - Elé tolom a bögre kamillateát.

Szerintem mindketten jobban járnánk egy-egy pohár borral, de még vissza kell mennünk a kórházba. Habár arról sem vagyok meggyőződve, hogy a kamillatea-sajttál kombó a legjobb választás.

– Egyél egy kis kenyeret. – Megvajazok egy parányi szeletet, és Chantal tányérjának a szélére teszem. – Láss hozzá, legyen benned valami.

Kezébe veszi, beleharap. Szolidaritásképpen én is így teszek. Íze, mint a kartonpapíré.

– A kenyér rossz ötlet volt.

Mindketten felnevetünk.

Chantal megtörli az arcát, de hasztalan, újabb könnyek gyűlnek a szemébe.

– Esetleg levest vagy valami mást hozhatok a kenyér helyett?

– Nem, nem, semmit, Lucy.

– Akkor ezt becsomagoltatom, hátha szükség lesz rá később.

Egy pincér tortát hoz a szomszédos asztalhoz, felcsendül a *Boldog születésnapot* dal.

– Beszélnem kell Lanával – mondja Chantal. – Erőt ad a délutáni vizsgálatokhoz.

– Ez nem a megfelelő hely. Menj ki a napra. Az út túloldalán láttam egy padot, ülj oda, én is jövök rögtön.

Chantal ismét megtörli a szemét, kimegy. Kifizetem a számlát, megkérem, hogy csomagolják be a kenyeret és a sajtot. Valójában fogalmam sincs, miért. Jelen pillanatban úgy érzem, soha többé nem fogok enni, így azt sem tudom elképzelni, mi módon hatna barátnőmre az étel. Felhívom az Imádottat, hagyok neki egy üzenetet a történtekről és ennek folyományáról, a késői hazamenetelről. Fel kellene hívnom Autumn-ot és Nadiát is, de egyelőre nem akarom őket idegesíteni.

Mire én is kilépek az étteremből, eltűnik a nap, hidegre fordult az idő, és felhős az ég. Megpróbálok uralkodni a remegésemen. Chantal már Lanával beszél. Lehuppanok mellé a padra.

– Szia, kicsim – turbékolja. – Jól viselkedtél?

Hallom Lana halandzsáját, amellyel mosolyt csal Chantal ajkára.

– A mami nagyon-nagyon szeret téged. – Chantal torka ismét elszorul.

Átkarolom.

– Hamarosan jövök – mondja Jacobnak a telefonba. – Otthon találkozunk. Hívlak, amint végeztem.

– Szeretlek – hallom Jacob vallomását.

– Én is szeretlek – válaszol Chantal, majd kinyomja a telefont.

Odanyújtok neki egy zsebkendőt, elveszi, kifújja az orrát.

– Jobban vagy?

– Igen, sokkal jobban.

– Felkészültél? – kérdezem az órámra nézve.

– Van más választásom ?

– Nincs. De téged kemény fából faragtak, képes vagy megbirkózni vele. – Sosem láttam még ilyen rémültnek.

– Nagyon örülök, hogy itt vagy, Lucy. Egyedül képtelen lennék szembenézni mindezzel.

Bárcsak átvállalhatnám a vizsgálatokat! Belékarolok, így üldögélünk még egy ideig, majd egymásra nézünk, és elindulunk a kórházba.

A vérvétel után az ultrahangos vizsgálatra került sor, majd nem egészen két óra elteltével Chantal egy pici szoba ágyán fekve várakozott a szövettani vizsgálatra.

Azt mondta Jacobnak, hogy aggodalomra semmi oka. Őszintén szólva, idegeskedett ő mindkettejük helyett. Aggasztó gyorsasággal zajlott minden körülötte.

– Ez ijesztő – suttogta az ágy végében ülő Lucynak.

– Minden rendben lesz. – Lucy eltökélten ragaszkodott álláspontjához, mely szerint mindennek csakis pozitív kimenetele lehet. Chantal kételkedett, nem volt annyira biztos benne, mint a barátnője.

– Azt mondta az orvos, hogy hamar túlleszek rajta.

Az orvos belépett, és egy puskához hasonlatos eszközzel szövetmintát vett Chantal melléből. Egyáltalán nem volt rendben a dolog. Minden egyes szúrás pokolian fájt, Chantal arca összerándult kínjában. Lucy finoman simogatta barátnője lábát, megpróbálta elvonni a figyelmét a fájdalomról, miközben az orvos újabb és újabb lyukakat ütött rajta.

A lyuggatást követően további fél órán át ültek a váróteremben. Lucy teát vitt mindkettőjük számára az automatából, csendben várakoztak. Mostanra Lucy is kifogyott a vigasztaló szavakból. Kimerültnek, elcsigázottnak érezték magukat, és ennek megfelelően is néztek ki. Chantal ujjai remegtek, miközben a forró és gyenge teát kortyolgatta.

Nemsokára behívták őket Lívia Davis szobájába. A doktornő

az asztalnál ült, arcán elkeseredettség tükröződött.

– Chantal, az egyenes beszéd híve vagyok, gondolom, ön is. Mindig nagyon nehéz ezt kimondani, de attól tartok, hogy rákos daganattal állunk szemben.

Chantal megszédült, Lucy erősen megragadta a karját.

– Ezt nem hiszem el – nyögte ki.

– Tudom, mindenki retteg tőle, és gyűlöli ezt a szót. Manapság azonban már nem jelent egyet a halálos ítélettel, mint egykor. A kezelésekkel kiváló eredményeket érünk el.

A helyzet kegyetlensége ismét szíven ütötte. Livia nem köntörfalazott.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy a legagresszívabb esetekben is gyakorta akár öttíz évvel meghosszabbítjuk pácienseink életét, sokukét ennél akár sokkal több évvel is, jó életminőséget biztosítva számukra ez alatt az idő alatt.

Chantalban egy világ omlott össze.

– Nem halhatok meg – mondta –, sem öt, sem tíz év múlva. Soha. Van egy gyerekem. Még nem töltötte be az egy évet. – A születésnapját ünneplő étterembeli kislányra gondolt, a léggömbökre, a tortára, a gyertyákra, így akarta ő is Lana születésnapját megrendezni. Nem egyszer, nem kétszer, hanem hosszú éveken át. – Vigyáznom kell rá.

– Én pedig minden erőmmel azon leszek, hogy mindezt lehetővé tegyem – mondta Livia.

Erre egyáltalán nem számított. A vizsgálatok ellenére, valahol tudat alatt azt remélte, hogy a mammográfia nem mutat ki semmit, az orvos pedig dühöng, amiért az értékes idejét rabolja. Elhagyta az ereje, teljesen összeroskadt, egyetlen épkézláb gondolat sem jutott eszébe. A halálsápadtra vált Lucyra nézett, gyanította, hogy saját arca is hasonlóképpen színtelen.

Igyekezett elfojtani a remegést, ami úrrá lett rajta, de hasztalan.

– A fenébe! Mihez kezdek most? – mondta Lucyba kapaszkodva.

17

Mindannyian sokkos állapotban vagyunk, amikor másnap reggel egy újabb gagyi kávézóban találkozunk. Túl nagy a forgalom, a nyüzsgés, az asztalok szinte összeérnek. Teljesen mindegy, Chantal hova tolja a babakocsit, minden egyes alkalommal, amikor arra jár valaki, óhatatlanul nekimegy. Újabb jelölt a kerülendő kávézók listáján.

Ez a vacak hely teljességgel alkalmatlan a beszélgetésre is, itt nem taglalhatjuk, hogy Chantal túl fiatal és szép ahhoz, hogy mellrákja legyen; a derűs helyiség és a vidám hangulat nem teszi lehetővé, hogy a Nadia arcán éktelenkedő sebekről, felhasadt ajkáról beszéljünk; a pult mögött boldogan fütyörésző férfi nem szolgál megfelelő díszletként a hírhez, hogy Willow nem ment el az Autumn-mal megbeszélt találkozóra. Semmi sem jó, az egész helyzet, a díszlet, minden úgy rossz, ahogy van.

Chantal állapotának híre mindannyiunkat letaglózott, ezen tűnődünk, amikor SMS-t kapok. Marcustól.

A Csokoládé Mennyország iránti epekedésem epikus méreteket öltött, és természetesen Marcus naponta tízszer ír, próbál visszacsábítani.

Újabb SMS.

A lányok sokatmondóan néznek rám.

– Igen, Marcus – erősítem meg.

Nyomorúságos helyzetünkbe nem illik bele, de hát Marcus időzítése mindig is problematikus volt. Újabb SMS-ek, szám szerint három. Egyikről sem veszek tudomást.

– Meginogtál, Lucy? – kérdezi Autumn.

– Bevallom, igen, de az Imádott nem. Nem enged Marcus közelébe.

– Ezért nem igazán tehetsz szemrehányást neki – jegyzi meg Chantal.

– Nem. – Nem vitatkozom, igaza van. – De ki törődik most Marcusszal és a Csokoládé Mennyországgal? Sokkal fontosabb dolgokat kell megbeszélnünk.

Chantalnak mellrákja van, felülmúlhatatlanul borzalmas tény.

– Mi lesz a következő lépés a kezelésben? – kérdezi Nadia.

– Hamarosan újra megyek a doktornőhöz. Jacob biztosan el akar majd jönni velem. Lívia azt mondta, akkor ad majd egy kezelési tervet.

Lelkünk mélyéig megrendültünk, Chantal a leginkább.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatom –, Lívia nagyon bizakodó volt.

– Igen, valóban – ért egyet, de szemében rémület ül. Ki nem rémülne meg egy ilyen hírtől?

Nem megy ki a fejemből, amit Lívia mondott, de nem említem a lányoknak. Az az öt-tíz év iszonyúan kevés. Egy nagy semmi. Chantal nem hagyhat itt bennünket ilyen rövid időn belül, sok mindent kell még élő-eleven mivoltában véghezvinnie.

– Hogyan fogadta Jacob a hírt? – kérdezte Autumn.

– Együtt sírtunk. – Chantal elkomorodik, ismét elered a könnye. – Senki sem számít ilyen csapásra. Mindig csak másokkal történhet meg.

Körbevesszük, átöleljük.

– Lana miatt aggódom – teszi hozzá könnyezve –, ki gondoskodik róla, ha velem történik valami?

– Te itt maradsz, nem mész sehová! – Szilárd a meggyőződésem. Öt-tíz év, még mit nem! – Megküzdesz vele, és te fogsz győzni. Ha valaki képes ezzel szembeszállni, az te vagy.

– Lám, milyenek vagyunk - mondja Chantal -, micsoda egy siralmas bagázs. Szerencse, hogy van egy kis tisztességes csokis muffinjuk, egyébként darabjainkra esnénk szét. Különben is, elég az én bajomból. – Nadiához fordul. – Hogy érzed magad, kedves? Micsoda szörnyűség, hogy ez megtörténhet!

Nadia óvatosan megérinti az ajkát. Szája körül sötét zúzódás, szemmel láthatóan fáj neki, pedig szívószállal issza a kávét. Zavartan néz fel.

– Igen, így van. Ráadásul annyira közel a saját otthonomhoz. Szinte láttam már a bejárati ajtót. Azt hiszem, ez a legijesztőbb az egészben.

– Borzalmas lehetett – érez együtt vele Chantal. – Emlékszem, egyszer a testvérem egyik gyanús barátja fenyegetett meg a lakásunk előtt. Totál roncs voltam utána hetekig.

– Szerencsére, a lakatos ma reggel kicserélte a zárakat. Talán nem kellett volna, de félelmetes arra gondolni, hogy valaki idekint mászkál a lakásom kulcsaival. Valószínűleg nem követett, de én annyira igyekeztem ajtón belülre kerülni... nem vagyok biztos benne, hogy jól körülnéztem-e. Egy idő után az ember kételkedni kezd önmagában.

– Helyesen tetted – erősíti meg Autumn. – Sosem lehetsz eléggé elővigyázatos. Mindent megér a lelki nyugalom.

– Le kellett tiltatnom az összes kártyámat – folytatja Nadia. - Éppen le akartam foglalni a jegyet, hogy elmenjek Jameshez.

– Majd én kifizetem – ajánlkozom. A bankkártyám talán tiltakozni fog, de nem akarom, hogy Nadia elszalassza ezt az alkalmat.

– Sokat haboztam – vallja be Nadia, miközben egy fájdalmas fintor kíséretében újra megszívja a szívószálat. – De a történtek után el akarok menni innen néhány napra. Ha itthon maradok, biztosan ezen fogok agyalni.

– Jó ötletnek tűnik, de azért adj időt magadnak. – Megpiszkálom a sütimet. – Nagy megrázkódtatás ért, ne hagyd figyelmen kívül, hogy ez mennyire befolyásolhatja az érzéseidet. Ha rosszul sül el a dolog, akkor gyere haza. Hívj fel, itt leszek.

– Köszönöm, Lucy – mosolyodik el Nadia, majd fájdalmasan felszisszen, mert újból felhasadt az ajka.

– Ma reggel voltam a munkaközvetítőnél – mesélem. – Azt hiszem, eléggé bosszúsak, amiért kirúgtak a legutóbbi munkahelyemről. – Finoman szólva. A nő a szemét forgatta, kész hegyi beszédet tartott nekem. Állította, hogy fantasztikus állást veszítettem el, blablabla, és igyekszenek majd új állást találni nekem valahol. Alig tudtam megállni, hogy hasonló szemforgatások közepette vissza ne vágjak. Egyáltalán nem volt fantasztikus az állás, kegyetlenül untatott. Ha ők nem rúgnak ki, otthagytam volna mindenképpen. Valószínűleg. – Ajánlottak három másik lehetőséget, de egyiktől sem estem extázisba.

– Ne felejtsd el, hogy szükséged van a pénzre az esküvő miatt – emlékeztet Nadia.

– Tudom. Felhívom majd őket, hogy egyeztessenek néhány interjút. Nem maradhatok otthon apával a sarkamban. Bedilizek tőle.

– Semmi jele egyelőre annak, hogy elköltözne? – kérdezi Autumn.

– Aggasztó, hogy milyen kényelmesen elvan a díványomon. Állandóan bizonygatja, mennyire összetört a szíve, de én nem látom letörtnek, szerintem teljesen jól van. Tízpercenként

hívogatja anyát. Őt is meg tudnám ölni, amiért felajánlotta neki, hogy ott lakhat. Mégis hogy képzelte? Két ember is éppen csak elfér abban a lakásban.

– Drukkolok, hogy ne tartson sokáig ez az állapot – érez együtt Autumn. – Az Imádott hogyan viseli az ottlétét?

– Minden este futballmeccset néznek a tévében, közben lecsúszik néhány üveg sör is. Az Imádottat különösebben nem zavarja, legalábbis nem úgy tűnik. Annak dacára sem, hogy nem tudunk... öööö... házastársi kötelességeinknek eleget tenni, ugyanis az apám a szomszéd szobában tanyázik, a falak pedig papírvékonyak. Nem szexelhetsz, amikor a másik helyiségben ott van valamelyik ősöd, ugye? Ez az egész történet több sebből is vérzik. Hamarosan el kell mennie.

– Ó, Lucy, te aztán felélénkítesz mindenkit! – nevet fel Chantal.

– Az én problémáim igazán eltörpülnek a tieitek mellett. – Elszégyellem magam, hogy ilyen trivialitások foglalkoztatnak, amikor a barátnőim valóban szenvednek. – Nem lehetek ilyen önző.

– A legkevésbé sem vagy az! – nyugtatgat Nadia.

– Mi van akkor, ha soha többé nem teszem tiszteletem a Csokoládé Mennyországban? Nem jön el a világvége! – Habár legbelül épp az ellenkezőjét érzem. – Nem fognak országok megszűnni emiatt. Marcus pedig talál majd valaki mást. – Eszedbe ne jusson sírni!

– Minden bizonnyal talál, ebben ne kételkedj – mondja Chantal gyengéden. – Nem kellene bűnösnek érezned magad, amiért nem pontosan azt teszed, amit ő akar. Tudom, milyen vagy, Lucy.

– Mindannyian siralmas állapotban vagyunk – nyugtázza Nadia. – Autumn, mondj valami jó hírt, vigaszra van

szükségünk. Alakul valami Willow-val?

– Remélem. Mary megpróbál rövid időn belül összehozni egy találkozót. Nagyon örülök, hogy leültünk beszélgetni, sok mindent sikerült tisztáznunk. Kedves hölgy, megkönnyebbültem, hogy jól bántak Willow-val, jó életet biztosítottak számára, igazán sok szeretetet kap tőle.

– Van fotód Willow-ról?

– Nem. Az egyetlen mostanában készült kép Mary telefonján volt. De pont úgy néz ki, mint én. Ugyanolyan a haja. – Megfogja az egyik hajtincsét. – Igazán elégedett lehet vele. Ezt kapta tőlem. Szegény gyermek! – Elmereng. – Egyformák vagyunk minden tekintetben... mint két tojás, még az öltözékünk is. Én is punk voltam ebben az életkorban. Fekete smink, mogorva, barátságtalan arc. De én így is imádnivalónak látom.

– Alig várjuk, hogy találkozzunk vele.

– Én is. Szerintem Mary attól tartott, el akarom tőle rabolni, vagy valamiképpen befurakodom az életükbe. Nem ítélhetem el érte. Az embernek sok minden megfordul a fejében. Most már sokkal boldogabb, megértette, hogy egyáltalán nem áll szándékomban ilyet tenni. Várok és reménykedem, hogy hamarosan láthatom a lányom.

– Tájékoztass majd bennünket is – kéri Chantal. – Mindannyian drukkolunk!

Autumn az órájára néz.

– Mennem kell. Miles ma délelőtt nem dolgozik, elvisszük Flót a parkba. – Feláll, mindenkitől puszival búcsúzik. – Holnap találkozunk?

– Remélem – mondom. – Itt legyen a találka?

Mindenki a vállát vonogatja.

– Nem a legjobb hely, ugye? – kérdezi Chantal.

– Nem – rázom meg a fejem. Tudjuk, melyik a tökéletes hely, ahova nem mehetünk. Amíg találunk magunknak egy új otthont, addig a Csokoládé Mennyország Vándorló Klubja vagyunk.

– Ígérd meg, hogy annak a helynek a közelébe sem merészkedsz – kéri Nadia.

– Ígérem – emelem fel a kezem megerősítésként. – Nem vagyok teljesen hülye.

A lányok sokatmondó pillantással néznek egymásra.

Ekkor újabb SMS-t jelez a telefonom. Körbemutatom a kijelzőt. Marcus az.

– Ne tedd, meg fogod bánni – csóválja a fejét Chantal. Úgy tűnik, sajnos, a többiek egyetértenek vele.

Apával és az Imádottal ülünk a díványon, meredten bámuljuk a tévét. Este tíz óra van, órák óta futballmeccset nézünk. Hosszú órák óta. Egyébként mennyi ideig tart egy futballmeccs? Úgy érzem, nem bírom tovább, majd' megőrülök, amikor, hála istennek, végre vége.

– Helyes! – Apa színpadiasan hatalmasat nyújtózkodik.

Egyértelműen eljött a lefekvés ideje, ami azt jelenti, hogy szabaddá kell tennünk a díványt, el kell hagynunk a nappalit.

– Mehetek én a fürdőbe elsőként? – kérdezi apa.

– Hogyne... Csak tessék!

Kivánszorog az apró mellékhelyiségbe. Nekünk nem marad meleg víz. Nagyot sóhajtok a háta mögött.

– Úgy érzem, vészesen fogy az apád ittléte miatt érzett örömöd – jegyzi meg az Imádott.

– A lakás kicsi hármunknak, és nem tehetjük azt, amit *akarunk.*

Apa vendégként nem minősül könnyű esetnek. Mindennek körülötte kell forognia. Ő dönti el, hogy mikor feküdjünk le. Mivel nem alszik túl jól a kényelmetlen, összehúzódzkodásra kényszerítő díványon, a tyúkokkal kel, és a konyhában csörög-zörög. Összedisznózza a fürdőszobát, mindenütt szétdobálja a szennyesét. Mivel nem dolgozik, egész nap a lakásban lődörög ráérősen, és amikor hazaérek, a mosogatóban találom a koszos edényt. Ráadásul eddig nem vett semmi mást egy fél liter tejen kívül. Legyen az bioszója vagy sem. És még sorolhatnám vég nélkül.

Továbbá, igencsak aggasztó módon, nem tűnik úgy, hogy különösebben hiányozna neki a Pilates-oktató.

Azt hittem, az a nő Élete Szerelme. De nem hallottam egyetlenegyszer sem hazatérésért esedező telefonbeszélgetést. Valójában anyával beszél a legtöbbet.

– Nem nézhetjük a tévében azt, amit szeretnénk, nem szexelhetünk a szőnyegen.

– Tulajdonképpen sehol sem szexelhetünk – helyesbít az Imádott. Átöleli a derekamat, magához von, az orrával a nyakamat birizgálja. – Hacsak el nem bújunk a takaró alá, és csendesek... irtó csendesek leszünk.

– Az ágyunk úgy nyikorog, mint egy viharvert hajó kinn a tengeren, rossz időben – emlékeztetem. – Ahányszor egyet fordulunk rajta, összevissza recseg-ropog. Akkor is katasztrófa, ha éppen nem tartózkodik közeli rokon a szomszédos szobában.

– Jó a meglátás... Mi tegyünk?

Ha lenne bármi remény arra, hogy apa a következő héten elvonul, akkor semmi gond nem lenne. De édes jó apám a távozási hajlandóság belátható időn belüli legcsekélyebb jelével sem kecsegtet bennünket. Nem mintha szexfüggő lennék, de mégis mennyi ideig kell a cölibátus törvényei szerint élnünk? Egy nőnek ugyanúgy vannak szükségletei, mint egy férfinak. Harapdálom az ajkam, töröm a fejem a megoldáson.

– Mi lenne, ha egy olcsó szállodában töltenénk az éjszakát?

– Mennyire olcsóban? – kérdezi az Imádott. – Nem akarunk ágyi poloskák társaságában szeretkezni, ugye? Fölöttébb lehangoló lenne. Egyébként is, inkább spórolnék a közelgő esküvőre. Esetleg adhatnánk neki pénzt egy curryre, és megkérjük, hogy kicsit időzzön el odakint.

– Mialatt *mi* is elidőzünk egy kicsit? – viccelődöm.

Kuncogunk.

– Rájönne –csüggedek el. – Mindenképpen kínos lenne.

– Igaz.

Hirtelen veszettül megkívánom. Kell nekem! Meg *fogom kapni.* Érzem, amint egy furfangos terv körvonalazódik a fejemben. Felcsillan a szemem.

– Nanana! – óvatoskodik az imádott. – Látom azt a bizonyos csillogást a szemedben, és félek tőle!

– Tudom, hova mehetünk! – Ezúttal valóban megretten. – Bízz bennem! – suttogom, miközben a fürdőszoba ajtajára pillantok.

– Hova?

– Meglepetés!

– Most már nemcsak ijesztő – közli aggodalmasan –, hanem egyesen rémisztő!

– Gyere! – unszolom. – Kalandos lesz!

– Mit mondunk apádnak? Nem mondhatjuk, hogy elsompolygunk szexelni. Tudni akarja, hova megyünk ilyen késői órában.

– Azt mondjuk, hogy be kell menned még néhány órára dolgozni, én pedig elkísérlek, hogy ne érezd magad egyedül. Ezzel el van rendezve. Tulajdonképpen, ha sietünk, hagyhatunk csak egy üzenetet, nem kell a szemébe hazudnunk.

– Vigyünk táskát, kell valamit csomagolni?

– Nem, nem kell. Csak improvizáljunk lazán. Ha valóban fürgék vagyunk, elillanhatunk, mielőtt apa kijön a fürdőből.

– Ezt nem tehetjük, szörnyű lenne.

– *Nagyon* csintalan kedvemben vagyok! – Hangomból csak úgy árad a csábítás. – Ugye nem tagadod meg tőlem?

– Ó, nem! – vigyorog az Imádott.

– Írok neki egy üzenetet.

MAJD JÖVÜNK. AIDENNEK VISSZA KELL MENNI

DOLGOZNI. ÉN IS MEGYEK VELE. NE VÁRJ, FEKÜDJ LE. CSÓK – LUCY. Egy sárga Post-itre firkantom, amit ráragasztok a telefonra.

Megragadjuk a kabátunkat, tinédzserekként kuncogva lábujjhegyen kiosonunk a lakásból. Jó kis tréfa. És micsoda ötlet! Az egyik legjobb ötletem.

– Nem mondhatod komolyan! – Az Imádott elképedten fordul felém az anyósülésből.

– Nálam vannak még a kulcsok, és a riasztókódot is tudom. Senki sem lesz ott ilyen későn.

Valóban, a Csokoládé Mennyországban teljes sötétség honol.

– *Nem* akarok a Csokoládé Mennyországban szeretkezni! – nyomatékosítja.

– Jó móka lesz! Senki sem tudja meg.

Az Imádott fenyegetően mered rám, ettől felgyorsul a szívverésem.

– Gyere! Vágjunk bele – nógatom. – Tényleg nagyon huncutnak érzem magam. – Idegesen felnevetek. – Gondolj csak arra a puha barna bársonydíványra. Az nem nyikorog.

– Nem – ellenkezik tovább. – Nem lehetne valahol a sötétben, ahol nincs világítás? A kocsi hátsó ülésén?

– Neeem... az olyan snassz! Mellesleg éppen járhat arra valaki, és meglát bennünket. Manapság minden sötét, elhagyatott helyen perverzek kószálnak. Borzalmas lenne. Előfordulhat, hogy éppen a kellős közepén járunk, amikor ránk világít egy fekete kabátos alak a zseblámpájával. A Csokoládé Mennyországban meleg van, kényelmes és biztonságos.

Kezdi beadni a derekát. Végigsimítom a combját, hogy végleg meggyőzzem.

Zavarodottan megcsóválja a fejét.

– Gyönyörűségem, elment a józan eszem, követlek.

– Nem fogod megbánni! Meglátod, milyen mókás lesz!

Mielőtt meggondolhatná magát, kiugrunk az autóból, kéz a kézben átrohanunk az út túloldalára, a sötétbe borult Csokoládé Mennyországhoz.

Az ajtó előtt hosszasan ügyetlenkedem a kulcsokkal.

– Nyissam én? – kérdezi az Imádott.

– Nem, nem, most már megvan. Csak kicsit furcsa érzés újra itt lenni.

– Különösen, ha kizárólag kettyintési szándékkal jön ide az ember az éjszaka kellős közepén.

– Igen, így van – hagyom jóvá.

– Feltéve, hogy Marcus nem cserélte le a zárat, vagy nem változtatta meg a kódot.

A szívverésem meglódul. Erre nem gondoltam. Mi van, ha igen? Visszatartom a lélegzetem, erősen koncentrálva drukkolok magamban, míg kimondom:

– Nem, dehogy tesz ilyet. Ismerem Marcust.

Egy pillanatra páni félelem lesz úrrá rajtam, amint megcsörren a kulcs a zárban, de az ajtó engedelmesen kinyílik. Nem cserélte le a zárat. Loholok, hogy benyomjam a kódot, majd megkönnyebbülten sóhajtok fel: nem szólal meg a riasztó. Eddig rendben volnánk.

Megfogom az Imádott kezét, belépünk. Ó, mennyire hiányzott ez a hely! Még éjszaka is szeretek itt lenni. Csábító vanília- és kókuszillat terjeng a levegőben. Kísértésbe esem, hogy elcsenjek néhány csokit törvénybe ütköző szerelmi összejövetelünk hangulatának fokozásához, de Marcus új menedzsere talán szigorúbban figyel a raktárkészletre, mint én, és reggel, ellenőrzéskor feltűnhet a trüffelhiány. Marie-flegma-France hozzáállásából, legalábbis amennyire le tudtam szűrni röpke találkozónk alkalmával, eléggé valószínűtlen, de jobb

vigyázni. Inkább ne kockáztassunk. Még egy icipici kis csoki sem éri meg, akkor sem, ha kezd beindulni a pavlovi reflex. Senki sem tudhatja meg, hogy itt vagyunk.

Lopakodva, óvatosan araszolunk a dívány felé. Az Imádott hosszan megcsókol. Mióta megérkezett apa, csupán néhány futó puszi illette az arcom, mohóságomban ennél többre vágyom. Sietősen, kapkodva kigombolom az Imádott ingét, ő pedig kihámoz engem a blúzomból.

Ajkunk szorosan összetapad - így próbáljuk meg lerángatni magunkról a farmert. Meggyőződésem, hogy a majdnem tökéletesre sikerült akrobatamutatvány félreérthetetlenül utal szoros szimbiózisunkra. A díványra esünk, megfosztom az Imádottat az alsójától, ő sem késlekedik, lekapja rólam a fehérneműt. A díványon fekszünk elnyújtózva, káprázatos csókba feledkezve. Az Imádott fölém hajol.

– Ez őrület - suttogja rekedten. – De *annyira* klassz! Szeretlek, Lucy Lombardi

– Én is szeretlek – mormolom halkan, és még közelebb húzom magamhoz.

Ez az a pillanat, amikor felvisít a riasztó.

Másodperceken belül megérkezik a rendőrség. Esküdni mernék, hogy ott állt egy járőrkocsi a sarkon, kapásra várva. Fénysebességgel kapjuk magunkra az alsóneműt, de a többi ruhára már nem jut idő, szanaszét dobálva hevernek mindenütt, amikor hangos dörömbölés hangzik fel, harsány kiáltással kísérve:

– Kinyitni! Rendőrség!

– Basszus! – néz rám az Imádott bánatosan.

– Nem akarom, hogy betörjék az ajtót. – Marcus biztosan megharagudna rám.

Az Imádott bravúros vágtával az ajtónál terem, feltépi. A két rendőr benyomul.

– Lássuk, miről is van szó?

Remegve állok bugyiban, melltartóban. A romantikus ihlet elillant, enyhe kifejezéssel élve, hülyének érzem magam. Mi a csudáért tűnt ez az egész jó ötletnek?

– Sajnálom. A volt üzletvezető vagyok. Nem akartunk semmit sem tönkretenni.

A rend emberei körülnéznek, egyértelműen látszik, hogy a ruháimon kívül semmi másnak nem esett bántódása.

Ekkor megjelenik Marie-France, a bolt hátsó része felől jön, arcán mély megvetéssel mered ránk.

– Uraim, köszönöm, hogy idejöttek. – Francia akcentusa egyeseknek, már akik ezt szeretik, szexinek, vonzónak tűnik. Haja kócos, kihívó kimonószerű köntöst visel. Egyesek,

ismétlem, már akik ezt szeretik, így félmeztelenül, álmosan is hihetetlenül gyönyörűnek látják.

– Nagyon megrémültem. Az emeleten lakom, azt hittem betolakodók.

– Úgy tűnik, jól hitte, asszonyom.

– De én meg tudom magyarázni... – próbálkozom.

– Maguk ketten hallgatnak! – int le a rendőr.

– Csak bocsánatot szeretnék...

– Fogja be a száját! – mordul rám a rendőr.

Egy pillanatra még tátva marad, aztán befogom.

– Legalább felöltözhetnénk? – kérdezi az Imádott. Jogos kérés, ha engem kérdeznek. De engem nem kérdez senki.

– Szerencséje volt, asszonyom, éppen a környéken járőröztünk – fordul a rendőr Marie-France-hoz, tökéletesen figyelmen kívül hagyva az Imádott szavait.

Nekünk pedig balszerencsénk.

Ez rettenetes. Hogyan hagyhattam, hogy ilyen kompromittáló helyzetbe kerüljek? Ha Marcus ezt megtudja, márpedig megtudja, akkor sosem mosom le magamról.

– Ez a fiatal hölgy azt mondja, hogy korábban ő volt itt az üzletvezető - bök felém a hüvelykujjával a rendőr.

– Sosem láttam – mér hűvösen végig Marie-France.

– Marcus volt menyasszonya vagyok – igyekszem emlékeztetni. Szeme alig láthatóan összeszűkül, ez a jel és önelégült vigyora elárulja. Pontosan tudja, ki vagyok.

– Jegyzőkönyvet kell felvennünk – mondja a rendőr. Esküdni mernék, hogy mindketten vigyorognak.

– Ugye, nem visznek be minket? – kérdezem remegő hangon.

– Ez jórészt a tulajdonostól függ, és attól, hogy vádat emel-e.

– Kérem, ne mondja el Marcusnak – fordulok esedezve Marie-France-hoz. – Elrendezzük a dolgot.

Amikor azt hiszem, ennél rosszabb ma már nem történhet, hirtelen egy sportautó rekedtes bőgése hasít az éjszakába, és egy bizonyos Marcus Canninghez tartozó jajdeismerős, piros Ferrari fékez a bejárati ajtó előtt.

Ha lenne rajtam cipő, akkor ijedtemben kiugró szívem arra pottyanna.

Marcona tekintettel lép be, és amint észreveszi, milyen bamba bűntudattal állunk az Imádottal, széles vigyor terül szét az arcán.

– Jó estét, uraim! Mi történik errefelé? – Tetőtől talpig végigmér mindkettőnket. Különösen engem.

– Marcus! – szólítom meg, miközben igyekszem minél többet eltakarni bájaimból. – Mondd meg nekik, hogy ismersz bennünket, és hogy nincs kifogásod az ittlétünk ellen.

- Nincs kifogásom? – kérdez vissza.

– Ismeri őket, uram? – érdeklődik a rendőr.

– Hmmm... – Marcus tűnődve simogatja az állát.

– Marcus! – Fenyegetően csendül fel a hangom, pedig egyáltalán nem vagyok abban a helyzetben, hogy fenyegetőzzek.

– Igen, azt hiszem, ismerem – mondja ki végül.

Úgy tűnik, az Imádott készen áll egy gyilkosság elkövetésére, csak azt nem tudom eldönteni, kit szemelt ki – engem vagy Marcust.

– Az ön engedélyével tartózkodnak itt?

– Hmmm... – újabb állsimogatás Marcus részéről. – Nem egészen.

Megremeg a bensőm, hogy a haragtól vagy a félelemtől, nem tudom megmondani. Nem akarok börtönbe kerülni egy kis csokoládébolti entyempentyem miatt. Büntetéssel sújtandó vétség lenne? Valóban nem Marcus kifejezett engedélyével

vagyunk itt, de betörésről sem lehet beszélni. Kulccsal nyitottam ki az ajtót. Marcus ostobaságának köszönhető. Miért nem vette el tőlem? Honnan tudhattam volna, hogy Miss Flegma Franc az emeleten lakik?

– Szükség van még ránk? – kérdezi a rendőr. – Meg tudják oldani, vagy folytassuk mi?

– Ó, biztos vagyok benne, hogy megegyezünk baráti alapon – mézesmázoskodik Marcus. Felém fordul, kérdően felvonja a szemöldökét. – Ugye, Lucy?

Az Imádott arcáról nem a felhőtlen boldogság rí le.

– Egészen pontosan mit is gondoltatok? – Hiányos öltözetben, csupán melltartóban, bugyiban úgy érzem, hátrányos helyzetből indulok ezen a tárgyaláson.

Marcus a könyökömnél fogva elkormányoz az Imádottól és a rendőröktől.

– Gyere vissza – mormolja. – Gyere vissza, és vezesd az üzletet. Akkor soha többé nem emlegetem fel az esetet.

– Marcus, ez zsarolás – fonom össze a karom.

– Igen, az – közli higgadtan. – Akkor megegyeztünk?

Úgy érzem, sarokba szorított, ugyanakkor izgalom lesz úrrá rajtam.

– Aiden iszonyú dühös lesz.

– Nagy valószínűséggel igen. – Győzedelmesen mosolyog.

– Fizetés? Amit kértem?

– Igen. Nem akarlak olcsón megvásárolni, de tévedés ne essék, téged akarlak.

– Ha beleegyezem, akkor eltekintesz a vádemeléstől?

Marcus bólint.

– És soha többé nem említed?

– Soha. – Szélesen elvigyorodik. – Illetve, nem *túl* gyakran.

– Tudod, mennyire gyűlöllek!

– Lucy Lombard, „vékony a határ a szerelem és a gyűlölet között.”

– Visszajövök. – Bensőmben tökéletes háború dúl, zaklatottságom összecsap lelkesedésemmel. Hazajövök! A Csokoládé Mennyországot ismét mi fogjuk birtokolni. A lányok izgatottak lesznek. Arról halvány lila gőzöm sincs, hogy pontosan hogyan fogom ezt közölni az Imádottal.

– Remek! – Marcus úgy tesz, mintha a markába köpne, és kézfogásra nyújtja a kezét. – Megegyeztünk.

Valami azt súgja, ezzel aláírom a saját halálos ítéletemet.

Autumn hálát adott az égnek. Néhány nappal a találkozó után sikerült elintéznie, hogy ismét találkozhasson Maryvel és – remélhetőleg - Willow-val is. Beletörődött, hogy ezúttal az ő felségterületükön üljenek össze, Mary szerint így megkönnyítenék Willow dolgát. Autumn reménykedett, hogy Willow beleegyezik az új helyszínen tervezett találkozóba. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy végre láthassa, és mivel most már tudott a lelkében dúló vívódásról, segíteni akart neki.

Miles és Florence a járdáról integetett. Flótól kapott az útra egy csomag Minstrels csokit. Csókot intett neki. Miles a kislánnyal a park felé tartott, Autumn pedig Miles kocsijával az autópályára hajtott, a találkozóra indult, amelyen remélhetőleg Willow is ott lesz. Habár Miles és a kislány nemrég bukkant csak fel az életében, gyűlölte, ha meg kellett válnia tőlük akár csak egy kis időre is. Viszont a mai nap nagyon fontos a számára.

Mary elmesélte, hogy Cotswolds szívében élnek egy panzióvá átépített parasztházban. Furcsa volt elképzelnie, hogy a lánya egy ilyen helyen él – magában mindig Londonba vagy London külvárosába helyezte, nem vidékre, viszont hálás volt a sorsnak, amiért megadatott számára, hogy láthassa, hol nőtt fel a gyermeke.

A nagy forgalom ellenére egy óra múlva már letért az M40-esre, maga mögött hagyta a városokat, és Cotswolds felé tartott a dimbes-dombos úton. A ronda téglaépületek pompás

kőházakká szelídültek, a forgalmas, kusza utakat kanyargó utacskák és termőföldek váltották fel. A gyönyörű vidék ragyogó napsütésben fürdött. Autumn úgy érezte, némileg enyhül a vállára nehezedő teher.

A navigátor segítségével hamarosan megérkezett. Egy kis falu szélén, a Manor House Farmnál állt meg. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Az utolsó néhány kilométeren irgalmatlanul izzadt a tenyere, ennél nyugtalanabb már nem is lehetett volna. Számára ez mindennél fontosabb volt, iszonyúan vágyott arra, hogy helyére tegye a dolgokat.

Megpróbálta összeszedni magát, valósággal beszívta a lenyűgöző környezet szépségeit. A György korabeli parasztház a nagyszerűség és a családiasság jegyeit ötvözte, a bejárati ajtó mindkét oldalán hatalmas ablakok díszelegtek. A sárga kőépületet burjánzó lila pázsitviolával és szirmait bontogató fehér napvirággal befuttatott alacsony fal övezte. A gondosan megtervezett kert színpompás tavaszi virágokban tobzódott, mindenütt nárcisz, tulipán, írisz, fürtös gyöngyike és tucatnyi más dísznövény, amelyeket Autumn nem ismert. A bejárati ajtó mellett idilli hangulatot varázsolva drapériaként omlott alá a halvány rózsaszínű rózsa. Autumn-ot boldogsággal töltötte el, hogy Willow ilyen bájos környezetben nőtt fel.

Kiszállt az autóból, a bejárati ajtóhoz lépett, remegett az izgalomtól. Álmodni sem mert arról, hogy egyszer bekövetkezik ez a pillanat. Megnyomta a csengőt, néhány másodperc múlva egy kiskutya éles ugatása hangzott fel, melyet léptek zaja követett az előszobából. Mary nyitott ajtót, kezét egy konyharuhába törölte.

– Gyere be, Autumn! Örülök, hogy újra látlak. Minden rendben volt az úton?

– Igen, igen, köszönöm. Gyönyörű ez a vidék.

– Könnyen megtaláltad az utat?

– Igen, szerencsére egyszer sem tévedtem el.

A hatalmas előteret kőburkolat fedte, a ház további helyiségeitől natúr fenyőfa ajtók választották el. Az előtér egyik oldalán skót kockás futószőnyeggel borított széles, impozáns falépcső vezetett az emeletre, a másik oldalát egy asztal uralta, rajta családi fényképek tömkelege, egy telefon, a vendégek számára a környék látnivalóit hirdető katalógusok és egy vendégkönyv, továbbá egy lámpa, mely a verőfényes napsütés ellenére is világított, a szőnyeg skót mintázatát idéző, de eltérő árnyalatú fénykört vetve.

A meghitt hangulat hívogatóan hatott, Autumn úgy gondolta, ha néhány éjszakát szándékozik itt tölteni a vendég, mindenképpen elégedetten távozik.

A kiskutya, egy Jack Russell-terrier fontoskodva ugrándozott, körme csak úgy kopogott a kövön.

– Ne foglalkozz vele – mondta Mary. – Ha vendégek jönnek, akkor általában a konyhába száműzzük. Feküdj! Hagyd békén a vendéget – szólt rá a kutyára.

– Jaj, semmi gond! Nagyon szeretem a kutyákat. Én is szeretnék egyet, de nálam nincs kert.

– Willow itthon van, ami ritka dolog – halkította le a hangját Mary. Kissé zavartan ingatta a fejét, mint aki neheztel gyermekére a viselkedése miatt. – Figyelmeztetlek, hogy ma nagyon kiállhatatlan.

– Ez teljesen természetes.

– Kamaszkorban van, az ilyenkor jellemző szorongás vezérli. Sok mindenen ment keresztül. Keresi a helyét a világban, ehhez viszont ismernie kell a saját múltját. – Mary ugyanolyan zaklatottnak tűnt, mint Autumn. – Nem ítélhetem el ezért, de én is ideges leszek tőle. Biztos vagyok benne, hogy nagyon

óvatosan, kis lépésekben fogsz haladni vele.

– Természetesen. Alkalmazkodom az ő ritmusához. De bevallom, megőrülök már, hogy láthassam. – Autumn gyengéden megfogta Mary karját. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, hogy lehetővé tetted ezt számomra. Iszonyú nehéz lehetett.

– Hát... nem volt könnyű. – Mary szeme ismét megtelt könnyel. Enyhén elmosolyodott, letette a konyharuhát. – Felmegyek, lehívom. Addig menj, helyezd magad kényelembe a télikertben. Magunkban leszünk, csak késő délutánra várunk vendégeket. Amint megnyugodtok, magatokra hagylak benneteket, hogy ismerkedjetek. Addig én majd vizet forralok a teához.

Autumn gyomra görcsbe rándult a gondolatra. Mary megfordult, elindult felfelé a lépcsőn, léptei némi kimerültségről árulkodtak. A kutya ugrándozva követte.

Autumn átsétált a konyhán, melyet egy patinás, méretes tűzhely uralt, a polcok roskadásig rakva konyhaeszközökkel. A hatalmas fenyőfa asztalon egy kék kancsóban nagy csokor nárcisz. A konyhán túl, a ház teljes hosszában húzódott a télikert. A konyhához legközelebb eső részén, négy kis asztalkán már megterítettek reggelire, a másik végében két egymással szembefordított dívány állt, lerítt róluk, hogy a háziak kedvelt tartózkodási helye. Kézi horgolású takarók és párnák színpompás sokasága hevert mindenütt. Autumn helyet foglalt az egyiken.

Néhány perc múlva izgatottan tért vissza Mary.

– Itt van – mondta erőltetett vidámsággal. Willow vonakodva cammogott mögötte.

Autumn torka kiszáradt, szeme könnyben úszott. Oly sok idő elteltével előtte állt a gyermek, akiről azt hitte, hogy soha többé

nem látja. Oda akart rohanni hozzá, átölelni, és ölelő karjában tartani élete végéig, de ez nyilvánvalóan nem lett volna jó ötlet. Ehelyett egyszerűen felállt, és köszönt Willow-nak.

– Szia.

Willow közelebb húzódott Maryhez, és odamotyogta:

– Szia.

A lány Autumn dühödt, kicsinyített mása volt. Ha Willow-nak bármi kétsége is támadt volna származását illetően, ez a szembesülés feltétel nélkül meggyőzhette szülőanyja kilétéről. Mint egy ikerpár, különbséget csak az évek számában lehetett tenni. Willow vékony alkatú lány volt, tetőtől talpig feketébe öltözve: Dr. Martens bakancs, neccharisnya, fekete farmer rövidnadrág, pentagrammával díszített kapucnis felső. Az irányzathoz való vonzódása egyértelmű. Természetes sápadt arcbőrét a rikító vörös rúzs és a szeme körüli, fekete szemceruzával festett karikák erősen kihangsúlyozták. Pettyezett arcán a szeplők helye valószínűleg tökéletes tükörképe volt Autumn szeplőinek. Ragyogó haja szintén Autumn-é, jól láthatóan szertelen, spirális göndörödésre hajlamos, de az irányzat követelményeinek megfelelően kivasalva, hajzselével egyenesre idomítva hordta.

– Üljetek le – terelte Mary a lányt. – Magatokra hagylak egy kis időre, amíg készítek teát. Gondolom, sok megbeszélnivalótok van.

Willow, mogorva tekintettel, a szemközti díványhoz csoszogott és lehuppant. A kiskutya odament hozzá, leült mellé, Willow magához húzta, a fülét birizgálta. Autumn ismét helyet foglalt, azon gondolkodott, mivel szakítsa meg a kényszeredett csendet.

– Aranyos kutya – vágott bele reszelős hangon –, hogy hívják?

– Jack.

– Kölyökként került hozzád?

Willow bólintott.

– Miért nevezted el Jacknek?

Willow olyan lesújtó pillantást vetett Autumn-ra, mintha gyengeelméjűvel próbálna szót érteni.

– Mert ő egy Jack Russell-terrier.

– Ó. Persze.

Willow lassan kezdett felengedni.

– Egy kutyamenhelyről hoztuk. Így hívták, amikor hozzánk került.

– Szép neve van. – Willow rámeredt. Nem fog működni ez a harapófogó-technika, rá kell térnie a lényegre. – Gondolom, van egymillió kérdésed, amit szeretnél feltenni.

A lány megvonta a vállát.

– Akkor ha nem bánod, szeretnék megtudni rólad mindent.

Willow a szájába vette a kapucni kötőjét, és hátradőlt a díványon.

– Vagy előbb meséljek én magamról?

– Oké – motyogta Willow.

Autumn ezt beleegyezésnek vette.

– Olyan nehéz eldönteni, hol a kezdet – vágott bele remegő hangon. Mélyen belélegezte a levegőt, egy gondolat erejéig bent tartotta, majd folytatta: – Huszonkilenc éves vagyok, egy észak-londoni lakásban élek. Jelenleg munkanélküli státusban. Korábban egy drogrehabilitációs központban tanítottam üvegfestést. – Kipréselt magából egy kis nevetést. – Ez nagyon unalmasnak hangzik, ugye?

Nem látott ellentmondást Willow arckifejezésén.

– Egyedül lakom, de van egy nagyon kedves barátom, Miles. A kislánya hároméves, Florence-nak hívják. Kezdetnek ez

megteszi?

– Nemtom – motyogta Willow.

– Annyira megörültem, amikor Mary felhívott. Azt hittem, tizennyolc éves korodig nem kereshetsz fel, de én mindig reménykedtem, hogy megteszed.

– Csak tudni akartam, kire hasonlítok. Ennyi az egész. – Willow a lehető leglekezelőbb modor bevetésével próbálkozott. – Sem anyára, sem apára nem hasonlítok.

– Ugyanaz a haj – túrt bele Autumn a saját hajába.

Willow alig észrevehetően, kelletlenül elmosolyodott, de Autumn biztos volt benne, hogy mosolyogni látta.

– Jó munkát végeztél, nekem soha nem sikerült ennyire kiegyenesítenem. Évekkel ezelőtt feladtam a harcot, és úgy döntöttem, a természetre hagyom. Köszönet a hajformázóknak.

Willow elmélyülten vizsgálta a kapucnis felső kötőjét, mintha az lenne a világon a legfontosabb dolog.

– Gyönyörű helyen laksz – kísérletezett Autumn.

– Unalmas – nyomatékosította Willow.

– Vannak barátaid?

– Nincsenek – rázta meg a fejét a lány. – Földművesek gyerekei – vetette oda utálkozva, mintha mindannyian valami szörnyű, gyógyíthatatlan betegségben szenvednének. – Közönségesek. Semmi közöm hozzájuk.

– Ez nem könnyű. Emlékszem, amikor egy kollégiumban laktam jó néhány flancos, puccos lánnyal. Én magam is a vadember korszakomat éltem, legalábbis úgy gondoltam, mielőtt a bohém életmódra váltottam. Elég sok szemfestéket szétkentem a párnámon. Egyedül én voltam vegetáriánus, és a Zöld Pártot támogattam. Mindenki különcnek tartott. A többi lány csak a fiúkról akart beszélni. – Az emlék szomorú mosolyra késztette. Akkoriban igen fájdalmasan érintette, és a helyzet

iróniája, hogy egyedül ő esett teherbe. – Szörnyű volt. Nem voltak barátaim. Valójában egy barátom sem. Tudom, milyen számkivetettnek lenni.

– Nem érdekel – mondta Willow, miközben a fekete körömlakkját piszkálta. Nyilvánvalóan igenis érdekelte.

Mary közben felforralta a vizet, a teásbögrékkel, a víz kitöltésével bajlódott. Autumn és Mary teázott, erről-arról csevegtek, Willow pedig sanda pillantásokkal méregette őket.

– Miért nem mentek el Autumn-mal sétálni? – vetette fel Mary derűsen, amikor a társalgás egyértelműen alábbhagyott. – Vigyétek ki Jacket a rétre.

Willow megrázta a fejét.

– Mennem kellene – mondta Autumn –, sok mindent kell feldolgoznunk.

– Willow, egy fél óra nem okoz olyan szörnyű nagy fájdalmat. Autumn hosszú utat tett meg idáig.

A lány megvonta a vállát, neki teljesen mindegy volt. Arcáról lerítt, hogy ha Autumn netán a Holdról érkezik, ő akkor sem hatódik meg.

– Oké. – Felállt, zsebre vágta a kezét.

– Mutasd meg Autumn-nak az erdőt. Odafenn nagyon szép minden. Még nincs ugyan harangvirág, de mindenképpen kellemes.

Willow a szemét forgatta.

Autumn nem számított arra, hogy könnyű lesz. Tudta, hogy neki kell Willow-hoz alkalmazkodnia. Ezzel tartozik neki.

– Jól hangzik – szólalt meg. Reménykedő arcot vágott.

– Unalmas – ellenkezett Willow. – Mint errefelé minden.

Autumn és Willow egymáshoz igazították lépteiket. A kiskutya előreszaladt. Eltávolodtak a parasztháztól, átvágtak a gondozott hátsó kerten. Willow lehajtott fejjel, behúzott vállal lépkedett, kezét mélyen kapucnis felsőjének zsebébe süllyesztette. Autumn észrevette, hogy Mary aggódva figyeli őket az ablakból.

A kert egyik távoli sarkában egy félig rejtett kapu állt. Willow félrevont előle egy buján terjengő futónövényt, és kinyitotta, majd elindultak a szántóföld mellett futó ösvényen. A talajból reményteljesen dugták elő zöldellő fejecskéiket az elvetett gabonaszemek. Autumn előhalászott a zsebéből egy szelet Galaxy csokit.

– Létszükséglet. – Letört néhány kockát, és Willow-nak nyújtotta. – Elfelejtettem említeni, hogy menthetetlen csokifüggő vagyok.

– Én is. – Willow arcán felcsillant az első hamisítatlan mosoly.

– A barátomtól kaptam bátorításképpen. Nehéz helyzetben vagyunk mindannyian.

Willow egy szót sem szólt.

– Melyik a kedvenc csokid?

– A Fairtrade. A keserűt szeretem.

– Én is. Habár a fehér csokit sem vetem meg, ha jó.

Csendben lépdeltek tovább.

– Van egy nagyszerű hely Londonban, ahova szeretnélek majd elvinni egyszer, ha te is úgy akarod. A kedvenc kávézóm, Csokoládé Mennyország a neve.

– Jól hangzik.

Biztos volt benne, hogy intéseik ellenére Lucy hamarosan visszatér oda. Willow imádni fogja azt a helyet.

– Ha készen állsz rá, akkor megkérdezem Maryt, hogy elkezdhetem-e a szervezést.

– Ő csak azt akarja, hogy boldog legyek – jegyezte meg Willow szárazon.

– Én is ezt szeretném. – Felvállalva a kockázatot, hogy vallatásnak minősüljön a kérdezősködés, Autumn folytatta: – Milyen zenét szeretsz?

– A Retro Goth-ot, akik egyfajta őspunkot játszanak. – Autumn végre némi lelkesedést érzett ki Willow hangjából. – De bejön még a The Cure, az Evanescence, a Damned, a Siouxsie, a Banshees. Ilyenek.

– Ezekről legalább már hallottam – sóhajtott fel Autumn.

– Gitározom – folytatta Willow.

– Valami jót?

– Nem. Csupa szemetet.

Mindketten felnevettek. Ebben a pillanatban tudta, hogy minden rendben lesz, ismét megtelt a szeme könnyel.

– Örülök, hogy megkerestél – rugaszkodott neki Autumn.

– Csak tudni akartam, honnan származom – morogta Willow.

– Ezt mindenki tudni szeretné, nemde?

– Gondolom, igen.

– Mindent elmesélek, amire kíváncsi vagy. Csak kérdezz bátran.

– Hát a szokásos cucc – lendült bele Willow –, mi történt? Miért döntöttél úgy, hogy megszabadulsz tőlem?

– Rendben. – Most következik az ügy kényes része. Néhány pillanatig hallgatásba burkolózva haladtak tovább, amíg Autumn összeszedte a gondolatait. Olyan sokszor elpróbálta

már magában az egészet, elképzelte a helyzetet, és most, hogy végre elmondhatja a történetet a saját szemszögéből, nem akart zagyvaságokat összehordani. Nagy levegőt vett, mielőtt nekikezdett. – Tizennégy éves voltam, amikor teherbe estem. Annyi idős voltam, mint te most. A fiút nem is ismertem túl jól, de úgy éreztem, őrülten szerelmes vagyok. – Elszorult a torka a feltoluló emlékek által kiváltott érzelmektől, de erőt vett magán, és folytatta. – A szüleim elküldtek Svájcba, hogy ott szüljelek meg. Alighogy megszülettél, arra kényszerítettek, hogy adjalak nevelőszülőknek. Túl fiatal voltam még, túl naiv, nem is értettem igazán, mit kérnek tőlem. Pánikba estem, fogalmam sem volt, mit tegyek. Feltétel nélkül engedelmeskedtem nekik, azt tettem, amit mondtak. Nem láttam más kiutat, meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg van más megoldás is. Azt viszont tudom, hogy összetört a szívem. A kisbabám voltál, és imádtalak attól a perctől kezdve, hogy megláttalak. Azóta egyetlen nap sem telt el úgy, hogy ne gondoltam volna rád.

Willow merev arccal lépdelt mellette, próbálta megemészteni a hallottakat.

– Szóval meg akartál tartani?

– Mindenáron. – Autumn letörölt egy könnyet. – De nem tudtalak volna eltartani. Akkor úgy gondoltam, bele kell egyeznem abba, amit a szüleim elterveztek. Ők úgy gondolták, ez a legjobb megoldás.

– És jó volt? – szegte fel az állát Willow.

– Nem, egyáltalán nem. Borzalmas volt megtenni.

A lánya mélyen elgondolkodott, majd megkérdezte:

– Mi van anyukáddal és apukáddal?

– Londonban élnek, mindketten ügyvédek.

– Tudnak róla, hogy eljöttél meglátogatni?

– Nem – ismerte be Autumn. – Nem vagyunk túl szoros

kapcsolatban. Nagyon mozgalmas az életük.

Willow megértette.

– Hol van az apám?

Ez már jóval nehezebb kérdés.

– Nem tudom. Szomorú, de nem is tud rólad. Ő volt a kollégium kertésze, amikor ott laktam. Csupán néhány évvel volt idősebb, mint én, olyan tizenhét-tizennyolc éves lehetett, nem tudom pontosan. Amikor kiderült az iskolában a viszonyunk, őt azonnal kirúgták. Engem külföldre küldtek, és soha többé nem találkoztam vele. – Elgondolkozott azon, vajon a fiú visszament-e valaha az iskolába, kereste-e. Valószínűleg nem. Ő is még gyerek volt akkor.

Folytatták útjukat a ház sövénykerítése mellett az erdőbe vezető ösvényen.

– Ide bemegyünk – szólalt meg Willow. – Erre mondta anya, hogy „kellemes".

„Anya" – milyen furcsán hangzik, hogy valaki mást szólít anyának. Vajon elfogadja-e valaha annyira Willow, hogy őt is anyának szólítsa? Egyelőre úgy tűnt, ahhoz még nagyon hosszú időnek kell eltelnie. Lehet, hogy örökre le kell mondania erről a kiváltságról?

– Nagyon szép hely.

– Csak hülye fák – szólalt meg Willow lekicsinylően.

Egy kis csalitban haladtak, a kígyózó szűk ösvényen éppen hogy elférték egymás mellett. A fák lombján át tűző nap pettyezett árnyékot vetett a lábuk elé. Ahogyan Mary megjósolta, a harangvirág még nem nyílt ki, de hamarosan eljön annak is az ideje. A kutya boldogan szimatolt, fújtatott az előző ősszel lehullott falevélkupacokban.

Willow megette a csokit, Autumn tört még neki.

– Hogy hívták?

– Finn. A vezetéknevére nem emlékszem.

– Akkor nincs sok esélyem arra, hogy megtaláljam. – Willow arcán csalódottság tükröződött.

– Nem tudom, hogyan kellene elkezdeni – ismerte el Autumn. – Alig ismertem. De nagyon kedves volt, aranyos. – És odafigyelt rá, szerette. Főképpen emiatt szökött ki a szállóból, hogy találkozhasson vele. Magányos volt és elszigetelt, mint most Willow. Nem csoda, hogy belekapaszkodott az iránta tanúsított első kis morzsányi szeretetbe.

– Elképzelhető, hogy az iskolában tudnak róla valamit. Idénymunkásként dolgozott, nagyon rövid ideig volt ott, tehát nem egyszerű.

– Azért egy próbát megér – derült fel Willow.

Vajon milyen lenne újra találkozni Willow apjával ennyi idő elteltével? Ő hogyan viszonyulna a tényhez, hogy van egy lánya? Nem tudta neki megmondani, hogy terhes, nem volt rá alkalom. Akkor könnyen homokba dugta a fejét, nem vett tudomást a havi vérzések kimaradásáról, gömbölyödő pocakját pedig a laktató menza számlájára írta. Csak akkor lopózott be a közeli városba terhességi tesztért, amikor már nyilvánvalóan nem halogathatta tovább a dolgot. Mindenki aludt még, ő titokban kisettenkedett a hálóteremből, hogy kipróbálja a tesztet. Soha olyan ijedtség nem kerítette hatalmába, mint amikor meglátta rajta a pozitív jelzést. Végül kénytelen volt elmondani a gondnoknőnek, aki azonnal behívatta a szüleit. Nem biztosítottak számára semmilyen nyugodt helyet, ahol kíméletesen tájékoztathatta volna őket a helyzetről. Az igazgatói szobában, kényelmetlen székeken feszengve került sor a beszélgetésre. Az igazgató és a gondnoknő jelenlétében zúdította szüleire a tényeket. Pontosan tudta, hogyan fognak reagálni, a mai napig hányingere támad, ha felidézi a jelenetet.

Mindenkinek szörnyen kínos volt. Még aznap kirúgták az iskolából, soha nem tért vissza.

– Azt hittem, idősebb vagy. Mint anya – rángatta vissza Willow a jelenbe.

Autumn elmosolyodott. Mary legfeljebb a negyvenes évei végén járhatott.

– Annyi idős voltam, amikor születtél, mint te most.

– Ha lenne egy kisbabám, én megtartanám – jelentette ki Willow dacosan. – Semmiképpen sem adnám oda senkinek. Nem érdekelne, hogy ki mit mond. Elmenekülnék vele.

– Nincs olyan nap, hogy ne bánnám, amit tettem – válaszolt Autumn szomorúan. – Azt hiszem, ha lenne egy kisbabád, Mary támogatna. Nagyon jó anyának tűnik.

Willow arcát pír öntötte el.

– Én nem voltam ennyire szerencsés. Az én szüleim kíméletlenül viselkedtek, nem tudtam, hogyan szállhatnék szembe velük. – Valójában a mai napig nem tudta, hogyan tehetné meg. – El nem tudtam képzelni, mi mást tehetnék, így alávetettem magam az akaratuknak. Életem legnagyobb hibáját követtem el. Nem lett volna szabad megválnom tőled, függetlenül a következményektől. – Nem volt biztos benne, de mintha Willow egy könnycseppet törölt volna ki a szeméből a kapucnis felső ujjával. Autumn irgalmatlanul vágyott arra, hogy magához ölelhesse a lányát. – Szeretném rendbe hozni a dolgokat. Ha megengeded.

Willow megállt, rámeredt. Mintha a lelke mélyén azon vívódna, beengedheti-e ezt a nőt az életébe. Fájdalmat okoztak neki, nem kockáztathatja, hogy ismét bántsák. Olyan kicsi és olyan sebezhető.

Autumn kitárta a karját, Willow egy pillanatnyi tétovázás után belevetette magát. Kitört belőle a sírás, megfeszült kis

testével szorosan Autumn-hoz tapadt.

– Minden rendben lesz – ringatta Autumn Willow-t –, most már minden rendben lesz.

Teljes szívéből remélte, hogy be tudja tartani az ígéretét.

Jacob a babakocsit tolta, Chantal belékarolva lépdelt mellette. Az enyhe szellő színpompás, szirmaikat bontogató tavaszi virágok illatát hozta. Az utak mentén a zöld fűben mindenütt nárcisz- és krókuszsorok. Chantal egyik kedvenc helye volt Londonban a St. James Park, amelyet a verőfényes napsütés most különösen széppé varázsolt. Lana nyugodtan aludt, ügyet sem vetett a gyönyörű napra. Chantal levette a dzsekijét is, első ízben ebben az évben. Hamarosan beköszönt a nyár. Öröm és bánat keveredett a szívében. Azon tűnődött, vajon nagyobb intenzitással veti-e bele magát az ember mindenbe, ha tudja, hogy megfoszthatják tőle. Vajon ragyogóbbnak tűnik a nap, elsöprőbb az ereje, ha már nem sokáig élvezheti?

– Nagyon csendes vagy – mondta Jacob.

– Csak gondolkodom.

– Nem szeretném, hogy aggodalmaskodj.

– Nem aggódom – nyugtatta Chantal. Nos, nem túlzottan. Részben azért, mert valótlannak tartotta, hogy mindez vele történik, és nem valaki mással. – Az a furcsa az egészben, hogy nem érzem magam rosszul. Kissé fáradt vagyok, néha még érzek egy-egy nyilallást, de elfogadtam, hogy ez a korral jár. Ki az az anyuka, aki egy kisgyerek mellett nem fáradt? – Ha valóban rákos lenne, akkor azt tudná, és sokkal rosszabbul érezné magát. Az orvos is tévedhet. Néha előfordul.

Egyelőre semmi mást nem tud tenni, várnia kell egy időpontra, amikor eltávolítják a daganatot. Lívia szerint

rutinműtétről van szó. Szerencsére, csak néhány napot kell várnia, nem heteket. Addig is emésztheti magát, dacára a színlelt bátorságnak.

– Szabaddá teszem magam – mondta Jacob. – Már adogatom át a feladatokat. Itthon leszek, hogy vigyázzak Lanára, míg te a kórházban vagy, és melletted leszek, amíg lábadozol.

Chantal Jacob vállára hajtotta a fejét.

– Mihez is kezdenék nélküled?

– Nem bántad meg?

– Dehogy! – kiáltott fel Chantal – Egyáltalán nem.

– Össze kellene házasodnunk – váltott hirtelen témát Jacob.

– Még el sem váltam – nevetett fel Chantal.

– De nemsokára meglesz a válás – latolgatta Jacob. – Jó lenne, ha már tervezhetnénk a jövőnket.

Jövő? Chantal gyászos hangulatban azon tűnődött, van-e számára jövő.

– Előbb lássuk, hogyan leszek túl ezen az egészen – mondta hirtelen felindultsággal.

Minden olyan előírásszerűnek, könnyűnek tűnt. Nem akartak elhamarkodni semmit. Mielőtt bármit is léptek volna, előbb el akarták mélyíteni szerelmüket. Most pedig mintha valaki beállított volna egy ébresztőórát. Mint az akciófilmekben azok a piros LED-kijelzők az időzített bombákon, csak ezúttal az ő életének perceit számlálja.

– Szó nincs arról, hogy nem éled túl – mondta Jacob meggyőződéssel. – Nem azért várok rád olyan régóta, hogy csak úgy hirtelen minden félbeszakadjon. Ez nincs benne a tervben. Nem történhet meg.

– Én is így gondolom. – A szívébe azonban rémület költözött. A kezelőorvos kihangsúlyozta, hogy az ő esetében nem agresszív rákos daganatról van szó, és szerencsére időben

észrevették. Mindez azonban nem jelentette azt, hogy rózsás a helyzet. Annak ellenére, amit Lívia mondott, Chantal tisztában volt vele, hogy nem mindenkinek adatik meg a boldog végkifejlet. – Nem kellene hozzám láncolnod magad, amíg ki nem derül, mennyi ideig leszek még itt.

– Talán én is beleszólhatnék a döntésbe?

– Jacob, tudod, hogy értem mindezt!

– Megígéred, hogy amint meggyógyulsz, hozzám jössz feleségül?

– Igen.

– Azt hiszem, ennél azért többre van szükségem. Eléggé határozatlanra sikerült. – Hirtelen ellépett a babakocsitól, és letépett egy szál nárciszt.

– Mit csinálsz?

– Szerintem nem fog különösebben hiányozni a parkból. Ez most egy nagyon fontos alkalom. – Kezében erősen szorította az élénksárga bimbózó virágot, visszajött, fél térdre ereszkedett Chantal előtt, és odanyújtotta neki. – Chantal Hamilton, megtisztelsz-e a bizalmaddal, és hozzám jössz feleségül?

Chantal könnyezve nyúlt a virágért.

– Igen. Nagyon szeretnék.

– Amint túl vagyunk az egészen, és zöld a jelzés, ismét letérdelek majd előtted, egy akkora gyémánttal a kezemben, amit csak meg tudok kaparintani.

– Csak erre a virágra van szükségem. Káprázatos – ámult gyönyörködve Chantal.

Jacob felállt, átölelte Chantalt. Úgy tartotta a karjában, mint aki soha többé nem akarja elengedni. Néhányan az arra sétálók közül, akik megálltak, és tanúi voltak a lánykérésnek, váratlanul tapsban törtek ki. Chantal elpirult, szíve csordultig telt szerelemmel.

– Most már muszáj meggyógyulnod – figyelmeztette Jacob. – Tettél egy ígéretet, amit be kell tartanod.

24

Nadia igyekezett azt a látszatot kelteni, mintha nem rázta volna meg a támadás, de legbelül mélyen meg volt rendülve. A bank- és a hitelkártyáját letiltatta, az ajtózárakat lecseréltette, vett egy másik mobiltelefont, de mindezen intézkedések ellenére sokkal sebezhetőbbnek érezte magát, mint a támadás előtt.

Minden korábbinál jobban elgondolkodott azon, hogy miért is él egy lepukkant környéken, miért elégszik meg egy vacak munkahellyel. Szerencsére nem hallott többet a támadójáról, aki a földre lökte, és ellopta a táskáját. A férfi egyszerűen eltűnt az éjszakában a zsákmánnyal, de ez nem nyugtatta meg Nadiát, minden este rettegve ment haza a munkahelyéről. Akkor is, ha még nem sötétedett be. Amint kilépett az iroda ajtaján, minduntalan idegesen pillantott hátra, mindaddig, amíg a biztonsági zárás ajtó mögött nem tudhatta magát. Vásárolt egy pánikgombot, amit a markában szorongatott, a telefonját, a bankkártyáját és a pénzét egy erszénybe rejtette, és a kabátja alatt, a derekára kötözve hordozta. Nevetséges volt így élni.

Nem akart egyedül aludni, ezért Lewist eleve a saját ágyában fektette le. Már az is megnyugtatta, hogy egy emberi lény melegét érezhette maga mellett, ráadásul így a fiát is megvédhette. Betakargatta és megpuszilta a fejét.

Közeledett a cumbriai utazás.

– Mennyit kell még aludni, amíg megyünk Seth-hez és Lilyhez? – kérdezte Lewis.

– Most már nem sokat. – Nadia örült, hogy Lewis izgatottan

várja az utazást, egy kis környezetváltozás mindkettőjüknek jót fog tenni. – Ha most gyorsan elalszol, akkor már nagyon hamar itt lesz az ideje.

– Szeretlek, mami – nyomott el egy ásítást Lewis.

– Én is szeretlek. – Bármit, amit tett, a fiáért tette. Felkapcsolta az éjszakai fényt, és nyitva hagyta a hálószoba ajtaját.

Az alsó szinten kinyitott magának egy üveg bort, és a konyhaszekrény hátsó rejtekéből elővette az előző nap vásárolt doboz csokit. Szupermarket márka, semmi gond nincs vele – szükség törvényt bont. De kegyetlen módon hiányzott a Csokoládé Mennyország a finomságaival.

Anitát, a nővérét várta estére, aki nagyon megrémült, amikor Nadia beszámolt a támadásról. Azonnal hozzá akart rohanni, alig tudta lebeszélni a látogatásról. Hosszasan győzködte, hogy jól van, nem esett baja, mindössze arra vágyik, hogy minél előbb ágyba bújhasson.

Ezúttal azonban örült a társaságának. Egyre nehezebben tudta elviselni a magányosan töltött estéket. Anita hívta őket Lewisszal vacsorára, de Nadia képtelen volt rávenni magát. Hacsak nem a munka szólította, nem érzett hajlandóságot arra, hogy sötétedés után kimozduljon a lakásból. Bizalma erősen megrendült. Amikor kissé enyhült a félelme, reménykedett, hogy minden meg fog változni, de ezúttal csak arra vágyott, hogy elbarikádozza magát, és maradjon biztonságos helyen. A támadás éjszakája fel-felvillanó képekben elevenedett meg újra és újra, az emlékektől a hányinger kerülgette.

Mi lesz Lewisszal, ha valami szörnyűség történik vele? Ilyesmire még gondolni is borzalmas.

Ma este nem hívja fel Jamest. A férfi egy keswicki pubba megy koncertre, a helyi zenekarban egyik barátja is játszik. Ritka alkalom a kiruccanásra, nem akarta zavarni a

szórakozásban. Hihetetlen, hogy mennyire hiányzott a szokásos esti beszélgetés, gyűlölte ezt az érzést. Annak ellenére, hogy karácsony óta nem találkoztak, életének nélkülözhetetlen részévé vált a férfi. Ő is megrendült, amikor Nadia beszámolt a támadásról, alig lehetett lebeszélni, hogy autóba pattanjon, és késedelem nélkül Nadia segítségére siessen. Mivel oly távol vannak egymástól, a lebeszéléssel kétségtelenül a tehetetlenség érzetét keltette a férfiban. Azóta az esti társalgásoknak iszonyúan nehéz véget vetni.

Mielőtt kitöltötte volna a bort, SMS-t írt neki.

Jó szórakozást! Hiányzol. Puszi

James azonnal válaszolt.

Zajos és zsúfolt, de jópofa. Kár, hogy nem vagy itt. Puszi

Jóleső melegség járta át a gondolatra, hogy hamarosan ott lesz.

Éppen kitöltött magának egy pohár bort, amikor megszólalt a csengő. Kiment ajtót nyitni, de mielőtt leakasztotta volna a láncot, előbb kinézett a kémlelőlyukon. Korábban nem foglalkozott ilyen apró óvintézkedésekkel. Anita beviharzott, szorosan átölelte Nadiát.

– Jól vagy?

– Megvagyok. – Kiszabadította magát Anita szorításából. Az elhangzott válasz nem felelt meg tökéletesen a valóságnak. Még mindig tompa fájdalmat érzett a bordáiban, és ha nem vigyázott eléggé, az ajka is fel-felrepedt. A zúzódások halványodtak ugyan valamelyest, de tisztában volt vele, hogy a kozmetika ellenére a nyomuk még látszik. – Örülök, hogy itt vagy.

Anita nem tudta elengedni.

– El kellett volna jönnöd hozzánk, hogy ápoljalak.

– Nemigen tudtam volna megoldani a gyerekfelügyeletet, és Lewisnak reggel iskolába kell mennie.

– Nem maradhatsz itthon magányosan minden este.

– Tudom.

– Tarak eljönne érted.

– Nem akarom zavarni.

– Szó sincs zavarásról. Egy család vagyunk. Boldogan megtenné érted.

Nadia viszont kevésbé rajongana az ötletért, hogy kettesben maradjon egy autóban Tarakkal. Látszatra Tarak megváltozhatott, de a múltbéli szemétségeit nehéz volt elfelejtenie.

– Nem lépsz ki arról a borzalmas munkahelyről? - folytatta a nővére. – Akár holnaptól visszajöhetnél a boltba.

– Nem hiszem. Hamarosan valami más után nézek.

– Nem szeretem, hogy éjjel egymagadban utazol a metrón. Taxival kellene hazajárnod.

– Jó ötlet, Anita, de túl költséges lenne. Az én keresetemből nem futja. – Átvágtak a konyhán. – Mellesleg, nem sok esti műszakom van. Tulajdonképpen mindössze hetente egy alkalommal. Általában nagy tömegben utazom, és most már vettem egy pánikgombot is, ettől kicsit jobban érzem magam. – Mindamellett, tagadhatatlan tény, hogy ijedősebb lett. Életében először tapasztalta meg a valódi veszélyt. A magatehetetlenség és a fenyegetettség érzésétől még nem tudott megszabadulni.

Végre kitöltötte a bort, és odanyújtott Anitának egy poharat.

– Egészség! – Koccintottak. – Habár nem tudom, tulajdonképpen mit is ünnepiünk. Hacsak azt nem, hogy megy egy jó kis romantikus vígjáték a tévében, és sikerült elrejtenem egy doboz csokit Lewis elől.

Felnyitotta a doboz tetejét.

– Jó hírt hoztam – mondta Anita izgatottan. – Remélem, örülni fogsz neki.

Nadia türelmesen várt.

– Anya és apa szeretne találkozni veled. Beszéltem velük az érdekedben, és beleegyeztek a találkozóba.

Nadia akkor hidegült el a szüleitől, amikor akaratuk ellenére feleségül ment Tobyhoz. Azóta sok év telt el, de nem enyhültek meg akkor sem, amikor Lewis megszületett. Azt még elfogadta, hogy vele megszakították a kapcsolatot, de hogy az unokájukat is kerüljék, az sehogyan sem fért a fejébe. Rendszeresen küldözgetett nekik fényképeket, de válasz sohasem érkezett. Sem telefonhívás, sem képeslap. Soha.

– Beleegyeztek? – figyelt fel a szóra.

– Tudod jól, hogyan értem. *Akarnak* látni.

– Hogyhogy ezúttal meggondolták magukat? – Vajon mennyit győzködhette őket Anita, hogy beleegyezzenek a találkozóba?

– Beszéltem velük az érdekedben.

Nadia a szemét forgatta.

– Jaj, ne csináld már! Nem lehetsz olyan csökönyös, mint ők.

– Képeslapokat, fotókat küldtem nekik minden évben. Cserébe semmit sem kaptam.

– Tudom. És ez szörnyű. De nem fiatalodnak – mondta Anita. – Apa egészsége hanyatlóban. Valószínűleg felmérték, hogy ha hamarosan nem lépnek, később már nem lesz rá lehetőségük.

Néhány éve még erre vágyott a leginkább. Rettentően hiányoztak a szülei, a családja. Ha akkor közbelépnek és segítenek neki, amikor keservesen küzdött, talán minden másképp alakult volna. Szenvedélyesen ellenezték a házasságát, és éppen ez az elutasítás erősítette meg abban, hogy foggal-körömmel ragaszkodjon hozzá, holott talán jobb lett volna, ha feladja a harcot. Most már nem érdemes ezen rágódni. Bevégeztetett, és semmi sem változtathat rajta. Anitának igaza

van. A szülei öregszenek, és ha ez egy békejobb, akkor el kell fogadnia.

– Mondj már valamit – sürgette Anita. – Nem jó hír?

– De igen. Remek. – Belül azonban ürességet érzett. Semmi lelkesedés, örömmámor nem kerítette hatalmába a szüleivel való találkozás lehetőségétől. A Csokoládé Mennyország Klubjának lányai kitöltötték a családja miatt keletkezett űrt. Vajon képes lesz-e valaha is teljes szívéből megbocsátani a szüleinek, amiért cserbenhagyták, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rájuk?

– Megszervezhetek egy időpontot? – csacsogott tovább Anita. – Mit szólnál egy vasárnapi ebédhez nálunk? Mint a régi szép időkben.

Valójában az a korszak már lezárult, semmi sem hozhatja vissza. Túl sok minden történt. Túl sok minden hangzott el. Sohasem lesz már a régi.

– Hadd gondolkodjam rajta. – Nadia látta, hogy Anita arcáról lehervad a mosoly. – Túl sok minden jött most össze. Elmegyünk a Tóvidékre Jameshez. Esetleg utána megbeszélhetünk valamit.

– Nadia, remélem, nem vadászol arra a pasasra. – Anita rosszallóan szorította össze a száját. Nadiát ez az anyjára emlékeztette.

– Nem hinném, nővérkém. De ha úgy lenne, az akkor is az én dolgom.

– Lewisnak nincs szüksége egy idegenre.

– James nem egy idegen. Megkedveltük egymást. – Szívből jövően és sokkal őszintébben beszélgettek egymással még telefonon is, mint a férjével szemtől szemben. – Nagyon rendes ember.

– Ezt mondtad Tobyról is – emlékeztette Anita.

– Kedves volt és szerető apa. Sajnos volt egy gyengesége. Mint a férfiak többségének. – Nadia remélte, hogy a szúrós megjegyzés talált. Anita párja sem volt kifejezetten ideális házastárs a legyeskedő természetével. Tulajdonképpen ki tökéletes? Tobyval jó viszonyban voltak, amíg a játékszenvedély el nem uralkodott rajta. – Segítségre volt szüksége, amit sajnos sohasem kapott meg.

– Majdnem magával rántott – jegyezte meg Anita élesen. – Nem hagyhatod, hogy ez még egyszer előforduljon.

– Igazad van. De mit tanácsolsz, mit tegyek? Maradjak egyedül egész hátralévő életemben? Lewisnak apára van szüksége. Mindent megteszek, amit csak lehet, de nagyon nehéz egyedül felnevelni egy gyereket.

– Egy férjre van szükséged. Egy megbízható emberre.

Nadia nagyot nyelt, alig tudta visszafogni magát, nehogy Anitában tudatosítsa, hogy Tarak nem igazán rúghatna labdába Az Év Férje versenyen. Olyan titkokat ismert, amelyeket a nővére nem. Mégis mit képzel magáról Anita, hogy így prédikáljon neki?

– Légy óvatos, Nadia – figyelmeztette. – Túl gyorsan veted bele magad a szerelembe.

Ebben talán volt némi igazság. Elvégre arra készült, hogy Cumbriába *repüljön* egy olyan ember karjába, akit alig ismer.

Ivott egy korty bort, de keserűnek érezte. Amikor beleharapott az egyik csokiba, egy meghatározhatatlan eredetű étcsokis trüffelbe, nem jelentkezett a szokásos megnyugtató érzés.

25

Ismét a Csokoládé Mennyország pultja mögött állok, örömtől sugárzóm. Mr. Aiden Holbyról ugyanez éppenséggel nem állítható.

Az Imádott szerint Marcus megzsarolt, ezért jöttem vissza. Megértem, némi igazság van benne. Marcus egyszerűen kihasználta az adódó lehetőséget. Lássuk be, ehhez ért a legjobban.

A Lombard-lakban lezajlott számos fojtott hangú vitát – mivel drága jó apám még mindig a nappalimban alszik – követően meggyőztem az Imádottat, természetesen a józan ítélőképessége ellenére, hogy a Csokoládé Mennyország az én szellemi, lelki otthonom. Ott vagyok, ahol lennem kell. Akkor vagyok a legboldogabb, ha kötényemben a megszámlálhatatlan, ízlésesen elrendezett mennyei csoki- és sütisorok között tündökölhetek.

Ne felejtsük, mindez tönkrement, amikor Miss Franc színre lépett. Az egész helyiség ramatyul néz ki, koszos, rendetlen. A párnákat nem rázták fel, a székek ferdén állnak, a polcokon foghíjasak az édességsorok, és még sorolhatnám. Ehelyett azonban, az első munkanapomon egy nedves törlőkendővel, felmosóval felszerelkezve kemény munkába kezdek.

Ha az Imádott észreveszi majd, mennyire izgatott vagyok, biztosan eljön. A fizetés mesés, Marcus betartotta az ígéretét. Kaptam egyhavi előleget, és el kell ismerni, az összeg nem jelentéktelen. Több is, mint ami az esküvő szervezéséhez kell. Természetesen ezt nem kötöm Marcus orrára. Továbbá, ezentúl

akkor jövünk ide az Imádottal szexelni, amikor csak akarunk. Hah!

Fogadok, hogy Marcus erre nem gondolt! Egy pont a dörzsölt üzletvezetőnek, nulla a mesterkedő exvőlegénynek.

Mindazonáltal elképzelhető, hogy az Imádottat életre szóló traumaként érte a korábbi tapasztalat, és többé sohasem lesz képes... hogy is mondjam... *teljesíteni* egy csokiboltban. Kiráz a hideg a gondolattól.

Miközben a lehetőségeket fontolgatom, ismerős Ferrari-bőgés üti meg a fülemet. Ha Marcus azért jön, hogy a győzelmével kérkedjen, nem menekül éles nyelvemtől. Ezentúl szabályszerű üzleti alapokra helyezzük a kapcsolatunkat. Az engem megillető tisztelettel fog kezelni, nincs több ölelkezés, csókolózás a nyári gyümölcstorták között. Visszatértem ugyan a Csokoládé Mennyországba, Marcus felségterületére, de nem tehet semmit, *semmi* olyasmit, ami az Imádott és közém állna. Semmit.

– Hahó, Lucy! – Marcus belendül az ajtón, arcán önelégült vigyorral. – Jó látni téged ott, ahova tartozol! Te és ez a hely... – egyek vagytok.

– Nagyon jó érzés – ismerem el kegyesen. Most már felhívhatom a lányokat, elújságolhatom nekik az örömhírt: tiszta a levegő, nyugodtan jöhetnek. Még nem tudják, hogy visszatértem a törzshelyünkre. – Marcus, itt minden szörnyű módon lepukkant, nem csodálkozom, hogy nem megy az üzlet. Helyre kell tenni, hogy beinduljon, remek tervem van a jövőre nézve. Nagyon örülök, hogy lapátra tetted azt a nőt.

– Ó... – sóhajt fel Marcus. Kissé elsápad.

– Mi történt?

– Beszélni akartam veled...

– Kérlek, nyugtass meg, hogy elment! – A szememből süt a

gyűlölet. Remélem, a Paddington állomáson álldogál magányosan a kis bőröndjével és a szexi akcentusával az Eurostarra várva, amely visszaröpíti Párizsba, ahova tartozik.

– *Mais non* – csendül fel egy hang a hátam mögött. – *Még* itt vagyok. *Nagyon is.*

Megfordulok, Miss Franc ácsorog az ajtóban selyemkimonó-micsodájában. A fenébe! Marcusra nézek magyarázatra várva.

– Ó, még nem volt időm átadni Marie-France-nak az új beosztást – fordul hozzám Marcus.

Őszintén, mennyi időbe telik kimondani, hogy „Fel is út, le is út drágaságom, Lucy visszatért?"

Miss Franc dühbe gurul, keresztbe fonja a karját.

– Milyen új beosztás ez?

Eeez. Eeeeez.

Friss boltvezetőként veszettül szeretném *tout de suite,* azaz *azonnal* kitenni a szűrét, mármint a selyemkimonóját innen. Olyan valakit szeretnék alkalmazni, aki ugyanolyan szenvedéllyel veti bele magát az üzletbe, mint én. Miss Francnak sikerült rövid itttartózkodása alatt lezülleszteni a helyet. Sohasem fogja elnyerni A Hónap Alkalmazottja kitűzőt.

– Mit keres *ő* itt? – akarja tudni Miss Franc. Akár meg is tudhatja.

– Hölgyeim, elrendezzük a dolgot – csitítgat bennünket Marcus. – Marie-France, Lucy segíteni jött.

Segíteni?

– Korábban Lucy vezette az üzletet, és tudom, hogy nem győzöd egyedül.

Miss Franc az ajkát biggyeszti.

– Remekül ki fogtok jönni – fűzi még hozzá Marcus.

Mindketten tudjuk, hogy nem fogunk. Mellesleg, úgy gondoltam, szabad kezet kaptam, nem nehezíti majd senki a

dolgom, akit teljesen más képességei – nem a csoki imádata és a vevőkör terén tanúsított elkötelezettsége – miatt alkalmaztak.

– Azt akarom, hogy tűnjön el innen. – Miss Franc felszáguld az emeletre.

– Én pedig azt akarom, hogy ő tűnjön el – fordulok Marcushoz. – Úgy tűnik, elég cifra helyzetbe kerültél.

– Lucy, meg tudod győzni – sóhajt fel Marcus. – Szüksége van rád.

– *Ha ő* is marad, és *ha* én is maradok, tudja, hogy én leszek a főnöke?

– Hadd beszéljek vele – pirul el Marcus.

– Marcus, ha ő a barátnőd, miért akarod, hogy én is itt legyek? Én a volt barátnőd vagyok. Az ilyesmi soha sem vezet jóra. – Majd' megszakad a szívem, de ez így nem működhet. Valószínűleg az Imádottnak mindvégig igaza volt. Amihez Marcusnak köze van, ott mindig van valami susmus. – Azt hiszem, az a legjobb, ha most elmegyek. Hülye voltam, hogy azt hittem, dolgozhatok neked.

– De! Dolgozhatsz. Dolgozhatsz... – Marcus hangjából kicsendül a kétségbeesés. – Marie-France-szal éppen... tudod.

Igen, nagyon jól tudom. Meg is lepődöm, hogy Marcus emlékszik Miss Franc nevére, hiszen oly sok nővel volt már dolga.

– Kérlek, adj egy esélyt! Lucy, annyi pénzt öltem ebbe. Mindezt érted tettem.

– Akkor ne sodorj mindent veszélybe azzal, hogy egyéb testrészeid uralkodnak a fejed helyett! – Nyomatékos pillantást vetek az említett testrész felé.

– Egy hetet kérek csak. Lássuk, mi történik egy hét alatt. Ha nem barátkoztok össze életre szólóan Marie-France-szal ezalatt, akkor megoldom valahogy.

Teljesen elszállt a harci kedvem. Minden álmom, hogy itt lehessek, nem adhatom fel az első zökkenőnél. Nem mehetek haza már az első reggel után az Imádotthoz, beismerve, hogy mindvégig igaza volt.

– Rendben. De mondd meg neki, hogy én vagyok a főnök. Kapja össze magát, kicsivel több aktivitást! Nem tudom, ezt hogy mondják franciául... *activité,* kérem.

Marcus lelkesen bólogat.

– Megmondod neki, én pedig maradok.

– Megmondom – egyezik bele Marcus. – Persze, hogy megmondom.

– Vagy az én játékszabályaim szerint játszunk, vagy sehogyan! – Még én is meglepődöm szigorú hangomon.

Ez vagyok én. Az új Lucy. Lucy Lombard „Az Uralkodó”. Marcus Canning jobban teszi, ha nem húz ujjat velem.

Amint Marcus kiteszi a lábát, leadom a vészjelzést a Csokiimádók Klubja tagjainak: *CSOKIKATASZTRÓFA.* Ez a riasztójelzésünk a késedelem nélküli, feltétlen cselekvésre: mindenkinek ugrania kell, és irány a megadott hely. *Csokoládé Mennyország S.O.S.,* biggyesztem még a végére.

Csak érjenek már ide. Nem fognak hinni a szemüknek. Abban sem vagyok még biztos, hogy én elhiszem.

Ma már be is tért néhány vevő. Bűbájos módba kapcsolok, és a megszokott barátságossággal, odafigyeléssel szolgálom ki őket. Elköszönök egy-két doboz csokitól új tulajdonosaikra bízva őket, miközben egy pár káprázatos kapucsínósütin osztozik. Mintha az ember a régi, jól bevált biciklijére ülne fel. Néhányan örülnek visszatértemnek – őket körül kell udvarolnom, hogy visszaszokjanak a rendszeres látogatáshoz. Dolguk végeztével mindannyian boldogan és mosolyogva távoznak. Őszintén szólva, Miss Franc tanulhatna tőlem egyet s mást. Akkor sem lennék képes az ajkam biggyesztgetni, ha az életem függne tőle, vagy szupermodell-lábbal áldott volna meg a sors. A vevők kiszolgálásáról azonban tudok egy-két dolgot.

Ó, teljesen megfeledkeztem a munka legnaposabb oldaláról. Hmm.

Piciny, csokoládétól megfosztott szívem heves dobogásba kezd: kiválasztok néhány újdonságot a csokikínálatból, és megkóstolom. Fehércsoki-kagylóba töltött mandulakrém karamellizált mandulával megkoronázva, zúzott kakaóbabos

kakaópor étcsokis trüffelbe rejtve, és ráadásnak tört mogyoróba hengergetett bársonyos tej-gianduja csokoládé. Micsoda gyönyörűség! Mindegyik mennyei, örülök, hogy a színvonal nem romlott. Az Esküvői Diéta ellenére derékbőségem a héten folyamatos ostromnak néz elébe. De ez igazán nem nagy ár elégedettségemért cserébe.

Következő halaszthatatlan teendőm felhívni Alexandrát, hogy térjen vissza a fedélzetre, mint fő cukrász. A jelenlegi süteménykínálat azonnali hatállyal törlendő.

Fél óra múlva Miss Franc visszatér, ezúttal puccosan kiöltözve, mintha magazinos fotózásra készülne. Sötét, hosszú haja fényesen susog, tökéletes száját piros rúzs élénkíti. Fekete spray-on leggings, laza fehér lenvászon ing és tűsarkú. Rajtam póló, farmer és egy kimustrált Converse cipő. Holnaptól komolyabban kell foglalkoznom az öltözködéssel.

Lebiggyeszti az ajkát. Úgy veszem, hogy ez felhívás keringőre.

– Esetleg letörölgetnéd a port azokról a polcokról, és feltöltenéd áruval? Szeretném, ha szép lenne és roskadásig tele. Még nem volt időm felmérni a raktárállományt. Rád bízhatom? Rendben lesz így? - Ez igazán udvarias volt, nemde?

Meglibben a haja, és Miss Franc ismét eltűnik. Egy portörlővel és néhány doboz csokival tér vissza. Elképzelhetőnek tartom, hogy némi rosszallással tekint főnöki státuszomra. Szexi őfranciasága minden kis porcikájából sértődöttség árad. De legalább azt teszi, amit kérek tőle.

Míg Miss Franc a fentiekkel foglalatoskodik, kicicomázom a kirakatot. Új kínálattal helyettesítem a kifakult, elöregedett csokikat. Lelki tusát vívok önmagámmal, hogy elveimmel ellentétben kukába dobjam a régi édességeket.

Minden rendben? SMS-ezik Marcus.

Igen. A Csokoládé Mennyország ismét jó kezekben van.

Szeretlek. A válasz késlekedés nélkül érkezik. Kísérőnek odapötyög egy sor csókot.

Marcusró! ennyit: sohasem adja fel.

Éppen egy adag friss muffint rendezgetek egy tálcán, amikor befut Autumn. Nem hisz a szemének, amikor meglát a pult mögött.

– Szia! – integetek neki hamiskásan.

– Mit keresel itt? – kerekedik el a szeme. – Mármint a pult *túloldalán*?

– Hosszú történet, mindent elmesélek majd, amikor a többiek is itt lesznek. De annyit addig is elmondhatok, nagyon örülök, hogy visszajöttem.

– Örülök, hogy látlak – mondja a homlokát ráncolva. – Sikerült mindent elsimítani Marcusszal?

– Valahogy úgy – intek a fejemmel Miss Franc felé, aki éppen a polcokat tisztítja.

– Ó... – Autumn fintorog, én megvonom a vállam.

– Nos, akkor, hozhatom a szokásosat, hölgyem?

– Jaj, de örülök, hogy visszatértünk. – Autumn izgatottan csapja össze a kezét. – Akkor ez most már végleges?

– Remélem.

– Hűha! Akkor ünneplésképpen kérnék egy lattét és egy csokiválogatást. Rád bízom a választást.

– Melegen ajánlanám a mandulakrémes fehércsokit.

– Benne vagyok! Hurrá! Mint a régi szép időkben.

Mindössze néhány hónapig éltünk száműzöttként, nomád csokoládéfalóként, és mégis egy egész emberöltőnek tűnik.

Következőnek Chantal érkezik. Olyan ügyesen manőverezi be Lana babakocsiját az ajtón, ami jókora tapasztalatról árulkodik. Ennek ellenére a segítségére sietek. Nagyon

nyúzottnak tűnik, egyre jobban aggódom érte.

– Minden rendben?

– Többé-kevésbé. Iszom egy dupla eszpresszót, hogy magamhoz térjek, utána elmesélek mindent.

– Nos, mit szólsz hozzá? – mutatok csinos Csokoládé Mennyország-kötényemre.

– Ha Marcus kerül a képbe, akkor gyertyaláng fölött olvadó Maltesers csokivá válsz – szakad ki a sóhaj Chantalból. – Tudtam, hogy visszajössz. Csak idő kérdése volt.

– Szép magas a fizetés.

– És kétségkívül sok az ezzel járó fájdalom is – néz rám búsan. – De hogy jövök én ahhoz, hogy kritizáljalak? Ilyen boldognak rég láttalak! Hajrá, kislány!

– Tudom kezelni Marcust – bizonygatom Chantalnak.

Barátnőm felvonja a szemöldökét. Talán el kellene mesélnem neki, hogyan talált Marcus a dívány-vonaglásos jelenet főszereplőire – rám és az Imádottra, és miképpen csábított-kényszerített visszatérésre. Ha jobban belegondolok, mégsem olyan ragyogó ötlet. Inkább a „Hozhatok valamit enni?” kérdés mellett döntök.

– Egy szelet tortát – hangzik el a megkönnyebbült válasz. – A legnagyobb szeletet, ami létezik.

– Máris!

Amíg én sürgölődöm, Chantal leül Autumn mellé. Életre rugdalom a kávéfőzőt, minden működési különcségére emlékszem. Arra gondolok, hogy akár aktákat is tologathatnék egy ideiglenes irodai munkakörben. Hurrá, de jó, hogy itt vagyok!

Kiviszem Autumn-nak és Chantalnak a rendelést. Ekkor érkezik meg Nadia is. Azon nyomban megölel.

– Nocsak, nocsak!

Kötényestül megpördülök.

– Mintha soha el se mentél volna innen.

– Esküszöm, hogy ma végre megnyugodtam. – Már a kakaó illatától is megborzongok.

– Legyen úgy! – Fürkésző pillantással jegyzi meg: – Biztos vagyok benne, Marcus valami ocsmány trükköt vetett be, hogy visszajöjj.

– Igen – vallom be. – Valóban.

– Egyébként nem Marcus lenne, ha nem tett volna így.

– Latté és muffin?

– Jól hangzik. De nem maradhatok sokáig.

Kiviszem a rendelést, és mivel a lányokon kívül nincs más vendég, egy pillanatra én is odasettenkedem, leülök melléjük. Ha belépne egy vendég, egy másodperc alatt a pult mögött teremhetek. Inkább ez a megoldás, minthogy Miss Franc szolgálja ki őket szokásos stílusában, nemde?

Olyan boldog vagyok, hogy újra itt lehetünk, ahol lennünk kell! A Csokiimádók Klubjának tagjai a Csokoládé Mennyországban. Majd kiugróm a bőrömből örömömben!

– Marie-France – szólítom a kolléganőt –, ők a barátaim, gyakran fogsz velük itt találkozni.

Megfordul, hűvösen végigméri mindannyiukat.

– *Bonjour.*

– Helló - üdvözlik a lányok egyként.

– Gyere, ülj le velünk egy pillanatra – intek neki.

– Dolgom van. – Újra munkához lát, fürgébben csapkod a portörlővel.

Ravasz, tátogja Chantal.

Nagyon, bólintok rá. De nem hagyom, hogy a légy beleköpjön a levesembe, ha értitek, mire gondolok.

– Jó! Akkor hírek! Szeretnék mindent hallani!

– Nos, Jacob megkérte a kezem – közli Chantal szemérmesen.

– Óriási! – Csók- és ölelésözönünkkel majd' megfojtjuk.

– Igazán remek hír – teszi hozzá Autumn. – Pont erre az erősítőre van most szükséged.

– Így legalább ott lebeg egy cél a szemed előtt – nyomatékosítja Nadia. – Ismét koszorúslányok lehetünk!

– Ne siessünk ennyire! – int megálljt Chantal. – Azért tudatosítottam Jacobban, hogy még nem váltam el.

– Á, mellékes apróságok! Mikor lesz az esküvő?

– Azt mondtam neki, hogy a kezelés után kerülhet rá sor. Nem akarom, hogy nyomasszon. És téged se akarlak beelőzni, Lucy. Előbb a te esküvőd!

– Mivel újra van munkám, akár le is foglalhatjuk a helyet – csapom össze ujjongva a kezem.

– Ez remek! Már alig várom! – mondja Chantal.

– Akkorra neked is meg kell gyógyulnod!

– Mindent megteszek ennek érdekében – nevet fel. – Holnapra már van is egy újabb időpont a kezelőorvosomhoz. Remélhetőleg többet tud mondani, és én is elkezdhetek intézkedni.

– Ha szükség van rá, én is átrendezhetem a napom. Ne menj egyedül – ajánlkozik Autumn.

– Jacob elkísér. Átadta a jelenlegi munkáját másnak. De nagy segítség lenne, ha addig tudnál vigyázni Lanára.

– Semmi gond. Flóra is én vigyázok. Elvihetem őket a parkba.

– Állandó gyerekmegőrzőnek kellene szegődnöd – szól Nadia. – Zseniális vagy!

– Imádom csinálni. Lehet, hogy tényleg el kellene gondolkodnom rajta. Túl sokáig voltam munka nélkül, szükségem van valami építő jellegű tevékenységre.

– Milyen volt a találkozás Willow-val? – kérdezi Chantal.

– Jobb, mint reméltem – mosolyodik el szélesen Autumn. – Csodálatos teremtés. Nem is tudjátok elképzelni, mennyire megnyugodtam. Az első pillanatok nehézséget okoztak. Nem rohant hozzám, nem omlott a karomba, de hát olyan fiatal még és sebezhető. Sok mindent kell feldolgoznia.

– Van róla képed?

– Eléggé hosszasan kellett unszolni, de végül megengedte, hogy lefényképezzem. – Előveszi a táskájából a telefonját, körbeadja. A kijelzőről egy miniatűr Autumn tekint ránk, a különbség csupán a smink mennyiségéből adódik.

– Minden összekuszálódott benne, haragszik mindenkire, és elveszettnek érzi magát. De azért hajlandó tartam velem a kapcsolatot. Eljön Londonba, együtt töltjük majd azt a napot.

– De örülök! – szorítom meg Autumn karját.

– Ha tavaly ezt mondjátok, nem hittem volna nektek.

– El kell hoznod ide, hogy mi is találkozhassunk vele. Mikor jön?

– Még nem tudom pontosan, de igyekszünk minél előbb megszervezni. Alig várom, hogy újra láthassam. Sajnálom azt a hosszú időt, amit külön kellett töltenünk, de annyira hálás vagyok neki, hogy megkeresett. Kicsit még küszködik, de a kemény páncél ellenére, amit megpróbál magára erőszakolni, csodálatos kis teremtés.

– Anyja lánya – emlékeztetem Autumn-ot.

– Úgy érzem, pengeélen táncolok. Nem akarom mindazt aláaknázni, amit Mary tett érte. Ő volt mellette egész életében. Apró léptekkel kell haladnom, nem terhelhetem túl Willow-t.

– Tudod, hogy mindenben számíthatsz ránk – ajánlkozik Nadia.

– Köszi – mosolyodik el Autumn. – Miles is nagyszerűen fogadta a dolgot. Hihetetlenül megértő.

– Megérdemelsz te is egy kis boldogságot mindazok után, amin keresztülmentél – paskolja meg Autumn térdét Chantal.

– Az a legszörnyűbb az egészben, hogy Rich nem láthatta. Imádta volna, hogy nagybácsi legyen.

Nem hinném, hogy Autumn valaha is túlteszi magát az öccse halálán, és az ilyen események mindig felszakítják a sebet. Hála istennek, hogy Miles felbukkant az életében.

– A szüleid? Tudják, hogy Willow-val egymásra találtatok?

– Nem, nem mondtam még el nekik. Úgy érzem, nem is érdemlik meg, hogy tudjanak róla. Nem tudom, képes leszek-e valaha is megbocsátani nekik, hogy olyan sürgősen túl akartak rajta adni. Még gondolkodnom kell. Attól is függ, hogy Willow mit akar tenni. Ha velem akart találkozni, akkor minden bizonnyal a nagyszüleivel is szeretne majd.

– Talán meglágyítja a szívüket – vetem fel.

– Egyetlen fiuk halála is csak még hűvösebbé tette a viselkedésüket, úgyhogy nem vennék rá mérget.

Fura ilyet hallani Autumn, az örök optimista szájából. De talán igaza van.

– Tegnap este meglátogatott Anita – mondja Nadia. – Anya és apa találkozni akar velem.

– Ó, Nadia, ez remek hír! – örvendezem.

– Valóban? – A hangja fásultságról árulkodik. – Azt hittem, ilyen hosszú idő után örömmámorban úszom majd. De semmi ilyesmit nem érzek. Ti álltatok mellettem, ti voltatok a családom a nehéz pillanatokban. Nekik se hírük, se hamvuk. Már nem rajongok értük annyira.

– Ezt nem tudhatod. Hátha másképpen érzel majd, amikor meglátod őket – próbálom nyugtatni.

– Hamarosan elutazom Cumbriába. A családi találkozóval várok még, amíg visszajövök. Ha nem sülne el jól, nem akarom,

hogy bármi is elrontsa a hangulatom.

– Izgulsz? – Jókedvem kerekedik nemcsak magam, hanem Nadia miatt is. Mindazok után, ami az utóbbi időben történt, neki és Lewisnak is jót fog tenni egy kis kiruccanás.

– Igen – bólint rá szégyenlős mosollyal. – De, Chantal, nem mennék el könnyű szívvel, amíg nem vagy jól. El kellene halasztanom, míg jobban érzed magad.

– Nem is érzem magam olyan rosszul – válaszol Chantal. – Egy kicsit fáradt vagyok, de ki nem az? El kell menned! Nem áll meg az élet azért, mert van egy daganatom, amit el kell távolítani.

– Átírathatom a vonatjegyet a nyári vakáció idejére.

– N*em,* semmiképpen sem! – állítja le Chantal. – El kell menned mielőbb, hogy nyakon csíphesd a jóembert, mielőtt valami bárdolatlan falusi némber elhappolja előled.

– Most aztán jól feladtad nekem a leckét, újabb dolog, ami miatt aggódhatok! – nevet fel Nadia. – Be kell vallanom, amióta végre elég bátorságot gyűjtöttem, hogy lefoglaljam a jegyeket, alig várom, hogy láthassam Jamest.

– Ez annyira bájos! – sóhajtok fel. – Azt hiszem, megérdemlünk egy újabb kör kávét és csokit.

Fura módon senki sem ellenkezik.

– Mielőtt hoznád – vág közbe Chantal –, előbb el kell mesélned, végül hogyan csalogatott vissza Marcus.

– Titoktartási fogadalmat tettem magamnak. Csak kinevetnétek.

– Ígérjük, hogy nem nevetünk ki – fogadkozik Autumn.

– Lucy, tudod, hogy nálad a titoktartás nem működik – emlékeztet Chantal –, előbb-utóbb úgyis kitudódik.

– Akkor ígérjétek meg, hogy nem nevettek ki, vagy nem gondoltok semmi rosszat rólam – sóhajtok fel.

– Ígérjük! – hangzik fel egyként az ünnepélyes fogadalom.

Mély levegőt veszek, és halkan, hogy Miss Franc ne hallhassa, belekezdek:

– Apa még mindig nálunk lakik, így nem tudunk az Imádottal... öööö... tudjátok... A falak papírvékonyak. Nálam maradt a Csokoládé Mennyország kulcsa annak idején, nem adtam vissza, így eljöttünk ide az Imádottal, hogy egy kicsit... *kettesben* lehessünk...

A lányok rám merednek.

– Miért néztek így rám? Ne mondjátok, hogy ti nem tettetek volna így kétségbeesésetekben! – Figyelmen kívül hagyva megrökönyödésüket, folytatom a történetet. – Akkor vált érdekessé a dolog, amikor megérkezett a rendőrség. Nyilvánvalóan Miss Franc riasztotta őket. Azt hitte, betolakodók vagyunk.

– Azok voltatok – világosít fel Nadia.

– Igen, tudom. De nem a szó szoros értelmében.

Kis kuncogásféleség jelzi a kitörni készülő jókedvet. Nem veszek róla tudomást, illetve csak igyekszem.

– Szóval, míg ott toporogtam egy szál fehérneműben a bilincseiket lóbáló rendőrök társaságában, Marcus megígérte, hogy nem tesz feljelentést, ha visszajövök.

Kitör belőlük a nevetés.

– Megígértétek, hogy nem nevettek ki - figyelmeztetem őket halálos sértettséggel.

– Ó, Lucy! – szólal meg Nadia –, de hát ezt még te is hallatlanul mulatságosnak tartod!

– Marcus sohasem fog megváltozni. Jobban teszed, ha résen vagy, kislány! – préseli ki magából az intést Chantal két kuncogás között.

– Hát, a lényeg, hogy visszajöttem, és boldog vagyok.

Ismét nevetésben törnek ki. Ezt úgy értelmezem, hogy ők is örülnek a fejleménynek. Eldübörgök hát egy újabb kör csokiért.

Már egy hete visszatértem a Csokoládé Mennyországba, és Marcus még mindig jól viselkedik. Többé-kevésbé. Minden áldott nap bejön, a személyzeti szobában folyik a vihogás, amikor Miss Franccal eltűnnek egy időre, de az üzlet felvirágzóban van, Marcus pedig békén hagy.

Éppen rendezgetek, készülök elmenni, amikor felbőg Marcus autója.

– Helló! – köszön, amint lendületesen bevágódik az ajtón. – Van valami újdonság?

– Isteni pekándiós pralinéval szolgálhatok, ha van kedved megkóstolni.

– Lucy, tudod, hogy nem vagyok nagy csokirajongó.

– Furcsállom is... egy csokibólt-tulajdonostól ezt hallani... Meg kellene neveljelek.

– Szívesen állok elébe – vigyorog rám Marcus.

– Eh! – legyintek figyelmeztetően. – Ne feledd, ma korábban megyek el. Küldtem SMS-t is neked, hogy emlékeztesselek.

– Igen, küldtél.

Kioldom a kötényem és leveszem.

– Mivel olyan mesés fizetést kapok, megengedhetem magamnak, hogy lefoglaljam az esküvőmre a csodálatos színhelyet. Köszönet érte neked!

– Hű! – grimaszol. – Ne menj hozzá feleségül, gyere hozzám!

– Egyszer már kerültünk ilyen helyzetbe, nem emlékszel?

– Fiatal voltam még és bolond.

– Most pedig idősebb vagy és még nagyobb bolond. Ha szeretnéd, lehetsz az egyik koszorúslányom.

– Kíméletlen vagy!

– Mellesleg nem tudom, Miss Franc hogyan fogadná a hírt, hogy engem kérsz meg.

– Marie-France-szal csupán jó barátok vagyunk, semmi több!

– Aha... valóban úgy tűnik.

– Elhatároztad, hogy ezt végigcsinálod?

– Természetesen! Szerelmes vagyok. Boldog vagyok.

– Mije van ennek a hogyishívjáknak... – szólal meg

Marcus durcásan.

– Aidennek... – segítem ki.

– ...ami nekem nincs?

– Van tartása. Van kitartása. Hűséges.

– Ha ilyesmikhez ragaszkodsz, miért nem veszel egy kiskutyát? Nem szereted a kihívásokat, Lucy?

– Én nem. Nyilvánvalóan, te igen.

– Csak hiányzom neked egy kicsit!

– A válaszom erre is nem – felelem. – Hozzámegyek Aidenhez. Erről ennyit. Ne vesztegesd a szavakat, Marcus. Kívánj nekem minden jót, és engedj utamra.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne! Az a nő vagy, akit nem lehet könnyen elfelejteni. – Megfogja a kezem, az ajkához emeli és egy hosszú csókkal illeti.

Természetesen az Imádottnak pont ebben a pillanatban kell belépnie. Árad belőle a derű, de amint meglát bennünket, arcáról lehervad a mosoly, tekintete elkomorul.

Marcus önelégülten vigyorog, elhúzódom tőle.

– Marcus... – biccent kurtán az Imádott a főnököm felé.

– Helló... öööö...

– Aiden – segítem ki ismét.

– Lucy, igyekeznünk kell! Mindjárt találkozunk az *esküvőszervezővel.*

Azt hiszem, mindegyikünk érzékelte, hogy melyik szóra esett a hangsúly.

– Igen, igen, máris hozom a kabátomat. – Beviharzok a hátsó szobába, lekapom a fogasról a kabátot. Nem szeretném két másodpercnél hosszabb időre magukra hagyni a fiúkat. Csak isten a megmondhatója, hogy mi minden történhet. Még a végén összeverekednek. Kabáttal a kézben sietek vissza.

És valóban, mintha bokszállásba helyezkedtek volna egymással szemben, az Imádott keze ökölbe szorítva a teste mellett. Ideje indulni.

– Holnap első teendőm lesz elrendezni itt a dolgokat. Marcus, te ne vacakolj semmivel.

– Jó szórakozást! – int Marcus.

Sietősen kilépünk az utcára.

– Semmi gond vele – nyugtatom az Imádottat.

– Maga Marcus *mindig* egy nagy gond! – veti ellen. – Túl jól ismerem, fel tudom mérni, hogy milyen. Nem tehetek róla, Lucy, de nem szeretem, hogy nap mint nap együtt vagytok.

– Teljesen bele van habarodva Miss Francba. Engem nem zaklat. – Megállok, az Imádott felé fordulok. – És te vagy az, akit szeretek. Éppen *a mi esküvőnk* színhelyére tartunk, hogy lefoglaljuk. – Már attól is örömteli borzongás fut végig rajtam, hogy ezt kimondom. – Ne veszekedjünk Marcus miatt.

– Igazad van. Teljesen idióta vagyok. Méghozzá egy birtokolni vágyó idióta – mosolyodik el.

– Ne is add fel soha ezt a vágyat! – Átölelem, megcsókolom.

– Beszéltem Jacobbal, ott találkozunk vele a színhelyen – tájékoztat az Imádott. – Itt még nem szervezett esküvőt, ezért alig várja már, hogy belevághasson.

– Én is.

* * *

Egy zsúfolt, fülledt metró izzasztó élménye után érkezünk a Golders Hill Parkhoz. Jacob segít a tervezésben, és a megbeszéltek szerint a kapuban vár ránk. Belépünk a parkba. Csodálatos az este. A nappalok folyamatosan hosszabbodnak, a nap ebben az órában is lankadatlanul dolgozik azon, hogy bennünket melegítsen. Az esküvő színhelyéül kiszemelt pavilonhoz sétálunk, az egész környék aranyszínűen csillog. Pompásabb, mint ahogy emlékeimben élt. Jacobot kellőképpen lenyűgözi a látvány.

– Remek színhely! – néz körül. – Nagyszerű helyet választottatok.

– Azt szeretném, hogy hétköznapi és fesztelen legyen – lendülök bele. – Mindössze néhány családtagot és pár barátot hívtunk.

– Koszorúslányok? – kérdezi Jacob.

– Természetesen a lányok. De ahhoz sem ragaszkodom, hogy összeillő ruhájuk legyen. Mindenki abban jöjjön, amiben szeretne.

– Virágot azért csak akarsz, nem?

– Talán. De semmi nagyzolás! Nem akarok semmilyen precízen összerakott csokrot. – Mi is versenyezhetne a körülöttünk burjánzó virágrengeteggel? Júniusban pedig már igazán mesés lesz a környék.

– Akkor egy egyszerű, alkalmi csokorra gondolnék.

– Jól hangzik.

– Nos, akkor innen merítek némi ötletet. – Jacob tanulmányozni kezdi a körülöttünk pompázó virágokat, a

mindenfelé kúszó rózsák színét, a hamarosan virágba boruló levendularengeteget. Hosszasan jegyzetel az iPadjébe.

– Arra gondoltam, hogy utána itt piknikezhetnénk is.

– És ha esik az eső?

– Mindenki ezt mondja! *Nem* fog esni az eső! – biztosítom Jacobot. – A mi esküvőnk napján nem!

– Lucy, imádom a derűlátásod – nevet Jacob –, de azért készítenék egy B-tervet is. Ennivaló?

– Ezt rád hagyom, Jacob. Viszont valami mókás dolog legyen. És lehetőleg pénztárcakímélő.

– Azért csoki legyen benne?

– Természetesen!

Ezt is feljegyzi.

– Biztos vagy benne, hogy ezen a helyen szeretnéd az esküvőt? – kérdezi az Imádott.

– Teljesen biztos.

Amint megérkezik Yvette, az esküvőszervező, le is foglaljuk az időpontot, ami csodával határos módon még szabad. Ez már tulajdonképpen egy ómen, ugye? Amikor bevezeti a határidőnaplójába, nemcsak egy, hanem akár két cigánykereket is vetnék örömömben, annyira valóságosnak tűnik. Odavésték a nevünket a naplóba! Az időpont megpecsételtetett! Most már semmi sem állhat az utunkba!

Jacob székekről, a miséző pap helyéről, az istentiszteletről beszél Yvette-tel, de én felülemelkedem mindezeken, és a hetedik mennyországban röpködök a boldogságtól. Végre hozzámegyek Aiden „Imádott" Holbyhoz, picinyke szívem csordultig van iránta való szerelemmel, több már nem is férne bele.

Amint Jacob végzett a feladatával, mindannyian elbúcsúzunk Yvette-től. Megpuszilom Jacobot, az Imádott kezet fog vele.

Jacob elindul hazafelé, magunkra hagy bennünket. Leülünk a buja borostyán, a mézillatú lőne és a lágyan omló iszalag indáival körülölelt kopott lépcsőre. A nap lassan lebukik a láthatáron. Az Imádott a kezében tartja a kezem.

– Hát ez megpecsételődött – mondja. – Ideges vagy?

– Nem. Egyáltalán. És te?

– Egy szemernyit sem.

– Ez maga a mennyország – sóhajtok fel. – Időtlen időkig tudnék itt üldögélni. – Az Imádott mellkasához simulok. – Alig várom már, hogy a feleséged legyek.

Feleség! Én, feleség!

– Szeretlek – mondja az Imádott. – Jóban-rosszban, gazdagságban-szegénységben, egészségben-betegségben.

– Jól hangzik. – Chantalra gondolok, arra hogy min megy most keresztül, megszakad érte a szívem. Jacob most tesz bizonyságot arról, hogy ugyanúgy mellette áll betegségben, mint egészségben, és tudom, hogy Aiden is ugyanígy tenne. Jó ember. Egyike a legjobbaknak. Mennyire igaz az, hogy soha nem tudhatod, mit hoz a holnap! Szeretnék annyi időt tölteni az Imádottal, amennyit csak lehet.

Szeretetben, kölcsönös gondviselésben élünk majd mindörökké. Tudom, hogy semmi és senki sem állhat közénk, beleértve Marcus Canninget is.

Autumn és Miles az ágyban feküdt, ébrenlét és álom határán, egyikük sem akart magához térni és szembenézni az előttük álló nappal. Autumn másodjára találkozik Willow-val, és izgatott idegesség lett úrrá rajta.

Pár pillanat múlva Florence az ágy végére ugrott, lehuppant és kettejük közé furakodott.

– Papa, ébren vagyok! – kurjantotta.

Autumn elmosolyodott. A kislány nyápicsága ellenére meglehetősen izgága kis bokszoló típus volt, de való igaz, épp itt volt ideje, hogy mindannyian felkeljenek.

– Ó, nem mondod? – felelte Miles. – Akkor ez azt jelenti, hogy elérkezett a napi első csikizés ideje. – Azzal a mellkasára vonta örömtől sikítozó kislányát.

– Azt szeretném, ha mindketten eljönnétek ma velem – mondta Autumn Mileshoz fordulva.

– Én is szeretném. – Leemelte Flót a mellkasáról, és a párnájára fektette. – De most arra van szükségetek, hogy kettesben legyetek.

– Igen, tudom. Remélem, tetszeni fog neki a kiállítás. – Autumn jegyet vett a Victoria & Albert Múzeumba kettejüknek a hollywoodi filmek jelmezeinek időszakos kiállítására. Jó ötletnek tűnt. Ha akadozna a társalgás, a kiállítás remek beszédtémával szolgál.

– Ha minden rendben lesz, akkor később találkozhatunk, és valahol ehetünk együtt. Ed falatozójában vagy a Billében. SMS-

ezz, hogy tudjam. Hányas vonattal kell hazamennie?

– Nem túl későn. Annyira szeretném, ha maradna.

– Az majd a következő lépés lesz – nyugtatta Miles.

– Mindent a maga idejében.

Egy óra múlva Autumn lezuhanyozva, felöltözve, készen állt az indulásra. A Paddington pályaudvaron találkoznak délelőtt Willow-val, nem akart elkésni. A lehető legrosszabb húzás lenne, ha megvárakoztatná a lányát. Minden tettével bizonyítani akarta neki, hogy cserbenhagyása már a múlté, megbízhat benne. Soha többé nem tenne olyasmit, amivel ismét megbánthatná.

Csókkal búcsúzott Milestól és Flótól, majd elindult az állomásra. Bő félórája volt még a vonat érkezéséig, de így tartotta rendjén valónak. Vett magának egy kávét és egy csokis croissant-t, míg a vonatra várt.

A vonat a megszabott időben futott be. Autumn szíve nagyot dobbant, amikor megpillantotta a peronon közeledő lányát. Willow ismét tetőtől talpig sötét öltözetben jelent meg: rövid, csipkés ruhája, farmerdzsekije, Dr. Martens bakancsa mind fekete volt. Ezúttal azonban nem vasalta ki a haját, göndörödő fürtjei Autumn frizuráját tükrözték.

– Örülök, hogy megint láthatlak – ölelte magához lánya vézna, feszes kis testét. – Remekül nézel ki.

– Köszi. Csak egy régi gönc – mondta szemlesütve Willow.

– Jól utaztál?

– Minden rendben volt – motyogta vállát vonogatva a lány.

Willow ismét begubózott, szégyenlős volt és kelletlen. Semmi gond, így van ez rendjén, de legalább eljött a találkozóra.

– Ez az első eset, hogy anya elengedett egyedül Londonba.

– Remélhetőleg, nem egyben az utolsó is – mondta Autumn. – Akár el is indulhatnánk a múzeumba. Időpontra szóló jegyünk

van, de attól tartok, hogy így is sokan lesznek. Iszunk valamit, mielőtt bemegyünk, és utána majd eszünk is valahol. Jó lesz így?

A lány némán bólintott, elindultak. Autumn mellkasa jólesően összeszorult az izgalomtól. Ez a lány az ő lánya, és legmerészebb álmaiban sem mert arra gondolni, hogy eltölthetnek egy egész napot kettesben.

* * *

Autumn-ot lenyűgözte a kiállítás. A régi és új hollywoodi filmek jelmezei és emléktárgyai szinte sokkolták. Az Indiana-Jones filmek jelmezein át Marilyn Monroe a *Van, aki forrón szereti* filmben viselt ruhájáig mindent felsorakoztattak: a *Veszedelmes viszonyok* és az *Elizabeth: Az aranykor* pazar kosztümjeit, az *Addams Family - A gálád család* Morticiájának káprázatos, gótikus köpönyegeit. Vajon Willow-nak tetszik a szemet gyönyörködtető felhozatal? A kiállítótermeken át lassan kígyózó sorban haladva bőven volt idejük alaposan megnézni mindent.

Lassan feloldódott a feszült hangulat, egyre könnyedebben csevegtek a kiállított tárgyakról.

– Nézd csak! – szólt Autumn. – A rubinvörös papucs az *Óz, a nagy varázslóból.*

Lehajolt, hogy megmutassa Willow-nak, aki ezúttal nem fukarkodott ritkán előcsalogatott mosolyával.

– Király!

– Gyerekkoromban ez volt az egyik kedvenc filmem.

– Szeretem a régi filmeket – kapott bátorságra Willow. – Sohasem voltam oda ezért az egész Disney cuccért. Audrey Hepburn az *Álom luxuskivitelben* filmben valóságos ikon számomra.

– Azt hiszem, itt van az ő ruhája is – mondta Autumn.

– Hűha! – Willow mosolya már-már vigyorgássá szélesedett.

Autumn megköszönte a szerencsecsillagának, hogy jól döntött, és sikerült szert tennie a jegyekre.

– Szerettem volna bekerülni az iskolai színjátszó csoportba – vallotta be Willow, miközben lassan haladtak a sorral. – De ott lóg az összes buta liba. Én nem tartozom közéjük. Mintha a *Glee*-ben pózolnának, ezzel töltik egész életüket. Émelyítő.

– Értem. Én sem tartoztam soha a menő lányok közé – mondta Autumn. Azon tűnődött, vajon zaklatták-e Willow-t az iskolában. Aki másmilyen, azt általában kiközösítik. – De neked van saját stílusod, te egy egyéniség vagy.

– Kilógok a sorból.

– Ne hagyd magad, és ne engedd, hogy tönkretegyék az álmaidat. Azt kell tenned, amit a szíved diktál.

– Szeretnék Londonba jönni a színiiskolába – folytatta Willow –, vagy esetleg elindulnék a divatszakmában valamivel. Gyűlölöm a vidéki életet. Valójában oda sem tartozom, de anya nem engedne el.

– Nagyon kemény világban élünk, biztos vagyok benne, hogy Mary folyamatosan aggódna érted.

– Nem vagyok gyerek – jelentette ki Willow kihívó hangon, ami megmosolyogtatta Autumn-ot –, tudom, hogy mit akarok.

– Bár én is csak fele ilyen bátor lettem volna tizennégy évesen...

– Talán akkor nem adtál volna túl rajtam – szegte fel az állát Willow.

– Ez nem is kérdéses – értett Autumn a szóból. – Túl gyenge voltam, nem tudtam szembeszállni a szüleim akaratával. Ezért bocsánatot kérek. Így döntöttek helyettem, én pedig egyszerűen megadtam magam. Úgy éreztem, nincs más választásom, de

keményebben kellett volna küzdenem érted. Azóta is bánom, hogy nem így tettem.

– Minden rendben – mondta Willow remegő ajakkal –, Mary nagyszerű anya.

– Szeretnélek biztosítani arról, hogy nem akarok a helyébe lépni. De az én vérem vagy, és nagyon hosszú időt töltöttünk külön. Remélem, jó barátok leszünk.

– Igen... lássuk, hogyan alakul.

Egyelőre ennyit kérhet a lányától, morzsányi dolgokba kell kapaszkodnia. Megindult a sor, aprólékosan szemügyre vették a kiállított jelmezek bőséges felhozatalát, majd megálltak Audrey Hepburn ikonikus kis fekete ruhája előtt.

– Iszonyúan *bájos* kis ruha! – szólalt meg Willow mély áhítattal. Mindketten csodálattal bámulták.

– Bármi lehet belőled – mondta Autumn. – Okos vagy és szép. Mutasd meg a világnak, hogy mit tudsz! Tudod, hogy mindent megteszek érted, ami tőlem telik. – Rávigyorgott Willow-ra. – Visszakaptalak, kölyök!

A lánya viszonozta a mosolyt. Autumn szeméből kicsordult a könny, amikor Willow félénken, tétovázva karon fogta.

* * *

A nap túl hamar ért véget. A kiállítás után beültek a múzeum kávézójába egy teára és egy fánkra. A régi, gyönyörű festett ablaküveges, sötét faburkolatos részben foglaltak helyet, élvezve a helyiség lármáját, nyüzsgését. A sarokból szóló élő zongoraszó kíséretében a látottakról beszélgettek. Itt Londonban, ahol annyi divat és kultúra keveredik, senki sem foglalkozott Willow megjelenésével, és ennek köszönhetően sokkal lazábbnak tűnt, mint amikor megérkezett. Harciassága, indulatossága ellenére

vajon valóban arra vágyott, hogy másokhoz, bárki máshoz hasonlóvá váljon?

Amikor indulni kellett, hogy le ne késse a vonatot, Autumn elkísérte a Paddington pályaudvarra. Sírás szorongatta a torkát, egyértelmű volt, hogy Willow is hasonlóképpen érez.

– Fantasztikusan telt a nap, remélem te is ugyanolyan jól érezted magad, mint én – ölelte át szorosan Autumn a lányát.

– Remek volt.

– Eljössz még? Hamarosan?

– Igen, jövök.

– Nagyszerű! – Megpuszilta a lánya arcát, aki nem húzódott el tőle. – Igyekezz, még lekésed a vonatot! – Hosszan elidőztek a teázással. – Hívlak majd.

– Rendben. – Willow kibontakozott az ölelésből, és végigszaladt a peronon. A kalauz megfújta a sípot, a lány pedig éppen akkor ugrott be a vonat ajtaján, amikor az már csukódott. Autumn a távolodó vonatot nézte, amelyikre felszállt a lánya, és ismét űr támadt a szívében.

Chantal kórházi pizsamában volt. Amióta felfedezték a daganatot, minden eszeveszetten felgyorsult körülötte. Gyakorlati szempontból ez remek dolog volt, érzelmileg azonban túl megterhelő. De legalább nem maradt ideje hosszasan töprengem rajta.

Mára izotópbefecskendezést írtak elő, hogy ellenőrizzék, a daganatban elburjánzott rákos sejtek nem támadták-e meg a nyirokcsomókat. Nem volt vallásos, nem hitt Istenben, mégis annyit imádkozott mostanában, mint soha korábban. Lana érdekében egészségesnek kell lennie.

Jacob ott volt mellette, de ő arra vágyott, hogy a lányok is vele legyenek. A gyerekfelügyeletet Nadia és Autumn vállalta el. Lanát reggel hét órakor adta át, kissé rossz hangulatban. Búcsúzáskor majd' agyonszorongatta.

Örömmel hallotta, hogy Autumn és Willow kettesben töltött napja jól sikerült. Ő a kórházi tartózkodás idejére sem akarta Lanát más gondjára bízni. Milyen nehéz lehetett Autumn-nak örökbe fogadó szülőknek átadni a gyermekét? El se tudta képzelni! Vajon Ted el akarja majd vinni Lanát Amerikába a vakáció ideje alatt? Úgy érezte, azt nem bírná elviselni. Szerencsére ez még messze van, és remélhetőleg, amikor eljön ennek az ideje, akkor életben lesz, hogy megbirkózhasson a dologgal.

A lányoktól kapott egy csodálatos csokrot kísérőkártyával, amit kitett az asztalra. SMS-t is küldtek mindannyian. Ha nem is

lehetnek most vele itt a szobában, kétségtelen, hogy mindegyikük neki drukkol.

A vizsgálatok megkezdése előtt még betért hozzá a kezelőorvos.

– Jó napot, Chantal! Nagy nap áll előttünk, milliónyi procedúra. Eltávolítjuk a daganatot, és ellenőrizzük a nyirokcsomókat, hogy nem terjedt-e át máshova is. Rendben?

Chantal remegve biccentett. Jacob és Lana érdekében próbálta tartani magát, de úgy érezte, elhagyja minden ereje.

– Attól tartok, hogy Törpillához hasonlóvá varázsoljuk – mondta Lívia a jegyzeteibe pillantva. – Izotóp vizsgálatot végzünk, vagyis radioaktív nyomjelzőt és kék festéket fecskendezünk be, ami megtapad minden beteg sejten, így fel tudjuk mérni, hogy mivel is állunk szemben. Ez viszont azzal jár, hogy kékre festi a vizeletet és a székletet is. Elképzelhető, hogy egy időre a bőrszíne is kékes árnyalatúvá válik.

– Örömmel állok elébe. – Chantal kényszeredetten préselte ki magából a választ. Legkisebb gondja is nagyobb annál, hogy milyen színt ölt. Csak szabadítsák meg a rákos daganattól, őt igazán nem érdekli, utána milyen színben pompázik.

– Amennyiben úgy ítélem meg, hogy bármelyik nyirokcsomó tartalmazhat rákos sejteket, eltávolítóm, és szövettani vizsgálatra küldöm.

Chantal szaggatott sóhajt hallatott.

– Holnap már tisztábban fogjuk látni a helyzetet – folytatta a kezelőorvos. – Minden rendben, jól van?

– Jobban leszek, ha már túl vagyok rajta.

– Mindenképpen jól lesz, erről biztosíthatom. Semmi kétségem felőle. Mehetünk?

Chantal bólintott, Jacob szorosan átölelte.

– Itt leszek, várlak. Szeretlek – mondta Jacob.

– Én is szeretlek. – A lehető legkomolyabban gondolta.

* * *

Mintha ólomsúlyokat helyeztek volna a szemére, Chantal keservesen küszködött, hogy kinyissa. Jacob gyengéden simogatta a karját, és elmosolyodott, amikor meglátta, hogy felébredt.

– Hahó, álomszuszék! – köszöntötte kedvesen.

– Sokáig voltam bent?

– Igen, eléggé. Hogy érzed magad?

– Mintha összevertek volna.

– Jól nézel ki. – Jacob megsimogatta a haját. – Kissé bekékült az ajkad. Eleinte kissé aggódtam, de azt mondták, hogy a festéktől van.

– Kiszáradt a szám.

Jacob egy pohár vizet nyújtott neki, Chantal hálásan kortyolt belőle.

– Mindjárt megérkeznek a lányok, én pedig lassan elindulok, hogy lefektessem Lanát. Maradni akartam, amíg magadhoz térsz. Livia is beugrott a műtét után, azt mondta, minden rendben volt. Hamarosan ismét jön, megnézi, hogy vagy.

– Fáradtnak látszol. – Jacob szeme körül sötét karikák éktelenkedtek, hamuszürke arca kimerültségről árulkodott.

– Jól vagyok, semmi gond, csak miattad aggódtam. De most már sokkal boldogabb vagyok, mióta visszatértél az álomvilágból.

– Én is örülök neki. – Chantal elcsigázottan ejtette vissza a fejét a párnára. Halálos fáradtság uralkodott el rajta, képtelen volt nyitva tartani elnehezülő szemhéját.

Nem aludt el, de végtelen hálát érzett, hogy Jacob, kezét az ő

kezén pihentetve, szótlanul üldögélt az ágya mellett, míg betoppant Livia.

– Hogy van a beteg? – kérdezte a kezelőorvos derűsen.

– Egyelőre még itt. – Chantal ülőhelyzetbe tornázta magát, mellkasába és karjába, a vállától az ujja hegyéig belehasított a fájdalom.

– Remélem, örömmel veszi, hogy a műtét rendben zajlott. Jól körülhatárolt daganatot távolítottunk el, ez az, amit mindig keresünk. Három nyirokcsomót is kivettünk, ezeket elküldtük vizsgálatra a laboratóriumba. Egy-két napon belül megkapjuk az eredményt, és akkor eldöntjük, hogy milyen kezeléssel folytatjuk. Éjszakára még bent tartjuk, és amennyiben minden rendben lesz, holnap haza is mehet.

Chantal megkönnyebbült, sírás szorongatta a torkát.

– Ez nagyon jó hír! – Jacob nyugtatóan simogatta a kezét. – Remek hír!

– Valóban az – hagyta jóvá Livia. - Itt hagyom önöket, reggel ismét jövök, hogy megnézzem, hogyan van a beteg.

– Köszönöm, Livia – hálálkodott Chantal.

– Jó lenne, ha minden műtét ilyen rendben zajlana – mondta a kezelőorvos.

Amint elment, egy-két pillanat elteltével megérkezett Nadia és Lucy.

– Helló! – suttogták, miközben lábujjhegyen beóvakodtak a szobába.

– Ébren vagyok – motyogta Chantal –, habár még nagyon álmos. – Elnehezült szemhéja le-lecsukódott.

Miután mindkét lányt arcon csókolta, Jacob indulni készült.

– Kihasználom az alkalmat, és hazamegyek, felváltom Autumn-ot. Rendben?

– Természetesen – válaszolt Nadia. – Lana rendben van.

Tündér volt egész nap.

– Később hívlak még, drágám, reggel pedig jövök. – Jacob Chantalhoz hajolva megsimogatta az arcát.

– Puszild meg helyettem is! – Chantal szinte sírva fakadt, annyira szerette volna megölelgetni Lanát.

– Mindenképpen!

– Ha szükséged van valamire, hívj! Bármikor hívhatsz – ajánlotta Lucy.

– Köszönöm, Lucy – mondta Jacob, és elment.

– Hogyan zajlott, meg vagy elégedve? – kérdezte Nadia, miután mindketten megpuszilták Chantalt.

– Még nem hárult el minden veszély, de úgy tűnik, jól alakulnak a dolgok. Hála istennek, Livia nagyon elégedett az eredménnyel.

– Meglátod, seperc alatt kiviszünk innen, egyenesen a Csokoládé Mennyországba.

– Ez csodásan hangzik.

– A Csokiimádók Klubjának szüksége van rád, Chantal Hamilton. Rajtad tartjuk a szemünket, egy lépést sem tehetsz a tudtunk nélkül, ne feledd!

Chantalból végre kitört a zokogás: a megkönnyebbülés, a félelem és a hála zokogása. Sírt, mert megtette az első lépést, és azért mert megadatott neki, hogy neki legyenek a legjobb barátai a világon.

– Chantal nélkül a Csokiimádók Klubjának találkozója nagyon szomorú összejövetel – jelentem ki. – Gondoljunk rá egyperces néma csend keretében, mielőtt nekilátunk a süteménynek.

- Lucy, ne drámázz! Chantal még él! – háborodik fel Nadia.

– Akár rosszabb is lehetett volna. Még szerencse, hogy megvizsgáltatta a daganatot, és időben kiderült.

– Igen, tudom. Szörnyű belegondolni. Nem tehetem meg, hogy elutazom, amíg ő kórházban van – esik kétségbe Nadia. – Rémesen érezném magam. El kell halasztanom az utazást.

– Nem! – csattanunk fel Autumn-mal egyszerre olyan hangosan, hogy a szívbajt hozzuk Nadiára.

– El *kell* menned! – figyelmeztetem. – Chantal megharagszik, ha miatta lemondod.

– Ráadásul akkor egy csomót buksz rajta – fűzi hozzá Autumn –, és ezt sem szeretné.

– Nem kellett volna olyan gyorsan visszaadnod nekem a pénzt – mondom Nadiának. – Nem volt sürgős, várhatott volna még.

– Tudom, jelenleg te sem dúskálsz – válaszol Nadia.

– Amióta itt vagyok, javult a helyzet – vallom be. – De Autumn-nak igaza van. Chantal kétségkívül mérges lenne, ha miatta halogatnád a kiruccanást. Mellesleg szükségetek van Lewisszal egy kis kikapcsolódásra. – Az ajkán éktelenkedő seb szépen begyógyult, de az egyértelműen érződik Nadián, hogy elszántsága csorbát szenvedett, idegessé, ijedőssé vált.

– Úgy gondolom, igazatok van, de mégsem tartom tisztességesnek, hogy elmenjek szórakozni, míg ő gyengélkedik.

– Igenis, ragaszkodom hozzá, hogy elmenj, és jó ízes pletykákkal gyere vissza! – Némi változatosságot jelentene, ha átadhatnám valakinek a stafétabotot, és lecsúsznék a pletykarovat listavezető helyéről.

– Hidd el, ez felvidítaná. Ígérd meg, hogy elutazol, és nagyon, de *nagyon* rosszul fogsz viselkedni, míg ott vagy.

– Nem igazán tartom valószínűnek, hogy ez kivitelezhető három gyerekkel a sarkunkban – nevet fel Nadia.

– Adj bele mindent! – könyörgök neki. – Tedd meg a csapat kedvéért!

– Ugye vigyáztok Chantalra, amíg visszajövök? – aggodalmaskodik Nadia.

– Amint bedobjuk ezt az igen ízletes csokitortát Chantal egészségére, Autumn elmegy Lanára vigyázni, hogy Jacob elindulhasson a kórházba, és ha végzek a műszakkal, én is megyek. – A szolgálati beosztásunk egy műalkotás tökéletességével vetekszik.

– Vajon miért tartják még bent? – Mindnyájan reméltük, hogy mára kiengedik a kórházból, de a kezelőorvos szerint maradnia kell még egy éjszakát.

– Azt mondták, csak a biztonság kedvéért.

Nem tetszik a magyarázat, de nem adok hangot a véleményemnek. Megnyugszom majd egy kicsit, ha este láthatom Chantalt.

Miss Franc ma szabadnapos, ezért egyedül viszem a boltot. Micsoda boldogság! Nem is kellett volna ma reggel ennyire kiöltöznöm. Mivel jelenleg ez a helyzet, fél órával korábban kelek, hogy kényelmesen elrendezhessem a hajam, sminkeljek, vasaljak. Nagyon komoly kényszerítő tényező, ha az embernek

egy szupermodell a segítője.

Szeretném azt mondani, hogy felhagyott a szemforgatással és a torkából előtörő franciás, megvető hangok kibocsátásával, amikor megkérem valamire, de sajnos nem így van, ragaszkodik a szokásaihoz.

– Megeszem a tortát, és megyek is – kap észbe Nadia. – A vonat ebéd után indul. Összeszedem Lewist az iskolából, és rohanunk egyenesen az állomásra.

– Nem izgulsz? – kérdezi Autumn.

– Bevallom, szörnyen félek. Most fog eldőlni, mi lesz a kapcsolatunk sorsa. Együtt maradunk vagy szétválunk.

– Nem így kellene hozzáállnod – csóválom a fejem.

– Egyszerűen egy másik síkon haladtok tovább. Egy hétről van szó. Ha úgy látod, hogy nem jöttök ki egymással, már itthon is vagy, mielőtt tudatosulna benned. Chantalt akkorra már kiengedik a kórházból, és minden megy tovább a régi kerékvágásban.

Nadia megissza a kávét, és bekapja az utolsó falat tortát.

– Remélem, mindenben igazatok lesz. – Megcsipkedi az arcom. – Most már repülök, még be kell csomagolnom néhány dolgot.

– Farmer és gumicsizma. Csupán erre van szükséged, kisanyám! – mondom én, a divatdiktátor. – A semmi közepén, egy tanyán leszel. Hagyd itthon nyugodtan a tűsarkút.

– Alig várom már, hogy elmenjünk a hegyekbe, amiket karácsonykor láttunk.

– Ez már szerelem – nyugtázom bölcs fejcsóválással.

– Akkor ezzel a zárszóval indulok is. – Nadia megkerüli az asztalt, hogy Autumn-tól is puszival búcsúzzon.

– Kívánjatok nekem sok szerencsét.

– Küldj SMS-t, amint megérkeztek, hogy tudjuk, minden

rendben veletek – kérem Nadiát.

– Mindenképpen küldök. Ti pedig tájékoztassatok Chantalról.

– Nekem is mennem kell - mondja Autumn. – Jacob biztos szeretne már ott lenni mellette.

– Add át mindkettőjüknek az üdvözletem – mondom, és amikor magamra hagynak, nekilátok takarítani.

– Helló, Gyönyörűségem! – Éppen az asztalokat rendezem, amikor betoppan az Imádott.

– Micsoda meglepetés!

– Egy megbeszélésről jövök, megyek vissza az irodába, de gondoltam, beugróm egy szóra.

– Nagyon örülök neki! – Leteszem a tányérokat, csészéket a kezemből, és szorosan megölelem. – Van idődd egy kávéra?

– Kizárólag egy nagyon gyors menetre.

– Azt nem lehet! – viccelődöm. – Látod, legutóbb is hova juttatott bennünket.

– Ne is említsd! – rázkódik meg az Imádott. – Ugye ma nincs itt Marcus?

– Nem, nincs. Nem is láttam egész héten. Hála istennek! Amióta ismét nő a bevétel, eléggé boldog ahhoz, hogy békén hagyjon.

– Úgy tűnik, itt elemedben érzed magad. Örülsz, hogy visszajöttél?

– Igen. Imádok itt lenni. Marcus pedig tényleg nem jelent problémát.

Valami oknál fogva nem látom azt a mély meggyőződést az Imádott arcán.

– Készítek gyorsan egy kapucsínót, és van kávésmogyorós minisütim, ami minden bizonnyal ízleni fog.

– Remekül hangzik. – Követ a pulthoz. – Hogy van Chantal? Valami fejlemény?

– Aggódom egy kicsit, mert bent tartják még egy éjszakára.

– A lehető legjobb helyen van.

– Igen, tudom. Én is ezzel próbálom nyugtatni magam. Az ember legyen bizakodó, pozitív hozzáállású és a többi...

– Ma este meglátogatod?

– Igen, alig várom már, hogy mehessek.

– Elkísérhetlek, ha úgy gondolod.

– Inkább menj haza egyből munka után – rázom meg a fejem. – Nehogy valami butaságot csináljon apa.

Az Imádott felnevet.

– Nem maradok sokat a kórházban, csak éppen beugrom hozzá pár percre.

Az Imádott türelmesen vár a kávéjára, amíg kiszolgálok még néhány vendéget.

– Otthonra is kellene vennünk egy ilyen masinát – veti fel.

– Szó sem lehet róla! Ez egy szörnyeteg. Örülök, amikor esténként búcsút inthetek neki. Mellesleg, ha otthon is elkezdünk remek kávét készíteni, apa örökre a nyakunkon marad.

– Úgy tűnik, eléggé jól érzi magát nálunk.

– El *kell* mennie! Az őrületbe kerget. Szanaszét szórja a cuccait. Nem tudunk a távirányító közelébe férkőzni, a koszos edényeket a mosogatóban hagyja maga után, a fürdőben pedig mindenfelé a szennyes ruháiba botlunk. Ha ezt csinálta Pattynél is, a Pilates-oktatónál, akkor nem csodálkozom, hogy elege lett apából. Nem gondolod, hogy ultimátumot kellene adnom neki?

– Várjunk még néhány hetet ezzel. Eleinte próbálkozzunk néhány erősebb célozgatással.

– Te olyan türelmes vagy!

– Ez az egyik fő erényem. – Felnevetek, de amit mond, az igaz.

– Az esküvő tervezésével kellene foglalkoznunk. Rohamosan közeledik a nagy nap, és még semmit sem tettünk.

– Ne feledkezz meg arról, hogy kerülni akarjuk a felhajtást, Jacob pedig kezébe vette a dolgokat.

– Jobban örülnék, ha már meglenne a ruhám. Vagy legalább elkezdtem volna keresni. Valami ötvenes évekbeli, érdekesebb cuccra gondolok. Nem szeretném, ha már messziről lerína róla, hogy esküvői ruha.

– Minden rendben lesz – nyugtatgat az Imádott. – Derűs, agyszerű nap virrad majd ránk, és ami a legfontosabb, a őlegény is ott lesz.

Na, ez az, amiért annyira szeretem! Az Imádott nyugodt, összeszedett, higgadt. Megbízható. A tökéletes partner számomra.

Nadia és Lewis az ablakon bámult kifelé. Londontól Penrithig háromórás, átszállás nélküli út állt előttük. Nadia hatalmas mennyiségű játékot csomagolt be, hogy útközben legyen mivel szórakoztatnia a fiát. Mire maguk mögött hagyták Manchestert, Lewis már letudta matricagyűjtő könyvének izgalmait, a Nadia iPhone-ján lévő tucatnyi játékot, és befalta a megvesztegetésére szánt csokoládékészlet nagy részét. Nadia abban reménykedett, hogy Lewis talán elalszik majd egy kicsit, de a kisfiú túlságosan izgatott volt. Korábban nem vakációztak sehol sem kettesben, és Lewis napok óta ezen pörgött. Pillanatnyilag azonban megelégedett annyival, hogy Nadiához simulva nézelődött, bámulta a mellettük elsuhanó tájat, Nadia pedig gondolataiba merülve csak remélni merte, hogy a lehető legjobban döntött kettőjük érdekében.

Közeledtek úti céljukhoz, a vonat sivítva vágott át a hihetetlenül zöld, sziklás vidéken. Nadia gyomra a hegyek növekvő méretével egyenes arányban egyre nagyobb görcsökbe rándult.

– Mindjárt ott vagyunk? – tette fel Lewis az ilyenkor szokásos kérdést.

– Igen. Most már nem vagyunk messze, és te nagyon jól viselkedtél egész nap.

– Seth és Lily is kijön az állomásra?

– Azt hiszem. De ha mégsem jönnének, a tanyán lesznek, hamarosan találkoztok.

– Lesznek már bárányok?

– Igen, James azt mondta, hogy most nagyon sok van.

Nehezére esett a lányok nélkül jönnie. Jól érezték magukat együtt karácsonykor, amikor mindannyian eljöttek, ez a szólókirándulás most sokkal jobban nyugtalanította. Valamelyik lány készségesen elkísérte volna, ha megkéri rá, de ez most nem erről szólt. Most azt kell eldönteniük, hogy Jamesszel látnak-e esélyt a közös jövőre. Ennek részét képezi a mostani látogatás is, ki kell tapasztalniuk mennyire valósítható meg a rendszeres utazás. Csak a vonatjegy egy vagyonba került. Meddig engedheti meg magának ezt?

A vonat végül lassan befutott a penrithi vasútállomásra, Nadia legyűrte a hullámokban fel-feltörő félelmet, és a bőrönd levonszolására koncentrált, miközben Lewisnak segített leszállni. Amikor végre megállt és felpillantott, Jamest látta meg. Őt várta. Nadia láttán örömteli mosoly áradt szét az arcán, Nadia pedig ugyanilyen örömöt érzett, hogy végre megérkeztek.

Szíve szerint bőröndjét elhajítva James karjába vetette volna magát, mint a filmekben, ehelyett azonban feszélyezetten, bénultan várta, míg a férfi odament hozzá, és egy esetlen, kissé modoros, ámde melegséggel teli öleléssel üdvözölte. Nadiához hasonlóan bizonyára ő is kétségek között vergődött.

– Szia! De jó látni benneteket!

– Örülök, hogy végre itt vagyunk. – A férfi magasabb és jóképűbb, mint ahogy emlékeiben élt. Barbour kabátot és siltes sapkát viselt. Arca kemény, barázdált, de kedves. Negyvenhárom évesen tíz évvel idősebb, mint ő, a korkülönbség azonban nem látható. Nadia szerette jellemének szilárdságát, megbízhatóságát, és azt is, amit ez az ember megélt.

– Mindenhol *masszív* nagy hegyeket láttunk! – Lewis lelkesen ugrándozott összevissza.

– Ez az egyik specialitásunk – válaszolt James. – Van kedved megmászni egyet-kettőt?

– Most? – kerekedett el Lewis szeme.

– Nem pont most - nevette el magát James. – Előbb haza kell mennünk Sethhez és Lilyhez, várnak ránk. Itt lesztek egy egész hétig, lesz rá időnk. – Elkapta Nadia pillantását, és gyengéden elmosolyodott. – Már akár holnap elmehetünk. Nos, hogy hangzik?

– Király! Mami, lehet holnap?

– Készültem rá – mondta Nadia. – Legalábbis úgy érzem. Hoztam kabátot és jó erős cipőt. – Megfogadta Lucy tanácsát, erre az időre lemondott a csinos ruhákról és tűsarkúakról, helyettük farmert és edzőcipőt hozott. Tudta, hogy nincs elég vízhatlan ruházatuk. Ha Londonban esik, az ember egyszerűen más helyszínt választ a szabadtéri foglalkozások helyett, például egy múzeumot. Errefelé azonban nem biztos, hogy ez felmerülhet opcióként. Ha kint akarnak lenni, akkor számolni kell a rossz idővel is.

– Ezen a vidéken mindenképpen szükségetek lesz rá – mosolygott James.

– Örömmel állok elébe. – Nadia általában nem hódolt a szabadtéri elfoglaltságoknak, és most saját magát is sikerült meglepnie azzal, hogy készen áll megpróbálkozni a dologgal.

– Indulhatunk? – James felkapta a bőröndöt. – A Land Rover odakint van.

Elindultak egymás mellett, James megsimogatta Nadia kezét.

– Örülök, hogy eljöttél.

– Én is – mondta ki szégyenlősen Nadia.

James beemelte a bőröndöt a parkolóban álló makulátlan

tiszta Land Roverbe. Nadia azon tűnődött, vajon az ő jövetelére csinosította-e így ki James az autót. A hátsó ülésen üldögélő juhászkutya megpróbálta agyonnyalogatni Lewist, amikor bebújt mellé.

– Jep, ülj le! – szólt rá James.

– Ez gyanúsan tiszta – jegyezte meg Nadia, amikor a férfi besegítette az anyósülésbe.

– A gyerekek kaptak érte egy kis extra zsebpénzt tegnap – vigyorgott rá James. – Amúgy leginkább báránytaxiként teljesít szolgálatot.

– Te és a vidéki allűrjeid – ugratta Nadia.

– Jó benyomást kellett keltenem. Nem akartam, hogy a következő vonattal már haza is menjetek. – James beült a volán mögé, és beindította a motort. – Nemsokára otthon leszünk.

Kigurultak az állomásról, és ismét vidéki utakon találták magukat. Sűrű port vertek fel, Nadia egy forró fürdő után áhítozott. Lewis ugyan még eléggé izgatott, de hamarosan elfárad, nyűgösködni fog. Mindketten éhesek már, vacsora után késlekedés nélkül ágyba kell tenni a kisfiút, hogy másnapra kipihenje magát. Utána egy-két pohár remek vörösbor jót fog tenni, fárasztó nap áll mögötte.

Rövidesen Keswickbe érkeztek. Londonban ez idő tájt dúl a csúcsforgalom, itt azonban alig találkoztak járművel, habár az is igaz, hogy még nem kezdődött el a turistaszezon.

Amint felbukkant a házikó, olyannak látta, mint ahogyan emlékeiben élt: a hagyományos lakelandi kőből készült impozáns építmény vidéki környezetbe ágyazva. Nem olyan nagy, mint amit James bérelt nekik kicsit odébb, de mégis egy tekintélyes családi ház, össze sem hasonlítható az ő kis londoni lakásával.

A kavicsos kocsiúton elhajtottak egy nagy tó mellett, amelyet

a karácsonyi ittléte alatt nem láthatott, mert akkor mindent hó fedett. A táj teljesen megváltozott, a ház mögött csúcsosodó hegyek hívogatóan integettek, már levetkőzték korábbi kopárságukat. James leparkolt.

– Az a Blease Fell és a Blencathra – nevezte meg James a hegycsúcsokat, miközben kiszállt a kocsiból. – Ez a hely pedig a Fell Farm. Már jó ideje itt áll. Korábban az apámé volt, előtte a nagyapámé, most az enyém. – Felnevetett. – De már eleget untattalak ezzel.

– Nem tartom unalmasnak. Jó érzés lehet ilyen örökséget kezelni.

– Valóban az, de egyben felelősség is. Iszonyú erőfeszítésbe kerül működtetni. Mindezek ellenére azt sem szeretném, ha én lennék az utolsó Barnsworths, aki gazdálkodással foglalkozik. A mai gyerekek csillogás-villogás után vágynak. Nem tartanám vissza egyiküket sem semmi áron, ha menni akarnának. Egyelőre szerencsére úgy tűnik, mindketten ugyanolyan mértékben imádják a hegyeket és a gazdálkodó életmódot, mint én.

A ház bejáratához mentek, James kinyitotta a tömörfából készült súlyos ajtót. Egyből a konyhába léptek be, ahol kellemes meleg levegő fogadta őket. Egyértelműen valami finomság sült a sütőben.

– Remélem, megéheztetek.

– Én éhes vagyok. – Nadia gyomra korgott.

– Penny főzött nekünk vacsorát. Párolt csirke, valami nagyon flancos neve van.

– Penny?

– Egy hölgy a másik faluból, aki néha besegít. A karácsonyt Cornwallban ünnepelte a családjával.

– Ó, értem. Még nem meséltél róla.

– Nem? Pedig ő egy igazi kincs.

Nem fura, hogy még soha nem említette ezt a hölgyet?

– Nem szeretném, hogy akár csak a kisujjatokat is megmozdítsátok, amíg itt vagytok. Ez a vakációtok. Ezért mindennap be fog ugrani. Ő hozza el a gyerekeket az iskolából, és általában a délutáni teát is elkészíti nekik. Utána betesz valamit sülni, így mire én hazaérek, kész a vacsora. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle.

Hm. Valóban nélkülözhetetlen. Mikor jelenhetett meg Penny a színen, és vajon mi az, amit nem mesélt még el neki James?

– Általában ilyenkor még itt szokott lenni, de ma este valahova el kellett sietnie. Holnap majd találkoztok vele. – Levette a sapkáját és felakasztotta a fogasra. Haja kócos tincsekben meredezett a fején, és egyik kezével beletúrva továbbrontott az összképen. – Fáradjatok beljebb. Vegyétek le a kabátotokat, érezzétek magatokat otthon. *Mi casa est tu casa.*

Néhány lépcsőfokon lehetett lejutni a tágas konyhába, amelyet kézzel faragott tölgybútorok díszítettek. Az egyik oldalon sötétkék szín uralkodott, középen a hatalmas ebédlőasztalon egy elfoglalt és rendetlen család szanaszét szórt cókmókja díszelgett. Egy masszív kandalló szolgált tűzhelyül, barátságos, meghitt hangulatot árasztva.

– Gyerekek! Megjöttek a vendégek! – kiáltott James. A következő pillanatban mindkét gyerek kitörő vidámsággal robbant beakonyhába. – Hohó! Nyugalom! Nyugalom! – csitítgatta őket.

– Apa! Megmutathatjuk Lewisnak a bárányokat?

– Most már elkészült a vacsora. De ha jól viselkedtek, utána kimehettek egy félórára. Szeretném, ha ma korán feküdnétek le, mert holnap sűrű napunk lesz. Ugye elvisszük Nadiát és Lewist a gyönyörű tavainkhoz?

Mindkét gyermek komolyan bólogatott.

– Van ám kedvenc bárányunk – jelentette ki büszkén Lily. – Apa azt mondta, hogy neked is lehet, te is választhatsz.

– Tényleg? – kerekedett el Lewis szeme.

– Reggel majd megbeszéljük – lépett közbe Nadia.

– Kérlek, Mami!

– A tanyasi élet tanítói. Mindent meg kell csinálnod helyettük, nem ? Nincs lazsálás.

Lily és Seth ismét egyetértően bólogatott.

– Ha kiválasztasz magadnak egy kisbárányt, nem viheted el Londonba – magyarázta James Lewisnak. – Ő idetartozik. De Seth és Lily vigyáz rá, és itt lesz, bármikor jössz hozzánk.

– Hú, azt nagyon szeretném! Nekem még nincs háziállatom.

– Jól van. – Nadia megadóan felemelte a kezét. – Úgy tűnik, leszavaztatok.

James vigyorogva fordult Nadiához, őt pedig jóleső melegség járta át.

A Csokoládé Mennyországban töltött hosszú nap után elcsigázottan vonszolom fel magam otthon a lépcsőkön. Azt hiszem a mai nap minden korábbi vendégforgalmat felülmúlt, ami azt jelenti, hogy Marcus pénztárcája egyre jobban dagad. Talán egy kis bonuszt is ki kellett volna alkudnom a fizetésem mellett.

Beugrottam egy rövid időre Chantalhoz a kórházba, úgy tűnik, jól van. Kissé kimerült és sírós a hangulata, de ilyen helyzetben ki lenne jókedvű? Iszonyatosan fáj a lábam, csak egy pohár borra, jó forró fürdőre és némi csokoládéalapú élvezetre vágyom. A mai nap folyamán olyannyira lekötöttek a teendőim, hogy vészesen lecsökkent a csoki bevitelem. Akárhogyan is, ezt orvosolni kell!

Reménykedem, hogy focimeccs megy a tévében, és magukra hagyhatom a fiúkat – apát és az Imádottat míg én vegetatív állapotba dagonyázom magam a kádban.

Szokatlan módon az Imádott a lépcső tetején vár.

– Szia, Gyönyörűségem! Hogy van Chantal?

– Rendben van. Elgyötört még kissé, mintha összeverték volna, de holnap reggel már hazamehet.

– Ez remek hír! Akkor biztos megkönnyebbült. Az otthon melege meggyógyítja.

Milyen igaza van!

– Fáradtnak látszol. Nehéz napod volt? – Az Imádott gyengéden megsirnogatja az arcom.

– Nagyon. Úgy kifáradtam, mint egy igásló.

Az Imádott felvonja a szemöldökét, fejével a háta mögé, a nappali felé int, és elfojtott hangon közli:

– Van még egy vendégünk.

– Igen?

– Itt van anyukád.

– Valóban? – Örülnöm kellene anyának, a szívem mégis összeszorul. Nem könnyű eset.

– Körülbelül egy órája érkezett meg.

– Jaj. – Nem tehetek róla, felnyögök. Kihámozom magam a kabátomból, az Imádott elveszi. Vajon miért jöhetett anya? Milyen személyes beavatkozást igénylő szörnyűséget követhetett el apa ismét?

– Remélem, nem lesz veszekedés, most nincs hozzá erőm.

– Valójában úgy tűnik, *remekül* elvannak – tájékoztat az Imádott.

– Nem tart sokáig – világosítom fel –, egy órán belül anyát elkerülhetetlenül lerohanják az emlékképek, hogy apa mennyire idegesítő tud lenni. Utána kínlódhatunk, hogy kinek adjunk igazat, hogyan békítsük ki őket.

– Gondoltam, jobb, ha itt várlak meg, és figyelmeztetlek – ölel át az Imádott.

– Köszi! Szeretlek. Egy szép napon majd visszaszerezzük magunknak a lakást.

Nehéz szívvel követem a nappaliba. Félreértés ne essék, nem arról van szó, hogy nem akarok édes jó anyámmal találkozni, de szeretném néha úgy rendezni, ahogy nekem jó. Másfelől túl fáradt vagyok újra átélni szüleim idegborzoló kapcsolatának gyönyörűségeit.

Anya és apa a díványon ülnek egymás mellett, a *The One Show*-t nézik a tévében. Anya maga alá húzott lábbal, apa

vállához simulva. Avatatlan szem számára szoros ölelkezésnek tűnhet, de én jól ismerem őket.

– Édesem! – Anya felugrik, és azonnal lerohan.

– Szia, anya. – Hagyom, hogy csókokkal árasszon el.

– Fáradtnak tűnsz, babám – simogatja meg a hajam. – Sokat dolgozol?

– Igen, igen. Újra a Csokoládé Mennyországban vagyok. Sok a munka, de imádom.

– Aiden azt mondja, hogy megvan az esküvő időpontja.

– Igen, a napokban lefoglaltuk.

– Remek. Meg kell néznem a határidőnaplómat – közli félreérthetetlen nyomatékkal.

Ja, igen. A szervezkedés előtt nem beszéltem meg a szüleimmel, hogy ráérnek-e. Az én hibám.

– Mi szél hozott errefelé? Nem említetted, hogy beugrasz. – Megpróbálom magamhoz ragadni az irányítást.

– Meg kell beszélnem valamit apáddal. – Apa felé fordulva sokatmondóan megrebegteti a szempilláját.

Hátrahőkölök. Ő azonban nem. Aggasztó.

– Mi legyen vacsorára? – szól közbe az Imádott. – Nem sok minden van itthon. Elugorhatok a Tesco Expressbe, ha gondoljátok. Mihez lenne kedvetek?

– Nem akarok gondot okozni – szabadkozik anya. – Megvan még az a jó kis kínai étterem? Elmehetnénk oda. Meghívlak benneteket.

Legszívesebben elterülnék a földön és aludnék, de ha már kénytelenek vagyunk izgága, folyamatosan tűkön ülő anyámat szórakoztatni, akkor akár egy disznóhúsos gőzgombóc társasága is megteszi.

– Legyen kínai – döntök. – Mikor kell hazamenned?

– Lucy! Anyád még csak most érkezett – szól rám apa.

– Tudom. De hol fogunk ennyien aludni? Mindössze egy ágy van és egy dívány.

– Biztos vagyok benne, hogy megoldjuk valahogy – kuncog kislányosan anya. Egyáltalán nem bájos.

Mióta apa beköltözött hozzánk, nem először fordul meg a fejemben, hogy kiveszek egy szobát egy hotelban. Noha már jogosan tartózkodhatom a Csokoládé Mennyországban, eszem ágában sincs odamenni. Mellesleg, az Imádott sem egyezne bele soha. Aki egyszer megégeti magát, ugyebár.

– Lezuhanyozhatok még gyorsan?

– Főzök neked addig egy jó erős kávét – bólint rá az Imádott.

– Tíz perc, és itt vagyok – biztatom a szüleimet.

– Tökéletes – csapja össze a tenyerét anya. – Martin Sheen következik pillanatokon belül, nem akarom elszalasztani.

Már a tévém sem a saját tulajdonom többé.

Felkapok némi tiszta ruhát, bemegyek a fürdőszobába, és forróra állítom a csapot, míg levetkőzöm. Néhány pillanat múlva bejön az Imádott a kávéval.

– Biztosan el akarsz menni?

– Nem. Hadd menjenek el együtt. Mi itt maradunk, és szexelünk a zuhany alatt.

– Remek terv, de úgy érzem, hogy erőt kell vennünk magunkon. Nem érzem jól magam a bőrömben, amiért nem szóltunk nekik előre az esküvői előkészületekről. Kellett volna.

– Én gondoltam rá, de annyi minden járt a fejemben.

– Szórakoztatom őket, amíg elkészülsz. Van egy üveg olcsó bor a hűtőben. Hacsak nem akarod, hogy itt maradjak és megmossam a hátad.

– Nem jut eszembe ennél csábítóbb ajánlat – simulok hozzá meztelen testemmel.

– Sohasem jutunk ki a lakásból, te rakoncátlan nőszemély, ha

ezt csinálod.

– Akkor tíz perc múlva – sóhajtok fel.

Az Imádott rám kacsint, és magamra hagy. Beállok a zuhany alá, és hagyom, hogy a víz végigfolyjon rajtam.

* * *

– A szokásosat, édesem? – kérdezi anya apától. Apa zavarban van, úgy tűnik, nem tudja, mi is az a szokásos.

– Ugyanazt kérem, amit te – vágja ki magát rendkívüli ügyességgel.

– Én párolt zöldséget eszem tengeri hínárral.

– Ó. Akkor nekem megteszi a sertésborda, az édes-savanyú csirke és az a speciális sült rizs.

Anya kuncog. Vajon azt hiszi, hogy apa viccel? Vagy csak egyszerűen eldöntötte, hogy minden egyes szót, amit apa kiejt a száján, szellemesnek és szórakoztatónak könyvel el?

A kellemes, forró zuhany ellenére fáradt és egyre ingerlékenyebb vagyok. Mindannyian rendelünk. Beletörődöm a helyzetbe.

– A Golders Hill Parkban foglaltuk le a helyszínt – közlöm.

– Nagyszerű – reagál anya felszínesen, a szemét le sem veszi apáról.

– Nem akarunk ceremóniát. Legyen minél fesztelenebb, meghittebb, egyszerűbb.

– Remek.

Az Imádottra nézek. Megvonja a vállát. Mintha kissé fölöslegessé válnánk a fejlemények alakulásában. Kihozzák az ételt, mi ketten az Imádottal javarészt szótlanul eszünk, míg a szüleim, vagyis leginkább anya, valami romantikus utazást idéz fel.

Semmi másból nem áll a szóáradat azon kívül, hogy: „Arra emlékszel drágám, amikor...?, „És arra is emlékszel drágám, amikor...?”. Úgy tűnik, apa az emlékeznivalók nagy részére nem nagyon emlékszik. Úgy gondolom, anya néha összetéveszti volt férjei valamelyikével. Mindazonáltal apa bátran néz szembe a kihívással.

A világtörténelem leghosszabb ideig tartó éttermi étkezése után végre elindulunk. Lehet, hogy anya a legapróbb részletekig emlékszik minden szórakoztató jelenetre, ami húsz-harminc évvel korábban történt velük, de arra egyértelműen nem, hogy ő hívott meg bennünket a kínaiba. Az Imádott állja a cechet.

Végigsétálunk a Camden High Streeten a lakásunkig. Igen kellemes az este, ha az ember eltekint a tivornyáikat a kapualjakban kialvó részegektől. Végül is ennek semmi köze háborgó lelkemhez. Anya is megrészegült valamitől, nem csak a bortól. Mögöttünk andalognak kézen fogva, viháncolva. Megpróbálom sietősre váltani a komótos sétát. Úgy viselkednek, mint a tizenévesek. Az őseiket nem tisztelő tizenévesek.

Amint hazaérünk, szembe kell néznünk a ténnyel, hogy nem foglalkoztunk az alvóhelyek kérdésével.

– Nos? Mi legyen? – Legjobb, ha nem kerülgetjük a forró kását. – Van egy ágy és egy dívány. Fölös paplanom nincs.

– Ó, valahogy biztos megoldjuk. – Anya szemérmetesen rebegteti meg milliomodszor szempilláit, miközben apára néz. – Ugye, nyuszimuszi?

Nyuszimuszi? Úgy érzem, hánynom kell. És még csak nem is foghatom a feketebab-szószos csirkére.

Anya apa mellé sompolyog.

Apa – mint aki megütötte a főnyereményt.

– Rendben. Rátok bízom. – Ezzel nem tudok megbirkózni. Gyors visszavonulót fújunk az Imádottal.

Egy kapkodós, felületes mosakodást követően néhány perc múlva már ágyban is vagyunk. Még akkor is hallom a szüleim elfojtott mormogását, amit feszélyezett kuncogás, végül ágyrugónyikorgás követ.

– Jaj, nem! – Kezemet a fülemre szorítom. – Mondd, hogy nem a szüleim *szexelnek* a díványomon!

– Pedig előfordulhat. – Az Imádott meg sem próbálja elrejteni az arcán szétterülő vigyort.

– Ez borzalmas! Senki ember lánya nem lehet ennek fültanúja! – Bedugom az ujjam a fülembe, de még így is hallom. – Állítsd le őket!

– Remélhetőleg nem lesz hosszú.

– Áááááááá. Képtelenség ezt hallgatni. Tegyél egy párnát a fejemre, és szorítsd oda jó erősen.

– Attól tartok, Gyönyörűségem, hogy ez akár rosszul is végződhet.

A nyikorgás, csikorgás, viháncolás hangjai egyre erősödnek. Úgy érzem, nyöszörögni fogok. Maradandó lelki sérülést fogok szenvedni.

– Bátorítanunk kellene őket, hogy folytassák – mondja az Imádott.

– Nem hinném, hogy szükségük lenne bármilyen bátorításra – világítok rá. További nyögdécselés, sóhajtozás, amit nem a telefon, a focieredmények vagy a haszontalan kormányrendelkezések váltanak ki apából, mint egyébként. Egyértelműen szüleim szexzajai. Áááááááá! – Nincs valami füldugónk? Én ezt nem bírom!

– Ha újra összejönnének, akkor talán elmennek együtt anyukádhoz.

– Ravasz terv, Mr. Aiden Holby.

– Van egy másik tervem is – mondja az Imádott. – Gyere

velem!

Az Imádott felmarkolja a takarót az ágyról, és az ablakhoz vezet. Kinyitja, és kimászik az ablakpárkányra.

– Ugrani fogunk?

– Nem terveztem. Gyere, Gyönyörűségem! Bízz bennem!

Megfogja a kezem, utánamászom. Alattunk a fodrász-szalon lapos teteje.

– Az elmúlt hetekben néha kiosontam ide. Arra gondoltam, ha itt fogunk lakni, akkor az ablakot ajtóra cserélhetnénk, és így lenne egy tetőteraszunk.

Leugrik, majd engem is leemel a párkányról. Első pillantásra nem túl lelkesítő a látvány: foltos kátránypapír, néhány törött tetőcserép, nem túl érdekfeszítő kilátás Camden háztetői fölött, de értem, mire gondol. Némi pénz és erőfeszítés árán remek hellyé lehetne alakítani.

– Nem is lenne olyan nehéz – folytatja. – Egy alapos takarításra, rendrakásra van szükség, beállíthatnánk néhány lugasrácsot, cserepes virágot, valami olcsó, élénk színű kerti bútort, és kész is van a vendégszoba.

– De nem költözik ide senki más, ugye? – Kérdésemre az Imádott felnevet.

– Egy tetőterasz remek ötlet, de valószínűleg sokkal praktikusabban oldhatnánk meg a váratlanul ránk törő rokonok elszállásolását, ha egy több hálószobás lakásba költöznénk.

A vállunkra teríti a takarót, leülünk, és a szélvédett részen a falhoz dőlünk. A hold magasan a fejünk fölött, szélfútta felhők

suhannak át előtte. Összebújunk az Imádottal, hogy melegítsük egymást, elmerengünk a háztetők fölött, még a forgalom szokásos háttérzaja is elhalkul. Hozhattunk volna magunkkal egy üveg bort, de ez azzal járt volna, hogy a konyhába menet átvágunk a jelenleg tiltott területnek nyilvánított nappalin és az ott tanyázókon.

– Most vált egyértelművé, hogy ez nem az én otthonom teljes egészében – intek a fejemmel a lakás felé. – Anyáé. Bármikor eladhatja, vagy isten ments, beköltözhet. Úgy tűnik, nekem semmi beleszólásom. Majd ha megtehetjük, inkább saját lakásba költöznék.

– Ha Londonban akarunk maradni, akkor elég nehéz ügy. Mindketten elég jó fizetést kapunk, és mégis alig engedhetünk meg magunknak egy szekrényvásárlást.

– De az a *mi* szekrényünk lesz! – bújok hozzá szorosabban.

– A te poharad mindig félig tele van! – nevet fel.

– A Csokoládé Mennyország fölött van egy lakás. Jelenleg Miss Franc lakik benne, de Marcust ismerve, ez az állapot nem tart az örökkévalóságig. – Marcust pedig igencsak jól ismerem. – Elképzelhető, hogy meg tudnám győzni, adja ki nekünk bérbe, amint le tudjuk tenni a foglalót.

– Tudod, mit gondolok Marcusról. Nem akarok kavarodást, nem akarom, hogy bármi köze legyen az életünkhöz. Már az is elég rossz, hogy neki dolgozol.

– Minden rendben – nyugtatom meg az Imádottat. – Boldog, hogy az üzlet ismét sínen van, és nem kell aggódnia miatta. Nagyon aranyos mostanában.

– Ilyenkor a legveszélyesebb.

– Igazad van – sóhajtok fel –, mint mindig.

– Csak a legjobbat akarom neked.

– Elmondhatatlanul boldog vagyok, hogy hozzád megyek

feleségül – hajtom a fejem a vállára. – Olyan okos vagy.

– Remélem, azért ennél több erénnyel rendelkezem – kuncog csendben.

– Elkezdhetném sorolni – nyomok el egy ásítást de hosszú a lista, nagyon elálmosodtam, és mindketten korán kelünk reggel. Vajon a szüleim... *befejezték...* már?

– Nézzem meg, hogy tiszta-e a levegő?

Bólintok.

Az Imádott bemászik az ablakon. Néhány pillanat múlva kidugja a fejét:

– Nyugaton a helyzet változatlan... akarom mondani: tiszta a levegő.

Hála az égnek! Most már csak a horkolással kell megküzdenünk.

– Add a kezed, felhúzlak – mondja az Imádott. – Lépj arra a kis halom téglára.

Kevesebb eleganciával, mint szeretném, én is átmászom a hálószoba ablakán, majd végigosonok a folyosón, és mivel csend van, megkockáztatok egy óvatos pillantást a szüleimre.

Szorosan összeölelkezve fekszenek a díványon, karok és lábak összekuszálódva. Arcukon elégedett mosoly, és a hangos közjáték ellenére boldogságuk a szívemet melengeti.

Azt kívánom, szerelmük örökké éljen. Úgy tűnik, képtelenek együtt maradni, de a különválás sem olyan egyszerű dolog. Bárcsak találnák meg együtt az arany középutat idős korukra! Apa valóban idegesítő tud lenni, anya pedig maximális figyelmet igényel, de van valami, ami egyértelműen vonzza őket egymáshoz. Bárcsak éltetni tudnák ezt a valamit! Lehet, hogy az őrületbe kergetnek, de nagyon szeretem őket, és aggódom értük. Nem akarom, hogy bármelyikük is magányosan éldegéljen. Nem mindenki arra törekszik, hogy

társra találjon? Még akkor is, ha az illető nem csukja le a budi tetejét, vagy éppen túl sokat költ a Debenhamsben?

Nyugton hagyom őket, visszamegyek a hálószobába. Az Imádott már bebújt a paplan alá, hozzábújok.

– Szeressük egymást örökké – suttogom.

– Rendben – motyogja. – Azon vagyok.

Egyre mélyülő, állhatatos, erős szerelmet akarok. Nem akarok drámát, bizalmatlanságot, meg nem valósult álmokat. Gyengédséget, hűséget, megfontoltságot akarok. Olyan családot, amely jóban, rosszban kitart. Életünk alkonyán is legyünk együtt az Imádottal, amikor már hajlott a hátunk, kezünkkel már nem tudjuk kinyitni a lekvárosüveget, de megmarad még annyi szenvedély, hogy olykor-olykor szexeljünk a díványon. Ja, és csakis akkor, amikor a gyerekek nincsenek ott.

Az Imádott átkarol, érzem a szeretetet és a védelmet. Fejemet a mellkasára hajtom, hallgatom szívének erős, ritmikus dobogását, és elalszom.

Autumn a szülei háza előtt álldogált. Hatalmas, impozáns épület, sohasem érezte otthonának. Nem is emlékszik, hogy mikor járt itt utoljára látogatóban – természetesen ide sohasem lehet csak úgy egyszerűen beugrani. Ha találkozni akar az anyjával vagy az apjával, akkor be kell jelentkeznie, meg kell beszélnie velük az időpontot. Mindketten rendkívül elfoglaltak.

Megnyomta a csengőt, az apja nyitott ajtót. Korábban személyzet gondoskodott a ház körüli teendőkről, egy házvezetőnő, aki sok-sok éven át igazgatta a dolgokat, egy szakács és egy takarító. Úriemberekként a szülei igényt tartottak a gondoskodásra. Mióta a házvezetőnő nyugdíjba ment, egy román hölgy segített nekik. Mindennap járt takarítani és főzni. Feltehetően a szülei így akartak megfelelni a korszerűség elvének.

– Autumn – üdvözölte az apja. Semmi ölelés, semmi puszi. – Éppen most fejezzük be a vacsorát. Kerülj beljebb.

A konyhában egy asztalnál ültek egymással szemben. Kettejük között egy tányéron hideg hússal és sajttal rakott tányér.

– Szervusz, kedves! – Anyja, kezében villával, felpillantott a tányérja mellett heverő jogi papírokról. – Vacsoráztál?

– Igen.

– Bort?

– Az jólesne.

Apja töltött egy pohár bort, ő levette a kabátját, és egy üresen

álló szék hátára terítette, majd helyet foglalt. Bármely más családban kedves, meghitt jelenetnek számítana, gondolta Autumn.

– Hogyan telnek a napjaid? – kérdezte az apja.

Magyarán: talált-e már állást? Autumn gyűlölte, hogy még mindig teljes mértékben a szüleitől függ. Ők fizetik a lakását, igen jelentős összeget utalnak havonta a bankszámlájára, de ő sohasem vágyott ilyesmire, egészen mást szeretett volna kapni. Mindig is patikamérlegen mérték az idejüket és a szeretetüket.

– Fontolgatom a lehetőségeket – mondta Autumn. Úgy hangzott, mintha megpróbált volna kibújni a válasz alól, pedig nem volt szándékában. Szó szerint fogalma sem volt, hogyan alakul majd az élete. Szeretne megállapodni Miles mellett, gyereket vállalni, akit meg is tarthat, akiről gondoskodhat. Viszont ezen kívül bármit tartogathat a jövő, nem lehet teljesen biztos a dolgában.

– Tudatni szeretnél valamit velünk? – kérdezte az anyja.

Tökéletes rávilágítás kapcsolatuk mibenlétére: konkrét ok híján nemigen van értelme idejönnie. Olyan keveset tudnak az életéről. Még Milesról és Flóról sem beszélt nekik.

– Igen. – Haját a füle mögé igazította. – Szeretnék mondani valamit.

Valószínűleg a hangnemének köszönhetően mindketten felfigyeltek szavaira. Autumn erőt merített egy jó nagy korty borból, mielőtt kimondta:

– Megtaláltam Willow-t.

Egyikük sem reagált a névre.

– A lányomat – tette hozzá.

Még ekkor is néhány másodpercbe telt, mire felfogták, miről beszél. Anyja arca skarlátvörösre váltott.

– Gyönyörű, fiatal nővé érett – folytatta Autumn.

– Uramisten. – Anyja levette a szemüvegét, letette az asztalra. Autumn észrevette, hogy remeg a keze.

– Tizennégy éves. – A torka kiszáradt az idegességtől. – Pontosan annyi, mint én, amikor ő megszületett.

– Autumn – szólalt meg az anyja. – Azt megértem, hogy látni akartad. De biztos vagy benne, hogy helyesen cselekszel? Rengeteg zűrzavart okozhat. Ez már a múlté.

– Komolyan így gondolod? – Határozott, kemény hangon fordult az anyjához. – Hogy képzelheted, hogy ez számomra már a múlt? Egyetlen nap sem telt el úgy, hogy ne gondoltam volna rá, azon tűnődtem, vajon hol lehet. Azóta is, életem minden egyes percében bánom, hogy így döntöttem.

– Nos – szólalt meg az anyja ugyanolyan keményen. – Mit tehettünk volna? Azt tettük, amit tennünk kellett: a legjobbat. Te szörnyű állapotban voltál.

– *Gyerek* voltam még. Szükségem volt a támogatásotokra.

– Arra volt szükséged, hogy megvédjünk. Véget kellett vetnünk a zűrzavarnak, amit okoztál. Apával nem tudtunk volna fölnevelni neked egy kisgyereket. – A férjére nézett egyetértésre várva. A férfi bólintott.

– Anyádnak igaza van. Nagyon elfoglaltak vagyunk.

– Szánhattatok volna erre némi pénzt, szokásotok szerint. Abbahagyhattam volna az iskolát, fogadhattatok volna magántanítót mellém, egy dadust, aki segítsen. Tucatnyi forgatókönyvet sorolhatnék fel, ami működött volna, ha megvan hozzá az akarat.

– Nem hinném, Autumn – szólt közbe az apja. – Ez volt az *egyetlen* megoldás.

– Nektek ez volt a leggyorsabb és a legkönnyebb. Az én vágyaimat soha nem vettétek figyelembe. Szőnyeg alá akartátok söpörni a gyerekem ügyét, és pontosan így is történt.

Anyja szeme összeszűkült.

– Nem is értem, hogyan beszélhetsz így, Autumn! Semmit sem tudsz az életről. Ha tudnál, nem kerültél volna ilyen helyzetbe. Alig ismerted a fiút. Ha jól emlékszem, alkalmi munkás volt.

– Kertész.

– Tudott volna gondoskodni rólad? Milyen jövő várt volna rátok? – szűrte a szót az anyja a fogai között.

– Ezt már sohasem tudjuk meg, nemde?

– Ágyba bújtál az első jöttmenttel. Így nem lehet viselkedni.

– Csupán egy kis szeretetre vágytam.

– Nos – fonta keresztbe a karját az anyja –, akkor minden bizonnyal több jutott belőle, mint amennyit kértél. *Szeretet* – horkantott fel.

– Fogalmatok sincs, milyen magányos voltam. Minden egyes percet gyűlöltem, amit az iskolában kellett töltenem.

– A lehető legjobb iskola, ami pénzzel elérhető – magyarázta az apja.

– Látjátok, mi jót tett velem és Richarddal! – Szemét elöntötte a könny. – Az első adandó alkalommal gondolkodás nélkül összepakoltatok mindkettőnket. Arra sem voltatok képesek, hogy a saját gyerekeitekről gondoskodjatok, nemhogy az én gyerekemről!

Anyja, apja elsápadt.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz – hajtogatta az anyja. – A legjobb belátásunk szerint cselekedtünk.

– Ez a legjobb belátás pedig nem bizonyult elég jónak – vádaskodott Autumn. – Richard jelentett számomra mindent, és fordítva is így volt: én voltam számára a minden, azért mert senki másra nem számíthattunk. Ti ketten mindig keresztül néztetek rajtunk. Még az iskolai vakációk idején is alig-alig

vetettetek ránk egy-egy pillantást. Mindig akadt valami egyéb tennivalótok, mindig valami mással kellett foglalkoznotok.

– Tökéletes gondoskodásban volt részetek.

– Számtalan dadust fogadtatok mellénk. Jókat, kevésbé jókat. Amikor külföldre vittetek bennünket, akkor is inkább a barátaitokkal töltöttétek az időt, mi pedig gondolkozhattunk, hogyan, hol szórakozzunk. – Most, hogy belekezdett, lavinaként áradt belőle a szó, nem tudott gátat szabni a gyerekkori sérelmek felelevenítésének, megállíthatatlanul ömlött belőle a sok-sok év elfojtott szenvedése. Olyan dolgokat vetett szülei szemére, melyeket korábban soha nem említett. – Mindketten elkeseredettek, boldogtalanok voltunk, évekig küszködtünk, küzdöttünk. Richard sohasem találta meg önmagát.

– Az öcséd teljesen más ügy – mondta az apja. – Vele komoly gondok voltak.

– Ti pedig magára hagytátok a gondjaival, hogy oldja meg, ahogy tudja. *Szüksége* lett volna rátok. Én mindent megtettem érte, de rátok is szüksége lett volna. Ti vagytok a szülei, és mégsem számíthatott rátok sohasem.

– Én máshogy emlékszem – vetette ellen az apja. – Gyönyörű lakást vettünk neki, fizettük a rehabilitációt. Nem is egyszer.

– Leültetek vele valaha is beszélgetni? Érdekelt benneteket valójában, hogy mit is érez legbelül? Eltöltöttetek-e vele akár egyetlen estét, amely nem leckéztetésről, haszontalanságának felemlegetéséről szólt? – Autumn vére felforrt. Ha Richardról beszélt, elkerülhetetlenül felszakadtak a sebek. – Még csak meg sem gyászoltátok. Sohasem emlegetitek. Mintha nem is létezett volna. Nem is hiszem, hogy emlékeztek a fiatokra... hogy volt egy fiatok.

– Sajnálom, hogy így érzed – mondta az apja komoran.

– *Mindent* megadtunk nektek – kapcsolódott be az anyja,

árnyalatnyi szomorúsággal a hangjában.

– Kivéve azt, amire szükségünk volt. – Kihívóan nézett az anyjára. – Mindössze a szeretetekre vágytam, de úgy tűnik, ez túl nagy elvárás. Semmi mással nem törődtetek, mint a pénzzel és a társadalmi ranggal.

Szülei döbbenten meredtek rá. Nem meglepő, hiszen korábban soha nem beszélt így velük. Mindig a jó kislány szerepében tetszelgett, meghajlott az akaratuk előtt. De többé nem teszi. Amint sikerül állást találnia, és segítség nélkül megáll a két lábán, megszakítja velük a kapcsolatot. Megmérgezik az életét, ezután nem akar tudni róluk. Úgy érezte, mintha megszabadult volna a mellkasára nehezedő mázsányi súlytól.

Felállt, vállára vetette a kabátját.

– Csak annyit akartam, hogy tudjátok, a lányom ismét jelen van az életemben, és ennél boldogabb már nem is lehetnék. Iszonyatos űr tátongott a szívemben attól a naptól kezdve, hogy elvettétek tőlem. Be akarom bizonyítani neki, hogy mindig is ő volt és ő lesz számomra a legdrágább a világon.

Szülei némán ültek. Kiváló ügyvédek, óránként több száz fontért érveltek a törvényszéken, de most nem tudtak mit mondani. Halálsápadtan, leesett állal meredtek rá.

– Azt hittem, esetleg szeretnétek látni Willow-t, az unokátokat. Balgaság volt. – Felmarkolta a táskáját. – Mindent megteszek, hogy kárpótoljam, amiért cserbenhagytam. Most, hogy visszatért az életembe, megpróbálom valahogy visszaszerezni az elvesztett éveket. Gyönyörű, okos és bátor. Benneteket felejtelek el, nem őt.

Becsapta maga mögött az ajtót, szülei elkerekedett szemekkel, tátott szájjal bámultak utána.

35

Chantal sajnos nem csalódott abban a megérzésében, hogy az első találkozás az Államokból hazalátogató Teddel és Staceyvel kissé kínos lesz. Feszélyezett hangulatban üldögéltek, Stacey alig-alig mert ránézni, sőt, a kislányok tekintetét is kerülte, mintha sértődöttség bujkált volna a pillantásában.

Lana Ted ölében bömbölt torkaszakadtából, holott a férfi úgy ringatta, rázogatta, mintha ettől függött volna az élete, de a kislányt nem tudta megnyugtatni.

– Hadd próbáljam meg én. – Chantal átvette Lanát, az ölébe ültette. Halványan emlékezett ugyan rá, hogy a kórházban meghagyták, ne emelgessen nehezebb dolgokat a műtét után, de hogyan teheti meg ezt egy anya egy totyogó, hiperaktív kisgyerekkel? – Sss, sss, sss – nyugtatgatta, miközben ringatta.

Még csak néhány napja hagyta el a kórházat, fáradt és nyűgös volt. Gyakorlatilag mindenen sírva fakadt. Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor Lívia hazaengedte.

– Vajon nem ismer meg? – kérdezte Ted szomorúan.

– Nem tudom. Gondolom, kell egy kis idő neki, hogy hozzád szokjon. Ragaszkodós korszakban van. – Az sem segített ezen, hogy míg ő a kórházba járt kezelésre, Lanára a csokiimádó nagynénik felváltva vigyáztak. Amint betette a lábát az ajtón, Lana azonnal ráakaszkodott. A kislány hetek óta csak a Skype-on látta Tedet, vajon mennyire és mire emlékezhet egy csöppség? Könnyen elfelejtheti, hogy Ted az apja, ha személyesen csak igen ritkán találkozik vele.

– Sokkal nehezebb megszervezni ezt a projektet, mint gondoltam – panaszkodott Ted. – De amint túlvagyunk rajta és működik, többször jöhetek Londonba.

Amikor New Yorkba költöztek, Ted megígérte, hogy rendszeresen látogatja őket, de ez nem valósult meg. Természetesen nem tarthatta be az ígéretét. Nagy csapat élén állt, hajtotta őket a szűkös határidő. Chantal nagyon jól emlékezett a stresszre, a megterhelésre, mely végigkísérte a házasságukat. Ted emberfeletti munkát vállalt, csillagászati összegű fizetéssel. Ezen a szinten nem lehet csak úgy kivenni egy-két napot, repülőre szállni és elugrani valahova.

Vajon Stacey és Elsie hogyan boldogul New Yorkban? Valószínűleg alig látják Tedet. Míg Lanát nyugtatgatta, titkon férje új szerelmét figyelte. Stacey fáradtnak tűnt, lefogyott. Együttérzett vele, annak ellenére, hogy már nem álltak olyan közel egymáshoz.

Chantal felvette és Lana kezébe adta kedvenc kutyusát, Billt. A kislány magához szorította, lassan megnyugodni látszott, elapadt a könnye. Bárcsak itt lenne támasznak Jacob! De késő bánat, eredetileg jobbnak tartotta, hogy egyedül találkozzon Staceyvel és Teddel.

– Megpróbálom letenni egy kicsit. Nagyon elfáradhatott. – Hibának bizonyult, hogy Tedre várva, nem fektette le Lanát. Késett a repülő, Tedék előbb a hotelba siettek bejelentkezni, felfrissülni, Lana pedig nyűgössé vált, elálmosodott ez idő alatt.

– Megkérhetlek, hogy tedd fel a vizet forrni?

Felvitte Lanát a szobájába, lefektette a kiságyba. Megpuszilta kipirosodott arcocskáját, behúzta a függönyt, és ellenőrizte, hogy a bébifigyelőt bekapcsolta-e, majd elindult lefelé. Vajon nehezebb lesz tartani a kapcsolatot Teddel, mint korábban gondolta? Oly sok kilométer választotta el őket. Alig telt el

néhány hónap, és máris idegenként tekintenek egymásra.

Ted a konyhában emelt, ingerült hangon beszélt valakivel telefonon. Chantal a nappalit választotta, ahol Stacey éppen a dohányzóasztalra helyezte a bögréket.

– Úgy hallom, valami nincs rendben – intett fejével a konyha felé.

– Rendkívül megerőltető munka – mondta Stacey. – Azt hiszem, egyikünk sem látta át, mennyire nehéz lesz.

Chantal biztosra vette, hogy Ted tisztában volt a helyzettel, nem kergetett hiú ábrándokat. Stacey kitöltötte a teát, átnyújtott egy bögrét Chantalnak.

– Köszönöm, Stacey.

– Ez nagyon hiányzik – ismerte be Stacey halkan, miközben felállt és nyílt tekintettel nézett Chantalra.

– Nekem is – vallotta be Chantal. De hogyan törhetnék meg a jeget egy kis felületes társalkodással? Sokkal több időre lenne szükségük, és éppen ez az, aminek most szűkében vannak.

Ted Lanáéhoz hasonlóan kipirult arccal lépett be a szobába. Chantal elmosolyodott magában. Alma nem esik messze a fájától: Lana is, Ted is önfejű, mindketten nehezen viselik, ha nem az ő akaratuk érvényesül. Mindhárman helyet foglaltak, Stacey teával kínálta Tedet. Feszélyezett csönd állt be, esetlenül bajlódtak bögréjükkel.

– Nagyon sajnálom, hogy megbetegedtél – szólalt meg Ted.

Minden alkalommal mindenki kínosan kerülte a rák szót.

– Megbirkózom vele – válaszolt Chantal. – A lányok nagyszerűek, akárcsak Jacob.

– Örülök, hogy ilyen remek segítséged van.

– A legjobb. – Nem tudott Staceyre nézni. Annak idején készségesen befogadták a Csokiimádók Klubjának tagjai közé, ő azonban nem bizonyult jó barátnak. Vajon túllépnek-e valaha

ezen a sérelmen?

– Milyen kezelést kapsz?

– Ma délutánra van időpontom a kezelőorvosomhoz. Amint megkapja a laboreredményeket, többet fogok tudni.

– Ha bármiben segíthetek... – ajánlkozott Ted tétova, elhaló hangon.

– Egy halom papírt kell aláírnunk – ragadta meg az alkalmat Chantal. – Ha tudnál egy kis időt szakítani, mindössze néhány órát, hogy elmenjünk együtt az ügyvédhez.

– Mindenképpen – hangzott a határozott válasz.

– Rendben. Fel is hívom majd. A holnapi nap megfelel?

Ted bólintott.

– Ez nem lesz könnyű. – Chantal összefonta a karját. Könnyebb lenne, ha kettesben maradhatnának Teddel.

– Meg kell etetnem Elsie-t. – Stacey mintha megérezte volna. – Kimenjek a konyhába, hogy tudjatok nyugodtan beszélni?

– Nagyszerű, köszönöm, nem fog sokáig tartani – válaszolt Chantal.

Stacey felvette Elsie-t, kiment vele a konyhába, magukra hagyta őket.

– Nagyon jó asszony – mondta Ted Chantalnak.

– Igazán örülök, hogy így érzel – válaszolt Chantal őszintén. – Remélem, figyelsz rá.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik – sóhajtott fel a férfi. – De soha nincs megállás, soha sem elég. Ezen az ügyön még dolgoznom kell.

– Tölts velük több időt, a munkahelyeden pedig kevesebbet. Ez általában jó kezdet.

– Ez az én nagy küzdelmem, ez okozza a legnagyobb fejtörést.

– Senki sem mondta, hogy könnyű dolog egy családot

fenntartani.

– De azt sem mondták, hogy ennyire nehéz.

Mindketten felnevettek, ám nevetésük üresen kongott.

– Sajnálom, hogy nem láthatod, ahogy Lana felnő.

– Nagyon nehéz – értett egyet Ted. – Be kell vallanom, nem gondoltam bele, hogy *ennyire* nehéz lesz. De nem leszünk örökre New Yorkhoz kötve. Kétéves szerződésem van, utána valószínűleg visszajövünk. Remélhetőleg, akkor többet tudok majd foglalkozni vele.

– Eltekintve az iménti kis hisztitől, nagyon jó kislány, igazán semmi gond vele.

– Irigylem Jacobot – ismerte be Ted. – Átvette a helyem. Ő éli azt az életet, amit nekem kellene.

– Ted, mi megpróbáltuk, de nem működött. Jacob pedig remekül érti a dolgát – folytatta Chantal elérzékenyülten. – Örülj annak, hogy van valaki, aki ugyanúgy imádja a kislányunkat, mint mi.

– Tudom, tudom. Elméletben így néz ki, igen, de mégis mellőzve érzem magam. – Széttárta a karját. – Valójában ez az én problémám. Megbirkózom majd ezzel is. De miről akartál tulajdonképpen beszélni?

– Tudom, hogy eddig nem igyekeztem elintézni a dolgokat, de ez a rákos betegség felülírt egyet s mást, megváltoztak az érzéseim. Mielőbb szeretnék túllenni a váláson. Bármi is történik velem, jobb, ha elrendezzük, tisztázzuk az ügyeinket. Hidd el, így lesz a legjobb.

– De meg fogsz gyógyulni, ugye? – kérdezte Ted rémülten.

– Őszintén remélem, Ted, de sohasem lehet tudni. Néhány hete még azt hittem, hogy csupán egy izom húzódott meg. Essünk neki, intézzük el minél előbb a papírmunkát. Légy szabad, hogy házasodhass össze Staceyvel, és én is Jacobbal.

– Tehát erről van szó! Házasságot terveztek?

– Megkérte a kezem, de nem akarok semmit sem lépni addig, amíg túl nem leszek a kezelésen, és nem látom tisztán, hogy mi a helyzet. Ilyenkor az ember átértékeli magában a dolgokat.

– Szeretnék segíteni. Miben tudok?

– Intézzük el ezt a válási ügyet mielőbb.

– Valóban ezt akarod? – kérdezte Ted szomorúan.

– Igen.

– Elhalaszthatnánk későbbre, amikor már jobban leszel.

Ted mindig megriadt az érzelmi kitörésektől, és habár ez a lépés csupán a válási folyamat papírmunka részéről szólt, kemény feladat elé állította őket, Chantalt is megviselte.

– Azt hittem, ezen már túlléptünk.

– Annyira nehéz, olyan véglegesnek tűnik.

– Mégis ez a lehető legjobb megoldás.

– De én még mindig szeretlek – folytatta Ted –, a magam módján. Valószínűleg mindig is szeretni foglak.

– Én is szeretlek, Ted, és remélem, barátok maradunk örökre. Dolgoznunk kell azon, hogy a kislányunk számára boldog, biztos jövőt biztosítsunk.

Felálltak, szorosan átölelték egymást.

– Szar ügy! – tört ki Tedből. – Szar ügy ez az egész!

– Igen, igen, tudom – nyugtatgatta Chantal.

Ilyen az élet. Az ember hibázik, földbe döngölik, de feláll, továbbmegy, és megerősödik. Feladni, meghátrálni, meghalni nem lehet – ilyen választási lehetőség nem létezik.

Nadia remekül érezte magát Cumbriában. Vajon miért nem fedezte fel korábban ezt a gyönyörű vidéket? Lewis pedig elemében volt. Otthon, a legtávolabbi pontot, ahova elmehetett, a helyi lepukkant park jelentette, tele törött üveggel, használt óvszerrel és fecskendővel. A Tóvidéken szinte határtalanul, vadul rohangálhatott a természetben. Arra eszméltek mindketten, hogy rendkívüli örömmel nagyokat sétálnak-másznak a hegyes-dombos vidéken.

James korán kelt, ellátta a tanya körüli teendőket, és mire a ház népe megreggelizett, ő már vissza is tért. Lewist mohó vágy hajtotta, hogy segíthessen, élvezettel töltötte el az állatok körüli sürgölődés. James, ígéretéhez híven, egy mindössze néhány hetes, cumisüvegből táplált kisbáránnyal lepte meg. Kétségkívül aranyos kis jószág volt, Lewist azonnal elkáprázta.

James nyája Herdwick-juhokból, vagy ahogy arrafelé nevezték őket, Herdie-kből állt. Ez a fajta rendkívüli ellenállóképessége folytán remekül alkalmazkodik a hegyvidéki ingadozó, néha zord időjáráshoz. A kemény földrajzi és időjárási adottságok ellenére meglepően helyes kis állatkák: fehér zömök lábak, barna göndör bunda, nevető pofik. Lewis Bundacsizmának nevezte el a kis Herdie-t, a mellkasához szorította az izgő-mozgó állatkát, odaadó imádattal csüngött rajta. Nadia tudta, hogy a komoly és szigorú szülői feltételek ellenére Lewis nehezen fog elszakadni tőle, amikor elérkezik a hazatérés ideje.

A házimunka végeztével James mindennap újabb és újabb helyekre kalauzolta őket. A látvány valósággal lenyűgözte Nadiát. Körbesétálták a Buttermere-tavat, a gyalogút végén egy portán isteni fagyival koronázták meg a napot. Lewis a mennyországban érezte magát, önzetlenül osztozott a tölcséren egy fölöttébb lelkes, szemmel láthatóan a portához tartozó collie-val.

A következő napon a Haystacks-hegyre kirándultak. Tekintettel a gyerekekre és természetesen őrá, kíméletesre vették a tempót. Ebédidőben a hátizsákokban hozott ennivalóból piknikeztek a szabad ég alatt egy tükörsima tavacska mellett. A hegycsúcsról a Derwentwaterig nyúló völgy szédítő látványa tárult a szemük elé. Nadiát korábban soha nem tapasztalt érzés kerítette hatalmába, óriási sikernek könyvelte el teljesítményét. Tüdeje életében először tobzódott friss levegőben, amely Lewis arcocskájára is csodálatos színt festett. A hegyi levegő által az arcokra varázsolt egészséges pírt Londonban sajnálatos módon nélkülözniük kellett.

Megmászták a Catbells csúcsára vezető meredek, rövid utat. James, hogy egymás mellett haladhassanak, rövidebbre vette lépteit Nadia mellett, aki csodálkozva fedezett fel olyan izmokat saját testében, melyek létezéséről korábban nem is tudott. Ha James határozott, nagy lépéseivel haladt volna, Nadia képtelen lett volna tartani az iramot. A Brathay folyó partján fekvő Skelwith Bridge-ben, egy kávézóban életük legízletesebb süteményével jutalmazták magukat kárpótlásképpen komoly fizikai erőfeszítéseikért, majd a közelben zúgó, sziklákról alázúduló vízesés felfedezésére indultak. James kiapadhatatlan örömmel és odafigyeléssel adózott a környék szépségeinek.

– A szüleim sohasem sétáltak csak úgy a séta kedvéért – merengett James. – A turisták kiváltságának tartották. Számukra

a környék csupán munkahelyet jelentett, semmi mást. Viszont én imádok a dombokon, a hegyekben kószálni, amikor csak tehetem. Sokat ugyan nem utaztam, mert nem szeretek túl messzire menni, számomra nem létezik ennél a vidéknél szebb hely. Minden héten igyekszem egy kis időt, csupán csak egy félórát nyugodtan, csendben üldögélni a juhászkutyákkal, és befogadni mindezt a szépséget. – Nadiára mosolygott. – Néha még sikerül is kiviteleznem.

Lelkesedése ragályosnak bizonyult. Nadiának tetszett a határtalan szenvedély, amellyel James igyekezett jó fényben feltüntetni otthonát. Valami csoda folytán az időjárás kegyeiben részesítette őket, ragyogó napsütés uralkodott napközben, a szórványos záporok az esti órákra korlátozódtak, amikor ők már kényelmesen befészkelték magukat meghitt otthonukba.

A mai napon Castelriggbe látogattak el, ahol a körkörösen elhelyezkedő kövek egy mini Stonehenge látványát nyújtják. Gyönyörű, sajátságos vidék a hegyek óvó ölelésében: a nap aranyfényében ragyogó hegycsúcsok, melyekre ólmos súllyal nehezednek a bíbor gomolyfelhők. Ez az érdes, csipkézett táj megérintette Nadia lelkét – nem lehetett egy napon emlegetni a homokos tengerparttal, pálmafákkal. Mosolyogva hallgatta Jamest, aki türelmesen nevezte meg a hegykoszorú csúcsait Lewisnak.

Útjuk egy újabb eldugott, káprázatos hegyi tavacskához vezetett. A jól bevált szokásnak hódolva a Nadia által aznap reggel készített szendvicseket és gyümölcskenyeret a sima sziklákon üldögélve fogyasztották el. Ebéd után a kis társaság egyöntetűen megszabadult zoknijától, bakancsától, és hősies elszántsággal tocsogtak a vízben. James szorosan fogta Nadia kezét, ő pedig erősen koncentrált, hogy ne sikítson túl hangosan, amikor a lélegzet-elállítóan jéghideg víz a bőréhez

ért.

Később juhlegelőkön és karámokon vágtak át, a felnőttek egymásnak szentelhették az időt, míg a gyerekek előttük rohangáltak alaposan kifárasztva magukat. Így legalább nem lesz vita, korán ágyba bújnak, magukra hagyva Jamest és Nadiát, hogy kettesben tölthessenek el egy hosszú, nyugodt estét.

Csupán egyetlen zavaró kellemetlenség adódott: túl gyorsan elrepült ez az egy hét. Nadia minden félelme kettejükkel kapcsolatban teljesen megalapozatlannak bizonyult. A gyerekek is megtalálták a közös hangot már a találkozás első pillanatában, amikor Seth és Lily testvérként üdvözölte Lewist. Jót fog tenni neki, hogy lesznek testvérei. Szomorú dolog az egykeség. A férjével mindig is úgy tervezték, hogy vállalnak még egy gyereket. Csak sajnos nem jött össze. De még nem késő, van ideje megajándékozni Lewist egy öccsel vagy egy húggal. Pironkodva pillantott Jamesre, reménykedett, hogy a férfi nem gondolatolvasó.

– Boldog vagy? – kérdezte James.

– Igen, nagyon! Ez a hely maga a mennyország.

– Hogy gondolod, tudnál itt élni?

– Nem is tudom. – A kérdés váratlanul érte Nadiát.

– Mit tehetnék még, hogy jobban elkápráztasson?

– Semmit. Ennél csodálatosabb nem lehet.

– Kíméletlen, kemény is tud ám lenni! – ecsetelte James. – Amikor hat héten át folyamatosan szakad az eső, a házban fellelhető összes kabát és bakancs állandóan nyirkos, nedves, és vödrökben fogjuk fel a lyukas tetőről csörgő vizet. Elképzelhető, hogy akkor mindent más fényben látsz.

– Akkor mi, városiak, csak nyáron jöjjünk ide? – ugratta Jamest Nadia.

– Itt pazar életet biztosítanék számodra – mondta őszintén James. – De én soha nem tudnám elhagyni ezt a vidéket. Soha. Számomra ez a hely jelenti az otthont, és nem az, ahol történetesen éppen lakom. Ez vagyok én. Beivódott a csontjaimba. A tanya az életem, az örökségem. Az őseim generációkon keresztül többé-kevésbé így éltek. A nagyapámtól tudom mindezt. – Körbemutatott a hegyeken. – Üzletvezetést tanultam Sheffieldben az egyetemen, mert apám ragaszkodott hozzá, hogy használjam az agyam, de a városi élet minden egyes percét mélységesen gyűlöltem. Amint akadt egy kis szabadidőm, azonnal rohantam vissza. Amikor megkaptam a diplomát, csak arra vágytam, hogy visszajöhessek a tanyára. – Bánatosan pillantott Nadiára. – Most már nem hiszem, hogy bárhol máshol tudnék boldogulni. Tudod, hogy elszakíthatatlan szálak fűznek ide.

– Igen, persze. – Ez az ő földje, ezt a helyet ismeri. Miért is akarná elhagyni? Keményen dolgozik, de cserébe igen idillikus az élete. Ő egész nap a call centerben kapkodja a telefonokat, és amint kilép az utcára, megtámadják. Ki választaná az utóbbi lehetőséget a kettő közül?

– Nem akarom, hogy elmenj! – James átkarolta a vállát, és séta közben közelebb vonta magához. – Olyan pompás, hogy itt vagy! Mindannyian jól elvagyunk egymással.

– Mesés hét volt valóban.

– Miért ne lehetne minden napunk ilyen? – James próbált közömbös hangnemben beszélni, de Nadia megérezte benne a feszültséget.

Boldogan mondott volna igent, de nem cselekedhet meggondolatlanul. Nem számít, hogy ő mit tenne a legszívesebben, azt kell tennie, ami Lewis számára a legjobb. Elnézte, amint Seth-tel és Lilyvel örömtől sikoltozva

rohangálnak hegyen-völgyön keresztül. Vajon ő is ezt akarja?

– Mondj valamit! – unszolta James.

– Nagyon nehéz döntés. A családom Londonban él. Kötelezettségeim vannak. A feleséged tudott segíteni neked, hozzád hasonlóan nőtt fel. Én nem válnék hasznodra. Az enyéim ékszerkereskedéssel foglalkoznak. Eddig azt sem tudtam, hogy többféle juhfajta létezik.

– Hamarosan hajadhoz tapadt szénával, gumicsizmában fogsz járkálni – nevetett fel James.

– Az biztos! – Nadia tudta, hogy ha a tanyát választja, akkor nem ülhet ölbe tett kézzel. Fel kell tűrnie a ruhája ujját, és megfogni a munka végét. Vajon képes lenne rá? Otthon már egy giliszta láttán is kiszaladt a világból.

– Nadia, tudom, hogy túl sokat kérek, de nem akarok távkapcsolatban élni. Azt is tudom, hogy nem régen ismerkedtünk meg, de úgy tűnik, remekül működik minden. Nem szoktam fejest ugrani... – kifogyott a szavakból.

Nadia így is megértette.

– Remekül kijössz a gyerekekkel, nekik pedig anyára van szükségük. Zseniálisan bánsz Lewisszal, és szeretném, ha az én gyerekeim is részesülhetnének ebben. Minden tőlem telhetőt megteszek, de aggódom Lily miatt. Anyára van szüksége. Lehet, hogy még nem égető a dolog, de néhány év múlva az lesz. – James elmosolyodott. – Már most is alig tudok választ adni a kérdéseire. Mi lesz, ha majd kamaszodni kezd?

Nadia felnevetett.

– És mindennél fontosabb, hogy szeretnek. – James megállt, forrón megcsókolta Nadiát. – Mint ahogy én is.

– Ó, James – sóhajtott fel Nadia. Minden összekavarodott benne. Olyan jó lenne itt neki is, Lewisnak is, de a teljes ismeretlenségbe csöppenne. Le kellene mondania az állásáról,

az otthonáról, a családjáról, és ami a legnehezebb, a barátairól. Való igaz, változtatni akart az életén, de nem ilyen radikálisan. Vajon meg tudna birkózni vele?

Úgy érezte, szerelmes Jamesbe, de korábban csúnyán megégette magát. Tényleg a háta mögött tudná hagyni mindazt, amiben eddig élt? Képes lenne vállalni ezt a férfit a családjával együtt?

– Úgy rendezgethetnéd a házat, ahogy neked megfelel. Kicsit durva, mint én.

– De hát ez csodálatos – szólalt meg Nadia –, olyan csodálatos, mint te.

– Mindannyiunkat el tudom tartani, dolgoznod sem kell, ha nem akarsz. Tudom, aggaszt, hogy nem töltesz elég időt Lewisszal. Szeptembertől járhatna ugyanoda iskolába, ahova Seth és Lily is jár. Nem lenne ő sem magányos.

– Úgy hangzik, mintha sokat gondolkodtál volna már ezen.

– Ezen töprengtem egész éjjel.

– Mami! Mami! – kiabált izgatottan Lewis. – Gyere! Nézd, mennyi bárány van itt!

– Jó lesz, ha utolérjük őket – mondta Nadia, majd odakiáltott Lewisnak: – Máris jövünk!

James egy pillanatra feltartóztatta Nadiát, megfogta a kezét és az ajkához emelte.

– Ígérd meg, hogy elgondolkodsz ezen.

– Azt hiszem, hozzád hasonlóan én sem fogok aludni egész éjjel, és ezen gondolkodom majd.

– Remek. Én pedig kitalálok valamit, amivel elüthetjük az időt, míg átrágjuk a dolgot.

Hurrá! Juhhé! Végre lelépnek az őseim!

Tudom, hogy nem illik ennyire örülnöm, de alig bírok uralkodni magamon, hogy le ne hajigáljam a ruháimat örömömben, és el ne kezdjek meztelenül rohangálni fel és alá a nappaliban.

Inkább mézédesen mosolygok.

– Tényleg? Annyira sajnálom!

– Apa hazajön – közli anya. Kézen fogva, szemérmesen álldogálnak.

Haza? Otthon? Nem világítok rá, hogy apának fogalma sincs, hol lakik mostanság anya. De nem akarom elrontani a szórakozásukat. Vagy esetleg olyat mondani, ami hallatán meggondolják magukat, és maradnak. Őszintén, alig várom, hogy elűzzem apát a díványomról, és búcsút inthessek a bőröndjének is, neki is. Félreértés ne essék, szeretem apát, de... tudjátok, hogy van ez. Inkább én hangoskodjak szex közben a lakásomban, mint a szüleim.

– Arra gondoltunk, újra összeházasodunk – tájékoztat anya. – Ugye, édesem?

Apa bólogat.

– Nagyszerű! – Hat hónapot adok nekik.

De aztán arra gondolok, hogy a maga módján a szerelmük tartós, és ennek örülök, nemcsak magam miatt, hanem miattuk is. Az ő esetükben a szerencsés megoldás valószínűleg az lenne, ha nem közös lakásban élnének, hanem külön-külön, egymás

közvetlen szomszédságában.

– Gyorsan megreggelizünk, aztán magadra hagyunk.

– Készítek néhány pirítóst. – Távol álljon tőlem a gondolata is annak, hogy ajtón kívül szeretném már tudni őket, de már rohanok is a konyhába.

Nem bírom magamban tartani, el kell mondanom az Imádottnak. Lesz meleg vizünk. Azt nézünk a tévében, amihez kedvünk szottyan. Szexelhetünk a szőnyegen. Hurrá!

– Remek! – mondja az Imádott, amikor felhívom, és elsuttogom neki a jó hírt. – Tudtam, hogy így lesz.

Annyira bölcs!

– Este, amint hazaérek, rád vetem magam!

– Tökéletes – mondom, izgatottan megborzongva. – Alig várom már!

Amint elmennek a szüleim, lecseréltetem a zárat. Legalábbis ez a tervem.

* * *

Fantasztikusan, kimondhatatlanul, elképesztően boldog vagyok, amikor egy óra múlva megérkezem a Csokoládé Mennyországba. Dudorászva nyitok ki. Felakasztom a kabátom, tánclépésben lejtek az asztalok körül, letisztítom a székeket, összetakarítok. Eszembe se jut idegeskedni a kosz miatt, ami Miss Franc lelkén szárad, neki kellett volna előző este eltüntetnie a maradékot, morzsát. Szemmel láthatóan nem erőltette meg magát túlzottan.

– Nocsak, milyen jókedvű ma valaki! – üdvözöl Marcus, amint belép és meghallja a dúdolgatást.

Megtorpanok.

– Apa végre elköltözik a díványomról. Ennél boldogabb már

nem is lehetnék. Az őrületbe kergetett.

– Én mindig jól kijöttem vele.

– Dehogy jöttél ki vele jól – emlékeztetem Marcust. – Talpnyaló, undok varangynak tartott, hallani sem akart rólad, miután tucatszor dobtál engem.

– Ja... igaz.

Felvonom a szemöldököm. No, nem hiába hívnak Memóriabajnoknak. Vagyis nem hívnak, de hívhatnának.

– Ismét összegabalyodtak – tájékoztatom Marcust. – Taylor és Burton kismiska anyához és apához képest.

– Néha az emberek nem jönnek rá, hogy egymásnak teremtette őket a sors – néz rám vágyakozva az exem.

– Ne kezdd megint, Marcus! Mostanáig olyan jól ment minden.

– Lucy, sohasem adom fel. – Előveszi az őszinte hanghordozását, miközben araszol felém. – Nekünk kettőnknek kellene összeházasodni. Az a férfi...

– Aiden.

– Nem való hozzád, nem a te zsánered.

– De nagyon is az!

– Próbálom megakadályozni, hogy elkövesd életed legnagyobb hibáját.

– Ó, valóban? – Fejemmel az emeleti lakás felé intek, ahonnan Miss Francia még nem szállt alá. – Mit szólna ehhez az újabb jelölt, akinek elcsavartad a fejét? Vajon tetszene neki, ha hallaná?

– Marie-France megért engem.

– Erősen kétlem.

– Remek csapatot alkottunk egykor, Lucy – folytatja Marcus eltökélten. – Megismételhetnénk.

– Elégedjünk meg azzal, hogy nagyszerű *üzleti* csapatot alkotunk – javaslom. – Jó a forgalom, magas a profit, újból

virágzik az üzlet. Ezt köszönd meg nekem, Marcus, minden más a múlté.

Rám néz, nagyot sóhajt.

– Tökéletes üzletvezető vagyok. Ne akarj érzelmeket vinni az üzletbe, hagyd, hogy tegyem a dolgom.

– Ó, Lucy, Lucy, Lucy – rám vigyorog. Remélem, ez a vigyor azt jelenti nála, hogy belátta: alulmaradt.

– Ó, Marcus, Marcus, Marcus – utánozom. – Ha nincs más, akkor én folytatnám, temérdek tennivalóm van még. – A kint parkoló kérkedő Ferrarijára mutatok: – Ha nem tartom magas szinten a profitot, nem lesz miből megtankolnod azt a rusnya jószágot. – Van humora: veszi a lapot, és felnevet.

– Hol van Marie-France?

– Valószínűleg még ágyban. Nem erőssége a pontosság. – Tulajdonképpen tökéletes bizonytalanság gyötör e tekintetben, nem tudom miben áll az erőssége.

Bárcsak hagyná Marcus, hogy kirúgjam Miss Francot, és egy tisztességes segítőt alkalmazzak helyette. Autumn jelenleg munkanélküli, elképzelhetően örülne napi néhány órás elfoglaltságnak.

– Mennem kell nekem is – pillant az órájára Marcus. – Hívlak majd.

Bepattan az autójába és eldübörög. Valaha jók voltunk együtt, de annak már réges-régen leáldozott, mégis bánt, ha arra gondolok, hogy Marcus boldogtalan. Néha ránézek, és eltöprengek: anyagilag mindene megvan, amit csak szeretne, de nem tehetek róla, az az érzésem, hogy magányosság gyötri. Ettől aztán annyi a dúdolhatnékomnak.

* * *

Már hat óra is elmúlt, mire készen állok, hogy kilépjek a Csokoládé Mennyország ajtaján. Ma este nem áll szándékomban húzni az időt, halogatni a hazatérést, mert olyan otthonba megyek, ahol idegborzoló szülők helyett jókora hancúrozás vár rám. Izgatottan állok elébe.

Marie-France söprögetést imitálva letargikusan húzogat ide-oda egy kefét a padlón.

– Megtennéd, kérlek, hogy ma este mindent elpakolsz az asztalokról? – kérdezem tőle enyhén ingerülten. – Holnap reggel normális menetrend szerint akarom kezdeni a napot, nem rendrakással.

Farkasszemet nézünk, ő beveti azt a nagyon sajátos francia lenéző pillantását. Nem mondhatnám, hogy dúl közöttünk az *entente cordiale.* Feladom.

– Akkor reggel találkozunk. További szép estét!

– *Bonsoir* – köszön el ő is, de ez inkább úgy hangzik, hogy: kotródj már a francba!

Felkapom a kabátom, és nagy lendülettel kilépek az ajtón. Már csak fél óra a hancúrozásig. Alig várom már.

Beugrom a helyi szupermarketbe, veszek némi félkész kaját. Nem vesztegethetjük a drága időnket főzésre az első, kettesben töltött estén. Halpogácsát és egy zacskó zöldséget irányzók elő vacsorára – egészséges eledel, nemde? Hozzácsapok még egy kevés csokiöntetes sült churrost. Jut eszembe, ezt be is vezethetném a Csokoládé Mennyországban. Nyami. Vajon Alexandra tudna nekünk sütni? Ebben a pillanatban döbbenek rá, hogy a süteményrendelés-lista még az asztalomon hever, elfelejtettem elküldeni neki e-mailben. Ha nem jut el hozzá ma este, mindketten kizökkenünk a kerékvágásból. A fenébe!

Az órámra pillantok. Vissza kell sietnem a Csokoládé Mennyországba, hogy elintézzem. Ha Marie-France-ot nem

ilyen fából faragták volna, felhívhatnám, megkérhetném, hogy oldja meg ezt a pofonegyszerű feladatot, így azonban nem bízom benne. Néhány perc mindössze. A hancúrozás még várat magára egy keveset, de a várakozás minden bizonnyal csak fokozza majd az élvezetet.

Sietősen, szatyrokkal megrakodva tartok visszafelé. Hamarosan ott találom magam, ahonnan indultam, a Csokoládé Mennyország bejárata előtt. Marcus autója a járdaszegély mellett áll. Hirtelen elerőtlenedem. Nem akarok újabb vitába keveredni vele a vőlegényem alkalmasságáról. Csak berohanok, megírom a listát, és már itt sem vagyok.

Megcsóválom a fejem, feltűnik, hogy az asztalokon ott a maradék, a morzsa, Marie-France-nak pedig se híre, se hamva. Rosszallóan csettintek egyet, és elindulok a hátsó szoba felé. Kitárom az ajtót, és váratlan látvány tárul a szemem elé: Marie-France az asztalra hajolva, ruhája derékig feltűrve, mögötte pedig Marcus... nos... khm... Marcus azt teszi, amihez a legjobban ért.

Megkövülten állok és bámulok, enyhe hányingerem támad. Marcus már nem az enyém, mégis úgy érzem, mintha gyomorszájon vágtak volna. Déjá vu kerít hatalmába. Túl sokszor kerültem ilyen helyzetbe Marcus mellett. Hűtlensége összetörte a szívem, és a sebek még nem gyógyultak be.

Alig bírok megmozdulni a döbbenettől, lábujjhegyen hátrálok, vakon tapogatózom, az ajtókilincset kutatom a hátam mögött. Természetesen kétségbeejtően megnyikordul, amint megmarkolom. Abban a pillanatban Marcus hátrafordul.

– Lucy!

– Ó, Marcus. – Azok után, amiket ma reggel mondott... Szeretném, ha hidegen hagyna, ha egy jót nevethetnék az egészen. Jó lenne, ha immunis lennék minden iránt, amihez

Marcusnak bármi köze van. De sajnos nem így van. Még mindig veszettül fáj.

Marie-France döbbenten, elképedve rezzen össze. Eltakarom a szemem. Semmi késztetést nem érzek, hogy ilyen állapotban lássam.

– Meg tudom magyarázni – próbálja menteni a helyzetet Marcus.

– Sajnálom – emelem fel a kezem hárításképpen –, nagyon sajnálom. – A szobaajtót úgy csapom be, mint megbokrosodott ló előtt az istálló ajtaját. Viharos gyorsasággal távozom.

– Várj! – üvölti utánam Marcus, de olyan sebességre kapcsolok, ahogy csak a lábam bírja.

Kirontok az utcára, bevágom magam mögött a bejárati ajtót, majd kiszakad a helyéről. A hideg levegő csípi égő arcomat. Felkavarodik a gyomrom, miközben sietek a járdán. Nem kellene hagynom, hogy Marcus ennyire befolyásolja az érzéseimet. De mindig ez lesz belőle: úgy érzem, tudom kezelni, de aztán kiderül, hogy mégsem.

Összeszorított állkapoccsal igyekszem a metróhoz. Meggyőződésem, hogy a lehető leghelyesebben cselekszem, ha férjhez megyek az Imádotthoz. Efelől semmi kétségem. De vajon tudok-e a Csokoládé Mennyországban dolgozni továbbra is?

Nadiát alaposan kifárasztotta a remek kirándulással töltött nap, ennek ellenére örömittasan tért haza. Azon tűnődött, vajon lesz-e módja valamiképpen eloldalogni még vacsora előtt egy hosszú, forró fürdőre. Nem szokott hozzá az ilyen meredek hegyek megmászásához, ezért biztosra vette, hogy másnap minden porcikája sajogni fog.

Örömmámora azonban azonnal elillant, amint megpillantotta a tűzhely körül sürgölődő Pennyt. Nadia aggodalmát még jobban fokozta, hogy a nő alaposan kicsípte magát. A hét minden egyes napján itt szorgoskodott, vitathatatlan tény, hogy remek szakácsnő. Esténként kivétel nélkül egészséges házi koszt került az asztalra, habár Nadia ízlésének nem felelt meg tökéletesen – kissé íztelennek találta. Eleinte egyszerű, a negyvenes évei közepét taposó nőnek tűnt: semmi smink, közönséges farmer és póló, barna haja hátul összefogva – semmi feltűnő, ami után megfordulna az ember. Penny azonban minden egyes nap elteltével egyre ragyogóbbá vált. Aggasztó. Ma este pedig egészen új szintre lépett. Vállára omló hajcsigái óriási hajcsavarok hosszas, órákon át tartó viseléséről árulkodtak. Arcbőrére nyilvánvalóan használt sminket, sokkal vonzóbb volt, mint korábban. Kávészínű Boden ruhája előnyösen emelte ki gömbölyded alakját. Nadia rosszalló tekintettel szemlélte. Kissé túlöltözött a főzéshez.

– Hűha! De takaros ma valaki! Csak nem találka lesz?

Erre az új látványra már James is felfigyelt, Penny viszont

ádázul hárított.

– Nem, nem, dehogyis! – De továbbra is szempilláját rezegtetve nézett Jamesre, majd alattomos pillantást vetett Nadiára.

– Ha menned kell, mi nem akarunk feltartóztatni – erősködött tovább James. – Elboldogulunk, menj nyugodtan.

– Nem, nem. – Penny beletúrt a hajába. – Igazi otthonülő típus vagyok.

Nadia nagyot sóhajtott magában. Szóval erre megy ki a játék. Egyrészt nélkülözhetetlenné tette magát James kis családja számára, másrészt most megpróbálja elnyerni a férfi csodálatát, hiszen Nadiában egyértelműen riválisra akadt.

– Mindjárt kész a vacsora – rezegtette szempilláit. – A kedvencedet csináltam.

– Nagyszerű. – James elégedetten dörzsölte össze a tenyerét. – Te vagy a marhahúsos és vésés piték mestere! Nálad jobban senki sem csinálja.

A hölgy menüjéből hiányzik a saláta. A szokásos csoki- és sütifogyasztás mellett a nehéz, laktató ételkúra valószínűséggel jókora súlytöbblettel bocsátja majd haza Nadiát.

James a hét folyamán egyszer sem engedte a tűzhely közelébe. Jól tette, hiszen Nadia még nem látott AGA tűzhelyet, annak puszta látványa is rettenettel töltötte el. Nadia ismét fontolgatni kezdte a helyzetet. Komolyan el kellene gondolkodnia a maradás lehetőségén? Képes lenne beilleszkedni, feltalálná magát egy gazdálkodó partnereként vagy feleségeként?

Vagy esetleg meghátrál és félreáll a nő útjából, aki megpróbálja bűvkörébe vonni Jamest? Egyre inkább úgy tűnik, Penny készen áll a harcra a férfi miatt. Mi történik, amikor ő visszatér Londonba és távol lesz tőlük? Vajon el tudja-e csavarni

James fejét a pásztor pitéivel és almás morzsáival? Egyre inkább úgy tűnt, hogy a nő hajlandó megküzdeni érte. James becsületére váljék, Penny közeledésére egyáltalán nem reagált. De meddig tarthat ez, ha mindennap csábos öltözetben jelenik meg? Ha Nadia túl soká habozik, képtelen döntést hozni a közös jövőjüket illetően, vajon Penny lecsap Jamesre, és elhappolja az orra elől? Lehet, hogy a férfi még nem eszmélt rá a praktikákra, de amint Nadia eltűnik a képből, rá fog hajtani, márpedig végső soron James is férfiból van.

Nadia lehúzta a bakancsát, gyorsan kicsinosította magát egy kicsit, felküldte a gyerekeket kezet mosni. Leakasztott egy kötényt az ajtó mögül és maga elé kötötte.

– Penny, most már át tudom venni. Pompásan néz ki! Tényleg nem akarlak feltartani.

– Semmi gond, nem megyek sehova.

James felbontott egy üveg bort. Kérlek, ne hívd meg egy pohár borra, fohászkodott Nadia magában.

A tűzhely elé manőverezett, megkaparintotta az edényfogót. Az egyik edényben újkrumpli, a másikban répa és bab volt. Kedvesen rámosoíygott Pennyre.

– Hú, ez csodásán néz ki! Nagyon köszönöm, de most már tényleg megbirkózom vele.

Szerencsére James csak két pohár bort töltött ki – áldásos jel! –, és Penny értett a célzásból. Kissé ugyan bosszúsan, de félreállt a tűzhely elől, levette a kötényét. Nadiának uralkodnia kellett magán, nehogy diadalmasan a levegőbe bokszoljon – beérte egy néma éljenzéssel. A Kötények Harcának győztese: Nadia Stone!

A Csokiimádó hölgyek büszkék lennének rá, hogy kiállt magáért.

– Akkor holnap találkozunk – fordult Penny James-hez. – Valami külön óhaj vacsorára?

– Semmi különös. Hálásak vagyunk mindenért, bármit főzöl.

Penny Nadiához fordult, és erőltetett mosollyal kérdezte:

– Az utolsó napotok, ugye? – Kegyelemdöfés.

– Igen – válaszolt Nadia. – De amint lehet, jövünk ismét. – Ahogy kimondta, rádöbbent, hogy komolyan gondolta. Hétfőn be kell mennie dolgozni, de érezte, hogy a szíve mélyén maradna, nem kívánkozott haza.

Amikor Penny elment, James átnyújtotta az egyik pohár vörösbort. Jó bor volt, telt, gazdag gyümölcsaromával. Hálásan kortyolt belőle.

– Mmm... Isteni!

– Csinos a köténykéd – viccelődött James.

– Tudnád nélkülözni Penny szolgálatait, ha ideköltöznék?

– Nem emiatt szeretném, hogy itt legyél, ezt bizonyára érzed. Penny mellettem áll, amióta... nos, tudod. Biztos vagyok benne, hogy örömmel jönne továbbra is, ha te úgy szeretnéd.

– Hm... Gondolod? Én nem vagyok biztos benne – mondta Nadia. – Szeret téged.

– Én is szeretem őt.

– Ó, valóban? – vonta fel Nadia a szemöldökét.

– Na, nem úgy! – nevetett fel James, és Nadiához lépett, átkarolta a derekát. – Jól érzékelem, hogy féltékeny vagy?

– Csak próbálom felmérni a helyzetet. Szeretem tudni, ki a vetélytársam, kivel állok szemben.

– Biztosíthatlak, hogy ő nem az.

– Szerintem Penny nem így látja. Ha ő dönthetne, valószínűleg erősebben megvetné itt a lábát.

– Hát, ez nem fog megtörténni – jelentette ki James határozottan. – Ha kikosarazol, örökkön-örökké epekedni fogok utánad.

– Komolyan?

– Igen. – James forrón megcsókolta. – És vigasztalhatatlan lennék.

– Ezt jó hallani.

– Bár ha Penny mindent beleadna, hogy felvidítson...

– Te gazember! – Nadia James karjába öklözött.

– És rendkívül finom pitét tud sütni.

Felnevettek, James szorosan ölelte Nadiát.

– Ugyan nem én készítettem ezt a finom vacsorát, de ha igényt tartasz egy nagy szeletre az említett pitéből, akkor kénytelen leszel a kedvemre tenni.

– Szeretlek – simogatta meg ismét James. – Ezen semmi sem változtathat. – Rákacsintott. – Amíg te megterítesz, én szólok a gyerekeknek.

Nadia szíve nagyot dobbant. James azt mondta, hogy szereti. Utánanézett, ahogy a férfi hosszú, könnyű lépteivel kiballagott a konyhából, kikerülve a forró tűzhelyet. Hirtelen boldogság tört rá. Ő is szereti. És kétségtelen, hogy a férfi jó fogás. Viccelődhetnek ugyan, de teljesen nyilvánvaló volt, ha egyedül marad, Penny mindent elkövet majd, hogy megkaparintsa. Ő pedig bolond lenne, ha ezt hagyná.

* * *

Nadia külön szobában kapott helyet a gyerekek miatt, de amint ők mély álomba merültek, átsettenkedett James ölelő karjába, a férfi hatalmas ágyát borító tengernyi takaró közé. Első ízben fordult elő, hogy Lewis egy egész hete egyszer sem igényelte anyja közelségét az éjszakák folyamán. Nagy megkönnyebbülést jelentett ez számára, ugyanakkor kissé el is szomorította. Fia rohamtempóban nő, fejlődik. Seth szobáján osztoznak, alvás helyett valószínűleg legózással vagy ki tudja,

milyen játékokkal szórakoznak, de nem akarja megvonni tőle a társaságot és az örömöt. Rég látta ilyen boldognak.

– Nagyon szeretek itt lenni – mondta, fejét a férfi vállán nyugtatva.

– Ezt pontosan hogy érted? Ezen a meghatározott helyen, vagy úgy általában Cumbriában? – kötekedett James, Nadia haját simogatva.

– Itt is, ott is.

– Akkor ne menjetek vissza, maradj itt.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– De igen, egyszerű, ha te is úgy akarod.

– Sok mindent át kell gondolni, James.

– Semmi másra ne gondolj, csak miránk. Ez minden valószínűséggel megkönnyítené a dolgot. – Felkönyökölt, ujjaival gyengéden követte Nadia mellének vonalát. – Aggódom érted. Nem akarom, hogy bármi bajod essen, amíg nem vagyok melletted, hogy megvédhesselek.

Tudta, mire céloz ezzel James. Ő is képtelen volt kiűzni gondolataiból a támadást, próbált megszabadulni tőle, de mégis folyamatosan ott motoszkált az agyában. Csak akkor sikerült teljesen megfeledkeznie róla, amikor kirándultak.

– A legrosszabb, ami itt történhet veled, hogy egy adag birkabogyóba lépsz.

– Ha valóban ez a legrosszabb, akkor elég jól hangzik.

– Hiányozni fogsz – hajolt fölé James, és szenvedélyesen megcsókolta.

Nadia úgy érezte, elolvad James érintésétől. Régen volt része ilyen rajongásban, valósággal megrészegült tőle.

Kint zuhogott az eső, a víz patakokban folyt le az ablaküvegen. Nem húzta el a függönyöket, így láthatta a háttérben sötétlő hegycsúcsokat. A szoba biztonságot nyújtott,

meghitt, barátságos hangulata marasztalta. Bárcsak ne kellene soha elmennie innen! De mindketten tisztában voltak az idő múlásával.

– Ha most nem maradhatsz, akkor gyertek minél előbb vissza.

– Ígérem, így lesz. Már csak hat hét van az iskolai szünidőig.

James felsóhajtott, pihekönnyű csókokat lehelt Nadia nyakára.

– Az egy egész emberöltőnyi idő! Gondold át, mennyi Penny-féle pitét kell megennem addig.

– Te szörnyeteg! – Nadia megmarkolta Jamest, és alaposan a fenekébe mélyesztette a körmét.

A férfi felnevetett, a hátára fordult, és egy mozdulattal magára húzta Nadiát. Két keze a nő csípőjén, feneke domborulatán kalandozott, Nadia minden korábbinál erőteljesebb vágyat érzett iránta. A férfi kedves vonásait csupán az ablaküveget pöttyöző esőcseppeken átfénylő holdsugár világította meg.

– Szeretlek. Légy a feleségem – mondta James gyengéden.

Nadia lélegzete elakadt. Jól hallotta?

Abban a pillanatban az ágy mellett álló asztalkán megszólalt a férfi telefonja.

– Ne vedd föl – kérte Nadia.

– Szavad ne feledd! – intette James, mielőtt megnyomta a telefon gombját. – Halló!

Homlokát ráncolva tette le a telefont.

– Kicsit odébb, az úton egy bárány beesett a terelőrácsozat közé és beszorult. Az egyik szomszédom vette észre a reflektor fényénél, amikor hazafelé tartott a pubból. Megpróbálták kiszabadítani, de nem sikerült. Lemegyek, megnézem.

– Ilyen ítéletidőben? – Az eső egyre erősebben verte az

ablakot. – Most?

– Ez is hozzátartozik a tanyasi élethez – mondta James, miközben fél lábbal már kint az ágyból felhúzta a farmerját. Megfogta Nadia kezét, végigcsókolgatta ujjai hegyét. – De amit mondtam, komolyan gondoltam. – Belebújt a pólójába, és már indult is az ajtóhoz. – Sietek, jövök, amint csak lehet. Remélem, nem tart soká.

Kilépett az esőbe, Nadia hanyatt vetette magát az ágyon, a mennyezetet bámulta. Megkérte a kezét. Örömmámorban úszott, de közben félelmet is érzett. Most mit tegyen?

39

A Nadia hazaérkezése utáni napon mindannyian egy Sloane Square-i esküvői ruhaszalonban üldögélünk. Nem igazán engedhetem meg magamnak, de úgy gondoltam, attól még vethetek egy pillantást a kínálatra.

Azt hiszem, nagy hiba volt.

A ruha, amibe belebújtam, mesés, tökéletes. Ragyogó pezsgő színben pompázik, kissé retro stílusú csipkeköltemény. Én rá se néztem volna, de Chantal kiszúrta, és azt kell mondanom, remek ízlése van. Mélyen dekoltált, az ujja háromnegyedes, szintén csipke, dereka szűkített, bő, lágyan omló, földig érő szoknyaréssel. Szemérmes, de mégis szexi, ha értitek, mit akarok mondani.

Amint a Menyegzői Főtanácsadó – ezt nem én találtam ki, tőlük származik a cím – felhúzta a cipzárat, egy „tadam" felkiáltással libbenek ki az öltözőszobából. A lányok pezsgőt kortyolgatva türelmesen várakoznak egy ívelt díványon. Egyhangúlag sóhajtanak fel, amikor megpillantanak.

– Ó, Lucy! – Chantal, mintha ő lenne az örömanya, a könnyeit törli. – Ez *tökéletes.*

Azt hiszem, azért könnyezik, mert mostanában érzékenyebben reagál mindenre.

– Köszönöm. – Végigsimítom a szoknyám. – Nagyszerű érzés!

A Menyegzői Főtanácsadó a kellékek felé barangol, hogy próbakalapot és -cipőt hozzon. Amint elmegy, fojtott hangon

közlöm a lányokkal:

– Tökéletes, egy dologtól eltekintve: egy nullával több van az árcédulán, mint amennyit megengedhetek magamnak.

– Ugyan már! Csekélység – mondja Chantal egy legyintés kíséretében.

– Ez *kell* neked! – ért egyet Autumn is. – Káprázatos vagy!

– Felemészti az esküvői büdzsé felét.

– Soha nem fogsz ilyen szépet találni – győzköd Nadia is.

– *Muszáj* más ruhát is felpróbálnom, ez baromi drága. – Kicsit megsusogtatom a szoknyát. Zene füleimnek. – Beugorhatnánk esetleg a Debenshambe? Van nekik is esküvői ruhájuk, nem? – Valószínűleg ők inkább százasokban gondolkodnak, mint ezresekben. Ugye, milyen észszerűen gondolkodom?

– Lucy, ez nem csak egyszerűen *egy* ruha. Ez az esküvői ruhád. – Chantal nem hagyja magát.

– Igen, tudom, de... – Ismét meglátom magam a tükörben, és igen, igazuk van, hihetetlen látványban van részem. Minden idők legdögösebb menyasszonya áll velem szemközt.

– Elegáns és kifinomult – folytatja Chantal. – Gondolkodás nélkül ezt választanám. Lucy, életed legcsodálatosabb napja lesz. Megérdemled, hogy pompásan érezd magad.

Valóban mesés érzés, de az Imádott megöl, ha erre pazarolom a pénzünket. A költségvetés Szoros, nagy Sz-szel.

– Már másodszor szórok ki túl sok pénzt esküvői ruhára – emlékeztetem őket. – És röhejes áron tudtam csak megszabadulni az elsőtől az eBayen, holott nem is használtam.

– Lucy, az *ragadt* a csokitól.

Ó, tényleg. Erről megfeledkeztem. Most, hogy említik, halványan rémlik, hogy a Marcusszal nem megkötött esküvő után mégiscsak sikerült valamit kötnöm: egy futó ismeretséget a recepción működő csokiszökőkúttal.

– Még egyszer ez nem fordulhat elő – nyugtatgat Autumn.

– Igen, tudom. – A tükör előtt kelletem magam, sóvárogva nézem a ruhát. – De iszonyú sok pénzbe kerül.

– Van egy kis kerek kalap, ami szerintem tökéletesen illik a ruhához – szólal meg az időközben visszatérő Menyegzői Főtanácsadó.

Természetesen igaza van. A kis koronát üveg-, kristály és igazgyöngyszemek díszítik. Azonnal beleszeretek. Színe ugyanolyan, mint a ruháé, leheletfinom, apró fátyol omlik alá a szememre, enyhén kacér külsőt kölcsönözve. Gyönyörű. A lányok újabb sóhajözöne.

– És egy selyemcipő.

Ez már maga a földöntúli gyönyörűség! Aprócska, hercegnőhöz illő. Leteszi elém, természetesen ugyanolyan tökéletesen illeszkedik a lábamra, mint Hamupipőke lábacskájára az üvegcipellő.

Újfent a tükörbe pillantok. Csodálatos látomás!

Kerek a kép, minden megvan, véget is vethetek a menyegzői ruhabeszerzésnek. Térdig járhatnám a lábam a High Streeten, tövig koptathatnám az ujjaim a számítógép billentyűzetén a neten kutakodva, de akkor sem találnék mást, ami ezzel a csodával vetekedhetne.

– Hát ez könnyen ment. Én azt mondanám, hogy megtaláltad az igazit – szólal meg Nadia.

– Nem egészen. – Tovább györöm magam azzal, hogy jobbról-balról megnézem magam a tükörben. – Nem vehetem meg, még ha ennél csodálatosabb nem letézik a világon, akkor sem. Isssszonyú sok pénzbe kerül!

– Biztos vagy benne? – kérdezi Autumn.

– Sajnos igen. Esküvői lakoma helyett be kellene érnünk fejenként egy-egy csomag chipsszel, és bármilyen csábító is a

ruha, nem tehetem meg. – Előbb az Imádott öl meg, utána Jacob. Már ő is sokat dolgozott a szervezéssel. – A szállítási időpontokat már előjegyeztettük, megrendeltük, a pezsgőt kiválasztottuk. – Olyan meseszép ez a ruha! Megszakad a szívem, hogy vissza kell tennem a selyemmel bevont vállfára, és tovább kell lépnem. – Hátha találok az eBayen egy használt menyasszonyi ruhát.

– Remek ötlet. Az eBay tényleg remek ötlet. – Chantal felhörpinti a pezsgőt az utolsó cseppig.

– Úgy gondolod? – Egy világ omlik össze bennem.

– Te mondtad, Lucy. Ez *borzalmasan* drága.

Igen, tudom. Az eszemmel tudom. Még egy utolsót pördülök, szomorúan elmosolyodom. Minden tökéletes, de tudom, hogy jól teszem, ha lemondok róla.

– Hát akkor menj és öltözz át – vet véget határozottan Chantal az ábrándozásnak. – Csokira és kávéra van szükségünk.

Nehéz szívvel indulok az öltözőszobába. A Menyegzői Főtanácsadó igencsak sietősen rángatja le rólam a ruhát. Megfoszt az imádnivaló kalaptól is. Nem beszélve a Hamupipőke cipőcskéről. Majd felszívódik. Az ügynökével együtt.

Farmerban, pólóban lépek ki az öltözőből, lomposan, leforrázottan. A lányok fakutyaként vigyorognak.

– Mi van?

– Megrendeltem neked a ruhát – közli Chantal.

Elakad a lélegzetem.

– Azt nem teheted. Nem tudom kifizetni.

– Ez legyen az én gondom. – Belém karol. – Esküvői ajándék tőlem.

– Nem, nem, nem! Túl drága!

– Jobb, mint egy porszívó vagy egy mosogatógép.

– És tízszer drágább! – ellenkezem. – Ennyi pénzért vehetnél egy porszívót, egy mosogatógépet *és* egy kisebb családi autót!

– Megvettük a kalapot is – mondja Nadia, könnyes szemét törölgetve. – Tőlem és Autumn-tól kapod. Neked csak a cipőt kell állnod.

– Jaj, lányok... – Könny szökik az én szemembe is, átölelem a hölgykoszorút. – Hogyan köszönhetem meg?

– Meghívhatnál bennünket egy kávéra – veti fel Chantal. – És én kérek egy nagy szelet tortát is.

– Mivel szolgáltam rá, hogy ilyen jó barátok legyenek mellettem? *Túl* kedvesek vagytok!

– Már alig várom, hogy láthassalak benne az esküvő napján – mondja Chantal. – Ez plusz motivációt ad arra, hogy még itt legyek.

– Itt leszel – vágom rá szenvedélyesen –, és jól leszel!

A lányokkal minden korábbinál szorosabb öleléssel pecsételjük meg barátságunkat.

– Gyerünk! Csak nem fogunk ma szomorkodni! Ezt tortával kell megünnepelni – indítványozom.

Csak remélni merem, hogy a mérettel sem fukarkodtak, amikor megrendelték a ruhát.

Be is vetjük magunkat a legközelebbi kávézóba, és megrendeljük az ott fellelhető legnagyobb csokitortaszeleteket.

– Hamarosan indulnom kell a Csokoládé Mennyországba, amit Miss Franc odaadó, gyengéden szerető gondoskodására bíztam, és örülnék, ha már nem lenne ott, mire beérek. Az asztalon kefélős jelenet óta mindketten kínosan kerüljük egymást.

– Micsoda? – fordulnak felém egyszerre.

Ó. Még nem meséltem el nekik.

– Vissza kellett mennem egyik este a Csokoládé Mennyországba. Marcus és Miss Franc éppen a hátsó szoba asztalán szexelt. – Kiráz a hideg a gondolatától. Ahányszor bekapcsolom a számítógépet, mindig be fog villanni ez a jelenet. – Többet láttam Marcus hátsó fertályából, mint amennyit akartam. Valószínűleg még rosszabbul érintett, mint a szüleim díványnyikorgatása, pedig az is életre szóló traumát okozott.

A lányok jól szórakoznak rajtam.

– Egyáltalán nem vicces! *Totálisan* sokkolt! – A csokitortaszeletemhez fordulok vigaszért. – Komolyan fontolgatom a Csokoládé Mennyországbeli jövőmet. Ha ő marad, akkor én elmegyek.

– Szükséged van a pénzre – emlékeztet Chantal.

– Ó, tényleg. – Ennyit a nagy gesztusokról. – Hát, akkor lehet, hogy az esküvő után keresek majd valami más munkát.

– Nem fogsz keresni, Lucy – mondja Nadia. — A Csokoládé

Mennyország a sorsod, ott maradsz, bármi történjék is.

Kétségkívül ez a helyzet.

– De akkor hogyan szabaduljak meg Miss Franctól? Úgy látszik, be kell vetnem valami ravasz Lucy-tervet.

A lányok felnyögnek.

– Ez az *egyetlen* dolog, amire egyáltalán nincs szükségünk! Már így is elég nagy a baj – int Chantal.

Nesze neked! Új állásnak lőttek. Ravasz terv lefújva. Idegesítő francia kisegítő marad. A francba! A közelgő csodás, mesés esküvőm gondolatába kell kapaszkodnom, ez az egyetlen mentsváram.

– Valami új hír? – kérdezem. – Nálam ezen kívül semmi más.

– Willow eljön hozzám hétvégére – újságolja Autumn. – Éjszakára is marad. Alig várom már!

– Ez remek! Úgy örülök, hogy működik a dolog.

– Mindennap beszélünk vagy írunk egymásnak. Olyan boldog vagyok! Az üröm az örömben viszont az, hogy alaposan összerúgtam a port a szüleimmel. Meglátogattam őket, meséltem nekik Willow-ról, de a szokásos érdektelenséggel fogadták a hírt. – Autumn elpirul, zavarában a haját tekergeti. – Nagyon kegyetlen voltam. Olyan dolgokat vágtam a fejükhöz, amiket nem kellett volna.

– Hát már elég régóta gyűlik, most lett tele a pohár.

– Ez nem mentség – mondja Autumn. – Hívogattam anyát, hogy bocsánatot kérjek, de nem vette fel, nem hívott vissza.

– Itt vagyunk neked mi – mondja Nadia. – És már alig várjuk, hogy találkozzunk Willow-val.

– Én pedig találkoztam Teddel és Staceyvel – mondja Chantal, amikor várakozóan felé fordulunk. – Eleinte kissé kínos volt, de látom, hogy Ted igyekszik megtenni minden tőle telhetőt. Stacey félrevonult, nem sok mondanivalónk volt

egymás számára, de minden rendben van. Ted beleegyezett, hogy felgyorsítsuk a válási folyamatot. Még a héten, amíg itt vannak, aláírjuk a papírokat. Remélhetőleg. Utána szabad nő leszek.

Erre iszunk egyet a kávéból.

– De te hogy vagy, jól érzed magad? – kérdezem aggódva.

– Igen. Jól, de nem remekül. – Megdörzsöli a vállát. – Még mindig fáj a mellem, ahonnan kivették a daganatot, és eléggé erőtlen a karom, de már azért javulóban. Találkozom majd Líviával ezen a héten valamikor, remélem, hogy minden rendben lesz.

– Úgy legyen! – bólintok rá.

– Nagyon izgulok. – Chantal felmutatja két keresztbe tett ujját.

– Tudod, hogy csak szólnod kell, ha segítségre van szükséged.

– Tudom – mosolyog ránk Chantal. – A kelleténél is többet tesztek értem. Amint túl vagyok ezen az egészen, elmegyünk, és leisszuk magunkat a sárga földig koktéllal. A vendégeim vagytok.

Végül, de nem utolsósorban Nadia beszámolójára várunk. Nemrégen ért véget a vakáció, épp csak hazatértek, még nem is volt idő egy tisztességes adatfrissítésre.

– Nos, hölgyem. Szeretnénk mindent hallani a cumbriai vadonban töltött hetedről. Milyen volt?

– Fantasztikus – válaszol szemérmesen.

– A szó melyik értelmében? – Tisztázni akarom.

– Buja szex minden éjjel? Vagy túl sok volt a süti? Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka?

– Forró szenvedély. – Nadia egyre szégyenlősebb. – Pompás sütemények. Habár nincs a közelben egyetlen tisztességes

csokibolt sem.

Rosszallóan csóváljuk a fejünket a szörnyű hír hallatán.

– Bármit megkaphatsz, amit csak óhajtasz, feltéve ha az a valami gyapjúból készült.

– Még a végén falusi fajankót, öööö... *fajankát* farag belőled.

– És egész jó eredményt ért el már egy hét alatt is! – nevet fel Nadia. – Rengeteget kirándultuk a környéken, és furcsán hangzik, de azt kell mondanom, hogy valóban élveztem. Megszerettem a bakancsomat. Sok mindent tanultam a juhokról. Nem is tudtam, hogy ez ilyen érdekes.

– Ennyi?

– Nem egészen. – Nadia szégyenlősen húzza össze magát. – James megkérte a kezem.

– Neee!!! – kiáltok fel. – Miért nem mondtad? Próbálhattuk volna együtt az esküvői ruhákat.

– Még nem mondtam igent – int megálljt a kezével Nadia.

– *Még* - nyomatékosítom.

– Ez nagy lépés – mondja aggodalmas kifejezéssel az arcán. – Nagyszerű ember, és szeretem, de alig ismerem.

– Nem kell azonnal fejest ugrani a házasságba – oktatom. – Csak nyugodtan, lassan.

– Azt akarja, hogy költözzünk Cumbriába. Ő semmiképpen sem hagyhatja ott a tanyát, és el kell ismernem, engem is rendkívül vonz az az életstílus. Nem gondoltam volna, de imádok a hegyekben lenni. Káprázatos a táj. Egy napon sem lehet említeni a koszos, öreg észak-londoni tájképpel. Lewis imádta. Nagyon jól kijön Seth-tel és Lilyvel. Amikor haza kellett jönnünk, sírt. Én is.

– Ez a napos oldal, és mi az árnyékos?

– Mindent magam mögött kellene hagynom: a családomat, benneteket. Ijesztő arra gondolni, hogy elszakadok mindattól,

amiben eddig éltem. Ott leszek egymagam, rákényszerülve az újrakezdésre. Nem lenne munkám, barátaim. Jamesre kellene támaszkodnom mindenben.

– Mindig, mindenhol vannak nehézségek – mondja Chantal.

– *Fantasztikus* lehetőség! – Autumn szenvedélyesen veszi át a szót. – Új életet kezdhetnél, csodás életet, valakivel, akit szeretsz.

– Megingathatatlanul hiszek abban, hogy a boldogságot addig kell megragadni, amíg terítéken van – szólalok meg –, de azt sem akarjuk, hogy elmenj.

– Ez a gond – sóhajt fel Nadia. – Nem lehet itt is, ott is lenni egyszerre.

– Nehéz ügy – sóhajtok fel én is.

– Mitévő tegyek? – tárja szét a karját Nadia.

Alaposan megvitatjuk a dolgot egy újabb kör csokitorta és kávé mellett, de erre a kérdésre határozott, világos választ sajnos egyikünk sem tud adni.

Chantal feje zúgott, úgy érezte, a szíve az agyában dübörög, de ezt jó jelnek vette. Ami azt jelenti, hogy még él, túlélte a sokkot.

Az asztal túloldalán, szemben vele Lívia ült, de ezúttal nem a tőle megszokott mosolygós arccal, pozitív hozzáállással.

– Sajnálom. Jobb híreket szerettem volna mondani – közölte borúsan.

Jacob Chantal kezére csúsztatta a kezét.

– A rákos génállomány véletlenszerű... – Livia folytatta a magyarázatot, de Chantal képtelen volt odafigyelni.

Keményen küzdött, hogy felfogja a szavak értelmét. Nem tudott gondolkodni. Mintha elszakadt volna a valóságtól, mintha mindez mással történne, nemővele, mintha kilépett volna a saját testéből. Miután megműtötték, minden egyszerűnek tűnt, pozitívan állt hozzá. Azt hitte, legyűrte a betegséget, a daganat eltávolításával a rák megszűnt, elillant. Egy újabb élettapasztalat, amit kipipálhat. De úgy tűnik, ebben az esetben másról van szó.

– Az édesanyjának volt rákos megbetegedése? – A kérdés visszarángatta a jelenbe.

– Nem – rázta meg a fejét. Ezt már kérdezték tőle a legelején is. – Makkegészséges és jó erőben van.

– A nagymamájánál előfordult esetleg, tud ilyesmiről?

– Nem, nem tudom. – A nagymama fiatalon halt meg még Chantal születése előtt, így nem beszéltek róla, nem mondták el neki a halála okát. Elképzelhető, hogy családi örökség,

mindvégig bennük lappangott a betegség? Esetleg felhívja majd az anyját, hogy kiderítse. De olyan régen beszélt vele, és pillanatnyilag még nem tudta mindezt feldolgozni.

– Nyugtalanít, hogy nem sikerült maradéktalanul eltávolítani a rákos szöveteket a melléből. Olyan apró lehet, mint a homokszem, de sajnos ott van, és el kell tüntetni, nem maradhat ott.

Nedves lett az arca, rádöbbent, hogy sír. Jacob halálsápadtan nyújtott át neki a Lívia asztalán álló dobozból egy papír zsebkendőt, amit valószínűleg e célból tettek könnyen elérhetővé a páciensek számára. Úgy tűnt, a rossz hír gyakori errefelé.

– De olyan jól néz ki – hitetlenkedett Jacob.

– Ez a jó hír – mosolyodott el Livia. – Chantal erős. Együtt le tudjuk küzdeni.

– Igaza van – helyeselt Jacob.

Chantal is bólintott – gépiesen, mivel mindenki így tett.

Lívia ismét professzionális hangnemre váltott:

– Több lehetőség is van, és elgondolkodhatunk rajtuk akár többször is, mindaddig, amíg igényli. Nem lesz könnyű a döntés.

– Milyen lehetőségeim vannak? – kérdezte Chantal remegő hangon.

– Első körben kipróbálhatjuk a kemoterápiát. Szeretnék keményen fellépni ellene. Lehet, hogy ezzel sikerül is elpusztítani a beteg sejteket. Attól függ, hogyan reagál a szervezete. Ha nem működik jól, akkor választhatja az emlőeltávolítást.

Ettől a szótól minden egyes nő retteg. A mell kétségtelenül a nőiesség lényege. Mell nélkül kevésbé érzi majd magát nőnek?

– De lehet fordítva is. Első lépésnek választhatjuk az

emlőeltávolítást, és akkor már egy kevésbé agresszív kemoterápiára lesz szükség.

Egyik választási lehetőség sem kecsegtette csodás gyógyulással. Torka kiszáradt, szédült.

– Tudom, hogy nehéz feldolgozni - mondta Lívia. - Ha az emlőeltávolítást választja, megcsináljuk a plasztikázást is. Néha előfordul, hogy azonnal, más esetekben azonban csak később lehetséges.

Kemoterápia vagy emlőeltávolítás? Micsoda választás!

– Ön mit tenne a helyemben? – szedte össze magát Chantal.

– Nem haboznék, egyértelműen az emlőeltávolítás mellett döntenék.

– A túlélési esély szempontjából ez a legjobb választás?

– Igen – mondta ki Lívia őszintén.

– Akkor vágjunk bele.

– Rendben. – Lívia jegyzetelt valamit a noteszába.

– Ennyi? És akkor ezzel minden rendben lesz? – kérdezte Jacob.

– Nem egészen. – Lívia komoran folytatta: – Sajnos a beteg génállományt nem lehet maradéktalanul kiirtani. A másik mellet is kezelni kell majd később. Gondos ellenőrzés mellett is mindig fennáll a betegség kiújulásának lehetősége. – Levette a szemüvegét, és mélyen Chantal szemébe nézett. – Esetleg egy méheltávolításon is elgondolkozhat.

Méheltávolítás? Chantal nem láthatta ezt sem előre. Későn szülte Lanát, de azért úgy képzelte, hogy lehet még közös gyerekük Jacobbal. Vajon ő nem szeretné? Nem beszéltek még róla, de előbb-utóbb, és inkább előbb, mint utóbb szóba fog kerülni.

– Tudom, hogy nagyon komoly lépés – mondta Lívia. – Nem kell most azonnal eldöntenie. Először rendezzük el ezt, de

tudnia kell, hogy mindkét műtét csökkenti a rákos megbetegedés kiújulásának esélyét.

Hú, gondolta Chantal, akkor ez egy makacs, öröklődő betegség.

– Akkor a génállományom alapján feltehető, hogy Lana is örökli?

– Igen, előfordulhat. Őt is folyamatosan figyelni kell majd később.

Szegény gyermek! Hogy is adhatta át neki ezt az időzített bombát?

– De legalább tudnak róla, odafigyelnek rá – jegyezte meg Jacob –, és ez nem mindegy.

– Chantal, egy CT-vizsgálatot is kérünk. Szeretnék teljességgel megbizonyosodni, hogy nem terjedt át máshova is.

Chantal zsibbadtan, kábán ült. Mintha valami sötét massza alattomosan kavarogna a testében, hogy teljesen feleméssze. De nem hagyja magát. Le fogja küzdeni ezt a valamit, ő kerül ki győztesen a csatából. Muszáj megtennie a lánya érdekében.

– A lehető leghamarabb el akarom kezdeni – vetette fel a fejét Chantal. – Szeretnék sokáig élni és látni majd az unokáimat is.

– Tökéletes. – Lívia megkönnyebbült. – Akkor óra indul. – Ádázul csapkodni kezdte a gép billentyűzetét. – Igyekszem beütemezni a műtétet, amilyen hamar csak lehet. Rendben?

– Abszolút! – mondta Chantal acélozott, erős hangon.

Keményen elhatározta, hogy ennek az ügynek jól kell végződnie. Jól figyelj, te rák, gondolta, kinyírlak!

42

Autumn izgatottan várta, hogy ismét találkozhasson a lányával. Ezúttal a saját lakásában maradt éjszakára, rendbe rakta a másik szobát, ami Richardé volt annak idején. Mióta ő elment, tulajdonképpen senki nem lakott itt. Szomorúan gondolt arra, hogy Richard már nem láthatja Willow-t. Minden bizonnyal jól kijöttek volna egymással. Egy szép napon majd, ha eljön az ideje, mesél Willow-nak a nagybátyjáról, akit, ha lett volna alkalma megismerni, nagyon szeretett volna.

Némi vigaszt lelt abban, hogy a körülötte lévő emberek, mint Miles és Flo alig várták, hogy megismerkedhessenek vele. Willow ugye imádni fogja őket? Ők pedig Willow-t? Miles is, Flo is éppúgy izgult, mint ő.

Hamarosan befut Willow vonata, a pályaudvarról a South Bankre igyekeznek, ott találkoznak majd Milesszal és Flóval. Minden évben, ebben az időszakban itt rendezik meg a nagyszerű karneváli hangulatú Wondergroundot. Egyfelől úgy gondolta, Willow-nak tetszeni fog, másfelől azonban, ha őszinte akart lenni, el kellett ismernie, egyelőre még abban a fázisban tart, hogy ha rá akarja bírni a lányát egy londoni találkozóra, akkor el kell húznia a mézesmadzagot az orra előtt.

A Wonderground egy szeptemberig tartó színes, izgalmas esemény – kicsit elvont stílusával a turistahordák mellett bolondos, bohém alakokat és valóságos csodabogarakat is vonzott. A kocsikázás és a körhinta elszórakoztatja Flót, Willow számára is akad egy-két izgalmas dolog: zenés műsorok,

ínyencségek a világ minden tájáról – ebédre ki is próbálhatnának egyet s mást.

Szeretne sok mindent megmutatni a lányának az ő világából. Mary a férjével meghitt, szeretetteljes légkörben nevelte fel Willow-t, de nyilvánvaló, hogy a lány már a szárnyait bontogatná. Még túl fiatal ahhoz, hogy tartósan Londonba csábítsa, Autumn fejében meg sem fordult ez a gondolat, de az elkövetkező néhány évben nyújthat neki némi ízelítőt a londoni életből. Amennyiben Willow ráérez a Wonderground ízére, legközelebbi látogatása alkalmával akár el is mehetnek egy rendezvényre.

Autumn türelmetlenül várakozott a pályaudvaron. A vonat késett húsz percet, és amint Willow megérkezett, Autumn első pillantásra leszűrte, hogy valami nincs rendben. A lány sötéten, mogorván nézett maga elé.

– Hahó! De jó, hogy látlak! – üdvözölte Autumn. – Úgy látom, szörnyű lehetett az utazás.

– Minden oké – vonta meg Willow a vállát.

Átölelte, de a lánya kimért, hűvös maradt.

– Biztos, hogy minden rendben? – Autumn aggodalmasan tanulmányozta megnyúlt arcát. A tinédzserkori szorongásnak tulajdonította lelkiállapotát.

– Igen, biztos.

Nyilvánvalóan igen távol állt a minden rendben fogalmától.

– Találkozunk Milesszal és Flóval – mondta Autumn. – Úgy gondoltam, örülnél, ők pedig már majd meghalnak, hogy láthassanak. Ha úgy érzed, felhívhatom őket, hogy beülünk valahova egy kávéra, és beszélgetünk egy kicsit. Később majd találkozunk velük.

– Nincs semmi mondanivalóm számodra.

Ó. Tehát a múltkor könnyedén ment minden, most pedig

próbára teszi. Ám legyen.

– Akkor felhívom őket, és megmondom, hogy fél óra múlva találkozunk. A South Bank felé megyünk, sok mindent lehet arrafelé csinálni. Szerintem tetszeni fog neked.

Willow arcán nem tükröződött mély meggyőződés.

– Van egy remek kis kávézó egy karnyújtásnyira, oda bemehetnénk.

– Menjünk inkább a South Bankre vagy hova.

– Rendben. Ma oda megyünk, ahova te szeretnéd.

Willow Autumn mellé szegődött, Autumn belekarolt a lányába, és jó jelnek vette, hogy az nem húzódott el tőle automatikusan.

Autumn örült, hogy nem erre a hétvégére tervezte a találkozót Willow és a szülei számára. Willow rossz hangulata arra ösztönözte, hogy kis lépésekben, nagyon lassan haladjon, ne erőltessen semmit.

Mielőtt felültek volna a metróra, Autumn küldött egy SMS-t Milesnak. Nem tájékoztathatta a férfit Willow rosszkedvéről a lány jelenlétében. Sajnálatos módon Miles első benyomása a lányáról nem lesz túl jó, de hát legalább egy kis ízelítőt nyújt neki Flo majdani, tíz év múlva esedékes viselkedéséről. A gondolat mosolyt csalt az arcára.

A South Banken nagy volt a nyüzsgés, mint mindig, a hangulat a tetőfokára hágott. Londonban ez volt Autumn egyik kedvenc helye. Amikor kiruccant ide, jó kedve kerekedett. Reményei szerint Willow-ra is ilyen hatással lesz. Méghozzá gyorsan.

A Temze felől kitartóan fújt a szél, de ragyogó, meleg napnak néztek elébe, a hőmérséklet lassan, de biztosan emelkedett. A Wonderground bejáratánál egy körhintát helyeztek el, melyet különböző érdekességek, excentrikus, halálmegvető

mutatványok lélegzetelállító képei díszítettek. Néhány bűvész a látogatókat szórakoztatta, játékukkal megnevettették a tömeget. A nélkülözhetetlen élőszobrok: Charlie Chaplin, Marilyn Monroe, William Shakespeare, Yoda megkövülten sorakoztak a Temze hosszában futó falnál, a bódék harsogva kínálták ennivalóikat.

Miles és Flo a körhintánál várt rájuk. Flo eszeveszetten integetett, összevissza ugrándozott örömében.

– Hahó! – kurjongatott, majd üdvözlésképpen szorosan átölelte Autumnt.

– Miles és Flo – mutatta be őket Autumn Willow-nak.

Willow ha akar, sem tudott volna kelletlenebbül viselkedni.

– Ötéves vagyok – dicsekedett Flo.

– Az álmaidban kisasszony – feddte meg Miles. – Mondd csak meg szépen Willow-nak, hogy valójában hány éves vagy.

– Három – préselte ki magából kényszeredetten Flo a választ. – De mindjárt harminchárom!

Mogorva Arc rezzenéstelenül állt továbbra is, két kezét határozottan zsebre vágva. Háta mögül Autumn bocsánatkérően pillantott Milesra. Úgy tűnik, hosszú, küzdelmes nap áll mindannyiuk előtt. Mindazonáltal az egész napot a lányával töltheti, és boldogan szenteli neki mindazt a figyelmet, amire szüksége van. Amennyiben Willow továbbra is megnehezíti Miles és Flo számára a helyzetet, akkor felszabadítja őket, nem kell tartaniuk magukat a megbeszélt programhoz.

Szegény Flo megriadt Willow punk-sminkjétől, fekete ruháitól, és mintha megbánta volna kezdeti lelkesedését, apja lábába kapaszkodott, ott keresett menedéket.

– Szia, Willow – köszöntötte Miles kedvesen. – Örülök, hogy megismerhetlek. Sokat hallottunk már rólad. Ugye, Flo?

Szegény Flót a sírás környékezte, Autumn mérgelődött, hogy Willow megijesztette a kislányt, és ráadásul hideg nemtörődömséggel reagált.

– Beülhetnénk valahova meginni egy kávét – vetette fel vidám hangon Autumn, megpróbálva palástolni bosszúságát. – Lazításképpen.

– Elvihetném előbb Flót a körhintára? Utána mi is csatlakozunk hozzátok. – Miles egyértelműen belátta, hogy anyának és lányának szüksége van egy kis együtt töltött időre.

– Természetesen. Van egy kis bár rögtön itt a hátunk mögött, elég jól néz ki – mondta Autumn. – Ott várunk, ha végeztetek. Nem kell sietni, csak nyugodtan.

– Megint körhintázás lesz, hercegnő? – kérdezte Miles Flótól, miközben bátorítóan bólintott Autumn-nak.

– Igen, de most hintó, nem lovacska.

A körhinta megállt, Autumn nevetve nézte, ahogy Miles bepréselte magát a hercegnői hintóba, és maga mellé ültette Flót. Úgy tűnt, mintha Willow igyekezett volna elfojtani egy mosolyt.

– Aranyos kislány – merengett Autumn.

– Igen. Ennyi idősen én is az voltam. De te ezt nem tudhatod – vágott vissza Willow.

– Ne haragudj – kért elnézést Autumn. – Meggondolatlan voltam. Mary mutatott rólad néhány gyerekkori képet. Azt mondta, imádnivaló kisgyerek voltál.

– De most már nem mondja – morogta Willow.

– Összevesztetek?

– Csak a szokásos – vonta meg a vállát Willow.

– Teljesen normális dolog, hogy az ember tinédzserkorban komplett idiótának tartja a szüleit. De idővel rájössz majd, hogy azért piszkál, mert szeret.

– Valójában ő nem az anyám, nemde? És te sem vagy az,

tehát te se leckéztess.

Úgy tűnik, bármit mond is Autumn a mai nap folyamán, nem lesz benne köszönet.

– Megértem, hogy nem könnyű megbirkózni a sok változással, de hidd el, szeretnék segíteni. Nem nehezíteni, hanem könnyebbé akarom tenni számodra a helyzetet.

Flo vadul integetett, amint elindult a körhinta, ők pedig a bár felé vették útjukat. A választékosan feldíszített Spiegeltent előtt, az esti előadások színhelyén nézőteret alakítottak ki régi vásári dodzsemek üléseiből. Egyelőre még nem tolongtak túl sokan, kellemesen elviselhető volt, de este tömeg lepi majd el a teret. Autumn kapucsínót és brownie-t rendelt maguknak, Willow pedig ülőhelyet keresett.

Autumn elhozta a kávét, majd helyet foglalt Willow mellett a kis dodzsemben.

– Ugye szép ez a hely? – mutatott körbe. Eltökélten figyelmen kívül hagyta lánya mogorva, hideg arcát. – Szerzek egy programfüzetet, és ha valami megtetszik, akár meg is vehetjük előre a jegyet. Nagyon változatos a program, van komédia, zene, freak show, és még sok minden más.

– Nem akarom megjátszani a boldog családi életet – fordult Willow Autumn felé. – Ez hülyeség. Azt sem tudod, ki vagyok.

– De szeretnélek megismerni – válaszolt Autumn nyugodtan. – Szeretnék minél több időt tölteni veled, hogy megismerhesselek.

– És mi van akkor, ha én nem vagyok rád kíváncsi?

– Akkor teljesen összetörnék – vallotta be őszintén Autumn. – Olyan lenne, mintha újból elveszítenélek.

– Legutóbb, amikor leléptél, ez valahogy nem rázott meg téged.

Autumn előrehajolt, gyengéden két kezébe fogta a lánya

arcát, és mélyen a szemébe nézett.

– Willow, bármilyen durván is viselkedsz, nem fogok megfutamodni – mondta neki lágy hangon. – Most, hogy megtaláltalak, tiszta szívemből ígérem, mindig melletted leszek.

Willow ajka remegett.

– Mary volt az anyukád tizennégy éven át, ezt felfogtam. És remek munkát végzett. Nézz magadra: szép vagy, merész és tüzes.

A lány szeme megtelt könnyel, megpróbálta kipislogni.

– A vérem vagy, Willow. Születésed első pillanatától szeretlek, és halálom napjáig szeretni foglak. Számomra az a legnagyobb öröm, hogy újra láthatlak. Remélni sem mertem, hogy egyszer eljön ez a nap. Elképzelni sem tudod, hogy mit érzek irántad: a szívem, a lelkem része vagy. Bármi is történik, ezen semmi sem változtathat.

Willow arcát könny áztatta.

– Jól tudom, meg kell küzdenem a jogért, hogy az életed része lehessek, és meg is akarom tenni. Ellökhetsz magadtól, de én akkor is itt leszek neked. Bárhogyan is viselkedsz, jó vagy, vagy éppen gonosz, én akkor is szeretlek, az életemnél is jobban.

Két karjába szorította zokogó lányát. Willow kezdetben megpróbált elhúzódni, de végül hagyta magát dédelgetni. Amikor elapadt a könnyáradat, Autumn előhúzott egy zsebkendőt a zsebéből és megtörölte a lánya arcát.

– Teljesen tönkretetted a sminked. – Willow arcán fekete csíkok húzódtak. – Szegény Florence-t halálra rémíted.

Willow erőtlenül felnevetett, és megtörölte az arcát.

Miles és Flo az egyre növekvő tömegben próbált utat törni.

– Itt vannak a többiek is. Rengeteg tennivalónk van. Ha készen állsz, akkor akár a Skyride-ot is kipróbálhatjuk. – Autumn közben Milesnak és Flónak integetett. – Mit szólsz

hozzá, belevágunk ismét? Megpróbálunk eltölteni együtt egy szép napot?

Willow bólintott, Autumn gyengéden megpuszilta az arcát.

– Sok melónk lesz még ezzel. Jó néhány hibát el fogok követni, és biztosan az idegeidre megyek majd.

Willow elmosolyodott.

– De megteszek mindent annak érdekében, hogy ne így legyen. – Kezébe vette Willow kezét, és megsimogatta. – Bízhatsz bennem. Nem csak ma. Mindig. Ígérem neked, és bebizonyítom.

– Rendben.

– Nos, akkor elpusztítjuk ezt a sütit, és megyünk szórakozni?

– Jó lenne – kockáztatott meg egy halvány mosolyt Willow.

43

Nadia kibámult az iroda ablakán. Sütött a nap, a nők egy része már elővette nyári ruháját a szekrény mélyéről, néhány üzletember ingujjra vetkőzött. Ő azonban tizennyolc fokos hidegben ült a légkondicionált irodában – a személyzet egyetlen tagja sem részesülhetett a kellemesen álmosító délutáni melegben. Egy borzongást elfojtva a vállára húzta a kardigánját.

– Ügyfélszolgálat, Nadia vagyok. Miben segíthetek? – vette fel a telefont.

Amikor a vonal túloldalán lévő nő rázendített, úgy tűnt, aznap már a századik panaszáradatot hallgatja meg.

Miközben jegyzetelt, a Cumbriában eltöltött napokra gondolt – a hegyes-dombos vidéken tett sétákra, a káprázatos vízesésekre, a jéghideg vizű tavacskákra, a meghitt teázásokra, és végül a fénypontra: James karjában a nap végén. Vajon milyen lehet ott az idő? Ellenállt a kísértésnek, hogy rákeressen az interneten a keswicki időjárásra. James minden bizonnyal a juhok körül sürgölődik a legelőn vagy a hegyekben. Lehet, hogy most több bárány született, több gondoskodást igényelnek. A gyerekek iskolába járnak, Penny gyűjti be őket esténként.

Hm. Ez az utolsó gondolat már nem annyira kecsegtető.

– Ön szerint ez elfogadható? – szakította félbe ábrándozását a telefonáló nő.

– Értem, hogy miért mondja ezt – válaszolt Nadia engesztelően. Néha úgy érezte, egyáltalán nem számít, mit mond. Az ügyfelek, akikkel a cég általában becstelen módon járt

el, tulajdonképpen csak kiabálni akarnak valakivel, bárkivel.

Amióta hazajött, Jamesszel visszazökkentek a régi kerékvágásba, ami az esti telefonbeszélgetéseket illeti, ámbár újabban, egymás fájó hiányától szenvedve, hevesebbek lettek a társalgások. A férfi nem ismételte meg az ajánlatot, nem sürgette a választ, de a kérdés folyamatosan, kimondatlanul ott lógott a levegőben. Nadia nem is tudott másra gondolni, iszonyatosan hiányzott neki James.

Végül sikerült megoldania a telefonáló hölgy problémáját, és felkészült a következő hívás fogadására. Közben üzenet érkezett a privát mobiljára. Habár cégének szabályzata tiltja munkaidőben a magánbeszélgetések bonyolítását, mégis gyors pillantást vetett a kijelzőre.

Az üzenet Anitától jött. Gyere vacsorára. Anya és apa is itt lesz. Jó lenne, ha újra találkoznátok. Puszi, A

Ösztöne azt súgta, hogy túl korai, túl elhamarkodott lenne csak úgy belemenni ebbe a találkozásba. Fel kell rá készülnie, hiszen már évek óta nem látta a szüleit. Másrészről azonban ma éppen ráér, semmi elfoglaltsága – egyébként ez általában így van –, és mivel holnap Lewisnak iskolába kell mennie, tökéletes alibijük is lenne a korai hazajövetelre. Szorítsa össze a fogát, és vágjon bele?

Újabb hívás érkezett, amit fogadnia kellett, és mielőtt jobban átgondolta volna Anita meghívását, már meg is írta neki a rövid beleegyező választ.

Pontot tett az i-re. Most már csupán néhány órája maradt aggodalmaskodásra a várva várt békülésig.

* * *

Fél hétkor zaklatottan tétovázott Anita háza előtt a kocsibejáró végénél. Erőt kell vennie magán, most nem szabad

megfutamodnia, hogy biztonságot nyújtó otthonában keressen menedéket. Letérdelt, igyekezett kicsinosítani a fiát. Ferdén állt rajta a kabát, egyik oldalon begyűrődött, a másikon pedig kilógott az ing gallérja. Haja rendezetlenül, kócosan, összevissza meredezett a fején, mintha külön életet élt volna. Néha kísértetiesen hasonlított az édesapjára. Nadia újra megpróbálta lesimítani fia haját.

– Mami, ne! – nyűglődött Lewis, eltolva a kezét.

– Szeretném, hogy csinos légy, amikor találkozol nagymamával és nagypapával.

– És ők meg kik? – kérdezte Lewis a homlokát ráncolva.

– Az anyukám és az apukám.

– Ó!

Szörnyű érzés, hogy a fia nincs tisztában a nagyszülő szó fogalmával. Egy csonka család szépségei. Toby szülei soha nem örvendtek különösebben jó egészségnek, és amióta elvesztették a fiukat, törékeny fizikai állapotuk még jobban leromlott, mindketten rohamosan leépültek. Eleinte sűrűn, rendszeresen látogatták Lewist. Ha abban reménykedtek, hogy vigaszt lelnek az unokájukban, akkor keservesen csalódtak. Minden egyes látogatás alkalmával újra és újra felszakadt a fájó seb: a fiuk halála. Toby édesapja gyászos, fájdalomtól hamuszürke arccal járt-kelt, édesanyja pedig könnyekben tört ki, ami mindannyiukat megviselte. Végül eladták mindenüket, és visszaköltöztek Waterfordba, a családi gyökerekhez, itt élt még néhány rokonuk. Nadia valójában nem számított erre, de belátta, nagy megkönnyebbülés mindenki számára, hogy nem kell többé kiállniuk a látogatásokkal járó szörnyű kínokat.

Néha írtak egy-egy e-mailt Nadiának, karácsonyra pedig üdvözlőlapot küldtek igen tekintélyes összegű, Lewisnak szánt csekk kíséretében. Kétségtelenül nagyon kedvesek, de ezzel

sajnos nem pótolható a távollétük. Lewis lassan elfelejti őket. Időnként telefonon beszélnek a kisfiúval is, de ő már alig emlékszik rájuk.

Nadia szíve összeszorult. Olyan különleges kapcsolat alakulhatna ki a nagyszülők és az unoka között – sajnálatos módon Lewisnak kevés ideig volt része ebben. Talán el kellene vinnie a fiát Írországba látogatóba Toby rokonaihoz.

Mindez rávilágított arra, hogy mennyire fontos az előttük álló találkozó szerencsés kimenetele, nemcsak Lewis, hanem az ő érdekében is.

– Igyekezz rendesen viselkedni, szívem. – Természetesen rendesen fog viselkedni, hiszen Lewis jó gyerek, de most hirtelen életbevágóan fontossá vált, hogy a nagyszülők megkedveljék unokájukat. Másrészről azt is szeretné, ha a szülei felfognák, mi az, amit hosszú éveken át mellőztek.

Mélyen beszívta a levegőt, elindultak a ház felé. Egy számára ismeretlen autó parkolt ott, valószínűleg már megérkeztek a szülei. Felkavarodott a gyomra, izzadt a tenyere, remegett minden porcikája.

A csengő felé nyúlt, de mielőtt megnyomta volna, hirtelen megtorpant. Miért olyan ideges? Már kinőtt az ijedős iskoláslány korszakból, amikor még tartott apja haragjától. Felnőtt nő, sikeresen megküzdött egy iszonyú tragédiával, és talpra állt. Egyedülálló szülőként nagyszerűen neveli a kisfiát. Nem, ő nem egy összevissza beszélő idegroncs. A jó dolgokra kell gondolnia, a szüleivel eltöltött nagyszerű évekre. Ők jó emberek: szigorúak, de kedvesek. Csak akkor romlott meg a kapcsolatuk, amikor akaratuk ellenére Tobyhoz, egy mindennapi angol fiúhoz ment feleségül, egy vagyonos távoli unokatestvér helyett. Ezekután mindenki makacsul ragaszkodott a saját álláspontjához. Nos, akkor most itt a remek

alkalom, hogy rendbe tegyék a dolgokat. Valószínűleg lehiggadtak az évek során, és már csak a megfelelő alkalomra vártak, hogy kibéküljenek. Erről lehet szó.

Megnyomta a csengőt, Anita pillanatokon belül izgatottan kitárta az ajtót. Lerítt róla, mennyire élvezi, hogy tetszeleghet a családi békéltető szerepében. Nadia elfojtott egy sóhajt. Ha jól sül el a dolog, akkor Anita megdicsőülten évekig erről fog áradozni. Végül is, ha tényleg rendben megy minden, akkor teljes joggal megteheti.

Nadia belépett, maga előtt terelve Lewist. Általában igyekezett távol maradni ettől a háztól, mivel Tarakkal, a sógorával örökösen gondban volt.

– Tarak ma sokáig dolgozik. – Anita mintha a gondolataiban olvasott volna. – Az egyik boltban valami feltartóztatta, megpróbálja helyre tenni a dolgokat.

A bizalmatlanság kölcsönös volt. Ha nem csalódik a férfi észjárásában, akkor Tarak minden bizonnyal addig késlekedik a hazajövetellel, amíg tiszta nem lesz a levegő.

Pompás vacsoraillat áradt a konyhából, Nadia ekkor döbbent rá, hogy Anita reggeli SMS-e óta nem evett semmit.

– Hoztam egy kis hagyma bhajit. Friss, amikor hazaértem a munkából, gyorsan összecsaptam. Szerény hozzájárulás. – Inkább a Csokoládé Mennyországból, Lucytól kellett volna hoznia valami süteményt és csokit, de most már késő bánat. Átkozta magát a hülyesége miatt, hogy nem jutott korábban eszébe, mégiscsak jobban festett volna a békejobb, ha nem hagyma bhaji képében nyújtja.

– Meglepetés lesz, amikor meglátnak.

– Tessék? – hördült fel Nadia fojtottan. – Tudják, hogy jövök, nem?

– Hm. Nem egészen – rezdült meg Anita. – Úgy gondoltam

így lesz a legjobb.

– Kinek?

– Nem akartam, hogy aggodalmaskodjanak. Még jobban idegeskedtél volna, ha tudod előre, hogy nem tiszta számukra, ki lesz még itt.

Jogos ez is.

– Annyit mondtam nekik, hogy még egy vendéget várunk – folytatta Anita. – Ki más lehetne ez a valaki?

– Ó, Anita! Azt mondtad, meséltél nekik rólam.

– Rendben lesz minden.

– Meg tudnálak ölni.

– Gyere, essünk túl rajta. Hamarosan minden a régi lesz, hálás leszel nekem.

Nadia rezignáltan sóhajtott fel. Mi egyebet tehetett volna? Most már nem iszkolhat el.

Anita kézen fogta Nadiát, mosolyogva húzta magával a nappaliba, Nadia pedig a kelletlenül vonakodó Lewist vonszolta maga után, aki talán érzékelte, hogy valami nincs rendben.

– Anya, apa! – Anita hangja túlzott derűvel, hamisan csengett. – Nézzétek, ki van itt.

Szülei mosolyogva pillantottak fel, majd elsápadtak a sokktól. Arcukra fagyott mosollyal mozdulatlanná dermedtek. Semmi boldog felpattanás, hogy régen látott lányukat keblükre ölelhessék, könyvelte el magában Nadia.

– Sziasztok – üdvözölte őket Nadia nyugodt arccal, de idegességtől görcsbe ránduló gyomorral. – Jó látni benneteket. Jól néztek ki.

Anyja mintha citromba harapott volna. Apja, mióta nem látta, alaposan összement, csupán árnyéka volt egykori impozáns önmagának.

Lewis Nadia lábába kapaszkodott.

– Nagymama és nagypapa, akikről meséltem neked – mondta Nadia.

– Szép gyerek – szólalt meg Nadia apja.

– Miért ilyen szégyenlős? – Ezt már az anyja kérdezte. – Nagyon anyás?

– Sok mindenen ment keresztül – reagált Nadia feszülten. – Idegenekkel szemben mindig bátortalan.

Arcukról lerítt, hogy Nadia megjegyzése telibe talált. Anita aggodalmasan kapkodott összevissza.

– Nadia, teát? Anya? Apa? Még egy kis teát?

Nyilvánvalóan Anita nem így tervezte. Végül is Nadia mit várhatott ettől az egésztől? Komolyan gondolta, hogy tárt karokkal fogadják? Reménykedett ugyan, de most, ahogy elnézte a szüleit, úgy vélte, túl sok idő telt el ahhoz, hogy ott folytassák, ahol abbahagyták. Soksok éve elhidegültek, most már nehéz elviselniük egymás társaságát.

Megérti irányába tanúsított tartózkodásukat, de mi van Lewisszal? Ő teljesen ártatlan. Első alkalommal látják az unokájukat, és nem tiporták egymást agyon, hogy megölelhessék.

– Gyere, ülj ide mellénk – paskolta meg apja az üres széket. Úgy tűnt, kezd felengedni. – Sok idő telt el, sok mesélnivalód lehet.

Ha Nadia őszinte akart lenni saját magához, a gondolatok nem tolongtak, sőt egyetlenegy dolog sem jutott az eszébe, amit szeretne megosztani velük. Idegesen feszengett a szék szélén, Lewis piócaként tapadt rá. Anyja rezdületlen hideg tekintettel, fürkészőn vizslatta a fiát, Nadia pedig meg akarta kímélni ettől.

– Menj, és keresd meg az unokatestvéreidet, szólok majd, amikor kész a vacsora.

Lewis kapva kapott a menekülési esélyen, boldogan elillant.

– Nemrég jöttünk haza Cumbriából – kezdett bele kellemes társalgási hangnemben, mintha a buszon utazó alkalmi ismerősnek vagy a fodrásznál szépítkező idegennek mesélne. – Gyönyörű helyeken jártunk. Nem is tudom, milyen régen nem voltunk kirándulni. – A kiruccanás valódi okáról, a szívét elrabló gazdáról és a házassági ajánlatról nem mesélt. A bizalmat ki kell érdemelni, és jelen pillanatban nem úgy tűnik, hogy különösebb érdeklődést tanúsítanának a dolgai iránt.

– Az apjára hasonlít – jegyezte meg az anyja röviden.

– Igen. Nagyon hasonlít. Néha mintha Tobyt látnám.

– Reméljük, nem lesz olyan, mint ő – fűzte hozzá az anyja.

Ezzel a megjegyzéssel meg is pecsételődött az est hangulata.

* * *

Anita felszolgálta az ínycsiklandó vacsorát. Nővére remek szakácsnő: istenien illatozó biryani, hófehér, omlós rizs, és puha, szaftos bárányhús került terítékre. Anita chapatija egyenesen felülmúlhatatlan, de Nadia hozzá sem tudott nyúlni az ételhez a gyomrát szorító ideggörcs miatt. A beszélgetés minden mesterkéltségen túltett, a legártalmatlanabb megjegyzés is személyeskedőnek tűnt és bántóan hatott. A fiúk a konyhában ettek, Lewis legalább megmenekült a kínos társaságtól. Hallotta a konyhából beszűrődő csevegés és nevetés foszlányait, örült, hogy a fia jól érzi magát.

– Milyen kár, hogy Tarak ilyen elfoglalt – szólalt meg az anyja. – Tudod, mennyire szeretem a vőmet. Olyan *remek* férj.

Az egekig magasztalták Tarakot, Nadiának türtőztetnie kellett magát, nehogy kitálaljon sógoráról. Egy álnok alak, aki fűvel-fával csalja a feleségét, akár annak húgával is, ha lehetősége adódik rá. Nadia keserűen elmosolyodott magában,

amikor felidézte emlékeiben Tarak folytonos zaklatásának végkimenetelét. Megőrizte és elzárta otthon az ideális fogalmától igen távol álló férj fotóit: Tarak kompromittáló pózban egy szállodaszobában Lucy egyik esztelen tervének áldozataként. Vajon mit gondolnának a szülei, ha megpillantanák a tényszerű, tárgyilagos fotókat, vagy tudomásukra jutna a Nadiának tett bűnös ajánlat? Miért láttak minden hibát felfokozottan Tobyban, míg Tarak gyengeségeire szemmel láthatóan vakok?

– Anita, a fiaid olyan okosak – zengtek fel ismét anyja magasztaló szavai. – Mindig kiválóak. Daman biztosan orvos vagy ügyvéd lesz.

Még Anita is zavarba jött, pedig sohasem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, amikor szeretett fiairól beszélhetett.

– Nagyszerű gyerekek – értett egyet Nadia. Ezzel elutasította, hogy részt vegyen a dicshimnuszáradatban.

– A kötelességed itthonról irányítani őket – nyilatkoztatta ki az anyja, miközben megtörölte a száját egy szalvétával. – Egy anyának otthon a helye.

Nadia nem vágott vissza. A megjegyzésekben örökösen ott villogott az üzenet: Anita csodálatos, Nadia nem elég jó. Eddig nem jött rá, hogy anyja ennyire gyűlölködő tud lenni. Az első fogás végére már más színben látta őt. Amikor Anita felszolgálta a család kedvenc desszertjét, a kesudiós, mazsolás-tejes rizspudingot, Nadiát olyan émelygés kerítette hatalmába, hogy egy falatot sem tudott lenyelni. Egyedül az apja tűnt úgy, mint aki kissé zavarban van, de ő sem kelt a védelmére. Nadia szomorúan vette tudomásul apja eltávolodását. Egykor, tekintélyes méretű hasát simogatva mosolyra késztette kedvenc édességének már a gondolata is, most a többiekkel egyetemben nyomasztó csendben kanalazta be a pudingot.

Nadia élete leghosszabb étkezését kínlódta végig, mely fájóan különbözött a régmúlt idők családi eseményétől, amikor mindannyian vidáman, csevegve ülték körül az ebédlőasztalt. Szívszaggató érzés arra gondolni, hogy soha többé nem lesz része benne.

A vacsora végeztével már csak a hazamenetelre tudott gondolni. Ha bátrabb lenne, már korábban felállt volna, hogy ott hagyja őket. Nem családegyesítésre érkezett, hanem karaktergyilkosságra. Egyetlen pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy könnyű, laza estének néz elébe, de ilyen mértékű elutasításra sem számított. Anyja világossá tette számára, hogy a család becsületén ejtett szégyenfoltot semmi sem moshatja le.

– Most már mennünk kell – mondta Nadia, egy helyben toporogva. – Lewis korán kel, holnap iskola. – Anitához fordult: – Köszönjük a remek vacsorát. Kellemes este volt.

Mindannyian tudták, hogy ez milyen távol áll a valóságtól.

Az az igazság, hogy a szülei, idősödő korukkal egyenes arányban kicsinyeskedővé és kritikussá váltak. Mások véleményét gyakorlatilag meg sem hallgatva, makacsul ragaszkodtak a sajátjukhoz. Szüksége van neki erre? Hogy csírájában elfojtsák minden törekvését, és lebecsüljék? Ha tárt karokkal és örömmel fogadták volna vissza a családba, akkor igen nehezére esett volna lerázni a láncokat. A jelenlegi állás szerint azonban egyértelműen megtűrt személyként kezelik. Eltekintve az apja részéről tett kisebb erőfeszítéstől, senki sem szólt hozzá egy jó szót sem az egész este folyamán. Még így megkésve sem nyilvánítottak részvétet, nem dicsérték az unokájukat, nem érdekelte őket, hogyan boldogul egyedül. A számukra kínos témák elkerülésével gyengeségeiket palástolták, önmagukat mentegették. Bármit tenne is Lewis, ő sohasem lenne képes így viselkedni vele.

Behívta a fiát a konyhából, indulni készültek. Anita hozta a kabátokat, Nadia segített Lewisnak a gombolásnál, és büszkeség töltötte el a fia iránt, aki kifogástalanul viselkedett.

– Drágám, köszönj el a nagymamáéktól.

– Szia, mama! – integetett neki félénken. A nagyszülők ugyanolyan idegenek maradtak számára, mint érkezéskor. – Szia, papa!

Nadia anyja faarccal fogadta a búcsút, de Nadiának úgy tűnt, mintha nagyot nyelt volna. Talán a torkát szorongató sírástól? Nadia sóhajtott egyet magában. Mennyire egyszerű lenne, ha karjukba kapnák Lewist, és átölelnék. Mindent rendbe tehetnének egyetlen mozdulattal, még most sem lenne késő. De egyikük sem mozdult.

Kézen fogta a fiát, elindultak az ajtó felé.

Anita kísérte ki őket.

– Sajnálom, nagyon sajnálom – suttogta Nadiának.

– Semmi gond. Te megpróbáltad.

– Beszélünk holnap, hugi?

– Ja, hívlak, amint hazaérek a munkából.

– Szeretlek – mondta Anita, összekócolva Lewis haját. – Mindkettőtöket.

Kéz a kézben haladtak Lewisszal a kocsiúton, Nadia felszegte a fejét. Ilyen megpróbáltatásnak soha többé nem teszi ki magát. Úgy érezte, a szülei nézik az ablakból, de nem fordult hátra.

A sors fintoraként a szüleivel való találkozás megkönnyítette számára a dolgokat. Nem így akarta, de ennek fényében lezártnak tekintheti az ügyet, a kapcsolatukat. Nem a családi kötelék nehezíti meg majd a költözést, hanem a barátok, a Csokiimádók Klubjának hölgytagjai, akik mellette álltak jóban-rosszban, mindig ott voltak, ha szüksége volt rájuk. Miattuk nem lesz könnyű elmenni innen.

Elmosolyodott. Rádöbbent, hogy a távozást, a költözést fontolgatja.

Elveszetten meredünk a polcokon sorakozó kozmetikai táskákra. Chantal aggodalmaskodva néz ránk.

– Nem tudom eldönteni, melyiket válasszam.

– Rózsaszín muffinos – választok ki egyet. – Kétségkívül!

– Vajon ezt a benyomást akarom kelteni magamról? – harapdálja Chantal a szája szélét.

– Tudod, milyen benyomást akarsz kelteni? Egy Tiszta Személyét a Kórházban Néhány Éjszakára. Ehhez ez a tökéletes választás.

– Lucy, te nem veszed komolyan ezt az egészet.

– Dehogynem – nevetek fel, és átölelem Chantalt. Rájöttem már, ez a bevásárlókörút nem arról szól, hogy felkészítsük Chantalt a kórházi tartózkodásra, inkább az önbizalmát kell erősítenünk, el kell vonnunk a figyelmét a fenyegetően közelgő műtétről. Néhány napon belül sor kerül a radikális sebészeti beavatkozásra, az emlőeltávolításra. Továbbra is biztató mosollyal az arcomon mutogatok a polcra. – A többit alkalmatlannak ítélte borotvaéles elmém és kifinomult ízlésem. A skót kockás idejétmúlt, olyan, mint egy pisiszagú vén tyúk, az ezüstszélű fekete feltűnési viszketegségben szenved, a kék kasmírmintás szörnyen unalmas. Ki akar manapság kék kasmírmintás cuccot venni? Le kellene lőni a tervezőt, halál rá! A rózsaszín muffinos fiatalos, kissé könnyelmű beütéssel.

– Igaza van – ért egyet Nadia.

– Mint mindig – helyesbítek.

Chantal tisztában van az ellenállás hiábavalóságával, egy vállrándítással jelzi beleegyezését.

– Rózsaszín muffin. – Beteszi a kozmetikai táskát a bevásárlókosarába.

– Minden tisztálkodószer megvan? Sampon, dezodor, fogkrém?

– Azt hiszem, igen.

– Mi lesz a következő? – kérdezem.

– Pizsama – válaszol Chantal. – Hol lehet vajon?

– Az emeleten – mondom, és mindannyian a mozgólépcsőhöz vonulunk. Egymás után, sorban lépünk a lépcsőre, a korlátba kapaszkodunk. Az áruházban nagy a nyüzsgés, kordont szeretnék vonni Chantal köré, hogy megvédjem a tolongástól, nehogy valaki nekiütődjön, holott ő sem törékenyebb, mint mi. Autumn mögöttem áll, megböki a hátam, és súgva kérdezi:

– Minden rendben Chantallal?

– Minden rendben lesz – válaszolok szintén súgva, és bólintok.

Egy percen belül milliónyi háló- és fehérneműállvány előtt parkolunk le.

– Rajzfilmfigurás kizárva! – figyelmeztet Chantal. – Tíz év fölött senki se bújjon ágyba Minnie Mouse-os hálóruhában.

– Gyakorlatilag végig kórházi köntös lesz rajtad – emlékeztetem.

– Bár ne lenne – sóhajt fel Chantal komoran.

Szétszéledünk, forgatjuk, vizslatjuk a hálóruhákat, míg Chantal a magasba nem emel egy pizsamát.

– Megvan, ez lesz az! – jelenti be. – A kifinomultság és funkcionalitás tökéletes elegye.

Gyűrődésmentes pamutból készült, férfiszabású, halvány rózsaszín, kényelmesen bő pizsama – valóban tökéletes.

– Kényelmes lesz – mondja Autumn.

– És illik a kozmetikai táskához – teszem hozzá.

– Te leszel a kórház történetének legkiválóbb színösszhangú páciense – jegyzi meg Nadia.

– Hát nem is lehet alább adni a színvonalból csak azért, mert kivágnak belőled egy-két darabot – viccelődik Chantal, de kihallom a hangjából az aggodalmat.

A pizsama is a kosárba vándorol.

– Esetleg valami más?

– Azt mondta a nővér, hogy vegyek egy pár műtét utáni melltartót is – mondja Chantal remegő hangon.

– Lehet itt ilyesmit kapni?

– Igen, utánanéztem tegnap este az interneten. – Utunkat a fehérneműosztály felé vesszük, és egy félreeső sarkában rábukkanunk a műtét utáni melltartókra. Őszintén szólva, nem egyszerű beazonosítani, de eléggé nagy a választék.

– A valóságban még rosszabb, mint a neten. Egyikmásik úgy néz ki, mint amit a nagyanyám viselt egykor – mondja Chantal megvetően.

Tény, hogy a melltartók egy része mintha egyenesen egy ötvenes évekbeli fehérnemű-katalógusból származna. Széles pántú, vödör formájú kosaras kreálmányok: irdatlan nagyok. Chantal akár függőágynak is használhatja.

– Vannak itt jó melltartók is – jegyzem meg –, ez csinos és puha. – Megfordulok kezemben egy kis fehér csipkés melltartóval. Chantal szeme megtelik könnyel. – Ne sírj, ne sírj! – nyugtatgatom. – Nem kell melltartót vennünk.

– Félek – szipogja Chantal. – Műmelles melltartót kell hordanom, azért mert az egyik sajátomat elvesztem. Védekezően keresztbe fonja két karját a melle előtt.

– Átmeneti állapot lesz, Chantal – vigasztalom. – Lívia azt

mondta, hogy amint százszázalékosan elpusztulnak a beteg sejtek, elkezdik a plasztikázást.

– Az még hónapokba telik, vagy még hosszabb időbe. Azt hittem megbirkózom a gondolattal – zokogja Chantal. – De újra meg újra letaglóz. Most már bizonyossággá vált.

– Meglásd, örülsz majd, ha túl leszel rajta. Már nem kell sokat várnod.

– Igen, ez a várakozás a legrosszabb – ért egyet velem. – Idegroncs leszek tőle.

– Gyere, fizessünk. – Elveszem tőle a bevásárlókosarat. – Mára elég lesz ennyi. Lassan, nem kell sietni, mindent a maga idejében. Most viszont vár a kávé és a süti.

– Egy tapodtat sem tágítunk mellőled – fűzi hozzá Nadia.

– Tudod, hogy a kórterembe is befeküdnénk veled, ha lehetne – teszem hozzá.

– Ne gondold, hogy egyedül kell megküzdened ezzel. – Autumn alig bírja elfojtani kitörni készülő zokogását.

– Nélkületek nem tudtam volna szembenézni ilyen csapással. – Chantal szeme ismét megtelik könnyekkel.

Kifogytunk a szavakból. Kiejtem a kezemből a bevásárlókosarat, kis csapatunk ölelkezve borul össze a bolt kellős közepén. Mindannyian féltjük Chantalt, aggódunk érte.

A következő néhány nap gyorsan elillan, és Chantal bevonul a kórházba az emlőeltávolításra. Alig két nappal a műtét után már haza is engedik, otthon lábadozik. Ez talán jó jel, nem?

Betesszük kis jókívánságainkat a bőröndjébe, de arra nem jut idő, hogy meglátogassuk a kórházban. Az oly körültekintően kiválasztott rózsaszínű pizsama és a muffinos kozmetikai táska alig kerül elő. Mindannyian megkönnyebbülten szusszanunk fel, kiengedjük a mélyen beszívott levegőt – eddig nem is tudatosult bennünk, hogy időtlen idők óta tartjuk benn. Chantal leküzdött egy újabb akadályt.

Munka után a metrómegállóban találkozunk a lányokkal, otthonában látogatjuk meg a beteget. Nyugtalanul toporgok a bejárat előtt, idegesség hulláma söpör végig kis társaságunkon, amíg Jacobra várunk, hogy kinyissa az ajtót. Hihetetlen fellélegzés, amikor az embert kiengedik a kórházból, de az már teljesen más tészta, amikor otthon kell megbirkózni a dolgokkal.

Tipikus beteglátogatókként, virággal és csokival felszerelkezve érkezünk. Nagyszerű válogatást állítottam össze Chantal kedvenc csokijaiból, amelyek a Csokoládé Mennyország kínálatát színesítik – semmi sem érhet fel ennek gyógyító erejével, ettől majd lábra áll a beteg. Nadia szorongatja a dobozt, amíg én csengetek.

– Helló – üdvözöl bennünket Jacob, miközben beenged. Fáradtnak, nyúzottnak tűnik, Lana élénken izeg-mozog, forgolódik a csípőjén.

– Hogy van a betegünk? – ölelem át Jacobot.

– Rendben van, csak elég türelmetlen. Oda kellene szögeznem a díványhoz, hogy ott maradjon. Állandóan fel akar kelni, hogy segítsen. Menjetek csak be, én felteszem a vizet forrni.

– Add ide nekem Lanát. Lana édesem, gyere Lucy nénikédhez.

Jacob átadja a kicsit, szorosan átölelem.

– Hogy vagy, tündérem? – Lana saját babanyelvén halandzsázik valamit.

Chantal nappalija felé tartunk, az ajtóban nyújtogatjuk a nyakunkat. A díványon fekszik különleges pizsamájában, az *Antiques Roadshow* egy régi epizódját nézi.

– Szia! – üdvözlöm. – Betolakodhatunk? Elviselsz néhány látogatót?

– Bújjatok be! Ide azzal a csokival!

– Honnan tudod, hogy hoztunk csokit? – kérdezem.

– Ajánlom, hogy legyen nálatok!

Felnevetek. Túl kiszámíthatóak vagyunk. Megmutatom neki a doboz csokit, majd leteszem a dohányzó-asztalra.

– Virágot is hoztunk ám – mutatja neki Autumn a csokrot.

– Nagyon elkényeztettek.

Óvatosan átöleljük.

– Jól vagyok, nem fogok összetörni.

Sápadt, kicsit erőtlennek tűnik, de ha arra gondolunk, hogy min ment keresztül, akkor rendkívül jól néz ki.

– Hogy vagy? – kérdezem.

– Nos, rengeteget alszom, és borzasztóan fáj a karom. Nem emelgethetem Lanát. Mellesleg mást sem. Szegénykém, nem érti, miért nem játszom vele. – Szomorú mosollyal legelteti a szemét a kislányon. – Egyébként, ezektől eltekintve, mondjuk

úgy, hogy jól vagyok.

Ülőhelyzetbe tornázza magát, arca megrándul közben. Pizsamafelsőjében feltűnő űr tátong az egyik melle helyén. Majd' megszakad a szívem. Chantal félszegen lógatja fájó karját, másik kezével óvatosan tapogatja.

Leülök, Lanát az ölemben tartom.

– Meglepően jól nézel ki, ahhoz képest, hogy min mentél keresztül – mondja Nadia.

– Köszi. Nem működik minden henger tökéletesen, de az elvártnál valóban sokkal jobban vagyok. Úgy látszik, a Hamilton hölgyeket kemény fából faragták.

– Hát ha valaki seperc alatt kilábal ebből, akkor az te vagy.

– Úgy legyen, Lucy! Remélem, igazad van. Még hosszú idő, mire túl leszek minden veszélyen. A legrosszabb, hogy máris halálra unom magam – vallja be Chantal. – Már elfelejtettem, milyen borzalmas a tévéműsor napközben. Megőrülök, ha az elkövetkező hetekben Jeremy Kyle-t és az *Otthonok kalapács alattot* kell néznem.

– El kell látnunk téged egy jó nagy kupac DVD-vel – mondja Nadia. – Szép számmal felgyűlt nálam, szomorú, magányos éjszakáimon néztem őket. Hozok neked néhányat.

– Az jó lesz, köszi. Jacob nem engedi, hogy megmoccanjak.

– Még szép, hogy nem engedem. – Jacob egy tálcán egyensúlyozza a teát. – Orvosi előírás.

– Livia nagyszerű volt – meséli Chantal. – Azt mondja, sikerült a műtét, megnyugodott, és örül, hogy az emlőeltávolítás mellett döntöttem. Most már csak a kemo van hátra.

– Ne add fel ezt a harci szellemet, segíteni fogunk neked – mondom, miközben Lanát ugráltatom, hogy szórakoztassam.

– Amazonnak érzem magam. Nem fog ez engem legyűrni.

Jacob felszolgálja a teát.

– Gyorsan lezuhanyozom, amíg Lanával foglalkoztok, jó? – mondja Jacob.

– Remek gondolat! – bólint rá Chantal, Jacob pedig sietősen visszavonul. – Fantasztikus ember, jobban nem is gondoskodhatna rólam.

– Jacobra! – emeli bögréjét Nadia. Jacob egészségére koccintunk a teával. Kibontom a doboz csokit, körbekínálom. Chantal elismerően majszolgat egyet.

– Örülök, hogy az étvágyad a régi – jegyzi meg Nadia.

– Ja, szerencsére. Soha ne kételkedjetek a csoki gyógyító erejében.

– Ugye antioxidánst vagy valami ilyesmit tartalmaz? – Kiválasztok egy különlegesen finom sós karamellásat. Nyammm. Lanának is adok egy pici darabot, hangosan cuppant az ajkával. – Úgy tudom, jó rákmegelőzésre.

– Nyilvánvalóan nem fogyasztunk belőle eleget – vonja le a következtetést Autumn.

Gyorsan bekapok még egy szem csokit. Milyen jó, hogy egy egész nagy dobozzal hoztam!

– Azt tanácsolták, hogy vegyem lazán a dolgot. Kerüljek mindent, ami fárasztó, megerőltető. Livia a lehető leghamarabb el akarja kezdeni a kemoterápiás kezelést, azt reméli, a következő hetekben valamikor sor kerülhet rá. Attól függ, mikorra tudnak időpontot biztosítani. Addigra fittnek és egészségesnek kell lennem. Valamivel azonban el kell ütnöm az időt. Ha csak itt fekszem tétlenül, meg fogok őrülni.

– Remek ötletem támadt! – kiáltok fel.

Felnyögnek.

– Soha nem volt ennél jobb ötletem! Bízzátok csak rám. Csupán néhány telefonhívást kell elintéznem.

– Lucy, a terveid mindig aggodalommal töltenek el – szólal

meg Chantal.

– A terveim remekbe szabottak! Nem akarom, hogy akár egyetlen percig is idegeskedj – nyugtatgatom. – Csak bízd rám, jó?

– *Mit* bízzak rád? – akadékoskodik tovább.

Elhessegetem a kérdést, az agyam kattog.

– Óriási terv! – Kiabálni tudnék az izgatottságtól.

Néhány nap múlva ismét Chantal háza előtt álldogálunk. Meleg, napos idő ígérkezik, tökéletes a kalandhoz.

Autumn idegesen rágcsálja a körmét.

– Lucy, biztos, hogy ez jó ötlet?

– Természetesen. Mi lenne benne rossz?

– Teljesen bolondnak érzem magam – ad hangot véleményének Nadia is.

– Ne stresszelj! Minden a legnagyobb rendben lesz! – Remélem... Végigpillantok az öltözékemen.

Jacob csodálkozva – nem is, inkább hitetlenkedve – bámul ránk, amikor ajtót nyit.

– Hűha! Lucy, te aztán rendesen felülmúltad önmagad! – tör ki hangos nevetésben. – Kíváncsi vagyok, Chantal milyen arcot vág hozzá.

– Vajon fog neki tetszeni?

– Fogalmam sincs. Szerintem őrültnek fog tartani.

– Hogy érzi magát? Jól van?

– Igen, úgy tűnik – feleli Jacob. Megkönnyebbüléssel fogadom a hírt. – De azért ne fárasszátok ki túlzottan.

– Nem, nem, dehogy fárasztjuk! Felkészült a fogadásunkra? – kérdezem.

– Kétlem, hogy *bárki* is felkészült lenne a fogadásodra – ugrat Jacob.

– Hahaha, vicces! Odaadtad neki a pólót?

– Igen, persze. Néhány perce kapta meg. Eléggé

zavarodottnak tűnt, de épp most bújik bele odafönn.

– Nem árultad el neki, ugye, hogy mi lesz?

– Nem. Csak annyit mondtam, hogy ma meglátogatjátok. A többi hétpecsétes titok.

– Szerinted kinyír minket? – Most már aggódom egy kicsit.

– Akár ezt is el tudom képzelni – nevet fel ismét Jacob. – Lássuk, mi lesz ebből. Megyek és hívom.

Van néhány percünk, hogy megigazítsuk az öltözetünket, amíg Chantal az ajtóhoz ér. Elkerekedik a szeme, amikor megpillant minket.

– Vicceltek velem?

– A kocsi előállt, hölgyem! – invitálom.

Nagy hahotázás közben beül a kicsinosított kerekesszékbe.

Kétcsokornyi héliummal töltött rózsaszín léggömböt kötöztünk a székhez, egy rózsaszínben szikrázó párnával tettük kényelmesebbé az ülőrészt, a karfát rózsaszín és fehér szalagok, valamint művirág csokrocskák díszítik. Nadia, Autumn és jómagam számára csillogó-villogó tiarát vettem, Chantalnak pedig egy elbűvölően ragyogó koronát az eBayről. Mindannyian rózsaszín pólót viselünk ROSSZ PIPIVEL KEZDETT KI A MELLRÁK felirattal, alatta rajzfilmfigura: egy kungfuzó kiscsibe, a póló hátán pedig szintén nagybetűs felirat – CHANTAL TEAM. Öltözékünket fehér farmernadrág és csillogó cipő egészíti ki.

– Örülök, hogy az alkalomnak megfelelően öltöztem fel – jegyzi meg Chantal, végigmustrálva ruházatunkat és az utazóalkalmatosságot. – Ez a szék kegyetlen!

– A Vöröskereszttől kölcsönöztem ki a mai kiruccanás idejére. Juhhé!

– Hova a bánatba visztek ti engem *ezzel*? – csillan fel a szeme izgalmában.

– Ó, hát az meglepetés!

Hitetlenkedve csóválja a fejét, de látom, hogy mosolya a régi.

– Alig várom már!

Átnyújtom neki a koronát. Mit ne mondjak: tökéletesen illik rá. Készen is állunk az útra. Chantal most már könnyebben mozog, az arcát kisminkelte. Senki meg nem mondaná, hogy valami nincs rendben vele, olyan jól néz ki. A lányoknak is odaadom a tiarát, mindannyian feltesszük a fejünkre. Chantalnak hoztam egy szalagot is VIGYÁZAT! PÁCIENS felirattal.

– Te tudod, hova megyek? – fordul Chantal Jacobhoz.

– Fogalmam sincs, de ha Lucy szervezte, akkor remekül fogsz szórakozni. Szeretnélek láthatatlan emberként követni benneteket.

– Inkább nem emlékeztetnélek arra, hogy Lucy kiruccanásai általában rosszul végződnek.

– Nem tudhattam, hogy Miss Flegma Franc kihívja a rendőrséget – morgom komoran.

Tökéletes figyelemelterelésként rendezvényszervezői hiányosságaimról befut a taxi.

– Ó, már itt is van. El tudsz jönni addig?

– Valójában nem vagyok rokkant, tudok még járni – világosít fel Chantal.

– Meglátod, fogsz örülni a széknek. Csak bízz bennem.

– Bolond lennék, ha nem bíznék. – A hangjából némi szarkazmus csendül ki.

– Jól van, belátom, hogy korábbi terveimben talán rejtőzött némi aprócska mértékű veszély, kockázat vagy ne adj' isten egy elhanyagolhatóan kevéske, szükségtelen őrület. – Ismerem a hibáimat. – De ebben nem lesz semmi kivetnivaló, csupa örömnek nézünk elébe.

– Semmi droggal, lenge öltözetű, kompromittáló fotókkal, lopott autókkal kapcsolatos dolog?

– Abszolút semmi – biztosítom.

– Nem kötök ki egy csatornában vagy esetleg egy zárkában?

– Valószínűleg nem.

– Hát akkor vágjunk bele. Alig várom már – vigyorodik el szélesen.

– Rendben, akkor beszállás. – Nadia a taxihoz tolja a kerekesszéket és beteszi az autóba.

Chantal puszival búcsúzik Lanától és Jacobtól.

– Jó szórakozást! – bocsátja útjára Jacob. – Épségben gyere haza!

Egy fölöttébb zavart állapotú Chantalt kísérek a taxihoz, majd elindulunk Mayfairbe.

* * *

Az Eksztázis Csokitúrák bájos Jenje egy csokibolt előtt vár ránk. Fején a tiara díszeleg, és az utasításoknak megfelelően a CHANTAL TEAM feliratú pólót vette fel a barátnőnk tiszteletére rendezett különleges alkalomra.

– Csokitúra? – húzódik Chantal szája széles mosolyra, miközben beül felcicomázott székébe. – Micsoda mulatság! Lucy, ez a legzseniálisabb agyafúrt terved, amit valaha kieszeltél!

– Köszi. Én is így gondolom – ragyog fel az arcom. – Mondtam neked, hogy semmi ok az aggodalomra.

Így hát elindulunk a túrára, én tolom Chantal kerekesszékét. Az emberek mosolyognak, mi integetünk nekik, amint elhaladunk mellettük, a népes tömeg félrehúzódik, hogy utat engedjenek.

Jen Mayfair és a Soho csokiboltjaiba kalauzol bennünket, mindegyiknél megállunk, a portékájukat kóstolgatjuk: eperaromás-pezsgős, valamint ropogós mogyorós és gyömbéres trüffel, bársonyosan lágy praliné, hagyományos omlós karamella. Kivétel nélkül mind mennyei! Ez a kis séta nemcsak felvidítja barátnőnket, hanem ötletforrásként is szolgál a Csokoládé Mennyország számára.

Séta közben nevetünk, viccelődünk, Jen megpróbál egy-két szót közbevetni helytörténeti tudásunk gyarapítása céljából. Félúton megállunk egy kávéra, hogy Chantal lélegzethez jusson.

– Nem fáradtál el nagyon? – kérdezem tőle.

– Nem. Köszönöm, Lucy. Remek szórakozás, pont erre a pezsgésre volt szükségem. Már úgy éreztem, megőrülök a négy fal között. Régen nevettem ennyit.

– Csak mondd, amikor már eleged van belőle, és egyenesen haza viszünk. Nem szeretném, hogy elfáradj, és rosszul érezd magad.

– Fura, de segít megfeledkezni a fájdalomról, egy-két koktél pedig csodát tenne.

– Ihatsz alkoholt?

– Nem mondta az orvos, hogy *nem* ihatok. – Naiv, ártatlan szemmel néz rám. – Egy-két pohár csak nem árthat.

– Következő állomás: koktél! Mit szóltok hozzá? – dobom fel a lányoknak az ötletet.

– Benne vagyunk! – egyezik bele Autumn és Nadia azonnal.

– Még két csokiboltot érintünk a kőrútunkon, az utolsótól csupán egy ugrásnyira van egy jó kis szálloda – mondja Jen. – Szívesen betérek oda, ha az megfelelő.

– Ez lenne a terv.

Folytatjuk hát utunkat, ezúttal Autumn tolja Chantal kerekesszékét. Betérünk a két csokiboltba, málnalikőrös trüffelt,

falatnyira méretezett pekándiós muffint és firenzei étcsokit majszolgatunk.

– Nos, elég csokit ettetek? – kérdezi Jen, amikor befejezzük a kóstolgatást.

– Csokiból soha nem lehet eleget enni – hívom fel a figyelmét. – De az biztos, hogy egyelőre elég volt. Pompás! És akkor következzék kőrútunk végpontja, koronázzuk meg a napot néhány koktéllal.

Kikötünk a szállodában, Chantal székét leparkoljuk a hallban, és a szellős bárba kísérnek bennünket egy asztalhoz. Még tíz perc sem telik el, és felszolgálják első koktélunkat.

– Emelem poharam a betegre!

– A betegre! – csatlakoznak a lányok is.

– Hát ez mesés volt! – szólal meg Chantal. – Meg kell ismételnünk, amikor már a saját lábamon *járhatok.*

Jent a Csokiimádók Klubjának tiszteletbeli tagjává avatjuk elképesztő csokiismerete és kedvenc táplálékunk végtelen mértékű befogadóképessége elismeréseként. Az alkalmat egy újabb koktéllal ünnepeljük meg.

Egyre jobban vihogunk.

– Hát, ez lassan igazi lánybuli lesz! Pokolian nézhetünk ki, csajok! – Chantal szemrevételezi a pólóján díszelgő kiscsibe rajzfilmfigurát. – Lucy, közeleg a te lánybulid is.

– Már alig várom, de még nem döntöttem el, hogy mi legyen.

– Pedig jó lenne, ha ráállnál az ügyre, már nem sok idő van addig – mondja Nadia.

– Már minden a helyén van – nyugtatom meg őket. – Legalábbis azt hiszem. Jacob is összeállította a menüt.

– Nekem is volt egy kis beleszólásom – vallja be Chantal. – Szerintem tetszeni fog.

– Egyszerűen csodálatos lesz. Ma reggel értesítettek

telefonon, hogy megérkezett a ruhám a boltba. A vőlegény még mindig odavan értem. – Utalás felejthetetlen kis történetemre. – Most már csak a remek idő szükségeltetik.

– Jól döntöttél – ragadja meg a kezem Chantal –, nagyon örülök neked. Amint meggyógyulok, villámgyorsan oltárhoz vezetem Jacobot. Tegnap éjjel ismét beszélgettünk erről. Ő is ugyanolyan lelkes ez ügyben, mint én. – Felsóhajt. – Rá kellett jönnöm, hogy az élet egy veszélyekkel teli áldás. Nem vesztegethetem tovább az időt. Jó lenne, ha már most, ebben a percben megtehetném ezt a lépést, mielőtt elkezdem a kemoterápiát. Ezzel legkevesebb hat hónapot veszítek, ráadásul kihullik az összes hajam. – Fintorog. – Elképzelhető, hogy sugárkezelésre is szükség lesz. Egy évbe is beletelik, mire felépülök. – Összeszorul a torka. – És az is lehet, hogy nem gyógyulok meg, ennek mindig fennáll a lehetősége.

– Nem, ez nem így van! Egyértelműen túl leszel ezen! Nézz csak a pólódra, és higgy! – Rámutatok a pólóján feszítő kungfu csibére. – Seggbe rúgod te azt a rákot!

– Tudom. De néha aggódom, hogy nem lehetek Lana mellett, míg felnő, hogy nem érem meg Jacobbal a hetvenes éveinket.

– De meg fogod érni.

– Nem tehetek róla, ez motoszkál a fejemben. Hamarosan kimondják a válást. Már csak néhány nap, és vége. – Megdörzsöli a karját. – Tudom, hogy teljesen alaptalan, de úgy érzem, ha összeházasodnánk Jacob-bal, egy hihetőbb jövőképem alakulna ki.

Éppen készülök belekortyolni a koktélomba, de félúton megáll a kezem.

– Legyen a te esküvőd az enyém helyett – ajánlom fel.

Chantal nevet.

– Komolyan gondolom! – Lehet, hogy az ital beszél belőlem,

de hirtelen ez tűnik a leghelyesebb tennivalónak. – Esküvő megszervezve, már csak le kell játszani. Neked sürgetőbb, én várhatok.

– Lucy, nagyon kedves tőled, de ezt nem tehetem. A te nagy napodról van szó. És épp eleget vártál rá.

– De tényleg komolyan mondom! Halálosan komolyan! – Bocsánatkérően emelem fel a kezem. – Rossz szóválasztás. Ebben a klubban *senki* sem fog meghalni. *Senki!* – Látom, hogy Chantal habozik. – Te választottad ki a ruhát, és te fizettél érte. És most mondtad, hogy segítettél Jacobnak összeállítani a menüt. *Imádni* fogod a színhelyet. Mintha a saját esküvődet intézted volna. Miért is ne lehetne a te napod?!

Chantal a szája szélét rágja, látható izgatottság keríti hatalmába az ötlet hallatán. Szüksége van erre. Tudom, hogy szüksége van.

– Nem tudnám elviselni, hogy bármi rossz történjen, és te ne házasodj össze Jacobbal – telik meg a szemem könnyel.

– Teljes szívemből kívánom én is.

– Hát akkor ne hagyd, hogy bármi az utadba álljon!

– Beugorhatnánk csak úgy egyszerűen az anyakönyvi hivatalba, utána valahol egy csendes helyre vacsorázni, így kellene tennünk.

– Nem! – kiáltok fel. – Nem ugrasz be te sehova! Gyönyörű esküvőd lesz, ami már meg is van szervezve. Ez a magától értetődő megoldás.

– Tényleg komolyan gondolod, Lucy? – Chantal szeme is könnyektől csillog.

– Természetesen. Ennek örülnék a legjobban.

– Valóban megoldható?

– Felhívom az anyakönyvi hivatalt, és ellenőrzőm. De ha már bejegyezték a helyszínt és az időpontot, akkor sem lehet nehéz,

nemde? Szerintem egyszerűen elmentek, és kitöltitek a papírokat.

– És *te* mikor mész férjhez?

– Ezzel most ne foglalkozz! Elintézzük a lehető leghamarabb, amint lehet. Semmi gond. – Nagyot kortyolok, és a hátam mögött keresztbe teszem az ujjaimat. – Tényleg!

– Teljesen biztos vagy benne, Lucy? – Chantal még mindig kábultan néz rám.

– Teljesen. Ajándék tőlem.

– Azt hiszem, akkor ezt elrendeztük. – Chantal kuncog. – Férjhez megyek!

– De én leszek a *fő* koszorúslány! – ölelem meg szorosan a barátnőmet.

– Kezet rá!

– Mondd el a többieknek is! – unszolom izgatottan.

– Elmondhatom? – Chantal megkocogtatja a keverővel a koktélos poharát. – Kedves hölgyeim, a Csokiimádók Klubjának tagjai! Fontos bejelentést kell tennem.

Autumn, Nadia és Jen felé fordul.

– Férjhez megyek! – csillogó szemmel néz rám. – Lucy nagyon kedvesen felajánlotta, hogy átvehetem a helyét, mármint átadja nekem az esküvő időpontját, így Jacobbal mielőbb összeházasodhatunk.

– Ez komoly? – kérdezi Nadia.

Bólintok.

– Húha! – teszi hozzá Autumn.

– Igyunk rá! – szólítom fel a társaságot. – Ürítsük poharunkat Chantal és Jacob egészségére!

Felemeljük poharunkat.

– És mit szól ehhez az Imádott? Biztos nem fog haragudni? – kérdezi Chantal a homlokát ráncolva.

– Nem, nem, nem! – biztosítom. – Egyáltalán nem! – Hogy az ördögbe fogom neki megmagyarázni, hogy *átadtam* az esküvőnket?

47

Fejembe szállt az ital. Chantal az állapota miatt mértékkel ivott, csak két koktélt. Én nem.

Hazafelé a taxiban hasít belém igazán a felismerés, hogy éppen átadtam az esküvőmet. Ajjaj. Mit fog szólni hozzá az Imádott? Elvileg most már a nem-ostoba formámat kellene hoznom, és mégis mit tettem? De legyünk őszinték, hogy tagadhattam volna meg ezt a barátnőmtől?

A műtét sikeres volt, de mindannyian tudjuk, milyen borzasztó dolog a rák. Mindent a feje tetejére állít, összekuszál, felborít. Hogy is mehetnék nyugodtan férjhez azzal a tudattal, hogy Chantal jövője bizonytalan, ki tudja, meddig kell várnia? Ha bármi rossz történik, sohasem hagyna nyugodni. Ha úgy akarja, akkor menjen hozzá Jacobhoz, és ezt most kell megtennie.

Csak remélni merem, hogy az Imádott egyetért velem.

Valami autóüldözéses filmet néz a díványról, amikor bebotladozom a nappaliba.

– Szia, bulikirálynő! – néz rám ferdén.

– Sok volt a kokoktél – mentegetőzöm akadozó nyelvvel. Jobb lenne, ha kevésbé akadozna. – Tökkéletes kirhhhuccanás!

– És még csatornába sem pottyantál.

– Nemmm. – Fontos szempont, jól kiviteleztem.

– Gondolom, Chantal közel sincs ilyen állapotban, mint te.

– Nemmm. Ő sokkkai józanabb.

– Örült a meglepetésnek?

– Szuppperhhhül szórhhhakkkoztunk – bólogatok hevesen.

Odajön hozzám, hogy átöleljen, de alkolholgőzös leheletemtől hátratántorodik.

– Főzzek neked egy jó erős feketét, Gyönyörűségem?

– Igen, kérhhhlek. – Erőteljesen belékapaszkodom.

– Nyugi, Lucy, nyugi! Engedj kicsit ezen a halálos szorításon. – Óvatosan kibontakozik az ölelésemből. – Esetleg egy kis pirítóst mellé?

– Szörnyű dolgot tettem! – tör ki belőlem, amikor elindul a konyha irányába.

Ez eltéríti útjáról, megáll, lecövekel. Eredetileg holnapra terveztem a vallomást, hogy legyen időm átgondolni, mit és hogyan adagolok, egyszóval, amikor kevésbé leszek részeg, mint most.

– Marcusnak van hozzá bármi köze? – vonja fel a szemöldökét.

– Nem. Ezúttal nem. – Úgy tűnik, megkönnyebbül a hír hallatán.

– Esetleg belebonyolódtál valami meztelen jelenetbe idegen férfiak jelenlétében?

– Nem. Egyáltalán nem.

– Valamilyen pillanatfotó?

– Nem. Nem. Nem – rázom a fejem hevesen. Ettől még jobban elszédülök.

– Lenyeltél valami drága ékszert?

– Nem.

– De jobban teszem, ha előbb leülök, ugye? – sóhajt fel az Imádott.

– Igen. Talán.

Leül a díványra, két kezével a fejét fogva felkészül a lehető legrosszabbra.

– Akkor vágj bele, ne kímélj!

Jó nagy lélegzetet veszek. Aki á-t mond, mondjon bé-t is. Már megtettem a lépést, nincs visszaút. Nem hívhatom fel Chantalt holnap azzal, hogy nagy hibát követtem el, nemde? Nem.

– Nem házasodhatunk össze – közlöm szomorúan. – Most nem, későbbre kell halasztanunk.

– Miért? Azt hittem, jól megértjük egymást – néz rám bánatosan. – Mégiscsak Marcus van a dologban, ugye?

Tagadóan rázom meg a fejem, amitől még jobban elszédülök. Nem kellene rázogatnom a fejem.

– Nem rólam van szó. Rólad.

Az Imádott felvonja a szemöldökét.

– Fordítva – helyesbítek. Nem célszerű ilyen beszélgetést alkoholmámorban lefolytatni. – Nem rólad van szó. Rólam.

– Miért gondoltad meg magad?

– Nem gondoltam meg magam. Csak egy icipici tervmódosítást hajtottam végre. – Erőt veszek magamon. – Átadtam Chantalnak az esküvőnket.

– Hogy mit csináltál? – kapja fel erre a fejét.

– Átadtam az esküvőnket – erősítem meg előbbi mondandómat, és aggódva nézek rá. – Chantal nagyon-nagyon szeretne minél előbb hozzámenni Jacobhoz, és félek, nehogy rosszabbra forduljon az állapota, vagy kiújuljon a rák, vagy bármi más, és akkor soha nem kerülhet sor a házasságra. Kemoterápiára kell mennie, kihullhat az összes haja, és kopaszon az ember nem akar menyasszony lenni. Bár ha a vőlegény is kopasz...

– Szóval ez a helyzet?

– Igen. – Igyekszem kellőképpen bűnbánónak tűnni.

– Felhívhattál volna előtte, hogy megbeszéljük.

– Igen, tudom – csüggesztem le a fejem szégyenemben. Hová

is tettem az eszem? – Hülye vagyok. Kibuggyant a számon, mielőtt átgondoltam volna.

– Miért is nem lepődöm meg ezen? – nevet fel az Imádott. – De minden rendben, Lucy! Természetesen így a legjobb. – Megkönnyebbült sóhajjal áll fel. – Ezt szeretem benned a legjobban. Az önzetlenséget. Mindenki más szüksége, igénye előbbre való, mint a tiéd. Tudom, milyen helyzetben van Chantal, és ez iszonyú. Ha segíthetünk, mindenképpen megtesszük. Ha ez azt jelenti, hogy átadod Chantalnak az esküvődet, akkor legyen úgy.

A nyakába ugrom, összevissza szorongatom.

– De azért mi is összeházasodunk, ugye? Nagyon-nagyon hamar?

– Megbeszélünk egy másik időpontot, amikor csak akarod – csókol meg hosszan.

– Kihagyhatnánk a kávét és a pirítóst. Mit szólsz hozzá? Bújjunk ágyba – indítványozom csábító szempilla rebegtetéssel. Legalábbis remélem, hogy csábító. – Nagyon spicces vagyok, és elképzelhető, hogy valaki, aki nem viselkedik úriember módra, szívesen kihasználná az alkalmat.

Megpörget, arccal a hálószoba felé irányít.

– Nem vagyok úriember – dörmögi a fülembe.

– De az vagy – mondom komolyan, és megsimogatom a haját. – Te vagy a legkedvesebb, legudvariasabb úriember, akit ismerek. Ezért szeretlek annyira.

Hosszú órák elteltével, számtalan szeretkezésen túl, álmodozó hangulatba kerülök, némiképpen kijózanodom, az Imádott pedig kikászálódik az ágyból, kávét és pirítóst hoz. Összeölelkezve ülünk az ágyon, majszolunk, és tervezgetjük elhalasztott esküvőnket.

48

Chantal meglepődve tapasztalta, milyen gyorsan röppent el az utóbbi néhány hét. Mintha ködfátyol ereszkedett volna mindenre – ez valószínűleg jó jel. Az esküvő szervezése elvonta a figyelmét a kórházról és a műtéti seb okozta kellemetlenségekről. A lányok fantasztikusak, könnyedén vették az akadályokat, rengeteget nevettek, míg végre teljesen összeállt a kép.

Az esküvő előtti utolsó estén béke és nyugalom honolt Chantal körül. Mindent megszerveztek, nem maradt más hátra, mint hogy lazítson és kiélvezze a nyugalmat. Egy utolsó nagy megpróbáltatással kell már csak szembenéznie: köntösét levetve végre tüzetesen szemügyre vennie önmagát.

Megállt a tükör előtt, vett egy mély lélegzetet. Elérkezett az igazság pillanata. Eddig sikerült elkerülnie, hogy teljes életnagyságában szembesüljön a testével. Futólag ugyan már megpillantotta a sebet – borzalmas élmény volt, amikor levették a kötést, és eltávolították a váladékelvezető csöveket. Ameddig a nővér ellátta, szorosan csukva tartotta a szemét, elzárkózott a látvány elől.

Kétségtelen, hogy nagy melle volt, telt és gömbölyű, bőre tejfehér. Változatlanul jól állt a testhezálló feszes felső, nem ereszkedett meg akkor sem, amikor levette éjszakára a melltartót.

Korábban azonban nem büszkélkedett vele, nem sok öröme telt benne. Az iskolában kíméletlenül heccelték miatta, sok

keserűség forrása volt. Míg a kortársai lapos mellükkel éppen csak bimbóztak, ő korán érett. Az osztályban elsőként viselt melltartót, amit osztálytársnői valami miatt hihetetlenül mulatságosnak tartottak, amikor tornaórára kellett átöltözniük. Kinevették rúdugrás közben, vagy bármilyen más olyan gyakorlat alatt, amely mellhimbálózással járt. A testnevelésórákat követő zuhanyozáskor pedig azzal szórakoztak, hogy elrejtették a melltartóját, majd magára hagyták az öltözőben sírni. Természetesen így elkésett a következő óráról, amiért szintén büntetés járt. Mennyire gyűlölte akkoriban a mellét! Szívesen le is vágatta volna.

Néhány év elteltével azonban hatékony fegyverré vált – csupán megvillantotta mély dekoltázsát, és a férfiak azon nyomban a tenyeréből ettek. Ugyanakkor elég sűrűn bajba is keveredett miatta. Egyszer egy bárban egy idegen megkérdezte, hogy eltölthetné-e vele az éjszakát a mellét csókolgatva. Szívesen kipróbálná, sikerül-e elkerülnie, hogy az éjszaka folyamán ne csókolja meg kétszer ugyanazon a helyen. Chantal belement. Az egyik főnöke képtelen volt megtagadni tőle bármit is, ha az értekezletek előtt egy gombbal többet gombolt ki a blúzán – szégyentelenül ebben is kedvét lelte. Ted elárulta neki, hogy a melle ragadta meg elsőként a figyelmét, habár ő úgy képzelte, hogy sziporkázó személyiségével nyerte el a szerelmét.

Később aztán kilépett ebből a rosszfiús korszakból, új életet kezdett. A gyerekszüléssel megváltozott a felfogása: melle élelemforrássá vált gyermeke számára. Megduzzadt, elnehezedett, kitelt, az emlőbimbó berepedezett, sokszor sírt a fájdalomtól, de sohasem volt annyira büszke rá, mint akkor – a gyermekét táplálta vele. Milyen más magasztosabb célt szolgálhatott volna?

És mégis, sajnálatos módon most az egészségét, életét kockáztató tényezővé vált. A korábbi, csupán díszként szolgáló testi adottság halálos fenyegetést jelent számára. Családjában a generációk során elfajzott valami ártalmatlan szövet, és a létét veszélyezteti – a sors baljós keze.

De ha minden igaz, most már kilábalóban van belőle. Ha jó szelek fújnak, egy kis szerencsével és egy jól célzott kemoterápiával gyökerestül kiirthatják.

Chantal mereven nézett előre, lassan kikötözte az övét, lecsúsztatta vállán, karján a köntöst, hagyta, hogy a földre hulljon. Levegő után kapkodott, amikor szeme elé tárult a sebészkés után maradt csatatér. Kétségtelenül rendesen, nagy odafigyeléssel műtötték, de akkor is hosszan húzódó vöröslő heg éktelenkedik a testén. Rózsaszínű emlőbimbója eltűnt. A másik melle, úgy tűnik, egészséges, szinte hivalkodó a másik hiányában, de sajnos az sincs biztonságban. Ezt is elveszítheti. Talán jobb is, ha mindkettőtől megválik.

Terítéken van a plasztikázás, de csak később kerülhet rá sor, amikor már túl van a kemoterápián és a sugárkezelésen, ha ez utóbbira egyáltalán szükség lesz. Szerencse kérdése. Azt mondták, hogy viselhet majd mű emlőbimbót, de az nagyon rosszul hangzik. Megpróbál méltósággal együtt élni a hegekkel. Az idő majd eldönti. Talán majd egy tetoválás megoldja.

Meg akarta érinteni a sebet, de ujjai nem engedelmeskedtek az agyának. Túl korai még. Ha nem kerül sor plasztikázásra a kemoterápia előtt, akkor jó ideig így kell élnie, jobb, ha megbarátkozik a helyzettel.

Csöndes estét töltöttek el a lányokkal egy-két üveg pezsgő társaságában. Nem csaptak nagy leánybúcsút, minden energiáját az esküvői ceremóniára tartogatta. A műtét óta jóval többet kell pihennie, nem hajszolhatja magát túl a nagy nap

előtt. Nyugodtan, megfontoltan áll hozzá, majd később csap a lovak közé, ha szerencsésen leküzdi a kórt.

Az esküvői ruhát előkészítette a másnapi nagy eseményre, a ruhásszekrény ajtajára akasztotta ki. Tényleg káprázatos darab, és a dolgok is hihetetlenül jól alakultak. Örült, hogy belehajszolta Lucyt ebbe a ruhaválasztásba – ennél mesésebbet el sem tud képzelni. Még arról is sikerült meggyőznie magát, hogy bátran viselheti az esküvőn, mivel ő rendelte meg és fizette ki. Amint lehetséges, mindenképpen vesz Lucynak egy újat. Az igazat megvallva, ha úgy adódik, akkor akár egy ócska göncben is szívesen megy férjhez. Ez már csak hab a tortán. Az a legfontosabb, hogy Jacobhoz köti az életét, és ennél boldogabb már nem is lehetne. A rák elleni küzdelemben sok veszítenivalója van, Jacobot nem írhatja a veszteséglistára. Most különösképpen szüksége van a támaszára.

Más körülmények között valószínűleg nem siettek volna ennyire. De így van ez jól. Lucy elképesztően rendes volt, igaz barát. A ruhát némi igazítással tökéletesen az alakjára szabták. A helyes kis kalapot és a ruhához passzoló cipőt is megkapta, ugyanolyan jól állt rajta, mint Lucyn. Lanának talált egy tündéri ruhácskát hozzáillő hajpánttal. Lesz egy kosárnyi virág is, Lana valószínűleg percek alatt tönkreteszi majd, de ő ezen csak nevetni fog. Bizonyos gyakorlati szempontokat figyelembe véve egy zselével töltött műmellet fog viselni a puha melltartóban. Hátha nem lesz túl feltűnő az aszimmetria, és nem dörzsöli ki a sebet az egész napos viselésben. Remélhetőleg olyan jól érzi majd magát, hogy nem is fog foglalkozni az egésszel. Felvette a földről a köntöst, majd újra visszaejtette.

Elégedetten mosolygott magában. Így kell tennie. Bízik Jacob szerelmében, ők ketten, együttes erővel megbirkóznak az előttük álló nehézségekkel. Holnap – két cici, egy cici vagy egy

sem – ő lesz a legboldogabb nő a világon. A legboldogabb *élő* nő.

49

Ragyogó napra ébredünk. Tudtam, hogy így lesz! Süt a nap, csivitelnek a madarak, puha, vattacukorszerű felhők úsznak az égbolton, meg hasonlók. Csodálatos nap egy esküvőhöz. Tudom, szörnyen hangzik, de valahol a szívem mélyen azt kívánom, bárcsak az én esküvőmé lenne ez a nap, és nem Chantalé!

A menyasszony természetesen bámulatosan néz ki. A párját ritkító ruhaköltemény, amit nekem választottak a lányok, tökéletesen simul alakjára. A pezsgőszín, a csipkés felsőrész – mintha ráöntötték volna, a csipkeszoknya kellőképpen susog, a kis fátylas kerek kalap hetykén, a megfelelő szögben áll a fején. Pontosan olyan, amilyennek lennie kell egy menyasszonynak.

– Fantasztikusan nézel ki! – dicsérem enyhén feldúltan.

– Nem látsz semmi különbséget? – pillant aggodalmaskodva a mellkasára.

– Semmit.

– De megmondanád, ha látnál, ugye?

– Természetesen, de nem hiszem, hogy bárki is ezzel foglalkozna a mai napon. Mintha izzanál. Nincs nálad ragyogóbb menyasszony.

– Köszönöm, Lucy. – Szeme megtelik könnyel. – Nagyon köszönöm. Nem is tudod, mit jelent ez nekem, nekünk kettőnknek.

– Ne sírj! – feddem meg. – Még ne! Mi is elsírjuk magunkat, és kezdhetjük elölről a sminkelést. Majd utána ráérünk pityeregni egy jó kiadósat. – Óvatosan letörlök egy makacsul

kibuggyanó könnycseppet.

– Senki se merjen ma r betűs szót emlegetni – int bennünket Chantal.

– Rumos csoki?

Felnevetünk.

– Azt a másik r betűsét! A rák ugyan időszakosan kizökkentett életem normális kerékvágásából, de azt nem hagyom, hogy az esküvőm napjára is rányomja a bélyegét. A mai napon rákmentes övezetnek nyilvánítom magam.

– Helyes! – Autumn megpuszilja Chantalt, és átnyújtja a számára választott fehér rózsacsokrot.

Nadiával és Autumn-mal néhány nappal ezelőtt a főutcán hatalmas, gyönyörű halvány rózsaszínű és árnyalatban hozzáillő tearózsa csokrot és fehér rózsa bokrétákat vettünk.

Ma reggel Chantalnál gyülekeztünk egy egészséges csokichipses muffin reggelire. Segítettünk egymásnak a frizurák elkészítésében, a sminkelésben, és korán a helyszínre indultunk. A taxi a Golders Hill Park kapujánál tesz le bennünket, innen csupán néhány percnyi séta a Belvedere pavilon – számomra a legcsodálatosabb esküvői helyszín.

– Felkészültél? Jacob már vár.

Chantal bólint.

Szorosan átölelem és megpuszilom.

– Miért vagyok ilyen ideges? – nevet fel, és szívére szorítja a kezét. – Csak úgy zakatol a szívem.

– A zakatolás jó dolog. Legalábbis azt hiszem. Ha még kitalálsz valamit, azonnal kihívom a rohammentőket.

– Jól vagyok, Lucy. Csupán aggódom egy kicsit.

– Nincs miért aggódnod – nyugtatja Nadia. – A világ legrendesebb férfijához mész feleségül.

– Tudom. És ő egyre fontosabb a számomra.

– Hoztam nyugtatót, pont ilyen alkalmakra való, de nem akarom, hogy hozzáérj. – A táskámból elővarázsolok egy csomag Minstrels csokit. – Tadam! Talán ez nem olyan szörnyen olvadós. Nyisd nagyra a szád!

Chantal az utasításoknak megfelelően cselekszik, bedobok néhány szem csokit a szájába. Autumn-nak és Nadiának is adagolok, természetesen saját magamat sem hagyom ki a leosztásból.

– Most már jól vagyunk, ugye? Mindenki rendben?

Tele szájjal bólogatnak.

– Hát akkor vágjunk bele. – Bekapom a csokit, és elindulunk a parkon át. Begyűjtjük a kutyasétáltatók és kocogok mosolyát, jókívánságait – kedvességük ugyanúgy hozzájárul Chantal megnyugtatásához, mint a Minstrels csokifalatkák.

Egy repkényes útvesztőn keresztül jutunk el a pavilon felé vezető lépcsősorhoz. Nyílik az iszalag és a rózsa, buja virágzat összevisszasága övezi utunkat, édesen mámorító rózsaillat lengedezik a levegőben. Fenséges! Reményeimnek megfelelően alakul minden.

Chantalra nézek, megcirógatja a karom.

– Lucy, ez gyönyörű! Én magam sem találtam volna ennél elbűvölőbb helyet.

– Akkor jó. – Megsajdul egy picikét a szívem, hogy ez nem az én nagy napom, de nagyon boldog vagyok, hogy láthatom Chantalt férjhez menni. Sikeresen túl van az emlőeltávolításon, hamarosan elkezdi a kemoterápiát. Ki kell használni ezt az ideális időpontot.

Az éjszakát a Ritzben tölti Jacobbal, holnap elutaznak Cornwallba nászútra. Egy boutique hotelban foglaltak szállást, távollétük alatt Ted és Stacey vigyáz Lanára. Ma is övék a gyerek, nagyon rendes tőlük, hogy hazajöttek az Államokból

Chantal esküvőjére. A jövőre nézve jót jelenthet. Biztos vagyok benne, ha Chantalnak sikerül kikapcsolódnia és egy kicsit kipihennie magát, megerősödve nézhet szembe a rá váró nehézségekkel.

Befordulunk a sarkon, a násznép már ott várakozik ránk. A vendégsereg szerény számú, csak a hozzánk legközelebb álló barátokat hívtuk meg, de nem hiszem, hogy Chantal ennél többre vágyott volna.

Néhány sor csontfehér huzatú, arany masnis esküvői széksor előtt áll Jacob, mellette pedig az Imádott. A szertartást celebráló pap türelmesen várakozik. Mindketten hihetetlenül elegánsak szürke öltönyükben és ropogósra vasalt fehér ingükben. Itt van Ted és Stacey Elsie-vel és Lanával. A hétvégére megérkezett Clive és Tristan is Franciaországból. Miles, Flo és Willow is jelen van, Autumn lányával még nem találkoztunk. James elszakadt a farmtól néhány napra, hogy itt lehessen, a gyerekeivel együtt jött, Nadiának ez nagyon sokat jelent. Lewis láthatóan ragaszkodik hozzájuk.

Egy pillanatra megállunk a bejárat kőoszlopainál. Barátnőm rám ruházta a megtisztelő feladatot, hogy az oltárhoz vezessem. Elfoglalom a helyem az oldalán, Autumn és Nadia mögöttünk jön.

– Itt az idő – biztatom, és belékarolok.

Jacob megfordul, és a menyasszonyára mosolyog.

Chantal sugárzó mosollyal az arcán bólint. Elindulunk a vőlegény felé.

Amint vége a szertartásnak, fehér rózsaszirmok özönét zúdítjuk a boldog párra.

– Gratulálok Mrs. Lawson! – csókolom arcon Chantalt.

– De furcsán hangzik – nevet fel. – Még hozzá kell szoknom, hogy már nem Hamiltonnak hívnak.

Elsétálunk a park mélyén álló tavacska melletti kis kertrészhez, ahol egy asztalon pezsgőspoharak és kancsókban Pimm's koktél vár ránk. Egy széken egy gitáros üldögél, andalító hangokat csalogat elő a hangszerből, miközben a násznép a menyasszonnyal és a vőlegénnyel beszélget és koccint. Örülünk Clive-nak és Tristannak, a Csokoládé Mennyország előző tulajdonosainak, hogy eljöttek Franciaországból az esküvőre. Mindketten remekül néznek ki, jó formában vannak.

– Nagyon hiányoztok, fiúk – ölelem át Clive-ot.

– Ti is hiányoztok. Hogy van Chantal? – int fejével a menyasszony felé.

– Jól van. Hihetetlenül erős.

– Még mindig nem tudom elhinni.

– Mindenki így van vele.

– Ne felejts el értesíteni mindenről!

– Ne aggódj, értesítelek.

– Hogy működik a Csokoládé Mennyország Marcus-szal? – kérdezi suttogva Clive, kihasználva az alkalmat, hogy Tristan az Imádottal cseveg néhány lépéssel odébb.

– Rendben. Eltekintve egy-két kisebb nézeteltéréstől. Örülök, hogy ott dolgozom, még mindig imádom azt a helyet. – Tulajdonképpen már hetek óta nem találkoztam Marcusszal. Az ismerős piros Ferrari kerüli a boltot. Tulajdonosa, önmagához képest, újabban meglepően passzív hozzáállást tanúsít. Furcsa is, hogy nem csatázom vele napi szinten, és gyűlölöm kimondani, de picit mintha hiányozna is. Marie-France sohasem beszél róla, ha találkoznak is, Marcus pedig nem látogatja meg a Csokoládé Mennyországban. A hátsó szobában előadott, íróasztalra hajlós jelenet óta nem sok mondanivalónk van egymás számára, értekezésünk szigorúan a munkával kapcsolatos néhány rövid mondatra korlátozódik.

Mindazonáltal most nem akarok Marcusra gondolni, figyelmem Clive-ra fordítom:

– De hogy vagytok ti? Még nem vagytok torkig a vidéki élettel ott Franciaországban? Nem sóvárogtok London fényei után?

– Nem. Szeretünk ott lenni. Nyár végére remélhetőleg elkészül a bisztró. A Fiaute-Vienne-en lassúak az építési munkálatok, de amint befejezik, mesés lesz... egyszerre trendi és szokatlan.

Biztos vagyok benne, hogy a falunak fogalma sincs arról, micsoda szerencse érte őket.

– Mindenkinek el kell jönnie a nagy megnyitóra – fonja össze izgatottan a karját.

– Már akkor is csodás lesz, ha csak feleannyira jó, mint a Csokoládé Mennyország. Úgysem tudsz távol tartani bennünket!

Fölindulok Ted és Stacey felé egy kis társalgásra, örömmel nyugtázom, hogy mindketten boldognak tűnnek. Összeölelkezünk Elsie-vel, jól lenyálazza a ruhám.

– Kedves mindenki! Kész az ebéd! – kiált Jacob. – Fogyasszátok egészséggel!

A gondosan ápolt füvön a piros szíves gyapjú pikniktakarók mindegyikén egy-egy fonott kosár díszeleg. Chantal és Jacob folytatja körsétáját a vendégek között, a gyerekek pedig, minden dekorációról megfeledkezve, boldogan rohangálnak a gyepen.

Az Imádottal megragadunk egy-egy újabb pezsgőspoharat, és letelepedünk az egyik takaróra.

– Hogy érzed magad? – ölel át.

– Nagyon örülök Chantalnak és Jacobnak. Ugyanakkor el is csüggedtem.

– Csodálatos nap lett volna az esküvőre.

– Tudom. – Igyekszem ellenállni a fenyegetően közelítő melankolikus hangulatnak. – Szervezzük meg minél előbb a miénket is.

– Állok elébe, semmi gond – csókol meg, majd bekukkant a kosárba. – Hm... jól néz ki!

Remek terv, meg keli adni – ennivalóval tereli el a figyelmem.

– Jacob felülmúlta önmagát – vonja le a következtetést az Imádott a kosár tetején elhelyezett kis étlapot pásztázva.

– Remek pasi. Gondoskodni fog Chantalról.

Nadia és James csatlakozik hozzánk, elterülnek a szőnyegen. Nadia repdes az örömtől.

– Örülök, hogy újra látlak, James! Nagyon jó, hogy el tudtál jönni – mondom.

– Ritkán hagyom ott a tanyát, és még ritkábban ilyen porcelánruhában – húzkodja meg elegáns zakóját. – Azt hiszem, ideje levenni. A nyakkendő mindjárt megfojt.

– Azt hiszem, most már eltekinthetünk a külsőségektől.

Az Imádottal egyetemben megszabadulnak zakójuktól és nyakkendőjüktől, feltűrik az ingujjukat.

– Most már jobb – mondja szívből jövő mély sóhajjal.

– Jártál már Londonban?

– Évek óta nem – vallja be. – Nem városi életre születtem. A hegyeket szeretem.

– Nem hibáztatlak ezért. Úgy tűnik, Nadiából is vidéki lányt faragtál.

– Remélem – pillant sugárzó áhítattal Nadiára.

– Mit szólnátok hozzá, ha nekiesnénk ennek a kosárnak? – veti fel az Imádott. – Ínycsiklandó, arról nem is szólva, hogy messze már a reggeli.

A kosár ínyencségek bőségszaruja: pisztáciás sertés vagdalt fűszeres chutneyval, rozmaringos-tengeri sós kenyér, füstölt lazacos rolád, citromos-kakukkfüves nyárs, mini Melton Mowbray húsos kosárkák, zöldborsós-parmezános tortácskák, marinált olívabogyók.

– Nyammm – csillan fel Nadia szeme. – Pompás. Mennyei eledel.

A felsorolásból nem maradhat ki a sajtválogatás, és legfőképpen a seregnyi csokis mignon, narancsos-csokis brownie, valamint a fehér csokiba mártott eper.

Megterítünk a takarón, és derekasan nekilátunk.

Néhány perc múlva Autumn, Miles, Flo és Willow a szomszédos takaróra telepedik. Willow az ölében babusgatja a megállás nélkül hadováló Flót.

– Gyönyörű! Micsoda nap! – sóhajt fel Autumn.

– Nagyszerű – értek vele egyet. – A piknik is remek.

– Kettős esküvőt kellett volna szerveznetek, Lucy – ugrat.

– Nem, nem. Eljön majd a mi napunk is. Ma Chantal-nak kell ragyognia.

– Ez így van. Varázslatos volt a szertartás. De most majd ti következtek.

– Már *mindenemet* összetettem, nem csak a két kezem – simulok hozzá az Imádotthoz. – Vajon eljön valaha egy olyan esküvő, amiből végül férjes asszonyként keveredem ki?

– Bemutathatom nektek a lányom? – kérdezi Autumn.

A lány félénken szemlél bennünket. Az Autumn által beharangozott stílusban tündököl: vastag fekete szemfesték, csinos piros-fekete ruha és nagyon menő csillogó vörös Dr. Martens bakancs.

– De jó, hogy végre találkozunk! Már sokat hallottunk rólad – mondom.

– Rólatok is sokat mesél Autumn – válaszol Willow szégyenlősen.

– Azért, mert olyan mesések vagyunk! El kell jönnöd anyáddal a Csokoládé Mennyországba, imádni fogod. – Elpirul. Valószínűleg azért, mert az anyjának neveztem Autumn-ot.

– És biztosítalak róla, hogy kitüntetett bánásmódban lesz részed – teszem hozzá.

– Köszi.

Amint eltüntetjük a piknikkosár tartalmát, megjelenik az esküvői torta. Alexandra konyhájában készült háromemeletes, krémözönnel elárasztott, málnával, áfonyával, friss virágokkal díszített pihekönnyű csokitorta. Chantal és Jacob vágja fel, közben mi mosolygós fotókat készítünk. Szerencsére bőkezűen bánnak a szeletekkel.

Sajnálatos módon, túl hamar ér véget az esemény, összepakolunk, indulásra készen állunk, habár én az örökkévalóságig maradnék még a parkban. A taxi már várja Chantalt és Jacobot, a Ritzbe mennek, búcsúzkodnak.

– Fantasztikus volt – lelkendezik Chantal. – Tetszett?

– Nagyon! Felülmúlhatatlan volt.

– Valójában neked kellene most nászútra menned – mondja

bánatos mosollyal.

– Ne foglalkozz ilyesmivel! Ez a te napod volt, és fantasztikusan sikerült. Csodálatos emlékeid lesznek. Most menjetek, mesés pihenést kívánok nektek, és fitten, harcra készen várunk vissza.

Szorosan átöleljük egymást, elered a könnyünk.

– Nos – mondom szipogva –, van még egy feladatod. El kell hajítanod azt a gyönyörű csokrot egy szerencsés hölgynek.

– Remélem, te kapod el.

– Utolsó leheletemig harcolni fogok érte – biztosítom Chantalt.

Búcsúintegetés gyanánt mindannyian összegyűlünk egy csoportba, Chantal megfordul, és feje fölött nagy ívben hátrahajítja a csokrot. Utánavetem magam, de Nadia megelőz, és egy ügyes fogással, két kézzel megmarkolja, majd rám kacsint, és elneveti magát. James derékon kapja Nadiát és megforgatja.

A fenébe. Az az *enyém!*

Mindegy, csokor ide vagy oda, elhatározom, hogy mielőbb ujjamon csillog majd a jegygyűrű.

– Otthon, édes otthon! Megérkeztünk. – Nadia megkönnyebbült sóhajjal nyitotta ki a bejárati ajtót.

Gyönyörű, de fárasztó napot tudhatott a háta mögött, örült, hogy végre hazaértek. Szíve mélyén azonban már kevésbé érezte otthonának ezt a helyet. Sötétedés után nem szívesen hagyta el a házat, minden egyes zajra megrettent, biztonságérzete elhagyta.

James későn este érkezett meg a gyerekekkel, éppen csak szétdobálták a csomagokat, és a gyerekeknek takaródót fújtak. Jamesszel sokáig fenn maradtak, beszélgettek, megittak egy-két pohár bort. Jó érzés volt ismét a férfi ölelő karjában feküdni.

James röpke látogatásra, csupán az esküvőre jött, mivel hétfőn a gyerekeket várja az iskola. A vonat másnap ebédidőben indul Penrithből. Nadia, az idő rövidsége ellenére hálát érzett, hogy el tudtak jönni. Csodálatos, hogy maga mellett tudhatta őket, nem kellett egyedül szembenéznie egy újabb társasági eseménnyel. A nap folyamán némi időt szakított arra, hogy karját Jamesébe öltve, együtt játszó gyerekeikben gyönyörködjön – ekkor érezte igazán, hogy sikeresen működhetne ez a kapcsolat, a család.

A fárasztó nap után a vendégek hálásan roskadtak le a nappali díványaira. Ha tágas tanyasi házukat esetlegesen összehasonlíthatatlannak tartották az ő pici, előkertes otthonával, arról nem tettek említést. Egy következő alkalommal jó lenne majd megmutatni a gyerekeknek London

nevezetességeit, a Buckingham-palotát, esetleg a London Eye-t.

– Köszönöm, hogy eljöttetek – mondta Nadia James-nek. – Sokat jelent számomra.

– Jó volt találkozni velük és az új barátokkal is. Sajnálom, hogy ennyire kell rohannunk, de hát ott az iskola, és rengeteg teendőm van a tanyán is. Tudod, milyen ez – tárta szét a karját bocsánatkérően.

Nadia tisztában volt mindezzel. Cumbriai tartózkodása alatt tudatosult benne, hogy James milyen erősen ragaszkodik a földjéhez, együtt lélegzik az évszakokkal és a tanya ritmusával.

Chantal menyasszonyi csokrát szorongatva vágott át a konyhán, csak arra a kis időre vált meg tőle, míg feltette a vizet forrni. A délutáni napsütéstől immár kókadozó bájos kis fehér rózsák mosolyt csaltak az arcára. Vajon ez egy jel? A hagyományok szerint ő megy férjhez következőként. A gondolatra elnevette magát.

– Miért kuncogsz? – kérdezte James, amikor követte a konyhába.

– Ó, csak azon, ahogy elkaptam Chantal csokrát. Lucy annyira eltökélte, hogy ő kaparintja meg. Hagynom kellett volna, hogy az övé legyen, de gonoszkodni támadt kedvem.

– Hmmm. Nekem tetszik az ötlet. – James hátulról átkarolta Nadia derekát, orrával gyengéden beletúrt a nyakába. – Miért is ne lehetnél te a következő menyasszony? – dörmögte lágyan. Nadia jólesően borzongott meg a nyakába lehelt szavaktól. – Az ajánlat még áll. Gondolkodtál rajta?

– Igen, gondolkodtam. – Nadia megfordult James ölelő karjában, és kényelmesen elhelyezkedett.

– És? – nézett komolyan a szemébe.

– James, ez egy *komoly* döntés. Nagyon nehéz hátrahagyni a dolgokat, és itt nem a házra gondolok – mutatott körbe a

jócskán csinosításra szoruló konyhán. Bármerre nézett az ember, törött, horpadt dolgokkal szembesült. – Ez nem tartana vissza, és hogy őszinte legyek, a családom sem. Azt hittem, óriási megrázkódtatás lenne itt hagyni őket, de úgy tűnik semmi remény a kibékülésre. Gyakorlatilag semmi. Sikerült civilizált módon viselkednünk egy este erejéig, de nem hinném, hogy kezüket-lábukat törnék a közeljövőben, hogy találkozhassanak az unokájukkal.

– Ez szomorú.

– Az. De bizonyos értelemben megkönnyíti a döntést. Anitával hiányolni fogjuk egymást, de ezt túléljük.

– Bármikor jöhet hozzánk, amikor van szabadideje.

– Tudom.

– Ha úgy gondolod, visszaköltözhetünk a nagy házba, így bőven lesz hely, bárkit el tudunk szállásolni. A kis házat pedig bérbe adjuk. Szükség lesz némi felújításra, csinosításra, hogy kiadható legyen szünidőkben, de egyértelműen kivitelezhető.

– Ó, James! Te mindenre gondoltál. Olyan egyszerűnek tűnik minden, amikor veled beszélek.

– Akkor mi tart vissza?

– A lányok a Csokoládé Mennyországból. Tudom, hogy esetleg hülyén hangzik, de éveken keresztül ez a csapat volt a családom. Ők álltak mellettem jóban-rosszban, támogattak, amikor Toby meghalt. Gondoskodtak Lewisról, úgy szeretik őt, mint én. Felkaroltak, nógattak, amikor képtelen voltam magamtól lépni. Őszintén be kell vallanom, nem tudom, hogyan boldogultam volna, ha ők nincsenek. Ha hozzád költözöm, nagyon távol lesz tőlem a segélyhálózatom. – Szorongó pillantást vetett a férfira. – Nem tudom, hogyan oldom meg nélkülük.

– Ott leszek neked én. Tudom, ez nem ugyanaz, de

megpróbálok jó helyettes lenni.

– Csodálatos vagy. Ez nem vitás – simogatta meg Nadia James mellkasát.

– Vajon nem annak örülnének, ha téged boldognak látnának? Egy tökéletes világban lehetne alkalmazkodni a körülményekhez, és bármikor találkozhatnánk, de az élet nem így működik. Tudom, nagy kompromisszum a részedről, de nem lenne szebb jövőnk együtt, mint külön-külön?

– Félek a magányosságtól. Nem akarok mindenben rád támaszkodni, kimerítenélek.

– Rengeteg klub van, jócskán akad elfoglaltság, ha esetleg ilyesmivel akarsz foglalkozni. A környékbeli emberek nagyon barátságosak.

– Egyesek igen, mások kevésbé – jegyezte meg Nadia.

James elgondolkodva a homlokát ráncolta.

– Munkát is vállalhatsz, ha akarod. Jó lenne, ha otthon maradnál a gyerekekkel, amíg még kicsik, de ebben te döntesz. Eddig is megoldottuk jól-rosszul Penny segítségével, biztos vagyok benne, hogy ezután is találunk megoldást.

Na igen, Penny. Ezt is meg kell fontolni. Ha nem csap le Jamesre, akkor Penny minden bizonnyal ugrásra készen áll, hogy kihasználja a lehetőséget. Ha úgy dönt, hogy marad Londonban, egy szép napon James majd azzal hívja fel, hogy belefáradt a várakozásba, és inkább összebútorozik Pennyvel. Belebetegszik, ha el kell engednie Jamest.

Az agya lázasan zakatolt. Mikor Jamesszel van, nem tudja elképzelni az életét nélküle. Ahogy a férfi mondta: a lányok nem annak örülnének, ha boldognak látnák? Vajon nem érdemli meg azok után, amiken keresztülment? Nem lenne őrültség hátat fordítani ennek a szerelemnek? Másfelől annyi mindent kell mérlegelnie.

– Nem csak a lányokról van szó. Azt kell tennem, ami Lewis számára a legjobb.

– Remekül kijön Seth-tel és Lilyvel – érvelt tovább James. – Szeretném, hogy egy család legyünk.

Nadia szemébe könny szökött. James remek apja lenne Lewisnak, a fia egyből elfogadta a férfit. Mit tegyen? Használja ki ezt az életben egyszer adódó lehetőséget, és találja meg a boldogságot a cumbriai gazda oldalán, vagy küzdjön egyedül?

– Nem szeretnéd mindezt elcserélni a rozoga kis viskómra és a hegyekre?

– De igen! – rebegte Nadia zokogástól elcsukló hangon.

– Akkor jössz? – kérdezett vissza meglepetten James.

– Igen. Jövök – mondta nevetve, és letörölte az arcán csordogáló könnyeket.

Autumn a konyhaajtóból figyelte nevető lányát. Ritka látvány: Willow arca felragyog, amikor egy kicsit felenged, és ettől még szebbé válik. Autumn büszkén mosolygott. Szerencsére jó gyerek, kettőjük kapcsolata szépen alakul.

Willow csiklandozós játékot játszott Flóval a díványon – ő volt a csiklandozó szörny, a kislány hangosan sikítozott, kacarászott. Első találkozásukkor megrettent ugyan Willow boszorkányos sminkjétől, de hamarosan megbarátkozott új nővérével, és most már imádta, viszonyuk bensőségessé vált.

Willow morogva csapott le ismét, mire Flo újra harsányan rikoltozott. Autumn nem bánta a hangoskodást, valamikor ki kell engedniük a gőzt, előző nap mindketten kifogástalanul viselkedtek Chantal esküvőjén, ő pedig nagyon örül, hogy végre bemutathatta a csapatnak a lányát. Természetesen elragadónak találták. Első alkalom, hogy Willow nála tölti az egész hetet, igyekszik is minden pillanatot kiélvezni. Holnap elviszi a Csokoládé Mennyországba, bevezeti a nyalánkságok édes világába.

Ma délután elmehetnének a Hyde Parkba, ahol az örökmozgó Flo levezethet némi energiát.

Miles végzett a reggeli étkezés romjainak eltakarításával, Autumn-hoz lépett, és hozzásimult.

– Boldog vagy?

– Nagyon. Jobban működik, mint reméltem. – A férfira mosolygott. – Amikor hazaviszem, ott alszom egy éjszakát,

hogy Maryvel is töltsek egy kis időt. Ne gondolja azt, hogy ki akarom sajátítani Willow-t.

– Szerintem tizennégy év monopólium után Mary örül egy kis szusszanásnak.

– Valószínűleg igazad van, de nem akarom megbántani. – Mileshoz fordult, átölelte. – Köszönöm, hogy olyan megértő vagy.

– Miért ne lennék? Ő a lányod. Te is szó nélkül elfogadtad Flót, egyértelmű, hogy így kell tennem.

– Tudom, nem mindig könnyű. – Willow hangulata, jó esetben, változékony, mint az időjárás, de mióta több időt töltenek el egymás társaságában, könnyebben kezelhető. Ami a kapcsolatukat illeti, a lány megnyugodott, úgy tűnt, már nem akarja megbüntetni Autumn-ot, amiért annak idején lemondott róla. Néhanapján szeszélyei még készületlenül érték Autumn-ot, de lassacskán megtanult olvasni a jelekből, és az esetek túlnyomó részében képessé vált csírájában elfojtani a dolgokat.

– Még hozzá kell szoknia, hogy megbízhat benned, és ez hosszú időbe telik. Ráadásul még kamasz is. – Miles megborzongott. – Amit ez a sok hormon művel.

– Észre sem veszed, és máris egy újabb jelölt produkálja majd ezeket a tüneteket – nevetett fel Autumn a sikítozó Flo felé bólintva. –Használd ki, amíg még ilyen kis bűbájcsomag.

– Gondolod, hogy valamikor a közeljövőben tovább gyarapíthatjuk növekvő klánunkat? – húzta közel magához Miles Autumn-ot.

– Fészekrakási láz?

– Igen, azt hiszem. Szeretem a gyerekeket, és úgy tűnik, elnyom a nőuralom. Férfitámaszra van szükségem. Egyre nehezebben tűröm, hogy kifessék a körmöm, és hajcsavarokban díszelegjek. Jó lenne valakivel focizni.

– És kisvonatot is szeretnél.

– Persze! Nem is igazi férfi, aki nem szeretne!

Megszólalt a csengő.

– Várunk valakit? – kérdezte Miles.

– Nem tudok róla. – A Chantal hosszúra nyúló esküvőjét követő reggelen lazítással, lustálkodással indították a napot Autumn lakásában. Ő még pizsamában őgyelgett, meg sem kísérelte kifésülni zabolátlan, kócos hajtömegét. A látogató kilétén töprengve szólt a kaputelefonba:

– Halló?

– Mi vagyunk – tétovázó, ismerős hangot hallott.

A *szülei*? Emlékei szerint sohasem látogatták meg ebben a lakásban, ez alkalommal pedig bejelentés nélkül keresik fel.

– Nem akarunk zavarni – hallotta ezúttal apja félénk, nyugtalanságról árulkodó hangját. – Szeretnénk látni téged. Jókor jöttünk?

Nem. A lehető *legrosszabb* időpontot választották. Sietősen körbepillantott a lakásban, a fejéhez kapott. Rendetlenség, felfordulás mindenütt, ráadásul a szülei még nem találkoztak Milesszal és Florence-szal. Willow is itt van, nem gondolta volna, hogy a legutóbbi összejövetelük után látni óhajtanák unokájukat. Tetszik, nem tetszik, Willow itt van, ezt kell szeretni. Nem küldheti el őket az ajtaja elől, és végül is ma ráérnek, annak ellenére, hogy nem szívesen áll pizsamában a küzdőtérre.

– Igen, igen, természetesen. Mindjárt beengedlek titeket, de tudjatok róla, nem vagyunk szalonképesek. – Megnyomta a gombot. – A szüleim – fordult Mileshoz.

– Hűha! Nem mostam hajat – viccelődött Miles.

– Én pedig nem *fésülködtem.* – Körbenézett a földön szétdobált játékhalmokon, és beletörődően nyugtázta, hogy a frizurája

miatt kell a legkevésbé aggódnia. – Ha lenne legalább egy órám összerámolni egy kicsit. Vagy kettő.

– Azt hiszem, késő bánat mindkettő – fintorgott Miles.

– Egy percen belül itt vannak – szorult össze Autumn torka. – Lányok, lányok! Anyukám és apukám jön meglátogatni bennünket. El tudnátok gyorsan pakolni néhány játékot?

Willow abbahagyta a visítozó Flo csiklandozását, mindketten üres tekintettel, hitetlenkedve meredtek Autumn-ra: „Van fogalmad róla, mennyi játék van itt?”

Jogos. Órákba telne összeszedni a hegynyi játékot, az egyszerre csak egy legyen elől szabályt körülbelül öt percig tartották be.

– A nagyszüleim? – kerekedett el Willow szeme.

– Igen.

– Most?

– Jó lett volna, ha fel tudlak készíteni rá, de essünk túl rajta most, jó? Itt a soha vissza nem térő alkalom.

– És ha nem tetszem nekik? – Willow aggodalmaskodva ráncolta össze homlokát.

Szívesen mondta volna, hogy természetesen tetszeni fog nekik, de az igazat megvallva, a szülei esetében sohasem lehet tudni. Az is kitelik tőlük, hogy azon nyomban sarkon fordulnak, amint meglátják Willow-t.

– Nem ígérhetek semmit, de nem is vághatom be az ajtót az orruk előtt. Együtt szembenézünk velük. Rendben?

Willow bólintott.

A lakás szemrevételezése után a két lány került sorra. Flo kipirultan, elvadult, kócos hajjal ácsorgott a reggeli maradványaitól maszatos ruhájában. Willow teljes punk-sminkben, szakadt „Földönkívüli Szexdémon” feliratú pólóban, és hasonló állapotban lévő fekete farmerban díszelgett. Úristen!

A látvány sokkolni fogja a szüleit, pedig annyira szeretné, hogy a két lány elbűvölje őket. Nos, ez van, így kell őket elfogadniuk.

– Rólam tudnak egyáltalán? – kérdezte Miles.

– Nem igazán.

– Ó, remek. Mindig úgy képzeltem, hogy anyósomat és apósomat egy luxusétteremben, civilizált körülmények között ismerem meg, és nem a legrégebbi, elnyűtt melegítőalsóban és ramaty pólóban fogadom.

– Én is. – Pánikhangulata ellenére Autumn elmosolyodott. – Anyós, após? Ez lánykérés akar lenni?

– Elképzelhető – vigyorgott Miles.

Ebben a pillanatban kopogtattak a szülei. A francba! A lehető legrosszabb időzítés.

– Ne feledd szavad! Itt folytatjuk, amint csak lehet. Én nem felejtem el! – intette Autumn Milest, majd vett egy mély lélegzetet, és kinyitotta az ajtót.

Soha ilyen zavarban nem látta anyját és apját, mint most, ahogy elveszetten álltak az ajtóban.

– Sziasztok! – üdvözölte őket Autumn kényszeredett mosollyal. – Micsoda kellemes meglepetés!

Szülei meghunyászkodva álldogáltak, apja egy csokor virágot szorongatott a kezében, majd tétovázva nyújtotta át neki.

– Köszönöm! Mi célból kapom? – kérdezte Autumn a gyönyörű, drága virágköltemény láttán.

– Békejobb – nyalta meg idegesen az ajkát az anyja. – A legutóbbi beszélgetésünk rossz irányba terelődött.

Enyhén szólva. Autumn arcába vér szökött.

– Igen, valóban.

– Szeretnénk jóvátenni – mondta az apja –, ha megengeded.

Ez aztán a meglepetés!

– Fáradjatok be – tessékelte be őket Autumn –, itt a remek

alkalom, találkozhattok az unokátokkal is.

53

Szülei utat törtek maguknak a folyosót elárasztó játékok útvesztőjében. Szerencsére egyikük sem volt mezítláb, így senki nem került rokkantlistára Flo szétszórt legódarabkái miatt.

– Elnézést, jelenleg hadiállapotok uralkodnak. Laza napot tartunk, most próbáljuk kiheverni a tegnapi fáradalmakat, Chantal barátnőm esküvőjét.

– Telefonálnunk kellett volna előbb – mondta az anyja –, nagyon udvariatlanok voltunk.

– Örülök, hogy látlak benneteket – szólt Autumn lágy hangon. – Tényleg nagyon örülök. – Gyerek vagy szülő látogatását felesleges előre egyeztetni, legalábbis normális esetben így kellene működnie. Erről a tényről azonban célszerűbb más alkalommal vitába bocsátkozni, egyelőre még várhatnak vele.

Évek óta nem látta a szüleit hétköznapi, utcai ruhában. Általában mindketten fekete öltönyt, kosztümöt viseltek a tárgyalások közötti ebédidőben tartott megbeszéléseken. Anyja azonban ma egy csinos blúzt, bővülő szoknyát és gyöngysort, apja pedig kék inget és valami fura, idejétmúlt feszes nadrágot, pantallót viselt, de így legalább rendes hétköznapi emberek benyomását keltették.

– Gyertek be, ne álldogáljatok ott.

– Átgondoltunk egyet s mást – mondta az apja, miközben követte Autumn-ot a nappaliba.

– Mielőtt folytatnád – állította le Autumn felemelve a kezét –,

szeretnék nektek bemutatni valakiket.

– Jaj, nem tudtuk, hogy vendégeid vannak – pillantottak fel szülei a játékaknamezőről.

– Nem egészen. Ő a barátom, Miles.

– Helló – intett Miles –, örülök, hogy megismerhetem önöket.

– Ő az apukám, Terrance, ő pedig az anyukám, Anna.

– Örülök – fogadta a köszönést az anyja.

– Ő pedig Florence.

– Ötéves vagyok! – kurjantotta Florence.

– Három vagy – javította ki Miles, szokás szerint.

– Hááárom vagyok – zengte a kislány, majd szilaj ugrabugrálásba kezdett annak jeléül, hogy hiperaktivitása nem csökkent a csiklandozós játék után sem.

– Aranyos, nagyon aranyos – nyugtatgatta saját magát az anyja. Eléggé megrettentnek tűnt.

– Ő pedig – mondta Autumn nagy lélegzetet véve – az unokátok.

Anyja álla leesett.

– Gyere Willow, köszönj.

A lánya előrelépett, Autumn egyik karjával védelmezően átölelte a vállát. Egyetlen oda nem illő szó vagy elutasító viselkedés esetén fel is út, le is út, örökre megszakítja szüleivel a kapcsolatot. Nem téphetik el néhány kegyetlen szóval a közte és Willow között fonódott köteléket.

– Ó, istenem, az unokám. – Autumn meglepődve pillantotta meg anyja arcán a legördülő könnycseppeket.

– Szia – szólalt meg Willow kelletlenül, miközben szorosan anyjához simult.

– Tudom, hogy nagyon kínos a helyzet – mondta Autumn anyja a szemét törölgetve –, és mindenkit készületlenül ért, de nagyon örülök, hogy megismerhetlek.

Willow megkockáztatott egy halvány mosolyt.

– Sok mindent kell megbeszélnünk – folytatta Anna –, nagyon szeretném, ha közelebb kerülnénk egymáshoz. Ha megengeditek.

– Én örülnék neki – szólt Autumn. – Te hogy gondolod? – fordult Willow-hoz.

– Rendben – vonta meg félszegen a vállát Willow.

– Esetleg megpecsételhetnénk az üzletet egy öleléssel? – vetette fel Autumn.

Anna kísérletképpen kitárta a karját. Autumn elmosolyodott magában, anyja nem az az ölelkezős fajta, de legalább próbálkozik.

Willow tétován nagyanyja ölelő karjába simult. Autumn anyja csókot lehelt a lány hajára. Apja is előrelépett, és feszélyezetten átölelte mindkettőjüket.

Tétova kezdeményezés, de Autumn remélni sem merte, hogy ezt megéri valaha. Mileshoz fordult, a férfi szemében is könny csillogott.

– Menj, menj – unszolta Autumn-ot.

Átölelte anyját, apját és Willow-t, mindannyian összeborulva sírtak.

Amikor kibontakoztak egymás szorításából, Miles egy-egy darab konyhai törlőkendővel kínálta őket, hogy megtöröljék könnyes szemüket.

– Nagyon hosszú volt, mennyi elvesztegetett idő – tört ki ismét Autumn anyjából a zokogás, Autumn pedig szorosan magához ölelte.

– Ostobán érzem magam – nevetett fel Autumn apja erőtlenül.

– Szörnyű dolgot követtünk el – mondta az anyja –, igazán szörnyű dolgot. Azért jöttem, hogy ezt elmondjam, azért *jöttünk*,

hogy elmondjuk – ragadta meg a férje kezét.

– Most már minden rendben – mondta Autumn. – Hála az égnek! Megtaláltam Willow-t, vagy ő talált meg engem. Csak ez számít. – Rádöbbent, hogy most teszi meg az első lépést egy megfelelő viszony kialakításához a szüleivel, ráadásul igen nagy örömmel, Willow és a saját maga érdekében is. Willow számára nagyon fontos, hogy egy igazi, nagy család tagjának érezze magát. Fölösleges a közöttük lévő viszályt tovább szítani, ha van rá megoldás. – Hagyjuk a múltat. Mostantól nézzünk csak a jövőbe. Én megbocsátok, és remélem, hogy Willow is meg tud.

– Részemről is rendben – bólintott Willow könnyes szemmel.

– Nagyon szép fiatal nő vagy – mérte végig Autumn anyja aggodalmaskodva Willow „Földönkívüli Szexdémon" pólóját és szakadt farmerját. – Pontosan, mint az anyukád. – Autumn-hoz fordult: – Tudom, hogy cserbenhagytunk, de szeretnénk ismét egy család lenni. Ha beleegyezel.

– Nos – nézett körbe Autumn –, örököltetek még néhány családtagot. Ha meg tudtok birkózni ezzel, akkor kezdetnek jó.

– Nagyon szeretném megpróbálni – könnyezett továbbra is az anyja.

– Egy dolog van még, amit a családok tesznek hasonló helyzetekben – mosolygott szélesen Miles. – Megyek, felteszem a vizet forrni.

* * *

– Ez egy ujjbáb – magyarázta komolyan Flo Terrance ölében üldögélve. – Edward Nyuszi – mutatta neki a kis kötött játékot.

– Nagyon helyes. – Terrance úgy nézett ki, mint aki időzített bombát tart a kezében.

Autumn magában mosolygott. Egyértelműen hosszú út áll előttük, amíg felépítik a családot. Ha bárki közülük képes

elgördíteni az akadályokat, akkor az a kis drága Flo lesz.

– Húzd fel! Húzd fel! – utasította Terrance-t ellentmondást nem törően.

Autumn apja felhúzta mutatóujjára a rózsaszín nyulacskát.

– Most pedig nyöszörögj – folytatta a nevelést Flo. – Így ni! – hallatta lehető legvinnyogóbb hangját.

Autumn apja utánozta.

– Nem jó! – rázta meg a fejét türelmetlenül Flo. – Apa jobban csinálja. Most akkor ezt – ráncigált fel Terrance másik ujjára egy újabb plüssállatkát. – Ő Répa úr.

Autumn úgy vélte, hogy a narancssárga plüssmaradvány a kelleténél többször lett kimosva. Apja a rémületét próbálta palástolni. Még előkerülhetnek a hajcsavarok és a körömlakk is, senki sincs biztonságban.

Szerencsére az anyja könnyebben vette az akadályokat. Willow a karosszék karfájára telepedett, telefonján nézegetett valamilyen képeket.

– Mentsem meg apádat az ostrom alól? – súgta Miles. – Szegény teljesen halálra vált.

– Nem, nem árt neki, sőt, jót tesz. Tűzkeresztség. Azt hiszem, amióta én voltam ilyen korú, mint Flo, nem is tartott az ölében más kisgyereket. – Hirtelen elszomorodott. Tulajdonképpen egyáltalán nem emlékezett arra, hogy apja valaha is megölelte. Ha múltbéli kapcsolatuk nem is volt olyan, mint amilyenre vágyott, talán a jövőre nézve ezen változtathatnak. Willow érdekében ő mindent megtesz.

– Nagyon finom csokis süti van a konyhában. Kér valaki? – kérdezte Autumn.

– Hurrá! – visított apró termetét meghazudtoló, éles fejhangon Flo. Autumn apja összerezzent ijedtében.

– Teát még esetleg? – kínálta Autumn.

Apja és anyja hálásan bólogatott, mindketten megkockáztattak egy-egy óvatos mosolyt.

Autumn visszamosolygott rájuk. Erre vágyott egész életében – egy családra, amelyet szerethet. Az öccsére gondolt, arra, hogy mennyire örülne ennek, mennyire szeretné Willow-t. És Flót. Mennyi szép pillanatot élhetnének át együtt. Micsoda szörnyűség, hogy nem érhette meg, hogy legyen saját családja. Talán most látja őket odafentről, érzi szívükben a kibékülés vágyát.

– Teszek még oda vizet forrni – mondta, könnyeit törölgetve, és összeszedte a dohányzóasztalról a bögréket.

Ma nagyon-nagyon korán kezdtem a Csokoládé Mennyországban. Felrakott lábbal tobzódom a reggeli kávé és az Alexandra által igen sikeresen bevezetett meggyes-csokis müzli szelet ízeiben, mielőtt komolyan beindul a nap. Csak tudnék ellenállni a meleg sütiknek! Úgy érzem, mind meg tudnám enni.

Sűrű volt a hétvége Chantal esküvője miatt, de még mindig a fellegekben járok a túlcsorduló szeretettől. Ha törik, ha szakad, én leszek a következő. De Chantal esküvője megismételhetetlen, csak nem lehet ugyanolyan az enyém is, nemde? Újra kell tervezni az egészet. Hurrá! Már a gondolat is örömmel tölt el.

Van valami más is, ami felvidítja a szívem – egy híres-nevezetes, csokikészítő tanfolyamokra specializálódott iskola ismertető füzetét nézegetem. Tudom, tudom! Múlt héten egy őrült pillanatomban rendeltem meg, ma reggel itt várt a lábtörlőn, amikor megérkeztem a Csokoládé Mennyországba. Mivel nem hallom Miss Francot mozgolódni az emeleti lakásban, lefaragok magamnak néhány percet a napból, és gyorsan átnézem a füzetet.

Csorgó nyállal lapozgatom ínycsiklandó oldalait. A tanfolyam egymástól független részekből áll, egyértelműen méregdrága mindegyik, de szerintem megéri, nemde? Befektetés lenne a jövömbe, az Imádottal tervezett közös jövőnkbe. Lelkes rajongóból hamisítatlan, profi csokiszakértővé vedlenék át. Éljen! Egy szép napon aztán megszülethetne az én

saját Csokoládé Mennyországom LUCY LOMBARD – CSOKIKÉSZÍTŐ felirattal a homlokzaton. Jól cseng! Tetszik.

Ugyanakkor bezavarhat az esküvői tervezgetésbe, ha most rukkolok elő vele. Hmm. Azt hiszem, ezt jól át kell gondolni, de annyira szeretném. Kihasználhatnám az időt, és szép lassan, ahogy az anyagiak engedik, végigrághatnám magam a tanfolyamokon. Ez úgy hangzik, mint egy terv.

Mindamellett maradt egy üres hely az egyik nyár végi tanfolyamra. Nem lenne csodálatos, ha már úgyis van egy álmom, akkor meglovagolnám a lehetőséget? Inkább előbb, mint utóbb. Nézzünk szembe a tényekkel: fiatalabb már nem leszek, és néhány gyereknek is bele kell férnie a tervbe. Nem lebzselhetek örökké.

Míg a gondolatok kergetőznek az agyamban, elmeélesítés gyanánt belehörpintek a kávéba.

Üldögélek, vigyorgok magamban, mint a fakutya, elképzelem, amint valódi, hamisítatlan séföltözetben kivitelezem saját tervezésű csokikáimat, komoly öntudattal masírozok fel-alá saját létesítményemben – és ekkor álmodozásomba belebőg Marcus kocsijának ismerős dübörgése, amint megáll az üzlet előtt. Hetek óta nem láttam, és áruló szívemet enyhe öröm járja át, ahelyett, hogy szomorúsággal töltené el. A francba!

Úgy libeg be, mintha az övé lenne itt minden. Persze, ez így is van, hiszen ő a tulajdonos.

– Helló, Lucy, te korán kelő!

– Szia, Marcus. – Óvatosan lecsúsztatom a szék mellett a füzetet. Semmiképpen sem szeretnék eszmecserébe bonyolódni Marcusszal erről a témáról. Pillanatnyilag az álmom csak rám tartozik. – Próbálok az előttem álló napra koncentrálni.

– Nem ezen a hétvégén lett volna az esküvő? – huppan bele a

szemközt álló székbe.

– De igen. – Köszi, Marcus.

– Szóval akkor még mindig szomorú szingli vagy?

– Egyelőre még eljegyezve, esküvő következik – javítom ki. – Csak időzítés kérdése. Ismét újratervezés alatt. – Nem egészen így igaz, de majdnem. – Chantal jobban megérdemelte az esküvőt, mint én.

– Tudom. Csak ugratlak – néz rám vágyakozó szemmel. – Mindig is balek voltál, Lucy.

– Igen, te már csak tudod – fixírozom csípős tekintettel.

– Rendben volt minden?

– Tökéletesen – világosítom fel Marcust. Mint ahogy az én esküvőmön is. Lesz. – Tudod, a vőlegény ott maradt a szertartáson. Meg hasonlók.

– Talált, süllyedt – mosolyog rám szomorúan.

– Minek köszönhető a látogatás? Csak errefelé jártál?

– Ja, olyasmi – pillant extravagáns órájára.

– Hozhatok neked egy kávét? Valamit enni? – intek a müzli szelet maradványaira. – Pompás íz. Új stílus.

– Egy dupla eszpresszót kérek, Lucy. Enni semmit.

– Egyszer tényleg meg kellene kóstolnod a saját árudat, Marcus.

– Szeretek gyönyörködni az alakomban.

Bekapom az utolsó morzsákat, lenyalogatom az ujjam.

– Én is szeretek gyönyörködni a sajátomban – mondom –, ahogy egyre kerekedem.

– És én is a tiédben – feleli Marcus, míg a pult felé tartok.

– Fogd be, Marcus!

Készítek neki egy kávét, leteszem elé az asztalra. Belekortyol, közben engem néz, majd összefonja a karját.

– Tudod, feladtam.

– Mit?

– Téged. – Sóhajt, babakék szeme őszintén csillog. – Bármennyire is szeretlek, el kell fogadnom, hogy elvesztettelek.

Összeszorul a torkom, megint leülök.

– Nem fog ugyan az érzéseimen változtatni, de el kell innen költöznöm, mert egyébként megőrülök. – Szomorúan, lemondóan pillant rám, összetöri a szívem. – Másik férfit szeretsz. Elbaltáztam, és nem tudom jóvátenni. Fogalmad sincs, mennyire fáj.

Azt hiszem, jobban tetszett, amikor Marcus hevesen ostromolt, én pedig folyamatosan visszautasítottam. Ez túl lehangoló. Nem akarok Marcus boldogtalanságának okozója lenni.

– Mindenem megvan, amit csak akarok – folytatja. – Pénz, személyes varázs, remek külső. – Tekintete hamiskásan csillog.

Így már sokkal jobban hasonlít a régi Marcusra.

– Mindenem, kivéve téged. És mindenről lemondanék, ha visszakaphatnálak.

– Marcus, ne!

Védekezően felemeli a kezét.

– Azért jöttem, hogy megmondjam, leszerződtem Dubajba. Egy befektetési vállalatnak fogok dolgozni ott kint. Csak két évre szól a szerződés, de ha megtetszik az ottani élet, akkor nem jövök vissza. Egyszer s mindenkorra félreállok az utadból.

– Ó, Marcus! – Hirtelen émelygés tör rám.

– Azt hittem, örülni fogsz, ha eltakarodom.

– Nem, annak nem örülök, Marcus. Nem lehetek melletted, de ez nem jelenti azt, hogy ne lennének érzéseim irántad.

– Ne csillantsd fel a reményt, Lucy, mert nem megyek sehova – nevet fel keserűen.

– Marcus, barátként szeretlek. Ennyi. – Megnyúlik az arca. –

Vállald el. Jó lehetőségnek tűnik. De csak akkor, ha valóban ezt akarod.

– Nem tudom, hogy mit akarok – ismeri el. – Biztos, hogy érdemes megpróbálni? – néz rám kérdően. – Marie-France megígérte, hogy eljön velem.

– Valóban? – Újabb sokk. Annyira megdöbbenek, hogy más nem is jut eszembe. Végül mégiscsak összeszedem magam: – Nem gondoltam, hogy komolyan veszitek ezt a kapcsolatot.

– Én sem vagyok biztos benne. Túl egyformák vagyunk. Valószínűleg ez tart formában. – Megdörzsöli az arcát, hirtelen elcsigázottnak tűnik. – Szeretnék végre megállapodni, családot akarok.

A kijelentés mosolyt csal az arcomra. Marcus az utolsó ember a földön, akit el tudok képzelni apaszerepben. Túlzottan önző, csak magával foglalkozik.

– Igenis, akarok – erősíti meg, amikor szkeptikus arckifejezésemmel szembesül. – Csak úgy tűnik, képtelen vagyok megmaradni egy nő mellett, aki ugyanazt akarja, amit én. Mi a baj velem, Lucy?

– Nem tudom, Marcus. Mintha sohasem elégednél meg azzal, amid van. Mondhatod, hogy szeretsz, de sohasem voltam elég neked.

– Nem is tudod, mekkorát tévedsz! Az történt, hogy akkoriban nem tudtalak értékelni. Fiatal voltam és bolond. Magától értetődőnek vettem, hogy ott vagy mellettem.

– Lehet, hogy így van, de ez a hajó már elment. Aidennel boldog vagyok, és *összeházasodunk,* amint csak lehet.

Határozottságom láttán elborul az arca.

– Nagyon remélem, Marie-France-szal jól kijöttök majd.

– Hát, eléggé ingerlékeny, heves némber. Nem lesz könnyű vele.

– Talán mi azért nem jöttünk ki jól, mert túlzottan engedékeny, befolyásolható voltam. – Elnémulva meredünk egymásra egy pillanatig. – Szóval akkor hamarosan új segítség után kell néznem, ugye?

– Öööö... Tulajdonképpen már elköltözött innen a hétvégén. Most ott van nálam. – Nyilvánvalóan ezért nem hallottam mozgolódni reggel.

– Nem is jön vissza?

– Már nem is tudom megközelíteni a fürdőszobát – rázza meg a fejét Marcus. – Mindenhol az ő cuccai hevernek. A szekrények sem az enyémnek már. Hogyan fogom én ezt kézben tartani?

– Majd kitalálsz valamit.

– Mondd, hogy helyesen cselekszem! – rimánkodik igazolásért Marcus.

– Nem tehetem. Neked kell döntened. Ha úgy érzed, hogy ez a helyes, akkor tedd ezt.

– Nélküled semmi sem tűnik helyesnek. – Elönti szemét a könny, térdre veti magát előttem. Átkarolja a két térdem, és nekidönti a fejét.

Ez az a Marcus, akit szeretek, a felszínességtől és süket dumától mentes pasi. Így, ebben a formában alkottuk a legjobb párost. Megsimogatom a haját, mert érzem, hogy rázza a zokogás. Az én arcomon is patakokban csorog a könny.

Néhány perc múlva kiegyenesedik, egy zsebkendőt nyújtok neki, hogy törölje meg az arcát. Én az ujjaimmal törlöm le a sajátom.

– Micsoda seggfej vagyok – mondja, miközben kifújja az orrát. – Micsoda oltári nagy seggfej...

– Nem vagy az – nyomatékosítom –, dehogy vagy az! Csodálatos ember vagy, aki bármit elérhet, amit akar. Csak koncentrálnod kell, Marcus. Rá kell jönnöd, valójában mit

akarsz az élettől, meg kell tenned érte mindent.

– Mi van akkor, ha nem kaphatom meg azt, amit igazán akarok?

Erre nem tudok válaszolni.

– Mennem kell – áll fel Marcus. Ismét kifújja az orrát. – Kérlek, ne meséld el hogyishívjáknak.

– *Aiden* – segítem ki szokás szerint. – Persze, hogy nem.

– Lucy, rád bízom a Csokoládé Mennyország vezetését. Csinálj vele, amit akarsz.

– Vannak terveim. – Nem tudom, mi késztet rá, de előhúzom a párna mögül az ismertető füzetet, és megmutatom neki. – Arra gondoltam, profi csokiszakértővé képezem magam.

– Az remek lenne.

– Igen, tudom.

– És mi tart vissza?

– Leginkább a pénz – vallom be. – És némi önbizalommal kapcsolatos tényezők. Nem szeretnék belebukni.

– Tudok neked pénzt adni. Kölcsön. Vagy bárhogy.

– Inkább a magam erejéből szeretném megoldani.

– Ne hagyd, hogy a csökönyösség véget vessen az álmaidnak.

– Megoldom. Valahogyan. Azt hiszem, el kell végre vágnunk a kettőnket összekötő köldökzsinórt.

– Igazad van. Persze.

– Időközben azonban, mivel megszökteted a munkatársam, mit szólnál hozzá, ha a helyére felvenném Autumn-ot? Biztos vagyok benne, hogy örömmel kapna a lehetőségen.

– Ez tőled függ – tárja szét a karját. – Azonkívül, hogy az én nevem szerepel a szerződésen, más közöm nincs hozzá. Tulajdonképpen érted tettem mindezt. – Szomorúan néz rám. – De hát ez sem volt elég.

– Marcus, nagyon méltányolom. És azért nem volt rossz

együtt dolgozni, nemde?

– Remek volt, valóban. De Lucy, nem láthatlak mindennap, nem lehetek veled. Csak kínozom saját magam. Te jól csinálod, legalább emiatt nem kell aggódnom.

– Esetleg betársulhatna Autumn az üzletbe? – Kapott a szüleitől némi pénzt, és tudom, hogy jelenleg állást keres.

– Igazán ezt akarod?

– Felvetném neki az ötletet. Egyelőre nem tudom, hogyan működne, de remélhetőleg idővel át tudnánk venni tőled.

– Akkor viszont megszakadna köztünk minden kapcsolat – jegyzi meg Marcus.

– Valószínűleg ez jó megoldás lenne – mosolygok rá szomorúan.

– Dolgozd ki a tervet, és tájékoztass. Nyitott vagyok az ajánlatokra.

– Köszönöm, Marcus.

– Hát, akkor ennyi – néz rám bánatosan.

– Mikor akarsz elutazni? – nyögöm ki nagy nehezen a szavakat.

– Még nem tudom. Nem tűztük még ki az indulás időpontját, de hamarosan. Semmi értelme az időhúzásnak. Nem jövök többet a Csokoládé Mennyországba, Lucy, búcsúzni jöttem.

Nem hiszem el, hogy így végződik. Életünk oly hosszú időn át összefonódott, hogy már-már testvéremnek érzem Marcust, nem pedig ex-pasimnak. Iránta érzett gyűlöletem korszakaiban a felszín alatt valahol akkor is szeretet bujkált. Egyébként is, az igazsághoz hozzátartozik, hogy egyáltalán nem biztos, hogy az imádott személy a legmegfelelőbb számodra. Én már csak tudom.

Hiába gondolja Marcus, hogy bennünket egymásnak teremtettek, bármi történjék is, nem működött volna a

kapcsolat. Teljesen különböző dolgokat akartunk. A magam részéről én Marcust akartam, Marcus pedig, nos, kétlem, hogy valaha is tudta volna, mit akar. Nem hiszem, hogy megváltozott volna. Valószínűleg csakis azért gondolja úgy még mindig, hogy engem akar, mert nem kaphat meg.

Tömören összefoglalva: imádom az Imádottat. Ő a tökéletes férfi számomra. Ráébresztett az igaz szerelem lényegére. Össze sem mérhető, mennyivel jobban kijövünk egymással, mint Marcusszal. Nevetünk, szeretünk, és megpróbáljuk nem bántani egymást. Kitartó és hűséges – ez a két különleges tulajdonság sohasem jellemezte Marcust. Ugyanazt akarjuk mindketten, így kell egy tartós kapcsolatot kialakítani. Álmomban sem fordul meg a fejemben, hogy otthagyjam az Imádottat, és visszamenjek Marcushoz. Ebben teljesen biztos vagyok.

Remélem, most már Marcus is rájött erre.

– Egy utolsó ölelés a régi idők emlékére? – tárja szét a karját Marcus.

Józan eszem ellenére, még mindig akad olyan alkalom, amikor képtelen vagyok visszautasítani ezt az embert, a szívem jóval befolyásolhatóbb. A karjába omlok, szorosan átölelve ringat, érzem szabályos szívverését. Arcomat arcával súrolja, majd a hajamhoz préseli. Arcszeszének illata visszarepít szerelmünk hajnalára, amikor az egész napot ágyban töltöttük. Nem tudtam betelni a testével, az illatával, a szerelmével.

Egykoron oly nagyon-nagyon imádtam ezt a férfit.

– Isten áldjon, Lucy – szakítja ki magát az ölelésből Marcus.

Csak állok ott, míg örökre kisétál a Csokoládé Mennyország ajtaján és az életemből.

55

A Ritzben eltöltött felejthetetlen éjszakát követően Chantal és Jacob Észak-Cornwall vadonja felé vette útját. Jacob Watergate Bayben egy gyönyörű boutique hotelban foglalt szállást – tökéletes választás nászutasok számára: elegáns és csendes, közvetlenül a homokos part mentén. Jacob figyelme arra is kiterjedt, hogy a ház legjobb lakosztályát kapják. Lenyűgöző volt. A szobához egy tágas erkély tartozott, ahonnan remek kilátás nyílt a tengerre. A falakat faburkolat fedte, hatalmas, rézkeretes ágy szolgált fekvőhelyül, melyet homokszínű ágytakaró és néhány világoskék párna díszített. A nappaliban kék borszékek álltak az egyik ablak mellett, a másik előtt pedig egy exkluzív kád.

Néhány napig kényelmes tempóban felfedező körutakra indultak a környéken, kímélő sétákat tettek, művészi galériákban vásárolgattak, erősítőnek pedig a nap folyamán elfogyasztottak egy-két cream tea-t. Chantal könnyen elfáradt, nem akarta túlerőltetni magát.

Watergate Bayben mezítláb kószáltak a homokos parton, élvezték a lábujjaikat bizsergető homokot, merengve nézegették a színes törölközőket és a strandlabdákat, a homokozókat kipakoló boldog családokat. Ha Lana majd kicsit nagyobb lesz, elhozzák őt is. Imádni fogja a tengerpartot. Chantalnak nagyon hiányzott a kislánya, eddig még nem fordult elő, hogy más gondjaira bízta volna rövidebb-hosszabb időre, és habár boldogan időzött Jacobbal, nehezére esett távol lenni tőle.

Egy hat-hét éves kislány önfeledten szökdécselt a homokban

a szülei mellett. Chantal elgondolkozva felejtette rajta a szemét, hamarosan Lana is ilyen korú lesz, jó érzés tudni, hogy van miért küzdenie.

– Hiányzik Lana? – kérdezte Jacob, amikor észrevette, hogy a kislányt figyeli.

– Iszonyatosan. De azért jó, hogy tudtunk szakítani egy kis időt egymásra is. Lana jó kezekben van.

Ted kivett egy hét szabadságot, amit Angliában tölt el Lana felügyeletével. Chantal rendkívül hálás volt, amiért felajánlotta szolgálatait. Kissé furán érezte magát, hogy volt férje részt vett az esküvőjén, de az érzés hamar elmúlt.

Tedék Chantal lakásában maradnak, így Lanának könnyebb lesz feldolgozni anyja távollétét. Chantal örömmel nyugtázta Ted izgatottságát, hogy nem csupán néhány óra erejéig övé a kislány. Ráadásul így Lana Elsie-vel is rengeteget játszhat.

– Felhívom majd Tedet, és akkor beszélek Lanával – mondta Chantal.

Kart karba öltve, fejüket összehajtva üldögéltek a homokban, nézegették a szelíd hullámokon lovagló szörfösöket, hallgatták a tenger nyugtató morajlását. Chantal soha nem érezte magát ennyire megállapodottnak, nyugodtnak.

Némi idő elteltével visszavonultak lenyűgöző lakhelyük nyugalmába, Jacob fürdővizet készített Chantalnak. Egy pohár pezsgővel a kezében élvezte a kényeztetést. Az erkélyajtókat szélesre tárták, Jacob az erkélyen foglalt helyet az egyik napozóágyon. Gyönyörködtek a körös-körül végtelenül elterülő tenger és a lassan aláhanyatló nap szépséges látványában. Micsoda boldogság!

Elrendezte mellkasa körül a habot, a víz alatt óvatosan megtapogatta a melle helyén húzódó sebhelyet.

A harci sérülése. Még mindig nem érezte magáénak a

testrészt, de lassan megtanul együtt élni vele. Amint hazatérnek a nászútról, megkezdi a közel hat hónapig tartó kemoterápiás kezelést. Bizarrul hangzik, de alig várja már. Mindössze annyit akar, hogy teste megszabaduljon a rák legapróbb darabkájától is.

Meg kell fontolniuk azt is, hogy szükség van-e a másik mell eltávolítására. Azután kerülhet majd sor a plasztikai műtétre, hogy visszakapja a domborulatait. Valószínűleg soha nem nyeri vissza eredeti alakját, de ez nem nagy ár azért, hogy láthatja Lanát felnőni.

Még mindig kínosan érezte magát, és nem mutatkozott Jacob előtt teljesen meztelenül. Biztosan bámulatosan viszonyulna hozzá, de előbb őneki kell elfogadnia saját magát. Ehelyett azonban műtét utáni csinos fehérneművel erősítette lelkét – mélységes hála a gyártó cégeknek! Amikor végre nagy elhatározással megvásárolta, egy rózsaszínű csupa csipke darabra esett a választása, hogy önmaga előtt hangsúlyozza nőiességét, ráadásul ebben is tért nyugovóra. Jacob lelkesedése, tüzessége látszólag nem veszített hevéből, jóllehet porcelánbabaként bánt vele.

Kilépett a kádból, belebújt a szálloda által biztosított egyik fényűző köntösbe. Még mindig forrón izzott a levegő, de a tenger felől fújdogáló hűvös szellő a bőrét borzongatta. Megtorpant egy pillanatra. Idővel telítődik a sok-sok élménnyel, melyek lassan elhalványulnak, de néhányat közülük, mint a mostani nászútja is, szeretne élénken megőrizni emlékezetében. Kilépett az erkélyre, hogy csatlakozzon Jacobhoz.

– Feltöltődtél?

Chantal bólintott, Jacob pedig a pezsgősüveg után nyúlt, és töltött még belőle a poharába.

Jacob odébb húzódott a napozóágyon, Chantal elnyújtózott

mellette. Az ég narancssárga, rózsaszín és bíbor színben játszott, a nap óriási tűzgolyóként izzott a láthatáron.

– Ez maga a mennyország. Köszönöm, hogy megszervezted. – Semmiképpen sem örült volna jobban egy Maldív-, Seychelles-szigeteki vagy mexikói, repülős, kényelmetlenségekkel járó, kifejezetten nászutasoknak ajánlott utazásnak. Ez a hely tökéletesen megfelelt neki, erre volt szüksége.

– Sokkal jobban nézel ki – állapította meg Jacob.

Általában tartózkodott a napsütéstől, vastagon kente arcára, testére a napozókrémet, óriáskarimájú kalappal védte bőrét az öregedéstől, ráncosodástól. A hét folyamán azonban nem tartotta be szigorúan a saját szabályait, és végre egyszer érezhette a végtagjait átjáró napsugarakat. A csontig hatoló kellemes meleg nyugtatóan áradt szét benne. Arca aranyfényben csillogott, orrnyergén korábban észrevétlen szeplők ütköztek ki.

Korgott a gyomra, a közeledő vacsoraidőt jelezve. Minden este gyertyafény mellett fogyasztották a helyi fogású ízletesen elkészített tenger gyümölcseit. Egy kis napsütés és sós levegő minden bizonnyal a normális mederbe terelte étvágyát, készen állt megbirkózni a kihívásokkal.

Jacob gyengéden megsimogatta a haját.

– Szeretni fogsz akkor is, ha kihullik a hajam?

– „Sem hajasságában, sem kopaszságában”... nem emlékszem, hogy bármi ilyesmit ígértem volna – heccelte Jacob.

– Úgy tűnik, hogy elsőként a fanszőrzet sínyli meg.

– Szexi.

A nappal búcsút intett az éjszakának, Jacob Chantalhoz simult.

– Pillanatnyilag ugyan a markában szorongat bennünket a rák, de nem akarom, hogy ehhez az állapothoz

alkalmazkodjunk. – Végigfuttatta ujjait Jacob mellkasán. – Az akarom, hogy a férjem légy, nem a gondozóm.

Jacob gyengéden felemelte Chantal fejét az állánál fogva, és hosszan megcsókolta.

– Történjék bármi, én örökre szeretni foglak – dörmögte.

– Hmm – viszonozta Chantal a csókot.

– Mrs. Chantal Lawson, teljes szívemből ígérem, hogy nagyon hosszú, nagyon boldog élet elébe nézünk mi ketten.

– Ez jól hangzik – dőlt Chantal Jacob karjába.

56

– Ez már a hatodik helyszín, amit megnézünk – jegyzi meg az Imádott. – De az is lehet, hogy a hetedik. – A hangja kimerültségről árulkodik.

Valójában a nyolcadik.

– Akkor itt lesz az esküvő? – mutat körbe reménykedve. – Szép hely. Igen? Nem?

– Igen. – Semmi kivetnivalót nem találok a Mayfair Library termében. Egyáltalán semmit. Tökéletesen elfogadható. Jó néhány házaspár fogadhatott itt örök hűséget egymásnak, és biztosan el voltak ragadtatva tőle. De a szívem mélyén nem így érzek. Ez nem a Golders Hill Park kis szentélye. Itt nem lehet a gyepen piknikezni.

Az anyakönyvvezető lelkesen ecseteli az épület további előnyeit, én pedig keservesen küzdök, hogy figyeljek és összpontosítsak.

– Úgy látom, nem lelkesedsz túlzottan.

– Csodálatos. – Rosszallva néz rám.

– Megbocsát egy percre? – fordul az anyakönyvvezetőhöz.

– Természetesen. – A hölgy sietősen vonul ki a helyiségből, hogy magunkra hagyjon bennünket.

– Kereshetünk más színhelyet, ha gondolod – mondja az Imádott kissé vonakodva, amint a hölgy kilép az ajtón.

Mint már említettem, több mint féltucatnyi helyen megfordultunk már, és minden egyes lehetőséget elvetettem különböző okok miatt: az egyik túl nagy, a másik tül kicsi, túl

drága, túl puccos, nem eléggé puccos.

– Ez jó lesz.

– Ha úgy akarod, megrendezhetjük a Golders Hills Parkban a mi esküvőnket is.

– Nem. Az Chantal esküvője volt, és tökéletes lett.

– Nem gondolhatnánk át még egyszer a már látott színhelyeket? Mindegyik pazarul nézett ki. Jacob esetleg intézhetne másik menüt.

– Mint például?

– El sem tudom képzelni. Nem tudnék összeállítani egy menüt, meghaladja a képességeimet.

– Nem, oda nem mehetünk vissza. Mindenki hasonlítgatná a két eseményt. Valami mást kell kitalálnunk, valamit, amitől a miénk lesz.

– Ha te mondod... – adja be az Imádott a derekát, holott hangjából egyértelműen arra lehet következtetni, hogy soha, de soha, egymillió év alatt se lenne képes megérteni a nőket.

– Különlegesnek kell lennie – remeg meg az állam. – Csak arról van szó...

– Miről?

Kibuggyannak a könnyeim.

– Csak nem bántad meg, hogy átadtad Chantalnak az esküvőnket?

– Egy kis porcikám igen... megbánta – ismerem el. – Annyira csodálatos volt minden, és tulajdonképpen nekem kellett volna ott állnom. De hogyan is irigykedhetnék rá?

– Igazán nagyon szép volt, amit tettél. Biztosan sokat jelent számára, hatalmas lelki támasz lehetett, átsegíti a következő néhány hónapon. Szörnyű dolgok várnak rá.

– Tudom, tudom – szipogok. – És csodálatos nászútjuk van. Csak annyi, hogy tényleg különleges a helyszín, soha nem

fogunk ahhoz hasonlót találni. Legalábbis a rendelkezésünkre álló keretből nem. – Az összes szálloda nevetségesen drága. Amint meghallják, hogy esküvőről van szó, biztosan rátesznek még huszonöt százalékot az árra. Csodálatos napot szeretnék, igen, átverést viszont nem.

– Mit szólnál, ha elhalasztanánk egy ideig, és gyűjtenénk még rá? Azt szeretném, hogy ez legyen álmaid nagy napja.

– Próbálok józanul gondolkodni – ígérem. – Én csak azt szeretném, hogy összeházasodjunk. – Sírdogálok még egy kicsit.

– Vészesen lecsökkent, sőt, veszélyzónába került a kávé- és csokiszükséglet szinted – mondja az Imádott, kezével a vállamon. – Vissza kell billenteni a normális szintre.

– Elfáradtam egy kissé.

– Foglaljuk le ezt a helyet – tanácsolja. – Így legalább lesz egy időpont a naptárban. Ha pedig véletlenül belebotlunk valamibe, ami jobban tetszik, akkor simán lemondhatjuk.

– Jó ötlet. – Nem akarok negatív lenni, amikor ő kezdeményez, hiszen ugyanúgy szól róla is ez a nap.

Megtörlöm a szemem, és átmegyünk az irodába. Lefoglalunk egy jó késői időpontot, kitöltjük a szükséges papírokat. Időközben próbálom meggyőzni magam, hogy tetszik ez a hely.

Nemsokára végzünk, és kilibbenünk az épületből, az Imádott szélesen mosolyog.

– Boldog vagy?

– Nagyon! – Kényszeredett mosolyt villantok.

Ha őszinte akarok lenni, mióta kiejtette száján a csoki varázsszót, megszűnt számomra a világ.

Mivel beköszöntött az igazi nyár, a Csokoládé Mennyország új ruhát kapott, a pasztell textíliadísz mesés külsőt kölcsönöz neki. Választékunkban egy sor nyári gyümölcsös csoki szerepel, valamint Alexandra koktélok inspirálta muffinjai: pina colada, epres margarita, lime mojito, klasszikus gin-tonic, továbbá epres, narancsos, uborkás Pimm's, tetején mentaágacskával. Klassz lenne, ha jövőre egy kis fagyiskálával is kedveskedhetnénk vendégeinknek. Biztosan lenne rá igény.

Az utolsó vendég távozása után megfordítom az ajtón a táblát, a ZÁRVA felirat kerül kívülre. Megkönnyebbülten sóhajtok fel. Totál őrült nap volt, és be kell vallanom, még Miss Franc is hiányzik. Ki kellene mennem a mosdóba kimosni a számat szappannal, amiért ilyen illetlen szavak buggyannak ki rajta.

Ma találkozom a Csokiimádók Klubjának tagjaival. Ezt is csak munkaidő után tudjuk megejteni, mivel annyi teendő akadt az elmúlt néhány napban, hogy egy perc szabadidőt sem engedélyezhettem magamnak. Chantal már visszatért a nászútról, Nadia beugrott hozzám, de esélyem sem volt leülni és csevegni vele. Autumn a lányával foglalkozott, behozta Willow-t is, így nem tartottam helyénvalónak, hogy akkor rukkoljak elő az ajánlatommal. Alig várom már, hogy megérkezzen, és beszélhessek vele.

A pult mögött összeállítok egy kis válogatást a fincsi muffinokból, habár nem sok maradt belőlük. Már kóstoltam a

gin-tonicosat, hihetetlenül finom volt: mintha egészségpumpáló tulajdonságokkal bírna. Esküszöm, már az illatától is csökkent a stressz-szintem. Azon gondolkodom, hogy a nyár folyamán néhány ízesítést tartani kellene az állandó kínálatban. Meg is fogom kérdezni a lányokat.

– Ma később jövök – mondom az Imádottnak telefonon.

– Mint mindig.

– Ezúttal nem a munka miatt. Hamarosan megérkeznek a lányok, körülbelül egy órát maradunk. Vihetek valami ennivalót, amikor megyek.

– Összeütök én valamit. Van tészta a konyhaszekrényben, a hűtőben pedig még némileg elfogadható, nem túl löttyedt zöldség.

– Ilyen szavak hallatán repes az asszony szíve.

Az Imádott felnevet.

– Ne tömd tele magad sütivel, mert elmegy az étvágyad. Akkor este találkozunk, Gyönyörűségem. Nem úgy volt, hogy ma az esküvőt tervezgetjük?

– Fáradt vagyok – vallom be. – Esetleg hétvégén?

– Jónak tűnik – majd hozzáteszi: – Autumn is megy? Beszélsz vele a Csokoládé Mennyországról? Hogy segít-e a vezetésben?

– Jön, jön. Remélem, igent mond. Már alig várom. És azután gondolkodhatunk az esküvőn. – Valahogy tudatnom kell vele, hogy még mindig fenntartásaim vannak a lefoglalt helyszínnel kapcsolatban.

– Akkor szia. Szeretlek.

– Én is téged. – Abban a pillanatban, ahogy leteszem a telefont, Nadia kopogtat az ajtón. Beengedem.

– Zárt ülés egy csokiboltban. Micsoda élvezet! – mondja Nadia.

– Azt hittem, hozod Lewist is.

– Most raktam ki Anitánál, hogy játsszon egy kicsit az unokatestvéreivel. Jól kijönnek egymással. Anita vacsorával vár, nem maradhatok túl sokat.

– Most milyen a kapcsolatotok a nővéreddel?

– Vele minden rendben, semmi gond. Elkeseredett, amiért a szüleéink nem várták haza tárt karokkal tékozló lányukat. De mi legalább megpróbáltuk. Eléggé vegyes érzelmek dúlnak bennem, ha őszinte akarok lenni. Mellesleg, van más, amin aggódhatok.

– Mesélj!

– Mindjárt. Amint megérkeznek a többiek is. – Átnyújt néhány üveg bort. – Fogalmazzunk úgy, hogy a tea most nem a tökéletes megoldás. Azt hiszem, valami erősebbre van szükségünk.

– Úgy hallom, van egy terved. – A hátsó szobából hozok néhány borospoharat, míg Nadia kényelembe helyezi magát a díványon.

Éppen töltöm a bort, amikor megérkezik Chantal, majd néhány másodperc múlva befut Autumn is.

– Megérezted a Pinot Grigio csodás illatát?

– Nem – mondja Chantal. – Tudod, a csoki az örökös csáberő. No, meg a jó társaság, természetesen – teszi hozzá nevetve.

Ennek ellenére örömmel veszi át a bort.

Megpusziljuk egymást, majd Nadia mellett foglal helyet.

– Nocsak – mondom Chantalnak –, Miss Strand Szépe! – Bőre barnára sült, félrevezetően egészségesnek néz ki és nyugodtnak. Azt hinné az ember, hogy a világon semmi gondja.

– Fantasztikus hetünk volt! Ajánlom melegen a nászutakat.

– Ragyogsz a boldogságtól. Nagyon örülök neki!

– Remek terápia kiszakadni egy egész hétre a mindennapokból, és nem gondolni a tudjátok-mire.

– Azt hittem, hogy a nászutak kifejezetten csak erről a tudjátok-miről szólnak.

– Az egy *másik* tudjátok-mi – korhol Chantal.

– *Ja, az...*

– Nos, remekül nézel ki – szól Autumn. – Jól érzed magad?

– Igen, köszönöm. Készen állok a következő lépésre. Ma voltam a kemoterápia osztályon körbenézni. Olyan, mint egy reptéri váróterem, intravénás csöpögtetőkkel felszerelve. Nem annyira ijesztő, mint gondoltam.

– Majd veled tartunk, úgy osztjuk be, hogy mindenki el tudjon kísérni.

– Az remek lesz. Háromórás egy kezelés, örülnék, ha lenne társaságom.

– Ücsörgésben és fecsegésben mindannyian jók vagyunk.

– Nagyon fittnek tűnő fiatalokat is láttam. A rák nem válogat. – Egy pohár bort nyújtok neki, elveszi. – Elképzelhető, hogy hamarosan erről is le kell mondanom. Attól függ, milyen gyógyszereket kapok, és hogyan reagálok rájuk. – Sóvárgó tekintettel méregeti borospoharát. – Legalább a csokinak nincs kedvezőtlen hatása a kemoterápiára. Akkor lennék csak igazán elkeseredve.

– Ja, mellesleg, mi a véleményetek ezekről a picurkákról? – Előveszem a pult mögül, és felszolgálom a koktélos muffinokat. – Nagyon jól vitték ma, és jó lenne tudni, hogy melyik kerüljön be az állandó kínálatba.

Azonnal rácsapnak, amint leteszem a tányért az asztalra. Hmm. Talán megkérdőjelezhető eme társaság józan ítélőképessége. Lehet, hogy nem nekik kellene eldönteniük az áru sorsát?

Töltök magamnak egy pohár bort, és csatlakozom a muffin-ízvilág kutatáshoz. Az epres margarita különösen jó.

Mindamellett, ebben az időpontban az én ítélőképességem sem tökéletes. Egy süti. Mit is mondhatnék?

– Nekem is vannak híreim. Szerintem jó hírek. – Várakozóan néznek rám. – Marcus elmegy Dubajba dolgozni. Miss Franc megy vele.

– Na ne! – mondja Nadia elképedtem – Ezt nem gondoltam volna.

– Én sem – ismerem el.

– Biztosan sokkal nehezebb lesz neki Dubajból beavatkozni az életedbe – mondja Chantal. – Ennek örülök.

– Helytelen, ha azt mondom, hogy hiányozni fog? – feszengek kínosan.

– Lucy! – kiáltanak fel egyszerre.

– Tudom. Mit tegyek? – Nyugtatásképpen a muffint majszolom, és amikor a hatás már nem tökéletes, belekortyolok a borba. – Vicces lesz nélküle.

– Áldott megkönnyebbülés lesz nélküle – horkant Chantal.

– Az Imádott is pont így fejezte ki magát – ismerem be. – Egyvalami jó azonban van benne. – Autumn-hoz fordulok: – Azt mondta, nyitott arra, hogy beszállj az üzletbe, ha akarsz.

– Valóban ? – néz meglepetten.

– Érdekelne?

– Még ott van a bankban a pénz, amit a szüleimtől kaptam. Jobb ötletem pedig nincs. Te biztos vagy benne?

– Millió tervem van. Jó lenne, ha együtt tudnánk csinálni. – Megmutatom neki a csokitanfolyamos ismertető füzetet. – Szeretném kitanulni a csokiszakértői szakmát. Profi akarok lenni.

– Lucy, ez remekül hangzik! – helyesel lelkesen. – Mindketten kitanulhatnánk. – Átlapozza, és sietősen megnézi a füzetet. – Mi a teendő?

– Először is ajánlatot kell tennünk Marcusnak, de erre bőven van idő. Viszont sürgősen segítségre van szükségem, mert Miss Franc elment. Nagyszerű lenne, ha addig tudnál itt dolgozni. Minél előbb, annál jobb.

– Megoldható lenne? – néz Autumn Nadiára. – Nagyon szeretném, de téged nem hagyhatlak cserben a gyerekfelügyelettel.

– Autumn – simogatja meg Nadia Autumn karját –, te teljesen önkéntes alapon vállalkoztál a bébiszitterkedésre. Semmivel nem tartozol nekem. Meg kell ragadnod ezt az alkalmat. Óriási lenne, ha Lucyvel együtt tudnátok vezetni a boltot.

– Úgy izgulok – vigyorog Autumn.

– És mi lesz Lewisszal? – kérdezem.

– Hah! Nem csak ti tudtok beszámolni nagy változásokról, nekem is vannak híreim! – Leteszi a muffinját, komoly ábrázatot ölt. – Eldöntöttem, hogy eladom a házat, és Jameshez költözöm.

Megkövülten ülünk mindannyian.

– Az ingatlanügynök már felértékelte a házat, a héten meg is jelenik a hirdetés. Azt mondta, nem hiszi, hogy sokáig kellene várni a vevőre.

– Hűha! – térek magamhoz, de ennél többet nem tudok kinyögni. A többiek ennyit sem.

– Mit gondoltok? Helyesen döntöttem? – néz körbe Nadia aggodalmaskodva.

– Abszolút – hagyja helyben Chantal. – Remek fickó, és hozzá húz a szíved. De iszonyúan fogsz hiányozni.

– Ne! Ne! – emeli fel a kezét Nadia. – Megint sírni fogok. Mióta eldöntöttem, hogy elmegyek, állandóan bőgök. Mi lesz velem nélkületek?

– Legalább mostantól lesz hol eltöltenünk a vakációt – biztatom.

– Örülök, hogy meghoztam a döntést, de halálra vagyok rémülve. Szeretnék itt lenni melletted – nyújtja Nadia egyik kezét Chantal felé –, de mielőbb el kell költöznöm, hogy Lewis is megszokhassa az új környezetet még a szeptemberi iskolakezdés előtt.

– Én itt leszek – nyugtatja Chantal. – Van telefon, tudunk Skype-olni. Meg kell ragadnod ezt a lehetőséget, út a boldogsághoz. Nekem hat kemoterápiás kezelésem lesz, utána pedig jön a sugárkezelés. Isten tudja csak, meddig húzódhat el az egész. Eszedbe ne jusson miattam bármit is halogatni.

– Eljöhetnél hozzánk egy kis pihenésre és lábadozásra – fojtja vissza a könnyét Nadia.

– Szavadon foglak! – ígéri Chantal, és szorosan átölelik egymást.

– Most mindannyiunkat megbőgetsz – törlök le én is egy könnycseppet. – Hogy is engedhetnénk el téged az északi vadonba ünneplés nélkül? Csak egy dolgot tehetünk, pokoli nagy bulit csapunk mielőtt elmész.

A nagy semmibe meredve tologatom a tányéromon a meglepetéstésztát, próbálok rendet tenni kusza gondolataimban.

– Nagyon csendes vagy, Gyönyörűségem – jegyzi meg az Imádott. – Talán nincs a hölgy ínyére a tészta?

– Dehogynem, nem erről van szó. A tészta nagyon finom. Rajtad kívül senki nem tud ilyen ízletes ételt készíteni ezekből a silány összetevőkből.

– Akkor ezt dicséretnek veszem – pislant rám sandán.

Színlelt jó étvággyal gyűröm le a tésztát.

– Biztos, hogy nem tömted magad tele csokival és sütivel?

– Nem. Vagyis. Lehet. Igen.

Az Imádott felnevet.

– Mentségemre szolgáljon, hihetetlenül finom nyári csokijaink és koktélos muffinjaink vannak. Betettem néhányat a hűtőbe neked tesztelésre.

– Hát ezért szeretlek annyira! Mutass még egyetlen nőt, aki ingyen csokit és sütit visz haza. – Rám mosolyog. – Minden más rendben?

– Nem tudom. – Könnyed vállvonogatással igyekszem segíteni a dolgon, de nem igazán sikerül meggyőznöm magam. – Annyi minden történt most egyszerre, úgy érzem, nem tudok lépést tartani a nagy részével.

– Azt mondtad, remekül szórakoztál a lányokkal. Már időtlen idők óta nem tudtatok összeülni.

– Igen, jó volt. Mindig jól telik az idő, amikor együtt vagyunk. – Leteszem a villám. – De annyi változás van az életünkben... nem tehetek róla, hogy aggódom. Többnyire pozitív változások, de sok mindent nem értek.

– Meséld el.

– Nos. – Még egy kis ideig piszkálom az ételt. – Nadia elköltözik Cumbriába az új barátjához.

– Akkor ez rossz hír nektek. Tudom, mennyire szeretitek Nadiát.

– Borzasztó, elkeseredtünk. Ugyanakkor örülünk is. – Nehéz ezt a két érzelmet együtt kezelni.

– De hát ez jó lesz neki, nem? A világ egyik gyönyörű vidékére költözik. Be kell vallanom, irigylem.

– Egy kicsit én is. Valóban mesés hely az ott fönt, és jó lenne kiszabadulni Londonból, de most már a Csokoládé Mennyországhoz vagyok láncolva.

– Miért gondolod így? Szerintem bármikor odébbállhatsz. Semmivel sem tartozol Marcusnak, és most, hogy ő elmenekül Dubajba, nem kell minden szeszélyét kielégítened.

Vitatkoznék ezzel, de valószínűleg igaza van az Imádottnak.

– Autumn örömmel jön a Csokoládé Mennyországba dolgozni. Ez fantasztikus! Azonnal munkába áll, de csak részmunkaidőben, hogy addig segíthessen Nadiának a gyerekfelügyeletben, amíg elmennek Cumbriába.

– Nagyon korrekt a részéről – ismeri el az Imádott.

– Amikor legutóbb beszéltem Marcusszal, azt mondta, fontolóra veszi Autumn ajánlatát. Autumn bankszámláján van még egy jelentős összeg, amit a szüleitől kapott, és most, hogy sokkal jobban is állnak anyagilag, boldogan használná fel. Ma beszéltem vele, nagyon lelkes volt. – így Marcus szorítása is enyhülne. – A későbbiekben hátha nekem is sikerülne egy kis

szeletkét kihasítani az üzletből.

– Ha ezt szeretnéd. De biztos egy vagyonba kerül, remek helyen van az üzlet, ez kétségtelen. Valószínűleg túl nagy falat lenne számunkra.

– Mi lenne, ha elvégezném a csokiszakértői tanfolyamot?

– Remek ötlet. Mindenben támogatlak, amiben tudlak. Ez több utat is megnyithat előttünk. Idővel akár saját boltot is nyithatnánk, és sokkal könnyebb lenne megtenni ezt Londonon kívül. Képzelj el egy saját kis boltot vagy kávézót egy festői helyen.

Igen. El tudnám képzelni.

– Komolyan ilyesmit fontolgatsz?

– Nem valószínű, hogy a Targánál maradok a karrierem végéig, mire negyvenöt éves leszek, teljesen kiégek. Mellesleg, létszámleépítés lesz.

– Ezt nem mondtad.

– Semmi újdonság nincs benne, Gyönyörűségem. Létszámleépítés *mindig* van. Ezúttal az én osztályom kerül sorra.

– Aggódsz?

– Az attól függ. Ha szép összeget kapok végkielégítésnek, akkor tulajdonképpen jól álcázott áldás. És ha már lesznek gyerekeink, valószínűleg más életmódra vágyunk. Biztosan London szívében akarjuk őket felnevelni? Egy szép nagy összeg birtokában elszánhatjuk magunkat akár egy merészebb lépésre is.

– Hűha! Akkor ezen is lehet gondolkozni. Minden olyan zavaros.

– Kialakul majd idővel. Fölösleges rágódni rajta, az nem segít. De bármi is történik, a lányokkal nem fog megszakadni a kapcsolatod. Minden változik. Felnövünk, letelepedünk, új korszak következik be életünkben. Semmi sem marad a régiben.

– De *mi* nem változunk meg, ugye? – ragadom meg a kezét.

– De igen. Mi is megváltozunk. Lesznek jó napjaink, és lesznek rosszak is. Hullámvölgyek. És mi mégis együtt maradunk. Ez a lényeg.

– Olyan bölcs vagy. – Otthagyom a tésztát, az Imádott ölébe ülök, és átölelem.

– Ha eltereli a gondolataid, akkor akár egész este nézelődhetünk a Pinteresten esküvő ügyben.

– Az esküvő is nyomaszt – vallom be. – Bele akartam vetni magam a tervezésbe, de elszállt az ihlet. Chantal esküvője annyira csodálatos volt, de nem akarom lekoppintani. Nem tudom, mit tegyek.

– Nem kell elsietni.

– De én nagyon-nagyon férjhez akarok menni – hajtom a vállára a fejem. – Valami mégsem stimmel.

– Várjunk még vele.

– Attól tartok, ha sokáig halogatjuk, megint elkövetek valami ostobaságot, és sohasem kerül rá sor.

– Hát, nálad valóban nagy a rizikófaktor, ha ostobaság elkövetéséről van szó, de attól én még itt leszek, Miss Lucy Lombard, én nem mozdulok innen.

– Azt akarom, hogy Chantal is ott legyen az esküvőn. – Elcsuklik a hangom. – Mi lesz, ha nem épül fel? Borzalmas ez a rák. – Vidáman, biztató szavakkal beszélgettünk róla, mindannyian igyekszünk pozitívak maradni, hogy ezzel is támogathassuk. De mi van, ha a kemoterápia nem hat? Mi van, ha az ő esete alátámasztja a kegyetlen statisztikai adatokat?

– Most szüksége van rád. Nekünk nem kell sietni. Bármikor ráérünk összeházasodni. Légy Chantal mellett a kemoterápia ideje alatt, és ha már teljes figyelmet tudsz fordítani a tanfolyamra, vágj bele a csokiszakértésbe. Amint kiderül,

hogyan tovább, már ami az állásomat illeti, elgondolkodhatunk azon, hogy betársulunk-e a Csokoládé Mennyországba, vagy önálló vállalkozásba kezdünk. Amint jut elég idő a tervezgetésre, és úgy tűnik, minden rendben van, meglépjük.

Szétárad bennem a megkönnyebbülés. Ezt szeretem a legjobban az Imádottban. Minden olyan egyszerűvé válik mellette.

– Te vagy a leglogikusabban gondolkodó, legszeretetreméltóbb férfi a világon.

– A számtalan csapatépítő tanfolyamnak köszönhetően – jelenti ki önelégülten. – Tudtam, hogy egyszer majd hasznát veszem.

– Felhívom az anyakönyvvezetőt, és lemondom az időpontot.

– Hagyd, majd én – veszi le a terhet a vállamról az Imádott. – Van elég dolgod anélkül is.

– Te olyan csodálatos vagy! Tökéletességed jutalmaként, azt hiszem, ideje a saját csapatépítésünkre koncentrálnunk.

Szembefordulok vele, és amikor megcsókolom, minden gondom elszáll. Legalábbis egy kis időre.

Nadia hosszú évek óta nem lépte át a szülői ház küszöbét. Próbálta győzködni magát, hogy egy telefonhívás elég lesz, talán egy levél is, vagy akár egy üzenet Anitán keresztül, de végül úgy döntött, akkor cselekszik helyesen, ha személyesen mond búcsút nekik.

Az ajtóban álldogálva már megbánta, hogy nem a levélírást választotta. Kisebbnek, elhanyagoltabbnak tűnt a ház, mint amikor legutóbb erre járt. A csendes utca ikerházai, a szüleiét is beleértve, jócskán lepusztultak azóta. A kuka a kertben éktelenkedett, a fű igencsak nyírásra szorult. A kerítés tetejéről hiányzott néhány tégla, az ablakok koszosak, mintha jó ideje nem mosták volna le. Apja sem fiatal, és szemmel láthatóan már nem tudta elvégezni azokat a munkákat, amelyekre egykor oly büszke volt. Szíve szomorúsággal telt meg.

Ha rajta múlna, rendszeresen járna ide, hogy mindent rendbe tegyen. Heti jó néhány órát venne igénybe, hogy elfogadható állapotba hozza. Haragudott a nővérére. Nyilvánvalóan Anitának nem tűnt fel, de ha mégis, akkor kellemetlen sógora hajlandó lenne-e segítő kezet nyújtani neki? A családtagok kötelezettségekkel tartoznak egymásnak. De vajon ő maga kellőképpen figyelt-e a kötelezettségek betartására? Jobban is igyekezhetett volna, különösen korábban, hogy összetartsa a családot.

Már késő, semmi értelme ezen gondolkodni. Hosszú ideig nem fog találkozni a szüleivel, vagy ha történik velük valami,

akkor talán már sohasem. Most még visszafordulhat, így elkerülheti a konfliktust. A gondolat csábította, de végül úgy döntött, ha már eljutott eddig, nem hátrál meg. Erőt vett magán, és bekopogott.

Néhány pillanat múlva anyja kinyitotta az ajtót. Nem merte megkockáztatni, hogy bejelentetlenül érkezzen, üzenetet hagyott nekik a telefon üzenetrögzítőjén, hogy beugrik.

– Gyere be. – Anyja beljebb lépett az ajtóból. Semmi ölelés. Semmi mosoly. Követte a nappaliba. – Megérkezett Nadia – jelentette be az anyja.

Nadia nagyot nézett. Mintha a gyerekkorába csöppent volna. Megállt az idő. Ugyanaz az illat, a mindent belengő fűszereké, amit anyja használt a sütéshez-főzéshez. Ugyanaz a szőnyeg, a függöny, még a falon díszelgő rémes képek is ugyanazok. Egyetlen dolog változott csupán: az egyik falat szinte teljesen elfedő hatalmas tévé, amit az apja vásárolt. Mindennél jobban rajongott a pankrációt közvetítő műsorokért. A képernyő méretéből ítélve lelkesedése nem hagyott alább, széles vásznon akarta nézni. Nyugdíjba vonult már, ennek Nadia nagyon örült. Néhány éve, amikor a fegyveres rablások már fenyegetővé váltak, eladta az ékszerboltokat.

– Szia, apa.

– Nadia. – Legalább az apja megtisztelte a kizárólag a legkedvesebb vendégeknek kijáró üdvözlettel: felállt, és kikapcsolta a tévét. Nadia ennek ellenére idegennek érezte magát a házban, ami egykor az otthona volt.

– Ülj csak le – unszolta az apja.

Nadia helyet foglalt a dívány szélén. Vajon anyja az egyetlen ember a földön, aki horgolt kézimunkával védi a dívány karfáját?

– Igyunk egy teát – fordult apja az anyjához, és a konyha felé

intett. – Elkészíted?

– Én nem kérek – utasította vissza Nadia –, nem maradok sokáig. – Látta, hogy az apja arca kissé megnyúlt ennek hallatán. Valószínűleg azt gondolta, hogy a látogatás egy újabb békülési kísérlet, talán a lánya elfelejtette a korábbi találkozást Anitánál, ahol gyakorlatilag véget vetettek kapcsolatuknak. – Szeretnék közölni veletek valamit.

Anyja teakészítés helyett visszaült a karosszékébe. Egykor a tea szupergyorsasággal elkészült, a vendégek még el sem foglalhatták helyüket, már ott gőzölgött a legszebb bögrékben az elmaradhatatlan kekszválogatás kíséretében. Ma viszont nem.

Nincs szükség csevegésre, nem kell szép ruhába öltöztetni a mondandóját, jobb, ha egyből belevág. Minél előbb esik túl rajta, annál jobb.

– Hamarosan elköltözöm Londonból. – Választ nem kapott, ezért folytatta: – Megismerkedtem egy csodálatos férfival, hozzáköltözöm Cumbriába.

– Ez nagy lépés – mondta az apja. – Biztos, hogy jó lesz így?

– Úgy gondolom, igen.

– Ugyan! Egy újabb férfi. Anita mesélte. Azt mondta, alig ismered – zsörtölődött az anyja.

– Nem ti akartatok egyszer férjhez adni egy emberhez, akivel soha nem is találkoztam? Nem ezért váltam kirekesztetté? Mert én választottam?

– És látod, milyen jól sült el.

– James rendes és kedves – engedte el füle mellett a sértő megjegyzést. – Az a legfontosabb, hogy szeret bennünket, és egy család akarunk lenni. Én pedig már belefáradtam, hogy mindennel egyedül kell szembenéznem. Most kihasználom ezt a lehetőséget.

– Meglásd, elzavar, amikor elege lesz belőled – szólt az anyja.

– Feleségül kért, igent mondtam. Jó lenne, ha ti is tudnátok örülni ennek.

– Azt csinálsz, amit akarsz. Mindig is azt tetted.

Nadia elfojtotta kitörni készülő indulatát, és nyugodtan közölte:

– Nem azért jöttem, hogy megvitassam veletek a döntéseimet, vagy a beleegyezéseteket kérjem. Néha jól döntöttem, máskor nem. Így működik ez mindenkinél. Ti sem vagytok kivételek. – Mi mást mondhatott volna még? Bárcsak Jamesszel együtt jöhetett volna, hogy bemutassa nekik. Ha megismernék, megértenék, miért lett szerelmes, miért képes fenekestül felforgatni az életét miatta. – Most már mennem kell. Még rengeteg csomagolás vár rám, mielőtt megjönnének a költöztetők. – Felállt. – Egyébként is csak búcsúzni jöttem.

– Azt hittem, legalább megiszunk egy csésze teát – szólt az apja megdöbbenve.

– Én nem kérek, köszönöm – hárította el Nadia, és az ajtó felé indult. – Ritkán jövök majd Londonba, de hát eddig sem találkoztunk túl gyakran. Biztos vagyok benne, hogy ez nem okoz semmi nehézséget számotokra. És mellesleg itt van nektek Anita.

Sohasem küldtek születésnapi üdvözletét Lewisnak. Vajon most, hogy unokájuk az ország másik szegletébe kerül, megteszik-e? Határtalan szomorúság öntötte el, amiért anyja egyértelműen csak névleg tekinti őt a lányának.

Apja felállt, és szorosan magához ölelte, szemében könny csillogott.

– Az ajtó mindig nyitva áll előttetek, ahogyan eddig is – mondta Nadia. – Tárt karokkal várlak új otthonomban.

– Köszönöm, lányom. Remélem, boldog leszel. Kérlek, hívj

majd, tudjunk rólad.

– Hívni foglak.

Anyja hűvösen arcon csókolta, de nem szólt egyetlen szót sem, nem nyugtatta, nem kívánt neki szerencsét.

Hát akkor legyen így!

Szemügyre vette mindkettőjüket – az idő nyomot hagyott rajtuk is, jóval idősebbek és törékenyebbek. Vajon mennyire fogja tartani velük a kapcsolatot, ha már ténylegesen elköltözik? Megpróbálja majd, meg kell tennie Lewis érdekében. Amint kilépett, és becsukódott mögötte az ajtó, nagyot sóhajtott. Ezen is túl van.

Végül is megkönnyítették számára a távozást. Ha megtörtek volna, és könyörgőre fogják, hogy maradjon, vajon továbbra is ragaszkodik elhatározásához?

– Hűha! – képedt el Chantal, amikor meglátta a lábánál összegyűlt hajmennyiséget. Jóval több, mint amire számított.

– Tetszik? – kérdezte a fodrász, amikor abbahagyta az ollócsattogtatást.

– Nagyon! – tapogatózott Chantal a csupasz nyaka körül. – Azt hiszem, már évekkel ezelőtt ilyenre kellett volna vágatnom. – A kemoterápiás nővér tanácsára már korábban levágatta hosszú fürtjeit, és most merészen egy igen rövid pixie frizura mellett döntött.

– Én próbáltalak meggyőzni – mondta a fodrász.

– A régi frizurámat is nagyon szerettem. – Viszont ez most már mit sem számít. A rák miatt kihull az egész, haj nélkül kell boldogulnia egy ideig. Természetesen ez nem jelentette azt, hogy ne próbálná meg menteni, ami menthető. – Úgy tűnik, talán van némi esély a hajhullás elkerülésére, ha rövid a frizurám, és speciális hűtősapkát viselek a kezelések előtt.

– Ez borzalmasan hangzik.

Igen, borzalmasan. Egy órával a kezelés megkezdése előtt a hűtősapkával lehűtik az ember koponyáját mínusz öt fokra, és ezen a hőmérsékleten tartják még további egy órán át a kezelés után, ennyivel is hosszabbodik az osztályon töltött idő.

– Hamarosan beszámolok majd róla – ígérte Chantal. Garancia nincs rá, hogy a hűtősapka beválik, akár meg is ritkulhat vagy kihullhat a haja. Azért ad neki egy esélyt. Arra is felhívták a figyelmét, hogy a sapka használatával csakis a haját

védi, a szempillája, szemöldöke, testszőrzete valószínűleg kihullik.

– Viszont így tíz évet fiatalodtál.

– Hát elviselem valahogy – mondta Chantal nevetve.

– Megnyugodtam, hogy tetszik – mosolygott a fodrász.

Néhány hónapon belül talán már a tar koponyájára kell tekernie a fejkendőt. Ha valóban kihullik a haja, vajon mennyi idő múlva nő ki újra? Azt mondták, három-hat hónap alatt, ami nem is olyan rossz. Ha másra nem, arra jó lesz, hogy egy egész vagyont spórol meg a fodrászra szánt pénzből.

– Még egy kávé esetleg?

– Köszönöm, nem. Küldök egy SMS-t Jacobnak, hogy merre jár.

Nem volt ideje a telefonhoz nyúlni, éppenhogy levette a köténytt, és elkezdte lesöpörni magáról a hajat, amikor Jacob beviharzott a fodrászszalonba, és mellette termett.

– Hú, ez remekül néz ki!

Chantal megpördült, hogy Jacob minden szögből szemügyre vehesse a frizuráját.

– Szexi – mondta a férfi elismerő pillantással.

– Rendezem a számlát, utána pedig ideje indulni. – A következő úti cél nem kecsegteti semmi jóval, mi több, egyenesen ijesztő: az első kemoterápiás kezelésre kell mennie. A nővér mindent alaposan elmagyarázott, ennek ellenére képtelen volt mindent a helyére tenni a fejében, nem tudta, pontosan mire számítson.

A karjába már behelyezték a katétert, amelyen keresztül bejuttatják a szervezetébe a gyógyszereket. Leragasztották, és a tapasz alatt idegesítően viszketett a bőre.

A fodrászszalonban nem hagyták, hogy kifizesse a szolgáltatást, mindenki sok szerencsét kívánt neki, a fodrásza

pedig mindannyiuk nevében egy Teddy macit és egy jókívánságkártyát nyújtott át. Chantal elérzékenyült. Betegség esetén derül ki igazán, hogy ki törődik az emberrel.

Az autóban Jacob folyamatosan fecsegett vezetés közben, egyértelműen azért, hogy elvonja Chantal figyelmét. Próbálkozása azonban sikertelennek bizonyult. Az ablaktörlők keményen dolgoztak a heves nyári zivatar miatt ömlő víz elterelésén. Ma Autumn vigyáz Lanára, elviszi Flóval együtt egy pokolian hangzó fedett játékközpontba. Bárcsak mellette lehetne most a lánya, hogy megsimogathassa, és beszívhassa bőrének enyhe tejillatát.

Lucy telefonhívására visszazökkent a valóságba. Nadiával már beszélt, ő buzgón csomagol, készül a költözésre. A csudába! Mennyire fog hiányozni, amikor a távoli Cumbriában lesz. De menjen, kezdjen új életet! Szerencsés, hogy újra rátalált a szerelem.

– Csak azért hívlak, hogy sok szerencsét kívánjak neked. Kérlek, hívj, amikor végeztél. Tudni szeretném, milyen volt. Mondd meg Jacobnak, hogy a következő kezelésre elkísérhetlek én, ha úgy gondoljátok.

– Köszönöm, drágám! Ha jól érzem magam utána, akkor lehet, hogy majd beugrom hozzád.

– Itt vár egy névre szóló hatalmas süti. Puszillak!

– Puszillak én is! - Kinyomta a telefont, Jacob megfogta a kezét.

– Mindjárt ott vagyunk. Minden rendben?

– Fogjuk rá – bólintott Chantal, hányingerrel küszködve. – Jó lesz minél előbb elkezdeni.

* * *

Az iratok kitöltése után az osztály egyik ablaka mellett álló két

karosszékben foglaltak helyet. Feszültek voltak mindketten, a beszélgetés elakadt, de Jacob fogta Chantal kezét, igazából most csupán ennyire volt szüksége.

A szomszédos ülőhelyeken kísérőikkel együtt két hölgy várakozott.

– Helló, kedves – szólította meg az egyik. – Első kezelés?

Chantal bólintott.

– Nem olyan vészes. Hamar meg lehet szokni. Én harmadjára vagyok itt.

Megérkezett a nővér a sapkával, rászíjazta Chantal fejére.

– Még csak látni sem akarom magam ebben.

– Olyan, mint egy bolondos robogós sisak – jegyezte meg Jacob fintorogva. – Az ember nem mutatkozik szívesen ilyen szerelésben, szerencsére a kórházi osztály eléggé zárt körű.

Mindamellett a hűtősapka elnevezés nem készítette fel a valóságra: dermesztően hideg volt, és fél óra alatt kellemetlen égő érzést keltett, fejfájással kecsegtetve viselőjét. Ez még csak az első lépés, és Chantal azt hitte, hogy könnyedén veszi az akadályt, de úgy tűnt, csalódnia kellett.

Megpróbálta, de nem megy, úgy érezte, mindjárt letépi a fejéről. Jacob hívta a nővért.

– Képtelen vagyok megbirkózni vele – sajnálkozott Chantal.

– Semmi gond. Sokan vannak így vele. Vegyük le.

– Azt hiszem, az új frizurámnak búcsút kell mondanom – fordult Chantal könnyes szemmel Jacobhoz.

– Megoldjuk. Ez csupán egy kis megingás, semmi több – nyugtatta Jacob.

Türelmesnek kell lennie, nagyon türelmesnek, és most úgy érzi, hogy fennakadt már az első akadályon.

– Ne sírj! Megküzdünk vele. Elkeserít, ha szomorúnak látlak. Ez csupán haj. Vissza *fog* nőni.

– Tudom, valójában nem is emiatt sírok. Csak arra gondolok, mennyire örülök, hogy összeházasodtunk.

– Én is örülök – bólintott Jacob. – Csodálatos nap volt, ugye?

– A legcsodálatosabb.

– Nézzük meg a képeket a telefonomon, amíg tart a kezelés. Mit szólsz hozzá?

– Jól hangzik.

Fejüket összedugva nézegették az esküvőn jelenlévő barátaik nevető arcát megörökítő képeket, amikor megérkezett a nővér az intravénás, kemoterápiás gyógyszerekkel. Chantal aggódva nézte a folyadékot.

– Ígérd meg, hogy elviszel Nadia búcsúpartijára. – Lucy rendezi a nagy bulit, és ő mindenáron részt akar venni rajta, nem engedheti el Nadiát megfelelő búcsú nélkül. – Az sem érdekel, ha abban a cifra tolókocsiban tolsz oda, a világ minden kincséért ki nem hagynám.

– Oda viszlek, ha törik, ha szakad. Ígérem.

– Hát akkor vágjunk bele – nézett fel Chantal a nővérre.

– Egy kemókoktél rendelve – szólt a kórházi dolgozó, majd bekötötte az infúziót.

Chantal fintorra emlékeztető halvány mosollyal nézte Jacobbal együtt, amint a folyadék a testébe áramlik.

– Ég veled, rák!

A Supersonic Spacelandben dobhártyaszaggató hangzavar uralkodott, Autumn bánta, hogy nincs nála fülvédő vagy zajszűrő fülhallgató. Egy óriási raktárépületet alakítottak át vakítóan csillogó bolygóvá, a falakon köröskörül festett űrlények és asztronauták képe díszelgett. A totyogó kicsik érdeklődését mászókákkal, labdamedencékkel és egyéb játékokkal kívánták fenntartani. Egy darabka világűr az észak-londoni ugaron.

– Különleges, szülőknek szánt kínzási módszer – harsogta túl a zajt Miles. – De arra gondoltam, feltérképezzük Flo születésnapi partijára. Saját káromon tanultam meg, hogy húsz kislány és egy holtfáradt varázsló tökéletes recept egy katasztrófához. El sem tudod képzelni, milyen sérüléseket okoznak a lufiállatok.

Flo kétségkívül elemében érezte magát. Éppen szikrázó űrsisakban terrorizált egy hatalmas, rózsaszínű űrpuskával felfegyverkezett, szőke kisfiút.

– Bújj el a fűben – visította fejhangon –, vagy elkap a szörny!

A kisfiú megrettent.

– Flo – szólt rá Miles –, játssz szépen!

A kislány azzal a bizonyos nézéssel pillantott rá. Ne is reménykedj.

– Bújj már el! – üvöltött a guggoló kisfiúra.

Egy másodperc elteltével a kisfiú édesanyja kimentette gyermekét a veszélyes helyzetből, megsemmisítő pillantással

sújtva őket. Flo megvetően nézett utánuk, megigazította fején a sisakot, amely csődöt mondott fürtjei megzabolásában, és új áldozat reményében masírozott tova.

– Néha elgondolkozom azon, hogy valóban az én gyerekem-e – mondta Miles.

– Ez nem lehet kérdés, túlságosan hasonlít rád – jegyezte meg Autumn.

– Ja, valóban – ismerte el Miles. – Az anyjától örökölte a temperamentumát.

Mindez idő alatt az intergalaktikus zűrzavart figyelmen kívül hagyva, Lana összegömbölyödve, békésen szundikált Miles ölében. A férfi gyengéden nézte és ringatta a kicsit.

– Mintha csak tegnap lett volna, amikor Flo is ilyen picike volt.

– Repül az idő.

– Nekem mondod?

– Szomorú vagyok, amiért mindezt elmulasztottam Willow-val. A zajt és a költségeket sem bántam volna.

Miles ismét Lanára pillantott. A kislány hüvelykujját rózsambimbónyi kis szájába dugta, fekete szempillái gömbölyű arcocskáját söpörték.

– Szeretnék egy kisbabát – mondta Miles. – Pont ilyet.

– Nem maradnak sokáig ilyenek.

– Valóban nem. Hajmeresztő összegű telefonszámlákat produkáló, zsörtölődő punk tinédzserekké serdülnek, de akkor is szeretjük őket.

– Két Flóval valahogyan meg tudnék birkózni – nevetett fel Autumn. – Abban nem vagyok biztos, hogy két Willow-val is.

– Remek lány! Jó benneteket együtt látni. Büszke lehetsz rá!

– Az vagyok. – Autumn érezte, hogy elpirul. – És annyira megkönnyebbültem, amióta ismét az életem része. Olyan jól érzi

magát, hogy még veszekedni is képes velem, de én ezt is imádom.

– Igen – mondta Miles. – Fura, ez Flót sem zavarta soha.

Flo éppen egy hatalmas, nyolclábú, sárga pöttyös, narancsszínű, feltehetően valamilyen űrlényféleségért küzdött. Tiszta erőből húzta a puha játékot, miközben egy gyerek az ellenkező irányból rángatta. Az űrlényt nem is egy, inkább két lábvesztés komoly veszélye fenyegette.

– Flo! – szólt rá ismét Miles. – Játssz szépen!

A kislány rá sem hederített.

Autumn felnevetett.

– Miss Fielding, nem értem, mi olyan szórakoztató ebben. Legközelebb már húsz ilyen apróságot kell felügyelni, akik túl vannak pörögve a fura színű pizzától és az elmaradhatatlan Haribótól.

Autumn-on hirtelen szeretethullám söpört végig. Miles végtelenül kedves, gondoskodó férfi és nagyszerű apa. Amióta az élete része, minden jobbra fordult.

– Ez így nem lesz jó – csóválta meg a fejét Miles reménytelenül. – Csillagközi beavatkozást kell eszközölnöm, mielőtt Flo elpusztítja a számunkra ismerős univerzumot. Vedd csak át tőlem, légy szíves, ezt a kicsikét – nyújtotta Lanát Autumn-nak.

– Előbb mondanom kell valamit.

– Bármelyik pillanatban kibuggyanhat az űrlény belsősége. Mi lesz akkor a kozmosszal? – ráncolta Miles a homlokát.

– De ez nem várhat. Egyetlen percet sem – ragadta meg Autumn Miles karját. – Mr. Miles Stratford, tudom, hogy ez nem a legromantikusabb helyszínek egyike, de hozzám jössz férjül?

Miles megtorpant, majd megfordult, és Autumn-ra nézett.

Mélyen egymás szemébe néztek, mindkettejükében szerelem tükröződött.

– Igen. Persze – mondta Miles.

– Rendben. Akkor ezt lerendeztük – csipkedte meg Miles arcát Autumn.

– Én is meg akartalak kérni. Őszintén mondom! Már mindent elterveztem. Elegáns étterem, gyertyafény. Valószínűleg egy gyűrű is. De örülök, hogy lekköztél.

– Essünk túl rajta minél előbb. Semmi hűhó.

– Tökéletesen hangzik. – Miles az űrhajóformájú étteremre pillantott. – Ez egy rendkívül nagy jelentőségű alkalom. Mit szólnál, ha az *Enterprise* űrhajón ünnepelnénk meg hot-doggal és fagyival?

– Csodás lenne! Miért is ne? – kuncogott Autumn. Ezért szerette annyira. – Ne garasoskodjunk!

– Te vigyázz a kicsire – mondta, de figyelme már Flóra irányult, aki arcán bősz elszántsággal rohamozta meg az egyik mászókát. – Megyek, megállítom a gyermekem, ne merészkedjen oda, ahol semmi keresnivalója.

– Az univerzum megmentése érdekében, nem akadályozlak meg benne – vette el Autumn Milestól az ébredező Lanát. Hamarosan követelni fogja az ebédet. – Szia, csöppség! – gügyögte –, jól aludtál?

– Mondtam már, hogy te vagy a legmesésebb nő a világon, én pedig a legszerencsésebb férfi? – fordult vissza Miles.

– Nem, nem mondtad.

– No, akkor most mondom. Szerelmem határtalan.

– Én pedig annál is jobban szeretlek.

Miles Autumn-ra kacsintott, csókot dobott neki, megfordult, és kiáltott egyet:

– Flo, gyere le onnan!

Autumn boldogan mosolyogva nézte, amint a férfi a gyermeke után rohan.

62

Nadia a férfit figyelte, aki éppen az élőkert elhanyagolt kerítéséhez szögezte az „ELADVA” feliratú táblácskát. Hát akkor itt a vége. A ház elkelt. Felértékelték, megállapították az árat, és az ügynök szerint az első napon, amikor megjelent a hirdetés, már három pár nézte meg. Egyikük ki is fizette az árat, és ezzel vége.

A ház jelenlegi állapotát tekintve meglepően hamar sikerült túladni rajta, ami tulajdonképpen a környékbeli felsrófolt ingatlanáraknak köszönhető. Nyilvánvalóan még időbe telik, amíg az eladási folyamat lezajlik, de Nadia úgy érezte, egy gondtól megszabadult. Körülnézett a megfakult, alapos szépítésre, gondoskodásra szoruló ingatlanon. Ingóságai már dobozokban várakoztak, ez csak tovább rontotta az összképet. A ház lecsupaszítva árválkodott. Egykor egy szerető családnak nyújtott meleg otthont, talán egy megfelelő házaspár feléleszti benne újra a varázst. Az ő ideje itt lejárt, ideje elköltöznie. Ha mégsem működne a kapcsolata Jamesszel – amit remélt, hogy nem így lesz –, akkor sem térne vissza ebbe a házba.

Racionálisan átgondolt mindent, ennek ellenére nehezére esett továbblépni. Hosszú időt töltött el otthonában, távozásával megszakadnak a Tobyhoz fűződő utolsó kötelékei. A tűzhely melletti polcokról becsomagolta az összes könyvet és az utolsó, még dobozolásra váró családi fényképet, amely az esküvőjük napján készült. A képen megsimogatta Toby arcát – férje hihetetlenül jóképű volt fiatalkorában, ő pedig elbűvölten állt

mellette. Oly sok reménnyel, ígérettel, szerelemmel vágtak bele a közös életbe – mindez annyira fellelkesítette, hogy még a kitagadást is vállalta. Milyen naiv volt! Mostanában is vannak napok, amikor szörnyen hiányzik neki Toby.

Még egyszer megsimogatta Toby arcát a képen, majd elsüllyesztette a dobozban, azon tűnődve, mi lesz a képek sorsa új otthonában. A James feleségéről és gyerekeiről készült fotók felbukkantak a férfi házának minden szegletében. Vajon hogyan fogadná, ha ő is kitenne néhányat Tobyról és Lewisról? Fiának meg kell őriznie apja emlékét, mint ahogy Sethnek és Lilynek az anyjukét. Lehet, hogy csak néhány, különös jelentőséggel bíró képet kellene kitennie, a többit biztonságos helyen, a padláson őrizni mindaddig, míg Lewis elég nagy lesz már, és többet szeretne tudni múltjáról? Ezt mindenképpen meg kell beszélnie Jamesszel. Nem akarja, hogy ezek az apróságok súrlódáshoz vezessenek. Felsóhajtott. Egy modern család összekovácsolásának örömei. Nyilvánvalóan felmerülnek majd más problémák is, de ha mindketten dolgoznak a megoldáson, akkor könnyen áthidalhatók, nem igaz? Rátört a pánik. Ott lesz egyedül a hegyekben, a lányok nélkül, nem lesz kihez fordulnia. Ez az, ami a legnehezebb.

– Stuart azt mondta, hogy nem akar dobozban utazni – mondta Lewis, maga után vonszolva jelenlegi kedvenc maciját.

– Rendben, drágám! – Nadia átvette a macit, megölelgette. – Ülhet melletted az autóban.

Lewis megbékélten vette tudomásul a jó hírt. James megérkezett már az előző napon, a fészerben tett-vett. A Csokoládé Mennyországban rendezett búcsúparti másnapján viszi autóval Nadiát és Lewist. Nadia tökéletesen tudatában van annak, hogy mennyit rabol el James farmra szánt idejéből, és igen hálás a segítségéért – a súlyos dolgokkal egymaga nehezen

küzdött volna meg. Jól jön, ha ilyenkor kéznél van valaki, aki szalmabálák emelgetéséhez szokott.

További örömmel töltötte el annak tudata is, hogy James velük tart az új életük felé vezető útjukon. Borzasztó lenne, ha vonaton kellene utaznia kettesben Lewisszal. Ily módon James mellettük áll már a kezdetektől, mint egy igazi családban.

Fia letörten álldogált, ő beletúrt a hajába, összekócolta, és a karjába vonta.

– Nem örülsz, hogy elköltözünk?

– Nem tudom – válaszolt Lewis. – Mennyi időre megyünk el?

– Örökre – ölelte meg a fiát. Lewisnak ez az egy otthona volt, nem biztos, hogy felfogja: ide többé nem térnek vissza.

– Flo is jön velünk?

– Nem, édesem. Itt marad Autumn nénikével és Miles bácsikával.

– Ó. – Lewisnak nem tetszett. – De azért hintázhatok majd vele?

– Hintázol Lilyvel és Sethtel. Nem lesz jó?

Lewis eltöprengett.

– Flo eljöhet hozzánk a nyári szünetben – ígérte Nadia. – Megmutathatod neki a hegyeket és a bárányokat.

– És dobálhatunk kavicsokat a tóba? – A kacsázás nagyon megragadta a fantáziáját, habár még nem igazán remekel benne. Inkább megkeresi a legnagyobb követ, amit még fel bír emelni, és nagy csobbanással beleejti a vízbe.

– Persze. Jól fogtok szórakozni – bólintott Nadia. – Tetszett neked, amikor Jamesnél voltunk, ott fogunk lakni mi is. Lesz új szobád, új iskolába fogsz járni. Nagyon izgalmas lesz.

Lewis továbbra is kétkedőén nézett anyjára.

– A kisbárányod is vár.

– Igen? – csillant fel a szeme.

– Nem felejtetted el?

– Nem. És ha ott fogunk lakni mindennap, akkor az enyém lesz, ugye?

– Igen. – Nadia mindent zökkenő- és fájdalommentesen akart intézni, ezért megkönnyebbült, amikor Lewis felvillanyozódott az ígéret hallatán. Ismét megsimogatta.

Anita könnyeit törölgetve jött le az emeletről. A délelőttöt végigsírdogálta, képtelen volt megbékélni húga távozásával. Elkeseredettsége ellenére ragaszkodott a segítségnyújtáshoz, éppen a ruhásszekrény tartalmát dobozolta. Nadia korábban már kiválogatta, és két bőröndbe csomagolta azokat a ruhákat, amelyekre véleménye szerint azonnal szüksége lesz, de a többi jó erős dobozokba kerül. Vajon Jamesnek milyen gondolatai támadnak, amikor szembesül a milliónyi csomaggal? Ő maga sem tudja elképzelni, hogyan fért el ez a sok cucc ebben a néhány szobában. Talán az, hogy elköltöznek egy nagyobb házba, inkább szükségszerűség, mint választási lehetőség.

– Hogy haladsz? – kérdezte Nadia.

– Mindjárt készen vagyok. – Anita ismét sírásban tört ki, ruhája ujjából előhúzott egy zsebkendőt, és vadul törölgetni kezdte a szemét.

– Ó, gyere ide – nyújtotta felé Nadia a karját. Lewis kiszabadult anyja öleléséből.

– Megyek játszani! – üvöltötte, és az ajtó felé iramodott.

– Fejezd be a csomagolást! – kiáltott utána Nadia, de hasztalan. Végül is így legalább nővérét szoríthatta ölelő karja közé.

Ez bizonyult a legnehezebbnek. Az hagyján, hogy a saját érzelmeit hogyan kezeli, de az már túl soknak bizonyult, hogy a többiek reakcióját is feldolgozza.

– Nem tudom elhinni, hogy akkor költözöl el, amikor végre

visszakaptalak.

– Nincs olyan nagyon messze. Komolyan. Néhány óra alatt ott lehet lenni.

– Soha nem vezettem még ilyen hosszú távolságon – zokogott fel Anita. – A kis autóm még sohasem járt Londonon kívül. Szörnyen félnék.

– Jöhetsz vonattal. Pofonegyszerű. Még csak át sem kell szállni.

– Nem értem, miért mész el!

– Azért, mert voltam annyira szerencsés, hogy rábukkantam egy szenvedélyes, egyedülálló férfira, akit nagyon megszerettem. Hála az égnek, ő is szeret engem. És történetesen ez az ember az ország egyik legszebb vidékén él.

– Nem esik ott állandóan az eső?

– De, elég gyakran. Azért van arrafelé annyi tó. – Nadia homlokát Anitáéhoz szorította. – Gyere el minél előbb, és megtudod, miért szeretek ott lenni. A helyszín káprázatos, a házban sok szoba van. Sőt, jó néhány remek kávézó is akad odafönt. – Mintha egy gyerekkel beszélne, kezével gyengéden megemelte Anita állát. – Kifogást nem akarok hallani.

– Nagyon fogsz hiányozni – törölte le könnyeit Anita.

– Te is nekem. De azért eljössz, ugye, a búcsúpartira?

– Igen, és hozom a fiúkat is, de Tarak nem tud eljönni. Valami fontos üzleti ügye van.

Hát ez nem nagy veszteség, sógora azok közé tartozik, akiket csak akkor szeretne látni, amikor a háta közepét.

– Anyáék nagyon feldúltak, amiért elköltözöl.

– Nem azok – szólt Nadia halkan –, illetve lehet, hogy apa igen.

– Jobban is megerőltethetted volna magad – dorgálta Anita –, nem csak kizárólag az ő hibájuk.

– Tudom. – Nadia válla kissé megroggyant. – Megpróbálom majd hetente hívni őket telefonon, amint berendezkedtem. Meglátom, hogy működik-e.

– Megígéred?

– Igen. – Kivett egy papír zsebkendőt a kéznél tartott dobozból, és átnyújtotta a nővérének.

– Hamarosan haza kell mennem – mondta Anita, és kifújta az orrát.

– Menj csak nyugodtan. Majd én befejezem a csomagolást. Már így is rengeteget segítettél. Nem is tudom, hogyan boldogultam volna nélküled. Találkozunk holnap.

– Nem kentem el a sminkem? – Anita még egyszer kifújta az orrát, és eltette a zsebkendőt.

– Nem, nővérkém. Még mindig remekül festesz! – mosolygott Nadia. Cserébe Anita könnyes grimaszt villantott rá.

– Hívj, ha bármiben tudok segíteni. Tudod, hol találsz meg.

Kikísérte nővérét, az ajtóban szorosan megölelték egymást, majd hosszasan integetett utána. Teát készített, egy csészével vitt belőle Jamesnek. A fészer ajtaja nyitva állt, a kerti szerszámok szétszórva hevertek mindenütt a satnya, kopott gyepfolton. Ha előbb átgondolta volna a dolgokat, akkor mindezt eladhatta volna az eBayen. Nem valószínű, hogy bármi szükségét látná kis fű- és fűszegélynyírójának James roppant méretű földjein.

James a fészerből bukkant elő, amikor szólította. Verejtékezett, haja nedvesen tapadt a fejére, arcán elkente a koszt.

Nadia felnevetett, letette a teát a kis padra, és James mellkasához simult. A férfi átölelte.

– Minden rendben? – kérdezte Nadiától.

– Nem könnyű. – Valami szorongatta a torkát, alig tudta

kimondani a szavakat. – Anita kétségbeesetten ment el, egész nap zokogott, és nem vagyok biztos benne, hogy Lewis érti-e, mi történik körülötte.

– Nagyon nehéz lehet.

– Tudom, hogy helyesen cselekszem – törölte le az arcán csordogáló könnypatakot –, de akkor is nagyon nehéz ügy.

– Köszönöm, hogy megteszed ezt értem – csókolta meg a haját a férfi. – Csodálatos életünk lesz, és mindent megteszek, amit tudok, hogy ne bánd meg ezt a lépést.

– Rettegek a búcsúpartitól – ismerte be könnyek között vergődve. – Képtelen vagyok búcsút venni a Csokiimádók Klubjától.

Megcsörrent a telefonja, előkaparta a zsebéből.

– Ott az ördög, ahol emlegetik. Lucy hív.

De a telefonban nem Lucy hangját hallotta.

– Helló, Aiden vagyok. A búcsúparti miatt hívlak. Elnézést, hogy ilyen sietősen, kapkodva, de egy nagyon nagy szívességet szeretnék kérni.

Nadia ismét könnyekben tört ki, amikor az Imádott előadta tervét a vonal túlsó végén.

Kiragasztottam egy tájékoztatót az ajtóra, és szokatlan módon a mai napra bezártam a Csokoládé Mennyországot. A tökéletes búcsúpartit akarom megrendezni Nadiának, hogy fantasztikus emlékekkel távozhasson, ezt pedig nem lehet csak úgy összecsapni. Minden bizonnyal sokkal egyszerűbb lesz az élet, ha Autumn teljes munkaidőben fog dolgozni.

Korán eljöttem otthonról, az Imádott még mélyen aludt. Az elmúlt néhány órát a kávézó díszítésével töltöttem. Most már ünnepségre készen áll. Teleaggattam a helyet pasztell papírpompomokkal, minden asztalon csinos kis üvegtartókban virágaromájú gyertyák díszelegnek, pompás illatuk ínycsiklandó, az ember szájában összefut a nyál. Vettem virágot a főúton lévő virágboltból, kis csokrokat kötöttem, majd szalaggal átkötött lekvárosüvegekbe helyeztem őket. Rózsaszínű rózsa, lila szagosbükköny, fátyolvirág és néhány zöld ágacska. Káprázatos! Szomorkodhatsz, Jane Packer, bármilyen jó virágárus vagy, én lepipáltalak! Az órámra pillantok. Rengeteg időm van még. Semmi ok a pánikra. A fenébe, mégis pánikolok.

Mivel tisztában voltam bokros teendőimmel, a menüt egy helyi csemegeboltból rendeltem meg. El kell ismerni, remek munkát végeztek. Néhány perce érkezett meg az ennivaló. A fal mellett hosszan sorakozó asztalokon rendeztem el a tálakat: Brie-sajttal díszített mini zsúrszendvicsek, füstölt bacon szőlővel, Wensleydale sajt répachutneyval, füstölt lazac

krémsajttal, New York pastrami ecetes uborkával és tormával. Van mini sajtos-hagymás muffinom, és amint mindenki megérkezik, megmelegítem a fenti lakrész sütőjében. Az asztalsor egyik végén a vékonyan szelt hideg hússzelet-válogatás tálcájára rendezem a sült paradicsomos, spenótos, fetás quiche-t is. A hűtőben még várakozik egy tálcányi tenger gyümölcsei, olívaválogatás és egy kosárnyi parasztkenyér. Ezek csak akkor kerülnek elő, amikor már mindenki készen van. Hátralépek, és megcsodálom az eredményt. Talán ezzel elleszünk egy ideig.

Rendeltem egy tortát Alexandrától, ez lesz a fő attrakció, ő hozza majd, amikor jön a partira. Háromemeletes, málnatöltelékes, fehér csokival szórt piskótatorta – cukrászunk mesés remekműveinek egyike, mostanában nagyon népszerű az esküvőkön. A kávé után megtoldom az édességlöketet egy kis nyári minisütivel, valamint egy halomnyi fincsi csokival.

Talán szükségtelen mondanom, hogy mindez egy vagyonba került, de Autumn és Chantal igen nagyvonalúan beszállt a költségek fedezésébe. Nadiának fogalma sincs róla, hogy ilyen pazar lakomát rendezünk, úgy tudja, egy kis olcsó Chardonnayval és sütivel búcsúzunk. Alig várom már, hogy lássam, milyen arcot vág hozzá. Szerintem alaposan megdöbben. Annyira imádom a meglepetéseket!

Remek lejátszási listát állítottam össze, semmi olyat, ami megríkatna bennünket. Legalábbis nem olyan nagyon. Ráadásul erre az alkalomra az én mesés Imádottamtól kaptam pénzt új ruhára is. A ruhásszekrényemben rejtőző ruhák közül szándékoztam valamit felvenni, de amikor átmolyoltam a választékot, elkeseredett morgásom hallatán választottam ragaszkodott hozzá, hogy kisegítsen. Így hát tegnap este munka után beestem egy késő estig nyitva tartó boltba, és vettem egy

klassz kis rucit. Halvány rózsaszín sifonból készült, mély V kivágású dekoltázzsal, lágyan redőző, finomművű csillogó derékrésze testhez simul, a szoknyarésze földig hull alá. Olyan leszek benne, mint egy kisangyal. És ami a legjobb benne: le volt árazva.

A szomszédos szoba ajtaján lóg felakasztva, akkor bújok csak bele, ha minden olyan feladattal végeztem, ami veszélyeztetné ruhám épségét, mert nálam olykor előfordul, hogy merő véletlenségből a ruhámra löttyintem az ételt vagy leiszom magam. Már alig várom, hogy felvegyem.

A következő lépésben kiteszem az asztalokra a Prosecco kínálatot. A költségek néminemű csökkentése érdekében Prosecco mellett döntöttünk pezsgő helyett, de ezzel semmi gond. Csábítóan hívogat egy pohárnyi a nedűből, de tiszta fejjel kell fogadnom a meghívottakat. A vendéglista a Chantal esküvőjén jelenlévő barátokon kívül Nadia nővérét és fiait tartalmazza. Nadia szülei nem reagáltak, ezért feltételezem, hogy nem jönnek el. A sógora – hála az égnek – „nem ér rá”.

A sok babrálással eltelik az idő, felkapom az új ruhámat, és felsietek az emeleti lakásba, hogy lezuhanyozzam. Furcsa érzés itt fent lenni. Egyébként pedig egészen szép: két hálószoba, kellően tág nappali, szépen felszerelt konyha. Akár ide is költözhetnénk az Imádottal, sokkal több helyünk lenne, mint amivel jelenleg rendelkezünk. Elképzelhető, hogy megemlítem majd Marcusnak. Nem beszéltem vele, mióta betoppant, hogy elmesélje dubaji kiküldetését, és ha őszinte akarok lenne, furán érzem magam. No, nem mintha hiányozna. Egyáltalán nem!

Tulajdonképpen mégis hiányzik. Egy kicsit. Nem nagyon. De hát jó volt vele dolgozni, és meg kell szoknom még, hogy nem látom minden áldott nap. Az Imádott szavaival élve: változnak az idők, emberek jönnek, emberek mennek. Itt az ideje, hogy

Marcus a múltam része maradjon, és ne a jövőmet alakítsa. Mégis szomorú.

Gyorsan lezuhanyozom, végigdörgölöm magam a törölközővel, amit szerencsére nem felejtettem otthon. Kicsit igazítok a sminkemen, és sajnálkozom, hogy nem volt időm manikűröshöz menni. Sebaj! Nem az én körmömmel fognak törődni. Belecsusszanok a ruhába. Gyors szemle a hálószobában lógó egész alakos tükörben: hú, de dögös vagy, Lucy Lombard! És mellesleg kicsit álszemérmes is. Ez aztán a gyilkos kombó, nemde?

Amint lefelé tartok a lépcsőn, megcsörren a telefonom. Felkapom a szoknyám, a telefonhoz rohanok.

– Szia! – üdvözlöm az Imádottat. – Éppen fent voltam az emeleten, a partira készülök.

– Sajnálom, hogy nem találkoztunk reggel. Akartam neked segíteni az előkészületekben, de csak nemrég ébredtem fel.

– Minden rendben, ne aggódj. Zsúfolt volt a heted, szükséged van szépítő alvásra.

– Sikerült elrendezni mindent a partira?

– Majdnem mindent. A dolgok nagy részét már kitettem, már csak az utolsó simítások maradtak.

– Ki tudnál ugrani egy fél órára? Találkoznunk kellene, szeretnék mutatni valamit.

– Nem, most nem. Kicsíptem már magam, és hamarosan mindenki befut.

– De nagyon fontos dologról van szó. – Hallom, ahogy az Imádott visszatartja a lélegzetét.

– Semmi sem lehet most annyira fontos – tiltakozom.

– Higgy nekem! Rendkívül fontos.

– Miről van szó?

– Nem mondhatom el, de hasznodra fog válni.

– A parti után bármikor a héten elmehetünk.

– Egyfajta találkozót beszéltem meg mára – vallja be. – Reméltem, hogy nem fogsz érte haragudni. Most már nem tudom lemondani.

– Ó, Aiden.

– Csak egy fél óra – fogja könyörgőre.

– Nem szállhatok fel a metróra így kicicomázva. Nincs időm megint átöltözni.

– Ne is öltözz. Tökéletes lesz így. Ugorj be egy taxiba.

– Te már átöltöztél Nadia partijára? Mert akkor egyenesen ide jönnénk vissza.

– Felöltözöm – ígéri meg.

Beadom a derekam. Olyan ritkán fordul elő, hogy megkér bármire is. Nem akarok vitatkozni vele, biztos valami nagyon fontos dologról van szó.

– Rendben. Hol vagy most? – Bediktálja a címet, lefirkantom. – Tíz percen belül ott vagyok, ha el tudok kapni egy taxit.

– Szeretlek! – mondja. – Hamarosan találkozunk. Leteszem a telefont. Most aztán valóban bepánikolok. Pedig minden olyan jól ment. Gyorsan körülnézek. Vajon nem felejtettem el semmit? Talán nem.

Miért nem tudott ez az ügy várni még egy kicsit? Aztán elmosolyodom. Pontosan tudom, mi jár az Imádott fejében. Benne vagyok a játékban. Fogadni mernék egy fontba, hogy kiszemelte leendő kis kávézónk lehetséges színhelyét. Elégedetten vigyorgok magamban, kirontok az utcára, és viharos integetésbe kezdek az első taxi láttán.

A taxi elröpít a rendeltetési helyre. Az út túloldalán, a járdán a rám várakozó Imádottat pillantom meg. Még a torkom is összeszorul, olyan csinosan fest elegáns, szürke öltönyében. Tényleg rendesen kicsípte magát Nadia partijára. Azt hittem, hogy felrántja a farmerját és felvesz egy tisztességes inget. De nem. Adott magára rendesen. Idegesen beletúr frissen mosott hajába, fel-alá topog.

– Köszi, drága! – köszöni meg a sofőr, amikor kezébe nyomom az ügyetlenkedve előkotort pénzt. – Jó szórakozást az esküvőn!

Bambán, bénultan bámulok utána, amikor elhajt.

Ekkor veszem észre, hogy az Imádott az Anyakönyvi Hivatal előtt várakozik, ahol korábban bejelentkeztünk a szertartásra. Kiszárad a torkom. Amikor felpillantok, az Imádott szélesen vigyorog a túloldalon. Felkapom a szoknyám alját, átvergődöm az úton hevesen integetve a közlekedő autóknak, és megállók az Imádott előtt.

– Szia! – köszön félénken.

– Ez az akar lenni, amire gondolok? – bólintok az igen ismerős gyönyörű György korabeli épület felé.

– Hát... ha úgy érzed, hogy hozzám jönnél feleségül... – pillant rá az órájára – úgy tíz percen belül, akkor igen.

– Ugye viccelsz? – Kezem a mellkasomra szorítom, alig kapok levegőt a döbbenettől.

– Nem.

A nyakába borulok.

– Köszönöm! Ó, köszönöm! – súgom a fülébe.

– Nem haragszol?

– Nem! Miért haragudnék? Ez a legcsodálatosabb dolog, ami valaha történt az életemben.

– Nem is tudod, mennyire megnyugodtam, hogy ezt mondod – fújja ki megkönnyebbülten a levegőt az Imádott.

– Tehát akkor a Csokoládé Mennyországban a mi esküvőnkre gyűlnek össze az emberek?

– Igen – mosolyodik el.

– Nadia tudja?

– Tudja, és úgy gondolom, egyáltalán nem bánja, hogy lenyúltuk a partiját. Ravasz, mi?

Majdnem olyan ravasz, mint az én terveim. Pedig azok is tudnak ám ravaszak lenni!

– Nos – nevetek fel –, örülök, hogy olyan szépen elrendeztem. Minden bizonnyal egy esküvői helyszínnek is megfelel.

– Te vagy a legszebb menyasszony – méri végig a ruhám.

– Köszönöm. Ennél tökéletesebb már nem is lehetne.

– *Majdnem,* elmondtam neked, hogy mire készülök, mert tudom, hogy káprázatosan akarsz kinézni az esküvőn. És valóban káprázatosán nézel ki! – Elgondolkozva néz rám. – Mintha hiányozna még valami. – Megnyom egy gombot a telefonján, és beleszól: – Oké.

Egy másodperc múlva a néhány kapuval odébb álló kávézóból kilép Chantal, Nadia és Autumn a kísérettel együtt. Nekiiramodnak az utcán, egyszerre ölelnek át. Hát persze hogy mindannyian itt vannak! Hogyan is mehetnék férjhez, ha *nincsenek* jelen a Csokiimádók Klubjának tagjai? Továbbra is szoros ölelésben tartanak.

– Erről majd lesz még egy-két szavam! – korholom őket. –

Hogy képzeltétek, hogy titokban tartjátok? Azt hittem, barátok vagyunk.

Autumn-on és Nadián a Chantal esküvőjén viselt koszorúslány ruha van, Chantal is vásárolt egy hasonlót, így tökéletes az összkép.

Jacob, Miles és James, valamint Tristan és Clive is eljött.

– Egyenesen Franciaországból jöttök? – visítok fel, amint meglátom őket.

– Hát, épp csak egy hajszálon múlt, hogy sikerült, de szerencsésen megoldottuk – válaszol Clive.

– Nem maradhattunk le róla – fűzi hozzá Tristan.

Úgy megölelem őket, hogy a lelküket is kiszorítom belőlük. Majd hátralépek, és megpillantom anyát és apát. Anya sír. Erre az én szememből is kibuggyan a könny.

– Ne sírj – mondom anyának, miközben ő is átölel. Apa esetlenül álldogál. – Én is pityeregni fogok.

– Annyira örülök neked, drágám! Remek férfit, egy igazi gondos embert választottál.

– Ez volt a terv. – Elhúzódom tőle, izgalomtól reszketve nézek végig a barátaimon. – Szóval tudtátok? Mindannyian?

Bólintás, kuncogás.

– Nagyon rövid volt a határidő – mondta Chantal –, de úgy gondoltuk, így lesz a legjobb. Remélem, jól tettük. Örülök, hogy Aiden kézbe vette a dolgokat.

– Én is – motyogom, könnyeimmel küszködve.

Háta mögül elővarázsol egy csokor virágot, és átnyújtja. Ugyanolyan virágok, mint a Csokoládé Mennyország jelenlegi díszítése.

– Honnan tudtad? – bámulok Chantalra.

– Beszéltem tegnap a virágárussal. Megmondta, hogy milyen virágokat vettél, és megkértem, hogy készítsen egy azokhoz illő

csokrot. Tetszik?

– Nagyon! – Valamilyen csoda folytán a rózsák színe tökéletesen illik a ruhámhoz, a szagosbükköny pedig pompásan illatozik. – Mennyei!

– Jó lenne bemenni. Azt tudják, hogy én itt vagyok, de tűkön ültem, amíg te meg nem érkeztél.

– Miért nem árultad el? – Megérintem a karját.

– Túl sok minden hárult rád az utóbbi időben, az esküvő szervezése pedig csak egy újabb stresszt jelentett volna. Gondoltam, leveszem ezt a terhet a válladról. Az a lényeg, hogy házasodjunk össze, a többi nem érdekes. Lucy Lombard, azt akarom, hogy jöjj hozzám feleségül, és ezt most akarom!

– Én is! – csókolom meg.

– Majd ha lesz időnk, elmehetünk egy csodálatos nászútra is, esetleg egy homokos tengerpartra vagy Las Vegasba. Ahova csak szeretnél.

– Ez így tökéletes, ahogy van, ennél semmi sem lehet csodásabb – zárom le a szóáradatot, rátéve egyik ujjam az ajkára.

Összeölelkezve állunk az utcán.

– Nem is értem, hogyan tudtad úgy megszervezni, hogy semmit sem vettem észre.

– Hát, tulajdonképpen nem mondtam le az egészet. Felhívtam őket és csupán halasztást kértem. A papírok még ott voltak náluk. Szerencsére az utolsó pillanatban még felszabadult egy időpont, amit sikerült összeegyeztetnem a Nadiának tervezett parti időpontjával.

– Te olyan ügyes vagy! – mondom neki, és ekkor tudatosul csak bennem ez az egész helyzet. Izgatottság uralkodik el rajtam, táncolni kezdek a járdán. – Férjhez megyek! – rikkantom el magam, meghökkentve néhány ártatlan járókelőt. Elnézően

mosolyognak hirtelen érzelemkitörésemen.

Rövid időre a lányok is csatlakoznak örömtáncomhoz.

– Gyerünk, induljunk! – indítványozza Chantal az órájára pillantva. – Nem akarjuk lekésni a ceremóniát – terel be bennünket az épületbe.

A meghívottak bemennek, mi ketten az Imádottal lemaradunk, az utcán ácsorgunk. Megfogja az állam, mélyen a szemembe néz.

– Teljesen biztos vagy benne, hogy ezt szeretnéd?

– Soha életemben nem vágytam ennél jobban semmi másra. – Teljesen elérzékenyülök az Imádott arcán tükröződő szeretettől.

Megfogja a kezem, és vigyorogva, mint két bolond, bemegyünk a saját esküvői szertartásunkra.

A Mayfair Library valóban gyönyörű esküvői helyszín. Nem is értem, miért nem nyűgözött le már az első alkalommal, amikor megnéztük az Imádottal. A festett üvegablakokon át beszűrődő napsugarak beragyogják a kis méretű, elegáns belső teret. A diszkrét, halványkék falú termet impozáns, ékes tölgyfa tűzhely díszíti. Kétoldalt öreg, bőrkötéses könyvek sorakoznak a polcokon – a legtökéletesebb hely esküvők számára.

De tudjátok, mit mondok? Ha egy mocsárban házasodnánk össze, akkor is boldog lennék. Nem a lenyűgöző helyszín vagy a méregdrága torta a meghatározó, hanem az ember szívében lakozó szerelem, amely szerencsére a mi esetünkben túláradóban van.

A szívem vadul zakatol, miközben apával a terem végében álló ajtóban várakozunk.

A vendégek elfoglalták a helyüket, már ismét hallom anya szipogását. A legfontosabb azonban az, hogy a vőlegény ezúttal jelen van. Korábbi esküvői tapasztalataimból kiindulva az előkészületek ezen fázisában a jelenlét ténye nem mindig adott. Az Imádott oldalán Jacob áll.

– Készen állsz, Lucy? – kérdezi apa.

Bólintok.

– Remekül nézel ki – bátorít.

– Köszönöm, apa.

– Még visszakozhatsz – súgja a fülembe. – Senki sem fog semmi rosszat gondolni rólad.

– Higgadj le, apa! – mormogom. – Ez a férfi életem szerelme. Már alig várom, hogy a felesége legyek. – Alig tudom visszafogni magam, hogy ne rohanjak végig azonnal a széksorok között, és ne ugorj ak az Imádott nyakába.

– Hát, ha biztos vagy benne...

Biztos vagyok benne. Teljesen biztos. Mr Aiden „Imádott" Holby a tökéletes férj megtestesítője. Hosszú, boldog életben lesz részünk, tucatnyi – de legalább két – gyerekkel körülvéve, és kilencvenéves korunkban is kézen fogva andalgunk majd.

Felcsendül a zene. Valójában nincs közös dalunk, de elmosolyodom, amikor meghallom a dallamot: a Savage Gardentől az *I Knew I Loved You* című számot. Tökéletes.

Mégis, amikor lépésben elindulunk apával, remegni kezdek. Mintha egész életemben erre a percre vártam volna. Mindig azt gondoltam, hogy Marcushoz megyek feleségül, de most már tudom, hogy megtaláltam a lelki társam, életem párját, akivel együtt szeretnék megöregedni. Egy könnycsepp gördül végig az arcomon, sietésre ösztönzöm apát, türelmetlenül várva, hogy folytatódjon a szertartás.

Ezután kettesben állunk az Imádottal az anyakönyvvezető színe előtt szívemben túláradó boldogsággal. Ilyen ujjongó érzés még sohasem öntött el. Akkor sem, amikor valóságos *csokihalmokat* kebeleztem be.

Chantal állva olvas fel egy gyönyörű részt *Corelli kapitány mandolinjából*, amit az Imádott választott. Két, egymás mellett eltöltött életről szól, mely az idő folyamán fagyökérként összefonódva, eggyé olvad.

Szinte nem is hallom a szavakat. Szemem előtt csakis Aiden arca lebeg, minden más elmosódik.

Álomszerű örömmámoromba belehasít az Imádott hangja.

– Ne bámulj így, Gyönyörűségem. Te következel.

– Tessék???

Mindenki nevet.

Jó nagy levegőt veszek, és tiszta, erős hangon rázendítek:

– Én, Lucy Lombard, férjemül fogadlak téged, Aiden Holby. Jóban, rosszban, gazdagságban, egészségében, betegségben, boldog, boldogtalan állapotban kitartok melletted, míg a halál el nem választ.

Most már mindenki sír. Aiden is elmondja a szöveget, és a szeméből áradó szeretetből látom, hogy esküjének minden egyes szavát komolyan gondolja.

– Férjjé és feleséggé nyilvánítom önöket – mosolyog ránk jóindulatúan az anyakönyvvezető. – Aidenhez fordul: – Most már megcsókolhatja a menyasszonyt.

És az Imádott két karjába zár, majd hosszan megcsókol. A vendégeink üdvrivalgásban és tapsban törnek ki.

Férjhez mentem. És ez ilyen egyszerűen történt.

– Készen állsz Mrs. Holby? – kérdezi az Imádott.

– Igen – válaszolok a férjemnek.

Karon fogom, és újból felcsendül a zene: ezúttal a *Friday I'm in Love* a The Cure-tól.

Szívemben repeső örömmel, álmaim férfija oldalán lépek a házasélet útjára.

66

Kuncogva, nevetve robbanunk ki mindannyian az Anyakönyvi Hivatal ajtaján át az utcára. Hirtelen megtorpanok. Az út túloldalán Marcus várakozik. Egyedül van. Kezében egy piros szív alakú, *Örökké szeretlek* feliratú léggömböt tart.

– Én hívtam fel – ragadja meg a csuklómat az Imádott. – Megmondtam neki, hogy összeházasodunk.

– Miért?

– Gondoltam, szeretnéd, hogy eljöjjön.

Izgalmamban összeszorul a torkom.

– Menj, és beszélj vele. Ha el szeretne jönni a fogadásra, semmi gond, részemről rendben.

Megcsókolom a férjem, amiért ilyen rendes, és átmegyek Marcushoz.

– Helló! – köszön rám, miközben közelebb érek hozzá. – Gratulálok!

– Ó, Marcus! – Gyengéden megcsókolom az ajkát.

– Nem akartam eljönni a szertartásra – vonja fel a szemöldökét.

– Sohasem voltál oda az esküvőkért – dorgálom szelíden.

– Nem. – Elmélyülten tanulmányozni kezdi a lábát, mindketten tudjuk, mire gondol a másik. Bármi történjék is, a tény, ahogyan megfutamodott az esküvőnkről, örök válaszfalként áll köztünk. Ez az a pillanat, amikor valahol a szívem mélyén megérzem, hogy soha nem lehetnék mellette. – Jövő héten elutazom Dubajba. Azért jöttem, hogy minden jót

kívánjak neked, és elbúcsúzzak.

– Beszélünk majd – nyugtatgatom –, az üzlet kapcsán lesznek majd dolgok, amikről beszélnünk kell.

Előhúz egy borítékot a zsebéből, és átnyújtja.

– Mi ez?

– Egy nevetségesen extravagáns esküvői ajándék – mosolyog savanyúan.

– Jaj, Marcus – nevetek fel szomorúan.

– Rád írattam a Csokoládé Mennyországot. Most már a tiéd. Csak a tiéd.

– Ne légy bolond, Marcus. Ezt nem teheted.

– Bolond vagyok. Már megtettem.

– Ugye, ez nem komoly? – A boríték valósággal égeti a kezem.

– Tartozom neked, Lucy. Ezzel szeretnék vezekelni mindazért, amit elkövettem ellened, amikor cserbenhagytalak, amikor megbántottalak. Szeretném helyre tenni mindazt, amit elrontottam, szeretnék fátylat borítani a múltra.

– Mit is mondhatnék erre? – Még jobban összeszorul a torkom, alig bírom kimondani a szavakat.

Könnyektől csillog mindkettőnk szeme, amint mély szeretettel nézünk egymásra. Szeretném megsimogatni az arcát, de nem merem. Összeomlanék, ha megtenném.

– Mondd, hogy valaha szerettél – kéri Marcus. – És hogy a lelked mélyén mindig is szeretni fogsz.

– Természetesen. – Könnybe lábad a szemem.

– Szerencsés fickó – int Marcus a fejével az Imádott felé. Egy könnycsepp gördül le az arcán. – Remélem fog annyira szeretni, amennyire nekem kellett volna.

– Marcus, azt akarom, hogy boldog légy. Szeretném, ha találnál magadnak valakit.

– Már van valaki, akit nagyon szeretek – vallja be komoran –, de túl későn tudatosodott bennem, hogy mennyire szeretem.

– Maradjunk barátok. Gyere a Csokoládé Mennyországba, ott ünnepelünk. Gyere, igyál velünk egy kis pezsgőt!

– Még el kell intéznem néhány dolgot, és mindent elmondtam, amit el kellett mondanom. – Marcus elutasítóan rázza meg a fejét.

Hátrapillantok az Imádottra, aki türelmesen várakozik.

Marcus megfogja a kezem, maga felé húz. Hosszú, gyengéd csókot lehel az arcomra. Felém áramlik a szívében lakozó magány és fájdalom, fájóan perzsel szomorúsága.

– Most már menned kell a férjedhez. – Soha nem hallottam ilyen reményvesztetten beszélni. Átnyújtja a lufit. *Örökké szeretlek.* – Isten veled, Lucy.

Elindul, nem pillant vissza egyszer sem.

67

Az Anyakönyvi Hivatal melletti Mount Street Gardensben elkattintott tengernyi telefonos képet követően a Csokoládé Mennyország felé tartunk.

A kávézó pazar, tökéletes helyszín szerelmünk megünneplésére. Nem is értem, miért nem gondoltam erre korábban. Hónapok tervezgetését, ülési renddel való sakkozgatást és az ezzel járó stresszt kerülhettem volna el.

A lányok elrendezik az asztalon a még hűtőben várakozó ételeket, valaki felmelegíti a sütőben a sajtos muffint. Alexandra elhozza a mesés tortát, és az asztal közepére helyezi. Jacob pezsgőt tölt mindenkinek, bekapcsoljuk a zenét, és rövid idő elteltével felcsendül a nevetés, mindenki remekül szórakozik.

– Boldog vagy Mrs. Holby? – kérdezi az Imádott, miközben átöleli a derekam.

Sohasem tudnám megunni ezt a kérdést.

– Igen, hihetetlenül boldog.

– Marcusszal minden rendben volt?

– Nagyon megsajnáltam – vallom be. – A sok fennhéjázás...

– És süketelés... – teszi hozzá az Imádott.

– ...és süketelés mögött – értek vele egyet – , nagyon magányos.

– Gyönyörűségem, ezt csakis saját magának köszönheti.

– Tudom, de nem ítélhetem el nagyon szigorúan. Ezt adta nekem – nyújtom át az Imádottnak a borítékot, amit azóta is a kezemben szorongatok, hogy Marcus átnyújtotta.

Az Imádott furcsa tekintetet lövell felém.

– Esküvői ajándék.

Kinyitja a borítékot, átfutja a papírt, majd izgatottan pillant rám.

– Én vagyok a tulajdonos – hagyom helyben, még mindig szédülten a történtektől. – Rám íratott mindent, az egész az enyém szőröstül-bőröstül.

– Ezt nem hiszem el!

– Én sem.

– Itt valami bűzlik. *Marcus* van a dologban.

– Nem hinném. Nagyon őszintének tűnt. Hamarosan elutazik Dubajba. – Az Imádottra nézek. – Kisétált az életünkből.

– Tudom, hogy mit éreztél iránta – húz magához Aiden –, nem lehet most könnyű számodra. És én nem tudlak ilyen mesés ajándékokkal elhalmozni – int a kávézó felé. – De azt megígérhetem, hogy mindig itt leszek melletted. Mindig te leszel számomra a legfontosabb.

– Akár egy sátorban is eléldegélnék veled – mondom neki őszintén, fejem a vállára hajtva. – Bármerre mész, örömmel követlek, ott akarok lenni, ahol vagy.

– Milyen szerencsések is vagyunk mi ketten – mereng az Imádott. – Sokan egy életen át keresik az ilyen szerelmet, mint a miénk, de sohasem találnak rá.

– Milyen igaz!

Körbenézek a családomon és a barátokon. Úgy tűnik – és ez nagy örömmel tölt el –, hogy mindannyiunknak sikerült megállapodni. Chantal és Jacob Lanát ölelgeti egy sarokban. Chantal elkezdte a kemoterápiát, eddig még csak egy kezelésen van túl, de jól bírja. Ted is eljött a fogadásra Staceyvel és Elsievel, talán jobban összecsiszolódtak már.

Autumn és Miles sugárzik a boldogságtól. Nemcsak Willow

és Flo kísérte el őket ide, hanem magukkal hozták Autumn szüleit is. Most találkozom velük első alkalommal. Remélem, mindez azt jelenti, hogy javítani próbálnak a kapcsolatukon. Kissé félszegek – és nagyon puccosak – de legalább végre mosolyognak.

Úgy tűnik, hogy Clive és Tristan is visszanyerte önbizalmát, mióta Franciaországba költöztek. Amint tehetjük, meglátogatjuk őket. Akár tervezhetjük oda is a nászutunkat.

A szüleim még mindig úsznak a boldogságban, pedig már *hetek* óta együtt vannak, jóllehet úgy civakodnak, mintha sohasem váltak volna meg egymástól. Talán ezúttal végre együtt maradnak, én nagyon reménykedem benne – az ő érdekükben. Nézem őket, elmerengek, és megfogadom magamban, hogy mi ketten az Imádottal jobban csináljuk majd.

Nem akarok olyan szerelmet, mint az övék: teli drámával, zsörtölődéssel, kölcsönös bosszantással. Azt szeretném, hogy az Imádottal a legjobb barátok legyünk, és amikor már elcsöndesedik a hatalmas szenvedély, ami elkerülhetetlenül bekövetkezik előbb-utóbb, továbbra is imádattal csüngjünk egymáson. Azt, hogy szerelmünk gondoskodássá és tiszteletté mélyüljön. Azt, hogy életünk eggyé fonódjon. Azt, hogy az elválás elképzelhetetlenné váljon.

Nadia és James Anitával és Anita két fiával jött el, hiszen ez Nadia búcsúpartija is egyben, nem csak az én esküvőm. A felismeréstől összeszorul a torkom. Eddigi felhőtlen örömöm elhomályosul. Nagyon nehéz lesz elbúcsúzni tőle. A Csokiimádók Klubja tagjainak első találkozása óta kedves kis társaságunk először kerül olyan helyzetbe, hogy nélkülözni kell az egyik alapító tagot.

Eszünk, iszunk, folyik a dínom-dánom, majd az Imádottal felvágjuk a tortát. Valaki felhangosítja a zenét, Dionne Warwick

What the World Needs Now című számára lejtjük az első táncot. Szerelem, édes szerelem. Dionne-nak igaza van: ez az egyetlen dolog a világon, amiből sosem lehet elég.

– Ez a legtökéletesebb esküvő – motyogom a férjem fülébe, míg szorosan összeölelkezve andalgunk a zenére. – Én magam sem tudtam volna jobban megszervezni.

– Örülök, hogy elismered.

– Azt hiszem, hogy mától rád bízom a fontosabb évfordulók ünneplésének megszervezését.

– Ez jól hangzik – kacsint rám.

Az első tánc után eltoljuk az asztalokat, és belevágunk a jó öreg boogie-ba. Függetlenül attól, hogy milyen zene szól, anyáék rendületlenül falják egymást. Autumn lánya kezdetben a táncparkett szélen csiszeg-csoszog összevissza, de néhány szám után belerázódik a ritrnusba, ugyanazokat a mozdulatokat veti be, mint mi. Még Autumn szülei is csatlakoznak – soha ilyen boldognak nem láttam a barátnőmet.

Ekkor döbbenek rá, hogy valamit még meg kell tennem. Megragadom a virágcsokrom:

– Hölgyeim és uraim – kiáltok fel enyhén spiccesen. – Egy nagyon fontos hagyomány kívánalmainak teszek most eleget. Csokorfeldobás következik!

Valahonnan komisz megjegyzés hangzik el.

– De ezúttal egy Lucy-féle csavarral spékelve! – Felemelem a kezem: – Álljon fel, Autumn Fielding!

Autumn zavartan az egybegyűltek elé csoszog.

– Egyetlen olyan személy tartózkodik a helyiségben, aki rászolgált erre a csokorra, és az te vagy. Csokor indul! Kapd el!

A levegőbe hajítom a csokrot, Autumn felnyúl, hogy elkapja.

– Te vagy a következő! – hadarom boldogan.

– Lucy – félénken mosolyogva néz körbe –, tulajdonképpen

én már megkértem Miles kezét, és ő igent mondott.

– Éljen! Egy *újabb* esküvő. A kutyafáját! Ezek az esküvők olyanok, mint a buszok. Eleinte egy sem fut be, utána pedig egyszerre jön az összes.

Sajnos elérkezik az idő, amikor véget kell vetni a partinak. Minden üveg pezsgőnek a végére jártunk, erről egy halom üres pezsgős palack tanúskodik. A tortából nem hagytunk egy morzsányit sem.

– Nem foglaltam szállást sehol – közli az Imádott, aki a korábbiakhoz képest enyhén ziláltnak tűnik. – Arra gondoltam, hogy innen egyenesen hazamegyünk.

– Áldás minden szavad! Semmi másra nem vágyom, csak egy csésze teára, és hogy lerúghassam végre a cipőm – vigyorgok rá az Imádottra. – És hogy egész éjjel a férjem ölelhessem.

– Azt hiszem, ezt meg tudom oldani.

– Lucy, csodálatos nap volt! – szól Nadia, és szorosan átölel. – Nagyon fogtok hiányozni. Mindannyian.

– Amint lehet, meglátogatunk – mondom neki, és nem engedek a szorításból én sem. Esetleg Franciaország után egy újabb nászút keretében Cumbria is szóba jöhet. Akár egy egész évet eltölthetnénk nászutakkal.

– Ez szörnyen nehéz – sóhajt fel szaggatottan.

– James, nagyon vigyázz rá, mert a Csokiimádók Klubja előtt kell elszámolnod!

– Szavamat adom rá, hogy vigyázok – ígéri meg.

– Hát akkor... ennyi. – Chantal és Autumn is csatlakozik hozzánk, összeölelkezve állunk négyen, klubtagok.

– Ez nem búcsú – biztatom őket –, ezzel a szóval nem foglalkozom. Legyen inkább helló. Helló minden új kezdetnek!

Életünk folyamatosan változik. Egy véletlen találkozás, egy megváltozott körülmény, egy rákos diagnózis – mindez

eltéríthet bennünket attól az életúttól, amelyről úgy véljük, hogy számunkra írták meg. Ketten már friss házasok vagyunk, terítéken van a másik két esküvő is. Talán újabb Csokiimádó kisbabák is születnek még. Ki tudja?

Találok egy utolsó palack Proseccót, kitöltők magunknak egy-egy pohárral.

– A Csokiimádók Klubjára! – emelem fel a poharam. – A szerelemre, az életre és a csokira!

Mindannyian felemeljük poharunkat és iszunk.

Bármi történjék, a Csokiimádók Klubja létezni fog továbbra is. Bármerre vezessen életutunk, a szoros kötelékek összetartanak bennünket. Igaz barátok vagyunk, és az igaz barátságok örökké tartanak.

Köszönetnyilvánítás

Hálás köszönetem a hölgyeknek, akik megosztották velem mellrákjuk történetét. Mindannyian csodálatos túlélők vagytok. Valójában azt tartottam a legmegrázóbbnak, hogy minden egyes történet merőben különbözik a másiktól, mindenki másképpen élte meg magát a betegséget is, a kezelést is. Nem csoda, hiszen egy szörnyű betegséget kell legyűrni. Mindannyiótoknak sok-sok, egészségben és boldogságban töltött évet kívánok!

Köszönetem Jennifer Earle-nek, az Eksztázis Csokitúrák (Chocolate Ecstasy Tours) szervezőjének, aki az évek során rengeteget segített csokifelfedező munkámban. Igazán rászolgált, hogy a Csokiimádók Klubjának tiszteletbeli tagjává váljon. Ha még nem vettetek részt egyetlen túrán sem, írjátok fel a bakancslistára! Mesés élményben lesz részetek.

Köszönöm Yvette Hughesnak a Hampstead Heath és a káprázatos Golders Hill Park ötletét. Igazi barát vagy.

www.chocolateecstasytours.com

Kedves csokifüggő társaim!

Remélem, élvezni fogjátok a Csokiimádók Klubja hölgyeinek további kalandjait. Minden egyes alkalommal, amikor befejezek egy történetet a csokiimádókról, úgy gondolom, hogy az utolsó kaland végére értem, ám ezek a szereplők fáradhatatlanul zúdítják rám az újabb megírnivalókat.

Imádom a Lucyval, Autumnnal, Nadiával és Chantal-lal töltött idő minden egyes percét. Íróként, amikor egy-egy történet végére érek, elbúcsúzom a szereplőktől, de ezektől a hölgyektől nem tudok megválni. Annyira valóságosak számomra, hogy aggódom értük, amikor éppen nem írok róluk. Folyamatosan azon rágódom, mi baj érheti őket, mi minden történhet velük. Úgy érzem, kis bandájuk tagja vagyok, és remélem, ti is így vagytok ezzel.

Még arra is rávettek, hogy kutatás címén igencsak mulatságos dolgokat kövessek el, de leginkább a csokievésbe hajszoltak bele. Ezért pedig nem lehet eléggé hálásnak lenni.

Gondoskodjatok kellő csokikészlet felhalmozásáról, nem szeretném, ha késő éjjel pizsamában rohangálnátok a legközelebbi benzinkúthoz valami csokis finomságért. Jó olvasást! Jó csokifalást!

Carole ©

Felelős kiadó a *Cartaphilus Könyvkiadó* ügyvezetője
Szerkesztette *Illés Róbert*
Tördelte *Zsák Lajosné*

A nyomtatás és kötés a debreceni nyomdászat
négy és fél évszázados hagyományait őrző
Alföldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető *György Géza* vezérigazgató
ISBN 978 963 266 625 9
ISSN 2062 2996